

**சிங்கப்பூர் தமிழ்க்கவிஞர் க.து.மு.இக்பாலின்
கவிதை வளம்**

அழகப்பா பல்கலைக்கழக முனைவர் (பிஎச்.டி.,) பட்டத்திற்கான
பகுதி நிறைவாக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்
திரு இரா. விமலன்
(பதிவு எண்: 1298)

நெறியாளர்
முனைவர் சு. இராசாராம்

தமிழ்த்துறை
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்
(தேசிய தர நிர்ணயக் குழுவின் மறு தர மதிப்பீட்டில் 'ஏ' தகுதி
பெற்றது)
காரைக்குடி – 630 003
தமிழ்நாடு – இந்தியா

சூன் – 2014

முனைவர் சு.இராசாராம் எம்.ஏ.,(தமிழ்),எம்.ஏ.,(மொழியியல்),எம்.பில்.,பி.எட்.,பிஎச்.டி.,

பேராசிரியர்

தமிழ்த்துறை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

காரைக்குடி - 630 003

நாள்:

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞர் க.து.மு.இக்பாலின் கவிதை வளம்” என்னும் தலைப்பில் திரு இரா.விமலன் அவர்கள் பகுதிநேர முனைவர் (பிஎச்.டி.,) பட்டத்திற்காகச் செய்த இந்த ஆய்வு, அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் அவர் செய்த காலத்தில் தன்னியலாகச் செய்யப்பெற்றது என்றும் இந்த ஆய்விற்காக வேறு எந்தப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கின்றேன்.

சு.இராசாராம்

நெறியாளர்

இரா.விமலன் எம்.ஏ.,எம்.பில்.,பி.எட்.,
முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர் (பகுதிநேரம்)
தமிழ்த்துறை
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்
காரைக்குடி - 630 003

நாள்:

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞர் க.து.மு.இக்பாலின் கவிதை வளம்” என்னும் தலைப்பில் பகுதிநேர முனைவர் (பிஎச்.டி.,) பட்டத்திற்காக எழுதப்பெற்ற இந்த ஆய்வு, எனது சொந்த முயற்சியில் உருவானது என்றும் இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் இவ் ஆய்வேடு அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கின்றேன்.

இரா.விமலன்

ஆய்வாளர்

உறுதிக் கையொப்பம்

முனைவர் சு.இராசாராம் எம்.ஏ.,(தமிழ்),எம்.ஏ.,(மொழியியல்),எம்.பில்.,பி.எட்.,பிஎச்.டி.,
பேராசிரியர்
தமிழ்த்துறை
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்
காரைக்குடி - 630 003

நன்றியுரை

- “சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞர் க.து.மு.இக்பாலின் கவிதை வளம்” என்னும் தலைப்பில் பகுதிநேர முனைவர்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்ள அனுமதி வழங்கிய அழகப்பா பல்கலைக்கழகம் மற்றும் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை
- முனைவர் பட்ட ஆய்வு மேற்கொள்ள வாய்ப்பும் அனுமதியும் வழங்கிய சிங்கப்பூர் கல்வி அமைச்சு மற்றும் உமறுப்புலவர் தமிழ்மொழி நிலையம்
- ஆய்வுக் காலத்தில் வேண்டிய வேண்டியாங்கு உதவிகள் வழங்கி உற்சாகமளித்த தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர் மு.பாண்டி அவர்கள்
- தக்கதொரு வழிகாட்டியாக, ஆய்வுப்பணி செம்மையுற நெறிப்படுத்திய ஆய்வு நெறியாளர் முனைவர் சு.இராசாராம் அவர்கள்
- ஆய்வுப் பணி நிறைவெய்தத் தூண்டியும் தோள்கொடுத்தும் உதவிய நண்பர் முனைவர் இரமேஷ் சாமியப்பா அவர்கள்
- என்னை அவையத்து முந்தியிருக்கச் செய்த என் தந்தையார் அமரர் ஆசிரியர் திரு இராமன், தாயார் அழகம்மாள்
- என் உயர்விலும் தாழ்விலும் பெரும்பங்கெடுத்துக்கொள்ளும் என் மாமா திரு. கும.அழகுசுந்தரம் ஆசிரியர் அவர்கள்
- என்னை முனைவராகப் பார்க்க வேண்டும் என்ற கொள்கை உறுதியோடு கடல்கடந்து சென்று கல்வி பயில் வைத்த என் அன்பு மனைவி திருமதி ஜோதி மற்றும் அன்பு மகன்கள் நகுலேஷ்ராம் & காப்பியன்
- என் உயர்வுக்கு அடித்தளம் அமைத்த மைத்துனர்கள் திரு அழ.இராசேந்திரன், திரு இரவீந்திரன் மற்றும் என் அண்ணன் திரு மூர்த்தி குடும்பத்தினர்கள்
- ஆய்வுப்பணி முடிதற்கு அவ்வப்போது உதவியும் ஆறுதலும் கூறி உற்சாகமளித்த முனைவர் சே.செந்தமிழ்ப்பாவை அவர்கள்
- முனைவர்பட்ட ஆய்வை முடிக்குங் காலத்தில் உடனிருந்து உதவிகள் நல்கிய நண்பர் முனைவர் கருப்புசாமி அவர்கள்
- ஆய்விற்குத் தேவையான நூல்கள் வழங்கிய சிங்கப்பூர் தேசிய நூலகம், அழகப்பா பல்கலைக்கழக நூலகத்தினர்
- தனது வாழ்வும் படைப்பும் குறித்த பல்வேறு நினைவுகளை நேரமும் காலமும் நினையாது என்னோடு பகிர்ந்துகொண்ட நன்மனிதர் சிங்கப்பூர் கவிஞர் க.து.மு.இக்பால் அவர்கள்
- என் ஆய்வுப் பணியின் தொடக்கம் முதல் இன்றளவும் எனக்கு அடிக்கடி உற்சாகமளித்துக் கொண்டிக்கும் சிங்கப்பூர் தமிழாசிரியர் சங்கத் தலைவர் திரு சி.சாமிக்கண்ணு அவர்கள்
- ஆய்வு நிறைவுறும் வேளையில் உடனிருந்து பல்வேறு உதவிகள் செய்த திரு நாராயணன் அவர்கள்
- ஆய்வுப்பணி நிறைவுறும் நிலையில் உதவிகள் செய்த தமிழ்த்துறையின் முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர் செல்வன் வ.பாவரசன்
- ஆய்வேட்டை நூற்கட்டு செய்த பூச்சரம் கணினி அச்சகத்தினர்
- மற்றும் என் ஆய்வுப்பணி சிறக்க உதவிய அன்பு நெஞ்சங்கள்

அனைவர்க்கும் என் இதயங்கனிந்த நன்றி!

நன்றியுடன்... ரா.விமலன்

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகத்.	-	அகத்திணையியல்
அயோத்தி.	-	அயோத்தியா காண்டம்
இ.ப.	-	இரண்டாம் பதிப்பு
உ.ஆ.	-	உரையாசிரியர்
கம்ப.	-	கம்பராமாயணம்
கா.	-	காதை
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
சிலம்பு.கா.	-	சிலப்பதிகாரம், காதை
செ.	-	செய்யுள்
சொல்.	-	சொல்லதிகாரம்
திருக்.	-	திருக்குறள்
திருமுருகு.	-	திருமுருகாற்றுப்படை
தொ.	-	தொகுதி
தொ.ஆ	-	தொகுப்பு ஆசிரியர்
தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
நற்.	-	நற்றிணை
நூ.	-	நூற்பா
ப.	-	பக்கம்
ப.ஆ	-	பதிப்பாசிரியர்
ப.ஆ.இ	-	பதிப்பு ஆண்டு இல்லை
ப.இ	-	பக்கம் இல்லை
பக்.	-	பக்கங்கள்
பஞ்சவடி.	-	பஞ்சவடிப் படலம்
பட்டினப்.	-	பட்டினப்பாலை
பரி.	-	பரிபாடல்
பா.	-	பாடல் எண்
பா.ஆ	-	பாடலாசிரியர்
புறநா.	-	புறநானூறு
பொருள்.	-	பொருளதிகாரம்
ம.ப	-	மறுபதிப்பு
மு.ப.	-	முதற்பதிப்பு
மேலது.,	-	மேற்கண்ட நூல்
மொ.ஆ	-	மொழிபெயர்ப்பு ஆசிரியர்
வா.ம.இ.	-	வானவர்கள் மண்ணில் இருக்கிறார்கள்
Ed.,	-	Edition
P.	-	Page
PP.	-	Pages
Vol.	-	Volume

பொருளடக்கம்

இயல்	தலைப்பு	பக்கம்
	முன்னுரை	1
ஒன்று	தமிழ்க் கவிதைச் சூழலும் கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளும்	10
இரண்டு	கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் பாடுபொருள்	72
மூன்று	கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் இலக்கிய வளம்	126
நான்கு	கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் சமுதாயக் கருத்தாக்கம்	188
	முடிவுரை	242
	துணைநூற்பட்டியல்	248
	பின்னிணைப்புகள் 1. சிங்கப்பூர்க் கவிஞர் க.து.மு.இக்பாலின் வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் 2. சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞர் க.து.மு.இக்பாலுடன் ஒரு நேர்காணல் 3. கவிஞர் தொடர்பான நிழற்படங்கள் 4. கவிஞரைப் பற்றிய பத்திரிகைச் செய்திகள்	i - ix

முன்னுரை

உலகின் மிகப்பழமையான மொழிகளில் தமிழும் ஒன்று. தமிழ்மொழியின் வளமையும் தகுதியும் அதற்குச் செவ்வியல் தரத்தைப் பெற்றுத் தந்துள்ளது. உலகின் பல்வேறு நாடுகளில் வாழும் மக்களால் பேசப்படும் மொழியாகவும் இலக்கிய வளம் சான்ற மொழியாகவும் திகழ்கின்றது. தமிழ்மொழிக்கு எண்ணற்ற சிறப்புகள் இருந்த போதிலும் அதன் இலக்கியச் செழுமை தனிப்பெரும் சிறப்பாய் அமைந்து மொழிக்கும் இனத்திற்கும் பெருமை சேர்க்கின்றது. சங்ககாலத் தொடங்கி இற்றை நாள் வரை காலமாற்றத்திற்கும் தேவைக்கும் ஏற்ப நவீன இலக்கிய வகைகளையும் புதுப்புது இலக்கிய வடிவங்களையும் கொண்டு தமிழ்மொழி வளர்ந்தும் வாழ்ந்தும் வந்திருக்கின்றது.

தமிழிலக்கிய வகைகளில் கவிதை தனித்ததொரு இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. கவிதைக்கலை தமிழ்மொழியின் தொன்மை வாய்ந்த பழங்கலையாகும். கவிஞர்களின் மனவுணர்ச்சியின் உந்துதலால் படைப்பாக்கம் பெற்ற கவிதைகள் தன்னுணர்ச்சிப் பாங்குடனும் வாழ்வியல் வெளிப்பாட்டுடனும் அமைந்தன. கவிஞனின் சொந்த அனுபவங்களை வெளிப்படுத்தும் தற்சார்புத் திறனுடனும் சகமனிதர்களின், சமுதாயத்தின் நிகழ்வுகளைப் படம்பிடித்துக்காட்டும் தற்சாராத் திறனுடனும் கவிதைகள் படைக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. இதனைத் தமிழ்க்கவிதை வரலாறு காட்டுகின்றது.

தமிழின் தொடக்க காலப் படைப்புகளாகக் கிடைக்கப்பெறும் இலக்கியங்கள், மருத்துவக் குறிப்புகள், வானவியல் நூல்கள், நிகண்டுகள் என யாவும் கவிதை வடிவம் தாங்கிய செய்யுட்களாகவே அமைந்திருக்கின்றன.

இவை, கவிதைக்கலை தொன்மை மிக்கது என்பதையும் ஆற்றல் சான்ற இலக்கிய வகை என்பதையும் உணர்த்துகின்றன. பா, பாவினங்கள், செய்யுள் என இலக்கணக் கட்டுகளை உடைய கலைவடிவாகத் திகழ்ந்த கவிதைக்கலை பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்த தொழிற்புரட்சி மற்றும் நவீனக் கண்டுபிடிப்புகளால் விளைந்த புத்திலக்கியத் தாக்கங்களால் புதுக்கவிதை என்னும் புதிய வரவைப் பெற்று வளர்ந்தது.

மரபுக்கவிதை, யாப்பிலக்கண முறைப்படி பாடப்பெற்ற தொடக்ககால வடிவம் தாங்கியது. புதுக்கவிதை இலக்கணக் கட்டுகளை உடைத்தெறிந்து உணர்ச்சிக்கும் கருத்திற்கும் முதன்மை கொடுக்கும் பிற்கால வளர்நிலை கொண்டது. இவ்விருபெரும் வகைமைகளால் கவிதைக்கலை வளம்பெற்ற இலக்கியக் கலையாக வாழ்வு பெற்று வருகின்றது.

சங்க காலம் முதல் இன்றைய நவீன இலக்கியக் காலம் வரை எண்ணற்ற தமிழ்க் கவிஞர்கள் பல்வேறு படைப்பாக்கங்களைத் தமிழுக்குத் தந்துள்ளனர். புதுக்கவிதையின் வரவால் புதியவர்கள் பலரும் கவிதைத்துறையில் காலடி எடுத்து வைத்துள்ளனர். இவர்களின் படைப்புகள் தமிழ்க்கவிதை இலக்கியத்தை வலிமை பெறச் செய்தன; தமிழ்மொழிக்கு வளம்பல சேர்த்தன. தமிழகத்தில் மட்டுமின்றித் தமிழர்கள் பெரும்பான்மையினராக வாழும் அயலகங்களிலும் தமிழ்க்கவிதை வளர்நிலை அடைந்துள்ளது. இலங்கை, சிங்கப்பூர், மலேசியா, இங்கிலாந்து முதலான நாடுகளில் வாழும் தமிழர்களும் தமிழகம் மற்றும் இலங்கையில் இருந்து புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்களும் தமிழ்க்கவிதைக் கலைக்கும் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் பெருந்தொண்டாற்றி வருகின்றனர்.

சிங்கப்பூரில் வாழும் தமிழ்க் கவிஞர்கள் தமது கவிதைகளால் உலக அரங்கில் மதித்துப் போற்றும் தகுதிநிலை பெற்றுள்ளனர். அத்தகு பெருமைமிகு கவிஞர்களில் ஒருவராக, சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞர் க.து.மு.இக்பால் விளங்கி வருகின்றார். இவரது கவித்திறனையும் தொண்டையும் பாராட்டும் வகையில் தாய்லாந்து நாட்டின் தென்கிழக்காசிய இலக்கிய விருது 2001-ஆம் ஆண்டில் வழங்கப்பட்டமை குறிப்பிடத் தக்கது. கவிஞர் இக்பால் மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை என்னும் இருவடிவங்களிலும் கவிப்படைப்புகளை வழங்கியுள்ளார். சிறுவர் இலக்கியப் பாடல்களைப் படைப்பதிலும் தனித்திறன் பெற்றவராகத் திகழ்கின்றார். சிங்கப்பூரின் முன்னேற்றத்திற்கும் சிங்கப்பூர் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் கவிஞர் இக்பால் பெருந்தொண்டாற்றி வருவது குறிப்பிடத் தக்கது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞர் க.து.மு.இக்பால் தமிழ்ப் படைப்பிலக்கியத் துறையில் கவிதை, நாடகம், சிறுகதை, கட்டுரை என்னும் இலக்கிய வடிவங்களில் படைப்பாக்கங்களை வழங்கிச் சிங்கப்பூர் நாட்டின் வெகுஜனங்களின் வரவேற்பையும் பாராட்டினையும் பெற்றவர். சிங்கப்பூர் நாளிதழான தமிழ்முரசு, வானொலி, தொலைக்காட்சி போன்ற ஊடகங்களில் கவிதைகளைப் படைத்தளித்து மக்களிடம் நன்மதிப்பைப் பெற்றவர். சிங்கப்பூர் அரசு இவரது கவிப்பணியை அங்கீகரித்துச் சிங்கப்பூர் தேசிய நூலகத்தில் இவரது படைப்புகளையும் இவர் பற்றிய பத்திரிகைச் செய்திகளையும் ஆவணப்படுத்தி வைத்திருக்கின்றது. கவிஞரின் 'தண்ணீர்' என்னும் கவிதை சிங்கப்பூர் அரசால் பெருவிரைவு இரயில்களில் மக்களின் பார்வைக்கு வைக்கப்பட்டதுடன் 2000-ஆம் ஆண்டில் ஜெர்மன் நாட்டில் நடைபெற்ற மாபெரும் உலகக் கண்காட்சியில்

(EXPO 2000) இடம்பெற்ற பெருமைக்கும் உரியதாயிற்று. கவிஞர் இக்பால் தனது கவிதைகளுக்காகச் சிங்கப்பூர், மலேசியா நாடுகளில் பல விருதுகளையும் பாராட்டுகளையும் பெற்றுள்ளார். இவர் இதுநாள்வரை ஐயாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட கவிதைகளை வெளியிட்டுள்ளார். இவரது கவிதைகள் சிங்கப்பூரின் தேசிய ஒருமைப்பாடு, நாட்டு முன்னேற்றம், சமுதாய வாழ்க்கை, வாழ்வியல் சிக்கல்கள், சிக்கல்களுக்கான தீர்வுகள் முதலான சமுதாயக் கருத்தாக்கங்களைக் கொண்டு படைப்பாக்கம் பெற்றுள்ளன. இயற்கை எழிலையும், தமிழ்மொழி மீது கவிஞர் கொண்ட ஈடுபாட்டையும் இவரின் கவிதைகள் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் இழைந்தோடும் சமுதாயக் கருத்தாக்கங்களையும் இலக்கியக் கூறுகளையும் கவியாளுமைத் திறனையும் ஆராயும் நோக்கில் “சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞர் க.து.மு.இக்பாலின் கவிதை வளம்” என்னும் தலைப்பு ஆய்வுக்குரியதாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வுக் கருதுகோள்

தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்த போதும் தம் படைப்புகளில் தமிழர் வாழ்வியல் விழுமியங்களையும் பண்பாடுகளையும் இலக்கிய மரபுகளையும் காத்து இயம்பக்கூடியவர்கள். அவ்வகையில் சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞர் க.து.மு.இக்பால் தமிழகத்தில் பிறந்து சிங்கையில் வாழ்ந்த போதும் தம் கவிதைகளில் சிங்கப்பூர் சூழலுக்கேற்ப தமிழர் வாழ்வியல், பண்பாடு, இலக்கிய மரபு ஆகியவற்றைப் பேணிக்காத்துப் போற்றியுள்ளார் என்பது இவ்வாய்வின் கருதுகோளாகும்.

ஆய்வு நோக்கம்

சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞர் க.து.மு.இக்பால் கவிதைகளுக்கான படைப்பாக்கச் சூழல், பாடுபொருள், இலக்கிய வளம், சமுதாயக் கருத்தாக்கம் ஆகியவற்றை ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்துவது இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞர் இக்பாலின் கவிதைகள் குறித்து முழுமையான ஆய்வு இதுநாள்வரை மேற்கொள்ளப்படவில்லை. “சிங்கப்பூர் மரபுக்கவிதைகள் ஒரு திறாய்வு” என்னும் நூலில் (2001) டாக்டர் ஏ.ஆர்.ஏ.சிவகுமாரன் அவர்கள் கவிஞர் க.து.மு.இக்பாலின் மரபுக்கவிதைகளை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தியுள்ளார். கவிஞர் இக்பாலின் கவிதை நூலான ‘கனவுகள் வேண்டும்’ என்னும் நூலில் இடம்பெற்ற கவிதைகளை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு திருச்சி, தூயவளனார் கல்லூரியில் முதுகலைத் தமிழ் பட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகச் “சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞர் இக்பாலின் ‘கனவுகள் வேண்டும்’ – ஓர் ஆய்வு” என்னும் தலைப்பில் வீ.பூபதி என்பார் 2003-ஆம் ஆண்டில் திட்டக்கட்டுரை ஒன்றைப் படைத்துள்ளார். அவ்வகையில் இவ்வாய்வு சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞர் க.து.மு.இக்பால் கவிதைகள் குறித்த முதல் ஆய்வாகவும் முழுமையான ஆய்வாகவும் அமைகின்றது.

ஆய்வு எல்லை

சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞர் க.து.மு.இக்பாலின் கவிதைகள் ஏழு தொகுப்பு நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. இவை மட்டுமின்றி, சிங்கப்பூர் நாளிதழான ‘தமிழ்மூரசில்’ வெளிவந்துள்ள கவிதைகள் கவிஞரால் சேகரிக்கப்பட்டுள்ளன. கவிஞரைப் பற்றிய கட்டுரைகள், ஊடகச் செய்திகள், கவிஞரின் நேர்காணல்கள்,

கவிஞரைப் பற்றிய சிங்கப்பூர் தேசிய நூலகத்தின் ஆவணங்கள் போன்றனவும் இவ்வாய்விற்கான எல்லையாக வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளன.

சான்றாதாரங்கள்

கவிஞர் இக்பால் 1957-ஆம் ஆண்டு முதல் எழுதி வெளிவந்துள்ள கவிதைகளின் தொகுப்பான அவரது ஏழு நூல்கள், தமிழ்மரசு நாளிதழின் 'கவித்தேன்' என்னும் பகுதியில் வெளிவந்த இக்பால் கவிதைகளின் தொகுப்பு ஆகியன இவ்வாய்வின் முதன்மைத் தரவுகளாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அவையாவன,

1. இதயமலர்கள் (1975)
2. அன்னை (1984)
3. முகவரிகள் (1990)
4. வைரக்கற்கள் (1995)
5. கனவுகள் வேண்டும் (2000)
6. காகித வாசம் (2003)
7. வானவர்கள் மண்ணில் இருக்கிறார்கள் (2005)

இந்நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள ஐநூற்றுப் பதினெட்டுக் கவிதைகளும் ஒரு குறுங்காவியமும் முதன்மைச் சான்றாதாரங்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

தமிழ்க் கவிதை இலக்கியங்கள், அவை தொடர்பாக வெளிவந்துள்ள திறனாய்வுகள், தமிழ்க் கவிஞர்கள் கவிதை தொடர்பாக வெளியிட்டுள்ள செய்திகள், கவிஞர் இக்பால் கவிதை பற்றிய கருத்துரைகள், நேர்காணல்கள்

போன்றன இவ்வாய்வின் துணைமைச் சான்றாதாரங்களாக
எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு அணுகுமுறைகள்

கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளின் இலக்கிய வளத்தையும் சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கு வழங்கும் கருத்தியல்களையும் விளக்கும் இவ்வாய்வில் பகுப்பாய்வு அணுகுமுறை, விளக்கமுறை ஆய்வு அணுகுமுறை ஆகியன பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆய்வுப் பகுதிகளின் கருத்தமைவிற்கு ஏற்ப ஒப்பியல், சமூகவியல், வாழ்க்கை வரலாற்றியல் அணுகுமுறைகளும் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வுப் பகுப்பு

“சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞர் க.து.மு.இக்பாலின் கவிதை வளம்” என்னும் தலைப்பில் அமைந்துள்ள இவ்வாய்வேடு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக நான்கு இயல்களைக் கொண்டமைந்துள்ளது. அவையாவன,

- இயல்: 1 தமிழ்க் கவிதைச் சூழலும் கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளும்
- இயல்: 2 கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் பாடுபொருள்
- இயல்: 3 கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் இலக்கிய வளம்
- இயல்: 4 கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் சமுதாயக் கருத்தாக்கம்

இலக்கியத் திறனாய்வாளர்கள் முன்வைக்கும் இலக்கிய உறுப்புகளான உணர்ச்சி, கற்பனை, வடிவம் என்னும் நோக்கிலும் இலக்கியங்களின் மையக்கருவாக விளங்கும் சமுதாயச் சிந்தனைகளை அறிஞர்கள், கவிஞர்கள் போன்றோரின் கருத்துகளோடு ஒப்புநோக்கி ஆய்வு இயல்கள் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் விளக்கங்கள்

ஆய்வின் அறிமுகப் பகுதியாக ‘முன்னுரை’ அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பகுதியில் ஆய்வுத் தலைப்பு, ஆய்வுக் கருதுகோள், ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வு முன்னோடிகள், ஆய்வு எல்லை, சான்றாதாரங்கள், ஆய்வு அணுகுமுறைகள், ஆய்வுப் பகுப்பு, இயல் விளக்கங்கள் ஆகியன இடம்பெற்றுள்ளன.

“தமிழ்க் கவிதைச் சூழலும் கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளும்” என்னும் தலைப்பில் முதல் இயல் அமைவுறுகின்றது. இவ்வியல் தமிழ்க் கவிதைக்கலை பற்றிய விளக்கம், கவிதை பற்றிய சொல் ஆளுமை, சங்க காலம் முதல் இக்காலம் வரை அமைந்த தமிழ்க் கவிதை வரலாறு, கவிதைப் படைப்பாக்க நெறிகள், கவிஞர்களின் செயல்திறன், கவிதைகள் உணர்த்தும் கருத்தாக்கங்கள் ஆகியன காலவரிசைப்படி ஆராயப்பட்டுள்ளன. சிங்கப்பூர், மலேசியா, இலங்கை முதலான அயலகங்களில் கவிதை இலக்கியச் சூழல்கள், கவிஞர் இக்பாலின் கவிதைகளுக்கு அடிப்படையாக விளங்கும் அவரது வாழ்க்கைப் பின்புலங்கள், படைப்பியல் சூழல்கள் முதலான செய்திகள் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இரண்டாவது இயலாகக் “கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் பாடுபொருள்” என்னும் தலைப்பு அமைந்துள்ளது. தமிழ்க் கவிஞர்களின் பாடுபொருள் சங்ககாலம் முதல் இக்காலம் வரை பெற்று வந்த வளர்நிலைத் தொடர்ச்சிகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்க் கவிதைப் பாடுபொருள் மரபு, அயலகத் தமிழ்க் கவிஞர்களிடம் தொடர்தல், பாடுபொருளுக்கு ஏற்ற கவிதை வடிவங்களைக் கவிஞர்கள் தேர்ந்துள்ள விதங்கள் போன்றவையும் இவ்வியலில் ஆய்வுறுகின்றன.

வாழ்த்து, வணக்கம், இயற்கை, குடும்பம், வாழ்வியல் சிக்கல்கள், வாழ்க்கையில் பின்பற்றப்படும் ஒழுக்க நெறிகள், மனவுணர்ச்சி வெளிப்பாடு, தத்துவக் கருத்துகள் முதலான பாடுபொருள் ஆக்கங்கள் இவ்வியலில் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன. சிங்கப்பூர் சமுதாயச் சூழலுக்குத் தக்கவாறு கவிஞர் இக்பால் தேர்ந்துள்ள நாட்டுணர்வு, மொழியுணர்வுக் கருத்துகளும் நிலவியல் சூழல்கள் கவிதையாக்கத்தில் ஏற்படுத்தியுள்ள தாக்கங்களும் இவ்வியலில் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன.

“கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் இலக்கிய வளம்” என்னும் தலைப்பு மூன்றாம் இயலாக அமைந்துள்ளது. கவிதைக்கலை வெற்றிக்கு உறுதுணையாக அமையும் இலக்கியக் கூறுகளான உணர்ச்சி, கற்பனை, வடிவம் என்பனவற்றைப் பற்றிய திறனாய்வாளர்களின் கருத்துகள், சங்ககாலந் தொட்டுப் புத்திலக்கியக் காலம் வரை கவிஞர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள படைப்பாக்க உத்திகள் இவ்வியலில் விளக்கமுறுகின்றன. மரபு சார்ந்த இலக்கிய உத்திகளான உவமை, உருவகம், சொல்லாட்சி, யாப்பிலக்கணக் கூறுகளான எதுகை, மோனை, இயைபு முதலானவை கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் அமைந்து கவிதைக்கு வளம் சேர்ப்பதை இவ்வியல் விரிவாக விளக்கியுள்ளது. புதுக்கவிதையில் பயன்படுத்தப்படும் உத்திகளான படிமம், குறியீடு, முரண் முதலானவையும் கவிதையின் அமைப்பாக்க முறைகளான சொல், தொடர், வாக்கியம், பத்தி அமைப்புகளும் இப்பகுதியில் ஆராயப்பட்டுள்ளன. ஒலிநயம் என்பது கவிதையின் கட்டமைப்பிற்கும் நயத்திற்கும் காரணமாக அமைந்துள்ளதையும் இவ்வியல் ஆய்ந்துரைத்துள்ளது.

“கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் சமுதாயக் கருத்தாக்கம்” என்னும் தலைப்பு நான்காம் இயலாக அமைவுறுகின்றது. இவ்வியலில் சமுதாயம் குறித்துச் சமூகவியல் அறிஞர்கள் தரும் விளக்கங்கள், சமுதாயத்தால் மானுட வாழ்க்கை பெறும் பயன்கள் போன்றவை எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. மனிதர்களின் வாழ்க்கைக்கும் சமுதாய வளர்ச்சிக்கும் உள்ள தொடர்புகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. சமுதாயத்தில் காணப்படும் வாழ்வியல் நெறிகளான இறைநெறி, தனிமனித வாழ்க்கை நெறி, இல்லறநெறி, தோழமை நெறி, உலகியல் நெறி என்னும் கருத்தாக்கங்கள் கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ள செய்திகள் போன்றவை விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன.

அன்பு, பாசம், கருணை, இரக்கம் முதலான மனிதப் பண்புகள் மேம்படுதல், தேசிய ஒற்றுமை, சாதி, மத, நிற பேதமற்ற வாழ்க்கை வாழத் தலைப்படுதல், சமுதாயச் சிக்கல்களான வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் , ஆட்குறைப்பின் பாதிப்புகள், பெண்களின் நிலை, தொழிலாளர் நிலை, அரசின் செயலாக்கம் ஆகியவற்றைப் பதிவு செய்தல் போன்ற பல்வேறு கருத்துகளைக் கவிஞர் இக்பால் தனது கவிதைகளில் கையாண்டுள்ள திறமும் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

கவிஞர் இக்பால் சிங்கப்பூரின் முன்னேற்றம், மக்கள் வாழ்க்கைத்தரம் மேம்பாட்டைய எடுத்துரைக்கும் வழிகள், உலகியல் நோக்குடன் அண்டை நாடுகளில் நிகழும் இயற்கைச் சீற்றங்கள், அரசியல், பொருளாதாரச் சிக்கல்களை அணுகும் முறைகளை ஆராய்வதாகவும் இவ்வியல் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

‘முடிவுரை’ என்பது இறுதிப் பகுதியாக அமைவுறுகின்றது. இப்பகுதியில் இயல்கள் தோறும் நிறைவுப் பகுதியாக இடம்பெற்றுள்ள ஆய்வு முடிவுகளின் கருத்தாக்கங்கள் தொகுக்கப்பட்டு, இவ்வாய்வின்வழிக் கண்டறியப்பட்ட மெய்ம்மைகளாகத் தரப்பட்டுள்ளன.

‘துணைநூற்பட்டியல்’ என்னும் தலைப்பில் ஆய்விற்குப் பயன்பட்ட முதன்மைச் சான்று, துணைமைச் சான்று நூல்கள் அகரவரிசைப் படுத்தப்பட்டுத் தரப்பட்டுள்ளன. அகராதிகள், ஆங்கில நூல்கள் முதலானவையும் விரிவாகத் தரப்பட்டுள்ளன.

‘பின்னிணைப்பு’ என்னும் பகுதியில் சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞர் க.து.மு.இக்பாலின் வாழ்க்கைக் குறிப்பு, நேர்காணல், கவிஞர் பெற்றுள்ள பரிசுகள், விருதுகள், விழா நிகழ்வு நிழற்படங்கள், தமிழ்முரசு நாளிதழில் கவிஞரைப் பற்றி வெளியிட்டுள்ள செய்திகள் முதலானவை தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளை ஆராயும் இவ்வாய்வில் கவிஞர் இக்பால் அவர்களைக் குறிப்பிடும் இடங்களில் சிங்கப்பூர் கவிஞர் இக்பால், கவிஞர் க.து.மு.இக்பால், கவிஞர் என்னும் சொல்லாட்சிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞர்கள் பற்றிய தனித்த ஆய்விற்கும் சிங்கப்பூர் கவிதை இலக்கியங்கள் தொடர்பாக நிகழ்த்த இருக்கும் புதிய ஆய்வுகளுக்கும் இவ்வாய்வு துணைபுரியும். மேலும், தமிழகப் படைப்பிலக்கியங்களையும் சிங்கப்பூர் படைப்பிலக்கியங்களையும் ஒப்பீட்டு நோக்கில் ஆய்வு மேற்கொள்ளவும் இவ்வாய்வு பயனுடையதாக இருக்கும்.

இயல் – 1

தமிழ்க் கவிதைச் சூழலும் கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளும்

தமிழ் இலக்கிய வகைமைகளுள் கவிதைக்கலை மிகத் தொன்மையானது. இலக்கியக் கலைகளில் தலைசிறந்ததாகவும் படிக்குந்தோறும் இன்பம் பயப்பதாகவும் இலங்குவது. மனித மனவுணர்வுகளின் வெளிப்பாடாகத் திகழ்ந்து மனங்களைக் கொள்ளை கொள்வது. இத்தகைய கவிதைகளால் கவிஞரும் கவிஞரால் கவிதைகளும் சிறப்புப் பெறுவதற்குக் கவிதை இலக்கியத்தின் தனித்தன்மை முக்கியக் காரணியாகும். ஒரு கவிஞனின் தனித்தன்மைகளைக் கண்டறிவதற்கு, அப்படைப்பாளன் கடந்து வந்த இலக்கியச் சூழலையும் அவரது படைப்புகளையும் உற்றுநோக்க வேண்டியது இன்றியமையாததாகும். அவ்வகையில் தமிழ்க் கவிதை இலக்கியச் சூழலையும் சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞர் க.து.மு.இக்பால் அவர்களின் கவிதைகளையும் வரையறுத்து விளக்குவது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

கவிதை

பழங்காலத்தில் கவிதை அனைத்துத் துறைகளையும் தன்னுள் அடக்கிய ஒரு தாய்க்கலையாக இருந்துள்ளது. மந்திரத் தொழில் முதல் அகராதி, மருத்துவம், இலக்கியம் போன்ற எண்ணற்ற துறைகளைப் பதிவு செய்யும் செய்யுள் வடிவமாகக் கவிதை திகழ்ந்தது.

“கவிதை மிகப் பழமை வாய்ந்த இலக்கிய வடிவம். எனவே, அது நன்கு மெருகேற்றப்பட்டுள்ளது. இரண்டாவதாக எந்தப் பொருளையும் கவிதையாக்கலாம்.”¹

என்னும் கருத்து கவிதையின் தொன்மையையும் அதன் கருவான பாடுபொருள் பற்றிய தெளிவையும் உணர்த்துவதாக அமைகிறது.

தமிழ் இலக்கியத்தின் பல்வேறு வடிவங்களில் கவிதையே ஆற்றல் சான்றது. இதன் முன்னர் வேறு எந்த இலக்கிய வகையும் நிற்க இயலாத அளவிற்குத் தலையாய கலையாகக் கவிதை நிலைத்து நிற்கின்றது. அறிஞர்கள் கவிதை பற்றிக் கூறும்போது சொற்களின் ஆற்றலாலும் தொடர்களின் ஆற்றலாலும் செய்திகளை முன்வைக்கும் திறன் பெற்ற கலை என்று கூறுகின்றனர்.

“கவிதை மொழியின் ஒரு சிறப்பு. கவிஞன் சொல்ல வேண்டிய எல்லாச் செய்திகளையும் பாட்டில் சொல்வதில்லை. அதைப் பொருள் இடைவெளி என்று கூறுவார்கள். கவிதையில் உள்ள சொற்களின் ஆற்றலாலும் தொடர்களின் ஆற்றலாலும் அது நிரப்பப்படுகிறது.”²

என்னும் அறிஞர் கூற்று இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றது. கவிதை இசைத்தன்மை அல்லது ஓசைத்தன்மை உடையது என்பர். கவிதை என்றால் வாய்விட்டுப் பாடக்கூடியது. அதன் காரணமாகப் ‘பாட்டு’ என்றும் கவிதையைக் கூறினர். கவிதை என்பது மனத்திற்கு இன்பத்தைத் தந்து நல்ல கருத்துகளைப் பதிவு செய்வது. நல்ல கலையுள்ளம் படைத்த மனிதன் உணர்ச்சி வயப்பட்டுக் கற்பனையில் திளைத்து, தன்பால் உள்ள படைப்பாக்கத் திறனால் அந்தக் கற்பனையைக் கவிதையாக வடிக்கிறான். இதனை உணர்ந்த அறிஞர்,

“கவிஞனின் கற்பனையை நமக்குப் பகிர்ந்தளிப்பது கவிதை”³

என்று விளக்கமளித்துள்ளார்.

தொடக்க காலத்தில் கவிதை என்பது செய்யுள், பா எனப் பல சொற்களால் அழைக்கப்பட்டது. தொல்காப்பியர் 'செய்யுளியல்' என்னும் பகுதியில் செய்யுள் என்பதற்குப் பாடல்களால் அமைந்த நூல் என்று பொருள் கூறியுள்ளார். நன்னூலார் செய்யுள் என்பதற்குச் 'செய்வன செய்யுள்' என்று விளக்கமளித்துள்ளார்.

*“பல்வகைத் தாதுவினுயிர்க்குடல் போற்பல
சொல்லாற் பொருட்கிடனாக வுணர்வினின்
வல்லோ ரணிபெறச் செய்வன செய்யுள்”⁴*

என்பது பவணந்தி முனிவரின் கூற்றாகும். ஊன், உதிரம், தோல், எலும்பு, கொழுப்பு முதலிய பலவகையான தாதுக்களால் அமைந்த உடலிடையே உயிர் உறைகின்றது. அவ்வுடலை அழகுபடுத்திப் பார்ப்பர். அது போன்று பலவகைச் சொற்களால், பொருளாழம் மிக்கதாக அமைந்து கவித்திறன் வாய்க்கப்பெற்ற கவிஞரால் அழகுறப் படைக்கப் பெறுவது செய்யுள் என்று கூறியுள்ளார். எனவே, கவிதை என்பது பல கூறுகளை உள்ளடக்கிய கூட்டுப் பொருள் என்பது புலனாகும். சொல், பொருள், ஓசை, அலங்காரம், சொல்லுக்கு அப்பாற் குறிப்பாக நிற்கும் உணர்வாகிய பல கூறுகள் அதனுள் அடங்கியுள்ளன. இத்தகைய உறுப்புகளால் தகுந்த அளவில் அமைந்து பிரிக்க இயலா வண்ணம் இயைந்திருப்பதுதான் 'கவிதை' என்பது அறிஞர்தம் கருத்தாகும்.

கவிதையின் பிறப்பு

கவிதை என்பது மனித உணர்ச்சியின் மேலீட்டினால் பிறப்பது. கவிதைக்கு உணர்ச்சி மிக இன்றியமையாதது. கவிதையின் பிறப்பு உணர்ச்சியை உள்ளீடாகக்கொண்டு அமைகின்றது.

“மனிதனிடத்துக் காணப்பெறும் அறிவு, உணர்ச்சி என்ற இரண்டனுள்ளும் உணர்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டே கவிதை பிறக்கிறது.”⁵

என்னும் கருத்து இதனை உணர்த்துகின்றது.

கவிதை ஓசை, சொல்லாட்சி ஆகிய உறுப்புகளைக்கொண்டு இன்பம் தரும் இலக்கிய வடிவம் என்று கருதினால் அது தவறானது. அவ்வாறு அமையும் கவிதை காலத்தைக் கடந்து வாழ்வு பெறாது. அவை படிக்கும்போது மட்டும் இன்பம் தருவதாகவும் அவ்வின்பம் உடன் மறைந்துவிடும் தன்மையுடையதாகவும் இருக்கும். ஒரு நல்ல கவிதை எக்காலத்திற்கும் பொருந்துவதாகவும் நிலைத்து நிற்கும் சிறப்புடையதாகவும் இருக்கும். இதற்கு அக்கவிதையில் அமைந்திருக்கும் பொருட்சிறப்பே காரணமாக அமையும். இதனை,

“பன்னெடுங்காலம் கழித்து நினைப்பினும் கவிதையானது இன்பம் ஊட்ட வேண்டுமாயின் அது பொருட்சிறப்பு உடையதாக இருக்க வேண்டும். பொருட்சிறப்பு என்பது வாழ்க்கைக்குப் பயன் விளைக்கும் இயல்பே”⁶

என்னும் அறிஞர் கருத்து உணர்த்துகின்றது. கவிதை என்னும் கலை வெறும் அலங்காரத்தாலும் சொற்சேர்க்கையாலும் சிறப்புப் பெறுவதில்லை. நல்ல கருத்துகளைத் தருவதால் மட்டுமே போற்றப்படுகின்றது.

கவிதை தரும் பயன்

படைப்பிலக்கியங்கள் அனைத்தும் மனித வாழ்க்கையைச் செம்மைப்படுத்தும் நோக்கில் படைக்கப்பட்டவை. இவை வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிப்பன.

இவ்வாறு படைக்கப்பெறும் கலைப்படைப்புகள் சிறந்த இலக்கியமாகப் போற்றப்பெறுகின்றன. இலக்கியங்களுள் கவிதைக்குத் தனியிடம் உண்டு. பிற வடிவங்களைவிட, கவிதை மனித மனங்களை எளிதில் அடைவதற்குப் பெரும்பாலும் கவிஞர்கள் சமூக அக்கறை கொண்டவர்களாக இருப்பதே காரணமாகும்.

“கவிஞர்கள் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப் பெறாத மக்கட் சார்பாளர்கள் ஆவர். எனவே மக்கள் நல்வாழ்வையும் சமூக முன்னேற்றத்தையும் கருதித் தமது காலச் சமூகச் சிக்கல்களையும் அவற்றைப் போக்குவதற்கான வழிமுறைகளையும் தமது கவிதைகளின் மூலம் சமூகத்திற்கு உணர்த்துதல் அவர்களது கடமை ஆகும்.”⁷

என்னும் அறிஞர் கருத்து, கவிஞர்களின் சமூகக் கடமையைக் காட்டுகின்றது. எனவே, சமூக ஓர்மையும் சமூக முன்னேற்றத்தில் அக்கறையும் கொண்ட படைப்பாளிகள், தமது காலத்தில் மேலோங்கி நிற்கும் சமூகச் சிக்கல்களைத் தாம் படைக்கும் இலக்கியத்தின் மூலம் எடுத்துரைக்கத் தவறுவதில்லை. கவிஞர்களும் தமது கவிதைகளில் இத்தகைய நெறியையே பின்பற்றுகின்றனர். பெரும்பாலும் கவிதைகள் சமூகச் சிக்கல்களை நேரடியாகவும் வெளிப்படையாகவும் விளக்குகின்றன. இத்தகைய போக்கு, பிற இலக்கிய வடிவங்களில் இருந்து கவிதையை வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றது.

“இலக்கியம் சமூக நிகழ்வுகளை, மானிட வாழ்க்கை விவரங்களை எடுத்துச் சொல்வதுடன் படைப்பாசிரியர்களின் கற்பனையாற்றலையும் புலப்படுத்துகின்றன.”⁸

இலக்கியத்தின் களம் சமுதாயமாக இருக்கும்போது அது சமுதாயத்தையே பிரதிபலிக்க வேண்டும். சமுதாய அக்கறையுள்ள

படைப்புகளாக இருப்பவை சிறந்த படைப்புகளாக நின்று மக்களின் வரவேற்பைப் பெறும்.

“இலக்கியம் என்பது ஒரு சமுதாய அமைப்பு; அதன் மொழி சமுதாயப் படைப்பாகும். அதனுடைய வழிமுறைகள், கொள்கைகள் மற்றும் செயல்வகைகள் அனைத்துமே சமுதாயத்தில்தான் தோன்றுகின்றன. எல்லாவற்றையும்விட இலக்கியமென்பது வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்பாகும். இப்பிரதிபலிப்பு பெருமளவில் ஒரு சமூக உண்மையாகும்.”⁹

என்னும் திறனாய்வாளரின் கருத்து, இலக்கியங்கள் சமுதாயத்திலிருந்து முகிழ்ப்பதை உணர்த்துகின்றது. இது கவிதைக் கலைக்கும் பொருந்துவதாக உள்ளது.

கவிதை வடிவம்

தொடக்க காலத்தில் கவிதை என்பது செய்யுள், பா, கவிதை என்னும் சொற்களால் சுட்டப்பட்டு வந்துள்ளது. செய்யுள் என்பது வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, விருத்தப்பா என்று பாவகைகளாகவும் அதன் இனங்களாகவும் அமையப்பெற்றிருந்தது. இக்காலத்தில் கவிதை என்பது ஒரு பொருள் பற்றிப் பாடப்பெறும் பாடலினைக் குறிப்பதாக இருந்து வருகின்றது. இருபதாம் நூற்றாண்டில் கவிதையும் வளர்ச்சிப் போக்கில் சில மாறுதல்களைச் சந்தித்தது. யாப்பு மரபுகளை உடைத்து எழுதும் போக்கு உருவானது. இதன் காரணமாக கவிதை வடிவம் இருவகைப்பட்ட நிலையைப் பெற்றது. ஒன்று மரபுக்கவிதை; மற்றொன்று புதுக்கவிதை.

“பழையன கழிதலும் புதியன புதுதலும்

வழுவல கால வகையி னானே”¹⁰

என்னும் பவணந்தியாரின் கூற்று, புதியனவற்றை ஏற்பது காலத்தின் கட்டாயம் என்பதை உணர்த்துகின்றது. புதிய வடிவம் ஏற்கப்பட்ட போதும் பழைய மரபும் காக்கப்பட வேண்டும் என்பது அறிஞர்தம் கருத்தாக இருப்பதையும் இவண் காணமுடிகின்றது.

“மரபுக் கவிதையென்பது சாகும் சங்கதி அன்று.

ஈராயிரம் ஆண்டுகளாய் விழுதிறக்கிய விருட்சம் அது.

அதன் வேர் கரையான்களால் அரிக்க முடியாத ஆழத்தில் இருக்கிறது.

ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாய் அசையாதிருக்கும் மரபு மாளிகையை, புதுக்கவிதை என்னும் ஐம்பதாண்டு சக்தியா அழித்துவிடப் போகிறது?

நான் உள்ளிட்ட என் நண்பர்களெல்லாம் புதுக்கவிதைக்கு அங்கீகாரம் பெறவே போராடினோமேயன்றி மரபை மாய்த்துவிட அன்று.

ஓர் உலக இலக்கிய வடிவத்தை ஏறெடுத்துப் பார்க்காமல், தமிழின் கண்களைத் தைத்துவிடக் கூடாதே என்று நாங்கள் தவித்த தவிப்பே புதுக்கவிதை என்னும் பேராவேசம்.

போதும்

புதுக்கவிதைக்கு ஒரு பொன்னாசனம் கிடைத்து விட்டது.

.....

புதுக்கவிதை மகுடம் அணிந்து விட்டது பற்றி மகிழ்ச்சி.

மரபுக்கவிதை சாகக் கிடப்பது எமக்குச் சம்மதமில்லை.

இனி புதுக்கவிதையின் மின்சார அலைகள் மரபுக் கவிதைக்குள் பாச்சப்படும்.

புதுக்கவிதையின் புதுரத்தம் மரபுக்கவிதைக்குள் பீச்சப்படும்”¹¹

என்னும் கவிஞர் வைரமுத்துவின் கூற்று மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை என்னும் இருவகைக் கவிதை வடிவங்களும் தமிழில் நிலைபெற்றிருப்பதை உறுதி செய்கின்றது.

காலந்தோறும் கவிதை

சங்க காலம் முதற்கொண்டு படைக்கப்பெற்ற தமிழ்க் கவிதைகளை ஆராயுங்கால் கவிதையின் வடிவங்கள் பலவாகக் காட்சியளிக்கின்றன.

கவிதையின் பாடுபொருளும் விரிந்த பரப்பைக் கொண்டதாக இருந்து வந்துள்ளது. கவிதையின் பாடுபொருள் சமூகச் சூழலையும் மனித வாழ்க்கையையும் கருத்திற்கொண்டு காலந்தோறும் மாற்றம்பெற்று வந்திருக்கின்றது.

சங்க காலத்தில் இயற்கையோடு இயைந்த தமிழ்ச்சமூகச் சூழலைப் பிரதிபலிக்கும் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களாகவும் பின்னர், சங்கமருவிய காலத்தில் அறத்தைப் போதிக்கும் நீதி இலக்கியங்களாகவும் கவிதைகள் மலர்ந்துள்ளன. அதனையடுத்து காப்பியங்களாகவும் புராணங்களாகவும் சிற்றிலக்கியங்களாகவும் பின்னர் புதுமை நோக்கில் நவீன இலக்கியங்களாகவும் படைக்கப்பெற்றுள்ளன. காலத் தேவைகளுக்கு ஏற்ப கவிதைகளின் பாடுபொருள் மாற்றம் பெற்று வந்துள்ளமையை வரலாறு உணர்த்துகின்றது.

நல்ல பாடுபொருளும் சிறந்த சொல்லாட்சியும் இனிய ஓசைநயமும் கொண்டமையும் கவிதை காலத்தால் அழியாத பேறுபெற்றதாக விளங்குகின்றது. இவற்றுடன் உணர்ச்சி, வடிவம், கற்பனை, கருத்து ஆகியனவும் சேர்ந்து நின்று சிறக்கும் கவிதை எந்நாளும் அழியாத மாகவிதையாகப் போற்றப்படுவதையும் காண முடிகிறது.

தொடக்க காலம் முதல் இக்காலம் வரை கவிதையின் பாடுபொருள்களைக் கூர்ந்து நோக்கினால் வெண்ணிலவு, செங்கதிர், விண்மீன், கருமுகில், மலை, காடு, ஆறு, கடல், மான், முயல், கிளி, மயில், குழந்தை என விரிந்து செல்வது புலனாகும். காதல், வீரம், இன்பம், துன்பம், இறப்பு, பிறப்பு,

வெற்றி என வேறுவகையிலும் பாடுபொருள்கள் அமைந்திருப்பதைக் காண முடியும். இவற்றை நோக்கும்போது கவிதையின் பாடுபொருள் பழமை, புதுமை என்னும் இருநிலைகளிலும் அமைந்துள்ளன என்பதை அறிய முடிகின்றது.

கவிதையின் பாடுபொருள் குறித்து அறிஞர் மு.வரதராசன் தரும் விளக்கம் இவண் நோக்கத் தக்கது.

“பாட்டில் இன்ன பொருள் பற்றிப் பாடலாம், இன்ன பொருள் பற்றிப் பாடலாகாது என்ற வரையறை இருத்தல் கூடாது. பாடுவோரின் அனுபவத்திற்கு ஏற்ப எதுவும் பொருளாக அமையலாம். பாடுவோரின் அனுபவம் உயர்ந்ததாயின், சிறிய பொருள் பற்றிப் பாடும் பாட்டும் விழுமிய பாட்டு ஆகலாம். அவருடைய அனுபவம் தாழ்ந்ததாயின் உயர்ந்த பொருள் பற்றிப் பாடும் பாடல்கூடச் சிறப்பிழந்து போகலாம்.”¹²

என்னும் கருத்து, கவிதையின் பாடுபொருள், கவிஞரின் உயர்ந்த அனுபவம் என்னும் இவை சரியாக அமையும்போது அது சிறந்த கவிதை என்னும் நிலையைப் பெறுகின்றது என்பதை உணர்த்துகின்றது.

கவிஞன்

சமுதாய ஈடுபாடும் சமுதாயத்தை ஆழமாகப் பார்க்கும் திறனும் உடையவராக இருக்கும் ஒருவர் படைப்பாற்றல் கூடப்பெறும் போது கவிஞனாக மாறுகின்றார். கவிஞனாக ஒருவர் உருவாவதற்கான சூழல் பற்றி அறிஞர் கூறுவது வருமாறு:

“மனித குலத்தின் மீது ஒருவன் கொண்ட காதலே அவனைக் கவிஞனாக்குகிறது. கவிதைக்கலை என்பது மக்களிடம் மனித நேயத்தை விதைக்கின்ற கலையாகும். வெறும் எண்ணம் மட்டும் கவிதையாகிவிடாது. கேந்திர கணிதத்தையோ கிரேக்கத் தத்துவ ஞானத்தையோ யாப்பமைதியுள்ள செய்யுட்களாக எழுதிவிட்டால் அது கவிதையாகிவிடாது. தருக்க ரீதியாக நியாயித்தும் வாதப்

பிரதிவாதங்களாக விளக்கியும் நோக்கப்படும் பரிசீலனைமுறை கவிதையின் பாற்பட்டதன்று. சுருங்கச் சொல்வதானால் அறிவிப்பதன்று கவிஞனின் நோக்கம். ஒன்றை உணர்த்தி வைப்பதே கவிஞனின் தொழிலாகும்.”¹³

என்னும் பகுதி கவிஞன் என்பவன் மனித குலத்தை நேசிப்பவன் என்பதையும் கவிதை என்பது கவிஞன் சமுதாயத்திற்கு உணர்த்த நினைப்பதைச் சுமந்துவரும் கலைவடிவம் என்பதையும் தெளிவாக உணர்த்துகின்றது. இதனால் கவிதை என்பது வெறும் அறிவிப்பு அல்ல; அது ஒரு கருத்தை உணர்ச்சியுடன் உள்ளது உள்ளவாறு உணர்த்தும் அரிய கலை என்பதை அறியமுடிகிறது.

மரபுக்கவிதை

காலங்காலமாக மக்களால் தொடர்ச்சியாகப் பின்பற்றப்படுவனவற்றை மரபு என்பர். எண்ணம், சொல், செயல், பொருள் மாறாது அமைவது மரபு எனப்படும். சமுதாயத்தில் முன்பிருந்து நிலவிவரும் கொள்கைகள், கோட்பாடுகள், முறைகள் முதலானவற்றை மரபு என்று கூறுவதனால் மாற்றமின்றிப் பின்பற்றப்படுபவை மரபு என்னும் வரையறைக்குள் அடங்கும். ஒன்றின் அடிப்படை மாறாது இருக்க அதனின் வேருன்றிய வளர்ச்சியும் விரிவுங்கூட மரபில் புதுமை சேர்க்கும் கூறாக அமையும். இவ்வாறு, பழங்காலந்தொட்டு அமைவதைப் பழம்மரபு எனவும் அதில் மாறிவரும் புதுமையைப் புதுமரபு எனவும் மரபுமாற்றம் எனவும் வழங்குவர்.

“எப்பொருள் எவ்வழிச் செப்பினரோ அப்பொருள் அவ்வழிச் செப்புவதே மரபு என்பர் இலக்கண நூலார். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் உரைகள் தவிர எல்லா நூல்களுமே செய்யுளில்தாம் எழுதப்பட்டன. அவை குறிப்பிட்ட யாப்பு வழி

எழுதப்பட்டன. இலக்கணத்துக்குக் கட்டுப்பட்ட யாப்பு வழி எழுதப்படுவது மரபுக்கவிதை எனப்பட்டது.”¹⁴

என்னும் அறிஞர் கருத்து மரபுவழிப்பட்ட கவிதை பற்றிய புரிதலைத் தருகின்றது.

மரபுக்கவிதை என்பதற்கு அடிப்படையாக யாப்பிலக்கணம் இருக்கின்றது. யாப்பு என்றால் கட்டுவது என்று பொருள். தொல்காப்பியர் தந்த யாப்பிலக்கணம் காலத்திற்கு ஏற்ப மாறுதல்களுடன் இன்றும் நிலைத்து நிற்கிறது. இந்த இலக்கண மரபைப் பின்பற்றிப் படைக்கப்பெறும் கவிதை மரபுக்கவிதை என்று வழங்கப்படுகின்றது.

எழுத்துகளால் ஆன அசை, அசைகளால் உருவான சீர், சீர்களால் அமைந்த அடி, அடிகளால் அமைந்த பாட்டு அல்லது கவிதை என்னும் முறையில் மரபுக்கவிதை கட்டமைக்கப்படுகின்றது. பாக்கள், பா வகைகள், பாவினங்கள் என்னும் வடிவங்கள் மரபுக்கவிதைக்கு அழகியலைத் தந்து வலிமை சேர்க்கின்றன. மரபுக்கவிதையில் அமையும் ஓசை, சந்தம் என்பன இசைக்கலையோடு கவிதைக்கு இருந்த உறவைத் தெரிவிக்கின்றன. இவற்றின்வழி, மரபுக்கவிதை என்பது இலக்கண மரபுகளைப் பின்பற்றிப் படைக்கப்படுவது என்பதைத் தெளிவாக அறிய முடிகின்றது.

யாப்பும் கவிஞனும்

கவிஞன் என்பவன் யாப்பிலக்கணத்தில் நன்கு தேர்ச்சி பெற்றவனாக இருத்தல் வேண்டும். அதேசமயம் யாப்பிற்குக் கட்டுண்டவனாக இருந்துவிடக் கூடாது. யாப்பின் கட்டிற்குள் அகப்பட்டாலும் நல்ல கவிதை கிடைக்காது என்பது திறனாய்வாளர் கருத்தாக உள்ளது. இதனை,

“இலக்கணத்துக்குக் கவிஞன் அடிமையாகிவிடக் கூடாது. இலக்கணம்தான் கவிஞனுக்கு அடிமையாகிக் கைகட்டிச் சேவகம் புரிய வேண்டும். அப்போதுதான் கவியின் வேகம் யாப்புக் கோப்பிலிருந்து திமிறிக்கொண்டு வெளிவரும். இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் என்று நம் முன்னோர் சொல்லி வைத்தது இதனால்தான். இலக்கணத்தைக் கவிஞன் தன் வசப்படுத்தினாலன்றிக் கவிதையைச் சிருஷ்டிக்க முடியாது என்பர்.”¹⁵

என்னும் அறிஞர் கருத்து, மரபுக்கவிதைக்கு இன்றியமையாத யாப்பு பற்றியும் அதேசமயம் யாப்பிற்குக் கவிஞன் அடிமையாகிவிடக்கூடாது என்ற எச்சரிக்கை உணர்வையும் தெளிவுபடுத்துகின்றது. மரபுக்கவிதை என்பது யாப்பினைப் பின்பற்றி அமைவது என்றாலும் கவித்துவத்திற்கு இலக்கணம் தடையாகிவிடாமல் படைக்கப்பெறுவது என்பதை இதனால் உணரமுடிகின்றது.

சங்ககாலக் கவிதைகள்

இலக்கண வரையறைக்கு உட்பட்ட இலக்கியங்களாகச் சங்கக் கவிதைகள் உள்ளன. தொல்காப்பியம் சங்க இலக்கியங்களுக்கான யாப்பிலக்கண மரபைக் கூறுகின்றது. சங்கக் கவிஞர்கள் இலக்கண மரபைப் போற்றினாலும் அதற்குள் கட்டுண்டு கிடக்கவில்லை.

சங்ககாலக் கவிஞர்கள் இயற்கையைப் பாடுவது, இயற்கை இன்பத்தில் திளைப்பது, இயற்கை மரபை மீறாமல் இயல்பாய்க் காதல், வீரம் பற்றிப் பாடுவது என்பதை மரபாகக் கொண்டிருந்தனர். கி.பி.17ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் தமிழில் இத்தகைய கவிதை மரபு கோலோச்சியிருந்ததை அறிய முடிகிறது.

சங்கக் கவிஞர்கள் யாப்பிலக்கண மரபையும் அகம், புறம் என்னும் திணைக்கோட்பாட்டினையும் கொண்டு தமது கவிதைகளைச் சுவைபடத் தந்தனர். இயற்கையும் யதார்த்தமும் இயல்பாய் அமைந்த சங்கப் பாக்கள் காலத்தை வென்று இன்றும் இன்சுவை தருவதைக் காணமுடிகின்றது. சான்றாக,

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று;

நீரினும் ஆரளவின்றே – சாரல்

கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு

பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே”¹⁶

என்னும் செய்யுள் இயற்கை எழில் பொதிந்த வாழ்வியல் நுணுக்கத்தை உணர்த்தும் கவிதையாக இவண் காட்ட இயலும். மேலும்,

“கொண்ட கொழுநன் குடிவறன் உற்றென

கொடுத்த தந்தை கொழுஞ்சோறு உள்ளாள்

ஒழுகுநீர் நுணங்கறல் போலப்

பொழுது மறுத்துண்ணும் சிறுமது கையனே”¹⁷

என்னும் சங்கக் கவிதை, மரபு சார்ந்த கவிமரபையும் பண்பாட்டு நிலைக்களனாய் விளங்கிய தமிழர் வாழ்வியல் மரபையும் ஒருங்கே கொண்டிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

சங்ககால மரபுக்கவிதையின் தொடர்ச்சி பதினேழு, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரை செல்வாக்குப் பெற்றிருந்ததைத் தமிழிலக்கிய வரலாறு சுட்டுகின்றது. நீதி இலக்கியங்கள், பக்தி இலக்கியங்கள், காப்பிய இலக்கியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள் எனப் பல வடிவங்களில் மரபுக்கவிதை ஆட்சி செலுத்தியதைக் காணும்போது மரபுக்கவிதை என்னும் கவிமரபு சங்ககாலந்தொட்டுப் பல நூற்றாண்டுகள் தமிழ்க்கவிஞர்களிடம் நிலைபெற்றிருந்தது எனக் கூற இயலும்.

எனவேதான் கவிதை என்றாலே அது மரபுக்கவிதைதான் என்று கூறும் நிலை தமிழ்ச் சான்றோர்களிடம் இருந்தது.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திரு.வி.க, மறைமலையடிகள், மனோன்மணியம் சுந்தரம்பிள்ளை, நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார், வள்ளலார் போன்றோரும் பழைய மரபுக்கவிதைக்கு உரியவர் ஆயினர். தமது படைப்புகளையும் மரபு சார்ந்த செய்யுட்களாலேயே ஆக்கினர். அதனால்தான் மரபுக்கவிதை மட்டுமே கவிதை என்னும் தனிச்சிறப்புடன் செழித்து வளர்ந்தது.

மரபுக்கவிதைச் சூழல்

தமிழ் மரபுக்கவிதை பாரதியாரால் எளிமை, இனிமை, புதுமை, தேசியம், சீர்திருத்தம் என்னும் திசையில் பயணித்தது. சிந்து, நாட்டுப்புறப்பாடல் மெட்டு என மக்களின் மனங்களை இசையின் இனிமையால் தொடும் வடிவங்களைக் கையாண்டு பாரதி தன் கவிதைகளைப் படைத்து மக்கள் இதயங்களைத் தன் கவியால் பிணைத்தார். தேசிய விடுதலையை நோக்காகக் கொண்டு கவிதை படைத்த பாரதியின் பாடல்களில் மரபுசார்ந்த சொற்களும் வடிவங்களும் புதிய வலிமையைப் பெற்றன.

“சுவைபுதிது; பொருள் புதிது; வளம் புதிது
சொற்புதிது; சோதிமிக்க
நவகவிதை யெந்நாளும் அழியாத
மகாகவிதை”¹⁸

என்னும் புதிய பாணியைப் பாரதி மரபுக்கவிதைக்குத் தந்தார்.

பாரதியின் கவிதை மரபில் வந்தவர் புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன். தனது கவிதைக் குருவாக ஏற்றுக்கொண்ட பாரதி பாடிய பாடுபொருளை இன்னும் ஆழமாக நோக்கிச் சமூகச் சீர்த்திருத்தக் கருத்துகளை இணைத்துக்கொண்டு கவிதையில் மறுமலர்ச்சியைத் தமிழகத்தில் பாரதிதாசன் ஏற்படுத்தினார். அவர் எளிய கவிதை மரபில் சமுதாய மாற்றத்திற்கான கருத்துகளைக் கவிதையாகப் படைத்தளித்தார். பகுத்தறிவு, சுயமரியாதை, பெண்விடுதலை, மூடநம்பிக்கை எதிர்ப்பு, குழந்தை மண எதிர்ப்பு, விதவை மணம் முதலான பல்வேறு பாடுபொருள்களில் தமது கவிதைகளைப் படைத்தார். அவ்வகையில், தமிழகத்தில் மரபுக்கவிதை பாடும் கவிஞர்கள் இருபெரும் பரம்பரையினராகத் திகழ்ந்துள்ளனர் என்பது தெளிவு.

1. பாரதி பரம்பரையினர்

2. பாரதிதாசன் பரம்பரையினர்

இந்த இரு பரம்பரையின் வழிவந்த கவிஞர்கள் புதுக்கவிதை வளர்ச்சியால் மரபுக்கவிதை மறைந்துவிடாமல் காக்கும் பணியையும் செய்துவந்தனர். பாரதி பரம்பரையினரின் கவிதைப் பணி குறித்துத் திறனாய்வாளர் தரும் கருத்து வருமாறு:

“பன்முகப் படைப்பாற்றல் உடைய இவரைக் கவிமணி ‘பாட்டுக்கொரு புலவன் பாரதியடா’ என்கிறார். தமிழறிஞர் வையாபுரிப்பிள்ளை இவ்வளவு சிறந்த கவிஞர் தமிழுலகில் சில நூற்றாண்டுகளாகத் தோன்றியதில்லை என்கிறார்.

பாரதி பரம்பரை என்ற ஒரு புதுக்கவிஞர் இனம் உருவாக வித்திட்டவர் பாரதி. பழைய மரபுகளை உடைத்துப் புதிய நெறியை அனைத்து

வகையிலும் காட்டி மக்களுக்குப் புரியக்கூடிய முறையில் கவிதை எழுதி இலக்கியத்தைப் பொதுமைப்படுத்தியவர் பாரதியார்.”¹⁹

என்னும் பகுதி பாரதி பரம்பரை பற்றியும் இக்கவிஞர்கள் மரபுவழிப்பட்ட கவிதைகளைப் படைத்த போதும் மரபுகளை உடைத்தெறிந்த புதிய நெறியைக் கவிதைத்துறையில் வகுத்துக்கொண்டு பயணித்ததையும் விளக்குகின்றது.

பாரதிதாசன் பரம்பரை

பாரதியின் வழிவந்த தமிழ்க்கவிஞர் பாரதிதாசன் சமுதாய அக்கறைகொண்ட கவிஞராக விளங்கினார். இறைமை நெறியை விடுத்து நாத்திக நெறியைப் பின்பற்றினார். பாரதி மீது அளவில்லா ஈடுபாடு கொண்டிருந்த பாரதிதாசன் பாரதியின் பாடுபொருளிலிருந்து மாறிப் புரட்சிகரமான கருத்துகளைத் தன் கவிதைகளில் படைத்தார். பாரதிதாசன் கவிதைகளின் பாடுபொருள் குறித்துத் திறனாய்வாளர் தரும் கருத்து வருமாறு:

“சாதிப்பூசல், சமயபேதம், பெண்ணடிமை ஆகியவற்றைச் சாடியவர். எதிலும் புரட்சி, புதுநோக்குக் கண்டவர். புதுக்கொள்கைகளைக் கொண்டவராதலால் இவர் புரட்சிக்கவி என்றே அழைக்கப்பட்டார். தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் இருந்துவந்த பெண்ணடிமைத் தனத்தைக் கண்டித்தவர். விதவை மறுமணத்தை ஆதரித்தவர்.”²⁰

என்னும் பகுதி பாரதிதாசன் கவிதைகளில் இடம்பெற்ற புரட்சிக் கருத்துகளைக் காட்டுகின்றது. பாரதிதாசன் வழியில் பாரதிதாசன் பரம்பரையினர் என்னும் வகையில் பலர் கவிதைத்துறைக்கு வந்தனர். அவர்களுள் முடியரசன், வாணிதாசன், சுரதா போன்றோர் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். பாரதி, பாரதிதாசன் பரம்பரையினரால் தமிழ் மரபுக்கவிதை உலகம் எளிமை, புதுமை, புரட்சி, சமத்துவம் என்னும் போக்கில் வளர்ந்தது.

புதுக்கவிதை

இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்க் கவிதைச் சூழல் பெரும் மாற்றத்தைச் சந்தித்தது. மேலைநாடுகளில் ஏற்பட்ட தொழிற்புரட்சியும் புதிய கண்டுபிடிப்புகளும் இலக்கியத்துறையில் புதிய வடிவங்கள் தோன்றக் காரணமாயின. மேலைநாட்டு இலக்கியத் தாக்கம் ஐரோப்பியரின் வருகையால் தமிழ் இலக்கியத்தில் தடம்பதிக்கத் தொடங்கியது.

மனித குலம் சந்தித்த மாற்றங்கள் கவிதைத் துறையிலும் மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தின. மக்களின் சிந்தனை மாற்றத்தால் இலக்கிய வடிவ மாற்றங்களும் ஏற்படலாயின.

“வரலாற்றுப் போக்கில் சமூக மாற்றங்கள் நிகழும்போது சிந்தனை மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன.”²¹

என்னும் அறிஞர் கருத்துக்கு ஏற்ப, சிந்தனை மாற்றத்தின் விளைவால் பெரும் இலக்கிய மாற்றம் உருவானது. இதனால் தோன்றிய புதிய கலை வடிவங்களில் ஒன்றாகப் புதுக்கவிதை மலர்ந்தது.

மேலைநாடுகளில் கவிதை

அமெரிக்காவைச் சார்ந்த கவிஞர் வால்ட் விட்மன் (Walt Whitman) என்பவரே உலகக் கவிதைத் துறையில் மாற்றம் ஏற்படுத்தியவர் ஆவார். இவர் பழைய யாப்பிலக்கணக் கட்டுக்கோப்புகளைத் தகர்க்கும் வகையில் முதன்முதலாகக் குரல் கொடுத்தார்.

“யாப்பு பழைமையின் சின்னம்; நிலப்பிரபுத்துவத்தின் எச்சம்; புதிய இலக்கியத்தின் உரைநடைக்கும் செய்யுளுக்கும் இடையே எவ்வித வேற்றுமையும் இருத்தல் ஆகாது. விஞ்ஞானம், சமுதாயம் ஆகியவற்றைப் பற்றி ஆழமாகவும் விரிவாகவும் எழுத வேண்டும் என்றால் கவிதைக்கும் உரைநடைக்குமிடையே வேறுபாடு இருத்தல் ஆகாது. பழைய ஆங்கில யாப்பு அமைதிகள் அடிமைத்தளைகள் என்று அறிவித்தார்.”²²

என்னும் பகுதி வால்ட் விட்மனின் கவிதை முயற்சி உலகக் கவிதைத் துறையில் பெரும் மாற்றத்தைக் கொண்டுவந்தது என்பதை உணர்த்தும். வால்ட் விட்மன் தனது பன்னிரண்டு கவிதைகளைப் புல்லின் இதழ்கள் (Leaves of grass) என்னும் தொகுப்பாக வெளியிட்டார். இவர் தனது சொந்தக் கட்டமைப்பில் உள்ளத்தின் ஆற்றலுக்கு ஓர் உருவம் கொடுத்தார். இவை யாப்பு என்னும் கட்டுகள் நீங்கப்பெற்ற கவிதை வடிவமாக அமைந்தன. இக்கவிதை வடிவம் Free Verse எனப்பட்டது. இதன் காரணமாகப் புதுக்கவிதை (Verse Libre) என்னும் புதிய வடிவம் தோன்றியது. உலக இலக்கிய வரலாற்றில் மரபுக்கவிதை என்பதனை ஒத்த புதிய கவிதை வடிவமாகப் புதுக்கவிதை என்னும் கவிதைவகை தோன்றியது.

எஸ்ரா பவுண்ட் (EZRA POUND)

அமெரிக்கக் கவிதைத்துறை வளர்ச்சிக்கு முதன்மைக் காரணமாக விளங்கியவர்களில் எஸ்ரா பவுண்ட் குறிப்பிடத்தக்கவர். இவர் வால்ட் விட்மனைத் தொடர்ந்து கட்டுப்பாடற்ற கவிதை (Verse Libre) இயக்கம் ஒன்றை நடத்தி மக்களிடம் பரப்பத் தொடங்கினார். இவர் தமது கவிதைகளில் படிமங்களை மிகுதியாகப் பயன்படுத்திப் பழைய மரபுகளுக்கு உட்படாத புதிய தொடர் அமைப்புகளில் கவிதைகளைப் படைத்தார். இவரைத் தொடர்ந்து

டி.எஸ்.எலியட் தனிமனித சுதந்திரத்தைப் பற்றிய பாடுபொருளில் இக்கவிதை வடிவத்தைப் புகுத்தி மக்களிடம் கொண்டு சேர்த்தார். எஸ்ரா பவுண்ட், டி.எஸ்.எலியட் ஆகியோரது கவிதைகள் உலகமொழிகளிலெல்லாம் பரவின.

ஐரோப்பியச் சூழல்

புதிய கவிதை இயக்கம் ஐம்பதாண்டுகளில் இத்தாலி, ஸ்பானிஸ், ஜெர்மன், ருஷ்ய மொழிகளில் பரவியது. இத்தகு யாப்பு மீறல் கொள்கை உலகமெல்லாம் பரவிட வழி செய்தது.

முப்பதுகளில் நிலவிய ஐரோப்பியச் சூழலில் ருஷ்யப் புரட்சிக்குப் பின்னர் கவிஞர்கள் பலர் பொதுவுடைமைக் கோட்பாட்டை ஏற்று மாறுபட்ட உள்ளடக்கங்கள் கொண்ட புதிய கவிதை மரபைப் பின்பற்றினர். இதன் தொடர்ச்சியாகத் தோன்றிய ப்யுச்சரிச இயக்கம், ஜெர்மனில் தோன்றிய எக்ஸ்பிரசனிச இயக்கம் போன்றனவும் மரபுகள் மீறிய கவிதைகள் தோன்ற வழிவகுத்தன. பிரான்சில் இருந்த சர்ரியலிசக் கவிஞர்கள் ஆந்தர் பிரடன், பால் எலுவார்டு போன்றோரும் கவிதையில் எளிமையை விரும்பினர். இதன் விளைவாக ஐரோப்பியா, அமெரிக்க நாடுகளில் இலக்கணக் கட்டுகளைத் தகர்த்த, உணர்ச்சிக்கு முதன்மை கொடுத்த வசன கவிதை என்னும் புதுக்கவிதை மிகப்பெரிய வளர்ச்சியைக் கண்டது.

புதுக்கவிதை முன்னோடி

மேலை நாடுகளில் கவிதைத்துறையில் புதிய சோதனைகள் நடந்துகொண்டிருந்த சூழலில் தமிழகத்தில் பாரதி மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகளைப்

படைத்துப் புதுக்கவிதையின் தோற்றத்திற்கு வித்திட்டார். பாரதியார் தன்னை 'ஷெல்லி தாசன்' என்று அழைத்துக்கொண்டார். வால்ட் விட்மன் தோற்றுவித்த புதிய கவிதை மரபை அடியொற்றி 'வசனகவிதை' என்னும் கவிதைகளை எழுதத் தொடங்கினார். இக்கவிதையை ஆங்கிலத்தில் 'ப்ளாங் வெர்சு' (Blank Verse) என்ற பெயரிலும் பிரான்சில் 'வெர்சுலிபரே' (Verse Libre) என்றும் அழைத்தனர். சிலர் இதனைக் கவிதையன்று; உரைவீச்சு என்று விமர்சித்தனர். பாரதியின் இந்தப் புதிய கவி முயற்சி பின்னாளில் புதுக்கவிதை என்னும் கவிதை வடிவம் தோன்றுவதற்கு முன்னோடியாக அமைந்தது. பாரதியார் எழுதிய 'ஞானரதம்' வசன கவிதை நடையில் அமைந்த படைப்பு என்பதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

புதுக்கவிதை – சொல்லாக்கம்

பாரதியின் வசனகவிதையின் விளைவாகத் தமிழுக்குக் கிடைத்த புதிய கவிதை வரவான புதுக்கவிதை என்னும் பெயரைத் தந்தவர் க.நா.சுப்பிரமணியம் என்னும் திறனாய்வாளர் என்பது இங்குக் குறிப்பிடத் தக்கது. இதனை,

“சி.ச.செல்லப்பாவின் ‘எழுத்து’ முயற்சி உருவாக்கிக்கொண்டிருந்த சமயத்தில், 1958 கடைசியில் புதுக்கவிதை என்று பெயர்கொடுத்துக் கவிதை முயற்சி என்ற போக்கில் அமைய வேண்டும் என்று நான் எண்ணுகிறேன் என்பதையும் சொல்லி ஒரு கட்டுரை எழுதினேன்”²³

என்னும் க.நா.சு.வின் குறிப்பு இதனைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. மேலும்,

“வசனக் கவிதை என்னும் வார்த்தை போதுமானதாக இல்லை என்பதனால் புதுக்கவிதை என்று 1930-களில் கம்யூனிஸ்டுகளிடையே வழக்கிலிருந்த ‘நியூ வெர்ஸ்’ (New Verse) என்ற பதத்தை மொழிபெயர்த்துச் சொன்னேன்.”²⁴

என்று அவர் குறிப்பிடுவதும் தமிழில் புதுக்கவிதை என்ற சொல்லாக்கத்தை முதன்முதலில் அறிமுகப்படுத்தியவர் க.நா.சு என்னும் திறனாய்வாளர்தான் என்பதை நன்கு உறுதிப்படுத்துகிறது.

விமர்சனங்கள்

தமிழ்க் கவிதைச் சூழலில் ‘புதுக்கவிதை’ என்ற பெயர் பற்றிய விவாதத்தினை சி.சு.செல்லப்பாதான் தோற்றுவித்தார். இதனை,

“ப்ரிவெர்ஸ் என்று சொல்வதற்குச் சரியான வார்த்தை இதுவரை கூறப்படுவதற்கில்லை. எனவே, ப்ரிவெர்ஸ், வெர்ஸ் லிப்ரே இதற்குச் சமமான தமிழ்ப்பெயர் ஒன்று வேண்டும். அப்பெயர் புதுக்கவிதையை இனங்காட்டத் தக்கதாக இருக்க வேண்டும் என்பது அவர்தம் கருத்தாகும். க.நா.சுப்ரமணியம் அவர்கள் கருத்துப்படி புதுக்கவிதை என்னும் சொல் பொருத்தமானதாகத் திகழ்கிறது என்பதற்கு அவர் கூறும் கருத்து ஏற்புடைய ஒன்றாகின்றது. இதனை நியு பொயட்ரி (Modern Poetry) என்ற ஆங்கில வார்த்தையின் மொழிபெயர்ப்பாகப் புதுக்கவிதை என்ற சொல்லை நான் பயன்படுத்தினேன். இந்தக் கவிதைகள் பழமையானதாகவும் விதவிதமானதாகவும் உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் அமைந்து இருந்ததால் இச்சொல் பொருத்தமாகப்பட்டது. இதுமுதல் வசனக் கவிதை புதுக்கவிதையாயிற்று.”²⁵

என்று சி.சு.செல்லப்பா கூறுவதிலிருந்தும் தெளிவாக அறிய முடிகின்றது. எனவே, புதுக்கவிதை என்பது ப்ரிவெர்ஸ், வெர்ஸ் லிப்ரே, மார்டன் பொயட்ரி, வசன கவிதை, கட்டற்ற கவிதை என்னும் பல பெயர்களைப் பெற்று அறுபதுகளில் க.நா.சு அவர்களின் பெயர்கூட்டலுக்குப் பின்னர் புதுக்கவிதை என்னும் நிலைத்த பெயரைப் பெற்றது என்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

புதுக்கவிதையின் தளம்

புதுக்கவிதையின் வளர்ச்சிக்குரிய தளமாக இதழ்கள் அமைந்தன. 1920-களுக்குப் பின்னர் இதழ்கள் புதிய படைப்புகளுக்கு இடந்தந்தன. படைப்பாளர்களில் பெரும்பான்மையோர் இவ்விதழ்களில் எழுதினர். எனவே, புதுக்கவிதை வளர்ச்சி, போக்கு இவற்றை இதழ்களை வைத்தே வகைப்படுத்திட இயலும். அவ்வகையில் புதுக்கவிதை வளர்ச்சிக்கு உதவிய இதழ்கள் பின்வருமாறு:

1. மணிக்கொடி
2. எழுத்து
3. கசடதபற
4. வானம்பாடி

இவ்விதழ்களில் வெளிவந்த கவிதைகளைக்கொண்டு காலத்தை வரையறுப்பது வழக்காக உள்ளது. இவ்விதழ்களின் காலத்திற்குப் பின்னர் புதுக்கவிதை வளர்ச்சியை மணிக்கொடிக்குப் பிற்பட்ட காலம் என்றும் இக்கால இதழ்களின் காலம் என்றும் வகைப்படுத்துவதைக் காணமுடிகின்றது.

தமிழ்க் கவிஞர்களின் பணி

சங்க காலம் தொட்டு எண்ணற்ற சான்றோர் மரபுக்கவிதைகளைப் படைத்து, கவிதைக்கலையை வளர்த்து வந்துள்ளனர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பாரதி, பாரதிதாசன், கவிமணி, நாமக்கல் கவிஞர், புலவர் குழந்தை, சுத்தானந்த பாரதியார், பெருஞ்சித்திரனார் எனப் பலர் மரபுக்கவிதை

வடித்துத் தேசியம், நாட்டுணர்வு, சீர்திருத்தம் என்னும் நோக்கில் பாடுபொருள்களை அமைத்துப் படைப்புகளைத் தந்தனர். மகாகவி பாரதியின் வசனகவிதை கவிதைத் துறையில் புதிய மலர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. புதுக்கவிதை என்னும் நவீனக் கவிதை இலக்கியம் தமிழில் தோன்றி நிலைத்தது.

புதுக்கவிஞர்கள்

பாரதியின் வழியில் கவிபாடத் தொடங்கி, புதுக்கவிதைத் துறையில் தமது படைப்புகளை வழங்கிப் புதுக்கவிதையை ஒருவகைக் கவிதை இலக்கியம் என்னும் தகுதியுடன் நிலைநிறுத்திய கவிஞர்கள் பலர். அவர்களுள் கு.ப.இராசகோபாலன், ந.பிச்சமூர்த்தி, வல்லிக்கண்ணன், புதுமைப்பித்தன், வேணுகோபாலன், தருமு சிவராமு, டி.கே.துரைசுவாமி போன்றோர் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். இவர்கள் மணிக்கொடி, எழுத்து முதலான இதழ்களில் புதுக்கவிதைகளை வெளியிட்டு இலக்கணமில்லாக் கவிதையான புதுக்கவிதையை வளர்த்தனர். அதன் பின்னர் வானம்பாடி இதழில் எழுதிய கவிஞர்கள் பலரும் புதுக்கவிதையை நிலைநிறுத்தும் பணியைச் செய்தனர். தொடக்ககாலப் புதுக்கவிஞர்கள் பலரும் மரபுக்கவிஞர்களாகத் திகழ்ந்து படைப்புகளைத் தந்தவர்கள். புதுக்கவிதை மக்களிடம் பெற்ற செல்வாக்கின் காரணமாகப் பிற்காலத்தில் புதுக்கவிதைத் துறைக்கு வந்தவர்கள் பலர்.

புதுக்கவிதை இயக்கங்கள்

தமிழ்க்கவிதைத் துறையில் புதுக்கவிதையை வளர்த்த சிறப்பும் பெருமையும் இதழ்களின் தொடர்பால் உருவான இயக்கங்களையே சாரும். மணிக்கொடி, எழுத்து, கசடதபற, வானம்பாடி என்னும் நான்கு இதழ்களும்

புதுக்கவிதையை வளர்ப்பதற்குக் களமாக அமைந்தன. இவற்றுள் கோவையிலிருந்து வெளிவந்த வானம்பாடி என்னும் இதழ் முக்கியப் பங்களிப்பை ஆற்றியுள்ளது.

வானம்பாடி இயக்கம்

புதுக்கவிதையின் மூன்றாவது பரம்பரை வானம்பாடி இயக்கப் பரம்பரையாகும். இவர்கள் சில நோக்கங்களுடன் செயலாற்றினர்.

“எதிர்கால நம்பிக்கை, கொள்கைத் தெளிவு, தேசப்பற்று, நேர்மை, தமிழ் மரபுணர்ச்சி, எளிமை, பொறுப்புணர்ச்சி, சமுதாய நேயம், கூட்டுறவு மனோபாவம் முதலியன மூன்றாவது கட்டத்துக் கவிஞர்களிடம் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன.”²⁶

என்னும் திறனாய்வாளரின் கருத்து வானம்பாடிக் கவிஞர்களின் கவிதைகளின் நோக்கினைத் தெளிவாக உணர்த்துகின்றது. வானம்பாடிக் கவிஞர்கள் புதுக்கவிதைக்குப் புதுத் தகுதியைத் தந்தவர்கள். இவர்களின் கவிதையால் புதுக்கவிதை புதுப் பொலிவினைப் பெற்றது. இதனை,

“இவர்கள் வந்த பின்னர்தான் புற்று வெளியாக இருந்த புதுக்கவிதை பூந்தோட்டமாக மாறியது”²⁷

என்ற கூற்றுத் தெளிவாக உணர்த்துகின்றது.

வானம்பாடி இயக்கத்தினரால் புதுக்கவிதையின் பாடுபொருளில் மாற்றம், உத்திகளில் புதிய புதிய வரவுகள் என மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. மானுடம் பாடும் வானம்பாடிகள் நாங்கள் என்று உரக்கச் சொன்ன இவ்வியக்கத்தினர் மனிதாபிமானம், முற்போக்கு, உழைப்பின் உயர்வு, மொழி, இன, சாதி, சமய,

நிறக் கொடுமைகள், பேதங்கள் ஆகியவற்றை ஒழிக்கவும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கான குரலாகவும் கவிதைகளைப் படைத்தனர். மனித இனத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பவர்களாக வானம்பாடிகள் தங்களை இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தினார்கள்.

“வானம்பாடி, கட்சி சார்பற்ற ஒரு கவிதை இயக்கம். சமுதாயப் பார்வையை முன் வைத்துக் கவிதை படைப்பவர்களின் இயக்கம். முற்போக்குச் சிந்தனையுள்ள அனைவரையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் இயக்கம் இது.”²⁸

என்பார் கருத்தும் வானம்பாடி இயக்கம் பற்றிய புரிதலையும் வானம்பாடி இயக்கத்தினரின் புதுக்கவிதைப் போக்கையும் அறிய உதவுகின்றது.

வளர்ச்சிக்கான காரணங்கள்

வானம்பாடி இதழ் கோவையிலிருந்து வெளிவந்தாலும் அது கோவை வட்டாரத்தினர்க்கு மட்டுமூரியது அல்லாமல் ஒட்டுமொத்தத் தமிழகத்தினரும் கவிதைகளை வெளியிடும் களமாக விளங்கியது. அதோடு இவ்விதழின் சமூகப் பொறுப்பும் மிக முக்கியக் காரணமாக அமைந்தது.

“வானம்பாடி இதழில் கோவை வட்டாரத்துக் கவிஞர்கள் மட்டுமல்லாது, தமிழ்நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் உள்ள மனிதாபிமான முற்போக்குக் கவிஞர்கள் பலரும் கவிதைகள் எழுதியிருக்கிறார்கள். பெயர்பெற்ற கவிஞர்களோடு ஆற்றலால், ஆர்வத்தால், உழைப்பால் முன்னுக்கு வந்துகொண்டிருந்தவர்களும் தங்கள் படைப்புகளை வானம்பாடியில் வெளியிட்டுள்ளனர்.”²⁹

என்னும் திறனாய்வாளர் கருத்தும் வானம்பாடி இயக்கக் கவிஞர்கள் பற்றிய புரிதலை உண்டாக்குகின்றது. வானம்பாடி இயக்கத்தின் வளர்ச்சிக்கு அதனுடைய உயரிய நோக்கங்களே காரணமாக இருந்தன. அவை:

1. புதுக்கவிதைக்குக் களம் அமைத்துக்கொடுத்தமை
2. புதுக்கவிதையின் பாடுபொருள்களைப் பரந்துபட்டதாக ஆக்கியமை
3. பாடுபொருளைச் சமுதாய நோக்குடையதாக அமைத்தமை
4. தன்னம்பிக்கை மிக்க கவிதைகளை வெளியிட்டமை
5. சாதி, மத வேறுபாடுகளைக் கடந்ததாக இருந்தமை
6. மனித நேயத்தின் பக்கம் நின்றமை
7. சமகாலச் சிக்கல்கள், சீர்கேடுகள் போன்றவற்றை வெளிப்படுத்தியமை

இவை முதன்மையான காரணங்களாக அமைந்தன. வேறு சில காரணங்களும் துணையாக நின்றன. இதன் காரணமாக வானம்பாடி வெகுஜனங்களின் உள்ளங்களில் இடம்பிடித்தது. அதனால், புதுக்கவிதை மக்களிடம் மிகப்பெரிய வெற்றியைப் பெற்றது. இவ்வாறு, மக்களிடம் இருந்த புதுக்கவிதைக்கான வரவேற்பும் மரபுக்கவிஞர்கள் பலரையும் புதுக்கவிதையை நோக்கிக் கொண்டு வந்து சேர்த்தது.

முற்போக்குக் கவிஞர்கள்

தமிழ்க் கவிதைச் சூழலையே வேறுவிதமாகப் புரட்டிப்போட்ட இயக்கமாக வானம்பாடி இயக்கம் விளங்கியது. சமூக அறிவுடன் கூடிய தமிழ்க் கவிதைகள் படைப்பதற்குக் கவிஞர்களை ஊக்கப்படுத்தியது. மரபை உடைத்துப் புதுமைகளை மலரச்செய்ய கவிஞர்கள் விரும்பினர். மனிதநேயத்துடனும்

முற்போக்குச் சிந்தனையுடனும் கவிதைகளை வெளியிட்டனர். வானம்பாடியில் கவிதைகள் எழுதி வெளியிட்ட கவிஞர்களில் புவியரசு, கங்கைகொண்டான், சிற்பி, தமிழ்நாடன், அக்னிபுத்திரன், சக்திகனல், மு.மேத்தா, தமிழன்பன், ஞானி, பிரபஞ்சன், இளமுருகு, சுந்தரம், மீரா ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்கள் அனைவரும் சிறந்த கவிஞர்களாக இனங்காணப்பட்டனர்.

‘எழுத்து’ இயக்கத்தில் அறிமுகமாகிய கவிஞர்களான நா.காமராசன், இரா.மீனாட்சி ஆகியோர் வானம்பாடியின் வளர்ச்சியால் ஈர்க்கப்பட்டுப் புதுக்கவிதைத் துறைக்கு வந்தனர். இவர்கள் தொடக்க காலத்தில் மரபுக் கவிஞர்களாக விளங்கிப் பின்னர் புதுக்கவிஞர்களாக மாற்றம் பெற்றவர்கள். வானம்பாடிக் கவிஞர்களை அவர்களின் கவிதைகள் அடிப்படையில் இருவகையினராக வகைப்படுத்த இயலும். அவையாவன,

1. மரபுக்கவிஞராக விளங்கிப் புதுக்கவிதை படைக்க வந்தவர்கள்
2. நேரடியாகப் புதுக்கவிதை படைக்க வந்தவர்கள்

முதல் வகையினர்

மரபுக்கவிதையில் ஈடுபாடு கொண்டு கவிதைகள் படைத்து மரபுக்கவிதை நூல்கள் பலவற்றை வெளியிட்ட சிறந்த கவிஞர்களாகத் திகழ்ந்தவர்கள் பலர் புதுக்கவிதைத் துறைக்கு வந்தனர். இவர்கள் புதுக்கவிதைத் துறையிலும் சிறந்து விளங்கி வருகின்றனர். இத்தகைய கவிஞர்கள் பலர் வானம்பாடி மூலம் தமிழ்க்கவிதை உலகுக்கு அறிமுகமாயினர். அவர்களில் சிற்பி, நா.காமராசன், மீரா, அப்துல்ரகுமான், தமிழன்பன், மு.மேத்தா முதலானவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இக்கவிஞர்களின் படைப்புகளைப் பற்றி,

“மரபுக்கவிதை தேக்கமுற்றுக் கிடந்தபோது விருத்தமும் வெண்கலிப்பாவும் தேய்ந்து பாதைகளாகி, யாப்பு இலக்கணத்துக்குக் கட்டுப்பட்ட உரைநடையைக் கவிதை என்று வழங்கிக்கொண்டிருந்த காலத்தில் கூர்மையும் ஆழமும் மிக்க வீச்சுகளை இவர்கள் வசனக் கவிதையில் வழங்கினார்கள் என்பதைத் தவிர சொல்வதற்கு வேறொன்றுமில்லை.”³⁰

என்று திறனாய்வாளர் குறிப்பிடுவதும் இங்கு ஒப்புநோக்கத் தக்கதாகும். நா.காமராசனின் ‘சூரியகாந்தி’, ‘கறுப்புமலர்கள்’, மீராவின் ‘மூன்றும் ஆறும்’ போன்ற கவிதைத் தொகுப்புகள் மரபினைச் சார்ந்து படைக்கப்பட்டவை.

இரண்டாம் வகையினர்

நேரடியாகப் புதுக்கவிதை உலகிற்கு வந்த கவிஞர்களுள் ஏ.தெ.சுப்பையன், பரிணாமன், அக்னிபுத்திரன், ஞானி, இன்குலாப் போன்றவர்கள் முதன்மையானவர்கள். இவர்கள் முற்போக்குச் சிந்தனைகளையுடைய கவிதைகளைத் தந்தனர். பெண்கள், தேசத்தலைவர்கள் கண்டனம், வரதட்சணைக் கொடுமை, மார்க்சியக் கொள்கை, அரசியல் கிண்டல் போன்றவை இவர்கள் கவிதைகளின் பாடுபொருள்களாக அமைந்தன.

பொதுவாக வானம்பாடி இயக்கக் கவிஞர்கள் எழுத்து இயக்கக் கவிஞர்களிடம் இருந்து வேறுபட்டவர்களாக இருந்தனர். இவர்களின் கவிப்பார்வை உலகளாவிய பார்வையைக் கொண்டிருந்தது. இவர்களில் சிலர் திராவிட இயக்கம் சார்ந்தவர்களாகவும் பொதுவுடைமை இயக்கக் கொள்கையாளர்களாகவும் விளங்கியமையை அவர்களது கவிதைகள் காட்டுகின்றன.

பிற கவிஞர்கள்

வானம்பாடிக்குப் பின்னர் தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சிக்குப் பல இதழ்கள் களம் அமைத்துக் கொடுத்தன. இருப்பினும் வானம்பாடிக் கவிஞர்கள் சிறுசிறு குழுக்களாகப் பிரிந்து செயல்பட்டனர். பலர் பல்வேறு அமைப்புகளைச் சார்ந்து கவிதைகளைப் படைத்தனர். சிலர் திரைப்படத்துறைக்குச் சென்று பாட்டெழுதிப் புகழ்பெற்றனர். திரைத்துறைக்குச் சென்று கவிதையை வளர்த்தவர்களில் மு.மேத்தா, நா.காமராசன், வைரமுத்து, முத்துலிங்கம், வாலி, மதுக்கூர் கண்ணன் ஆகியோர் குறிப்பிடத் தக்கவர்களாவர். இவர்கள் அனைவரும் திரைத்துறையில் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்ற கவிஞர்கள் ஆவர்.

அயலகத்தில் தமிழ்க் கவிதை

தமிழகத்தில் மட்டுமின்றி உலகநாடுகள் பலவற்றிலும் தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சி கண்டது. இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர் போன்ற பல நாடுகளில் வாழ்ந்த தமிழர்களும் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களும் தனிநபராகவும் அமைப்புகள் சார்ந்தும் கவிதைப் படைப்புகளை வெளியிட்டு வந்துள்ளனர்.

தமிழகத்திற்கு மிக அருகிலுள்ள நாடான இலங்கையில் வாழ்ந்த ஈழத்துக் கவிஞர்களின் படைப்புகள் அனைவரது கவனத்தையும் ஈர்த்தன. ஈழத்துக் கவிஞர்கள் இன ஒடுக்குமுறை என்னும் பாடுபொருளையும் யாழ்ப்பாணத் தமிழைப் பயன்படுத்திய நடையிலும் கவிதைகளைப் படைத்தனர். எஸ்.பொன்னுத்துரை, மு.தளையசிங்கம், மகாகவி, சண்முகம், சிவலிங்கம் போன்றோர் தந்த படைப்புகள் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைகளாகக்

காட்சியளிக்கின்றன. ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிஞர்களில் மேமன்கவி, கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, முருகையன், நுஃமான் போன்றோர் தனித்தனியாகக் கவிதைப் பணிகளைத் தனித்தன்மையோடு ஆற்றியுள்ளனர்.

மலேசியா – சிங்கப்பூர்

மலேசியா, சிங்கப்பூர் நாடுகளில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் சிலரும் தமிழகத்திலிருந்து பணி நிமித்தமாக இந்நாடுகளுக்குப் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் சிலரும் கவிதை ஈடுபாடு கொண்டு படைப்புகளைத் தந்தனர். இந்நாடுகளில் இருந்த தமிழ் அமைப்புகள் சிலவும் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் சிலவும் இவர்களின் கவிதைகள் வெளிவருவதற்கு உதவி செய்தன.

மலேசிய இலக்கியங்களின் தொடக்கம் கி.பி.முதல் நூற்றாண்டிலேயே தொடங்கிவிடுகின்றது. 19-ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி குறிப்பிடத்தக்க வகையில் அமைந்தன. ‘மலேசியத் தமிழ்க் கவிதைகள்’ என்னும் தொகுப்புநூல் கவிதை இலக்கிய வளர்ச்சியைப் பறைசாற்றுவதாக அமைந்துள்ளது. மலேசியாவின் கவிதைச் சூழல் பற்றி விளக்கும் திறனாய்வாளர்,

“மலேசிய நாட்டில் இலக்கிய வளர்ச்சி 19-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தொடங்குகின்றது. 1876-இல் சிங்கை வர்த்தமானி என்ற இதழும் 1857-இல் சதாசிவப் பண்டிதரின் வண்ணை அந்தாதியும் முறையே இதழியல், கவிதைத் துறைகளைத் தொடங்கி வைத்துள்ளது. சதாசிவப் பண்டிதரின் வண்ணை அந்தாதி, வண்ண நஞ்சுச் சல், சிங்கை நகரந்தாதி, சித்திரகவிகள் ஆகிய நூல்கள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன.”³¹

என்று கூறும் கருத்துகள் மலேசியத் தமிழ்க் கவிதைத் துறையின் முதல்நூல் ‘வண்ணை அந்தாதி’ என்பதைத் தெளிவுறுத்துகின்றன. மேலும், தமிழகத்திலுள்ள

தமிழ்க் கவிதை இலக்கியங்களை முன்னோடியாகக்கொண்டே மலேசியக் கவிதைப் படைப்புகளும் அமைந்திருப்பதைக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

சிங்கப்பூரில் கவிதை

சிங்கப்பூரில் கவிதை இலக்கியம் தோன்றுவதற்கு வித்திட்டவர் எஸ்.என்.சதாசிவப் பண்டிதர் என்பவராவர். இவரது 'சிங்கை நகர் அந்தாதி' என்னும் நூல் சிங்கப்பூர்த் தமிழ்க்கவிதை இலக்கியத்தின் முதல் நூல் என்னும் பெருமையைப் பெற்றது. சிங்கப்பூரில் தமிழ் இலக்கியம் வளர்ச்சி பெறுவதற்கும் குறிப்பாகக் கவிதை இலக்கியம் சிறந்து விளங்கவும் சிங்கப்பூர் அரசின் திட்டங்களும் ஒத்துழைப்பும் முதன்மையான காரணங்களாகத் திகழ்கின்றன.

சிங்கை நேசன், தமிழ்முரசு, முன்னேற்றம், தமிழன், ஜோதி முதலான சிங்கப்பூர் இதழ்கள் தமிழ்ப்படைப்புகளை வெளியிட்டுச் சிங்கை இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெரும் பங்களிப்பைச் செய்துவருகின்றன. சிங்கப்பூர்ப் படைப்பாளர்கள் கவிதை மட்டுமின்றிச் சிறுகதை, புதினம், நாடகம் முதலான துறைகளிலும் சிறந்து விளங்குகின்றனர்.

“1982ஆம் ஆண்டு தமிழ்முரசு ஆசிரியர் எ.என்.எம்.முனைசுவரின் சிங்கப்பூரில் 150 கவிஞர்களும் 20 எழுத்தாளர்களும் ஐந்து புதின ஆசிரியர்களும் சிறப்பாகப் பணியாற்றியதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். இன்று தமிழகத்தில் உள்ள படைப்பாளர்களுக்கு இணையாகப் படைப்புகளைத் தந்து வருகின்றனர். சிங்கப்பூர் எழுத்தாளர்களில் இளங்கண்ணன், ராம.கண்ணபிரான், பாவலர் ந.பழநிவேல், ஏ.பி.சண்முகம், ஈ.வி.சிங்கன் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.”³²

என்னும் பகுதி சிங்கப்பூர்க் கவிஞர்கள் பற்றிய விளக்கத்தைத் தருகின்றது.

சிங்கப்பூரில் அமைந்துள்ள இலக்கிய அமைப்புகள், இதழ்கள், குறிப்பாகக்

கவிதைக்கென்றே உருவாக்கப்பட்டுள்ள அமைப்பான 'கவிமாலை' தமிழ்முரசு இதழின் 'கவித்தேன்' என்னும் கவிதைப் பக்கம் முதலானவை சிங்கப்பூர்த் தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சிக்கான களங்களாக விளங்குகின்றன. இவற்றில் கவிதைகளை வெளியிட்டுப் புகழ்பெற்ற கவிஞர்களாக பாவலர் முல்லைவாணன், கவிஞர் பரணன், மு.தங்கராசன், க.து.மு.இக்பால், பெரி.நீல.பழனிவேலன், பாத்தென்றல் முருகதாசன், பாத்தேறல் இளமாறன் போன்றோர் விளங்குகின்றனர். இக்கவிஞர்கள் மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை என்னும் இருவகைக் கவிதைகளையும் படைத்து சிங்கப்பூர்க் கவிதை இலக்கிய வளர்ச்சிக்குத் துணைநின்றுள்ளனர்.

கவிஞர் க.து.மு.இக்பால்

சிங்கப்பூர் வாழ் கவிஞர்களுள் தமது கவிதைகளால் உலகளாவிய தமிழ்க் கவிதை உலகத்தைத் தன் பக்கம் திரும்பச் செய்த பெருமைக்கு உரியவர் கவிஞர் க.து.மு.இக்பால் ஆவார். இவர் ஐம்பதுகளில் கவிதைத்துறைக்கு வந்தவர். மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை என்னும் இருவகையிலும் நூற்றுக்கணக்கான கவிதைகளைப் படைத்தவர். மலாய் நண்பன், தமிழ்முரசு போன்ற இதழ்களில் கவிதைகளை வெளியிட்டுச் சிங்கைத் தமிழ் மக்களிடம் மிகப்பெரிய வரவேற்பைப் பெற்றவர். முறைசார்ந்த கல்வி கற்காமல் கவிதை மீது கொண்ட காதலால் கவிஞரானவர். கவிதைக்காகச் சிங்கப்பூர் அரசு விருது, தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் இலக்கிய விருது எனப் பல விருதுகளையும் பரிசுகளையும் பெற்றவர். இதுவரை ஏழு கவிதை நூல்களை வெளியிட்ட பெருமைக்குரியவர். இவரது படைப்புகள் சிங்கையில் வசிக்கும் குழந்தைகள் முதல் பெரியவர் வரை அனைவரையும் கவர்ந்தன. தமிழ்க் கவிதை உலகில்

இக்பால் அவர்களின் கவிதைக்கென்று தனித்த இடம் உண்டு. தமிழகத்தைத் தாயகமாகக்கொண்ட கவிஞர் இக்பால் இளமைப்பருவம் முதற்கொண்டு சிங்கப்பூரில் வாழ்ந்து வருபவர். கவிஞர் இக்பாலின் கவிதைகளை ஆராய்வதற்கு அவரது கவிதைகளின் பின்புலமாக விளங்கும் அவரது வாழ்க்கை வரலாறு உற்றுநோக்கத் தக்கதாகும்.

படைப்பாளனின் உறவு

எந்தவொரு இலக்கியப் படைப்பிற்கும் படைப்பாளிக்கும் நெருங்கிய உறவுநிலை உண்டு. படைப்பாளி தம்மை ஒதுக்கிவிட்டு ஒரு படைப்பைப் படைத்துவிட முடியாது. தெரிந்தோ தெரியாமலோ படைப்பாளன் தமது படைப்பில் பதிவாகிவிடுகிறான். ஒருவரது படைப்பை ஆராய்வதற்கு முன்னர் அந்தப் படைப்பாளனைப் பற்றி அறிவது ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சிக்கு உதவும். படைப்பாளியின் எழுத்து வலிமை பெறுவதற்கும் மிளிர்வதற்கும் காரணமாக அவர் வளர்ந்த, வாழ்ந்த வாழ்க்கைச் சூழல் பின்புலமாய் இருப்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஒவ்வொரு எழுத்தாளனும் கவிஞனும் அவனது பிறப்பு, வளர்ந்த சூழல், வாழ்க்கைப் பின்னணி, அனுபவக் கல்வி ஆகியவற்றால் பக்குவமடைகின்றான். அதனால் அவனது படைப்பாற்றல் கூர்மையடைகின்றது.

“ஒரு சிறந்த இலக்கியம் அதனை உருவாக்கிய ஆசிரியரிடமிருந்து வேறுபட்டு நிற்பதில்லை. அறிஞர் அடிசன் கூறுவது போல, ஒரு சிறந்த நூல் அதனைப் படைத்த ஆசிரியருடைய மூளையிலிருந்தும் இதயத்திலிருந்துமே பிறக்கிறது. அவர் தம்மையே அந்த நூலின் பக்கங்களில் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார் என்று கூறுவது பொருந்தும். எனவே, உண்மையில் சிறந்த நூல், தனது சிறப்புத் தன்மைக்குத் தன்னைப் படைத்த ஆசிரியரின் ஆளுமைக்கே

கடன்பட்டுள்ளது. இவ்வகைப் படைப்புகளில் ஆசிரியரை அதன் படைப்புகளிலிருந்து வேறுபடுத்திப் பார்த்துவிட முடியாது.”³³

என்னும் அறிஞர் கருத்து, படைப்பாளிக்கும் அவனது படைப்பிற்கும் உள்ள தொடர்பினை உணர்த்துகின்றது. எனவே ஒருவரின் படைப்பை ஆராய்வதற்கு முன் அவரது வாழ்க்கையை அறிவதும் இன்றியமையாத ஒன்றாகும். கவிஞர் இக்பால் அவர்களின் கவிதைகளை ஆராய்வதற்கு முன்னர் அவரது வாழ்க்கைப் பின்புலங்களையும் அவை அவர் கவிதைகளில் பதிவாகியிருப்பதையும் அவர் கவிதைகளுக்குப் பின்னணியாக அமைந்திருப்பையும் அறிவது மிகவும் இன்றியமையாததாகும்.

கவிஞரின் பிறப்பு

தமிழகத்தின் நெல்லை மாவட்டத்திற்குப் பல்வேறு வரலாற்றுச் சிறப்புகள் உண்டு. தமிழ்க் கவிஞர்களில் மகாகவி எனப் போற்றப்படும் பாரதியார் பிறந்தது நெல்லை மாவட்டமாகும். தமிழ்க் கவிதை உலகில் மாமனிதர்களாய்ப் போற்றப்பட்ட உமறுப்புலவர், கடிகைமுத்துப் புலவர் வாழ்ந்த மண்ணாக நெல்லை விளங்குகின்றது. தமிழ்த்தாய் வாழ்த்துப் பாடலைத் தந்த மனோன்மணியம் சுந்தரனார் கல்வி பயின்ற பகுதியாகவும் நெல்லைச் சீமை திகழ்கின்றது. இவ்வாறு தமிழோடும் தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சியோடும் தொடர்புடைய திருநெல்வேலி மாவட்டம் சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞர் க.து.மு.இக்பால் பிறந்த மண்ணாகும்.

திருநெல்வேலி மாவட்டம் கடையநல்லூரில் 1940-ஆம் ஆண்டு கவிஞர் இக்பால் பிறந்தார். இவரின் பெற்றோர் தந்தை துவான் ரஹ்மத்துல்லா, தாய்

பீர்பாத்திமா. இவர்களது மூத்த மகனாகக் கவிஞர் இக்பால் பிறந்தார் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. கவிஞரின் உடன் பிறந்தவர்கள் மூன்று தம்பிகள். நெசவுத்தொழில் செய்து வந்த கவிஞரின் பெற்றோர் தொழில் நசிவு ஏற்பட்ட காரணத்தால் 'மண்ணெண்ணெய்' விற்கும் தொழிலை மேற்கொண்டனர். பொருளாதாரத்தில் நலிவுற்ற குடும்பத்தில் வறுமை தாண்டவம் ஆடியது. குடும்பம் நலிந்த நிலையில் இக்பாலின் சகோதரர்கள் மூவரும் இளம் வயதிலேயே இறந்து போயினர். கவிஞரின் தாயார் பீர்பாத்திமா அவர்களும் கவிஞர் ஒன்பதாண்டு அகவையினராக இருந்தபோதே காலமாகிவிட்டார். குடும்ப வறுமை, தாய் மற்றும் சகோதரர்களின் மறைவு எனப் பல்வேறு துயரங்களைக் கவிஞர் சிறுவயதிலேயே அனுபவித்தார்.

கவிஞரின் தந்தையார் துவான் ரஹ்மத்துல்லா மனைவியையும் மூன்று மகன்களையும் பறிகொடுத்த பின்னர்ச் சொந்த ஊரில் வாழப் பிடிக்காமல், உயிருடன் இருக்கும் மகன் இக்பாலையாவது காப்பாற்ற வேண்டும் என்று எண்ணினார். அதன் காரணமாக, இனிக் கடையநல்லூரில் இருப்பதில்லை என்று முடிவெடுத்தார். தனது உறவினர் உதவியுடன் சிங்கப்பூர் செல்லத் திட்டமிட்டார்.

சிங்கப்பூர் பயணம்

இக்பால் அவர்களுக்கு அகவை பதினொன்று ஆகும்போது, அதாவது 1951-ஆம் ஆண்டில் தந்தை ரஹ்மத்துல்லாவின் அண்ணன் மகன் உதவியால் தன் தந்தையுடன் சிங்கப்பூர் நாட்டிற்குப் பயணம் மேற்கொண்டார். இதன் காரணமாகக் கவிஞர் இக்பால் தனது பதினோராம் வயது முதல் சிங்கப்பூரில் வாழும் வாழ்க்கைச் சூழல் உருவானது. இதனை,

“கவிஞரின் தந்தை தனது துணைவியாரும் மூன்று மகன்களும் இறந்தவுடன் சிங்கப்பூர் செல்ல முடிவெடுத்தார். அப்போது உறவினர்களும் நண்பர்களும் ஊரிலேயே தங்கும்படி வற்புறுத்தினர். ஆனால், மனைவி மற்றும் மூன்று மகன்களின் இறப்புகளால் ஏற்பட்ட பாதிப்பு அவரை வேதனைக்கு உள்ளாக்கியது. தன்னோடிருக்கும் ஒரு மகனையும் இழக்க அவர் மனம் துணியவில்லை. சிங்கையில் வாழ்ந்து வந்த அவருடைய அண்ணன் மகனின் உதவியால் மகனுடன் சிங்கப்பூர் வந்தார்.(1951-ஆம் ஆண்டின் இறுதிப்பகுதி) அப்போது, கவிஞருக்கு வயது பதினொன்று. சிங்கை வந்த புதிதில் எண் 41, Cheng Cheok Street (தற்போதய தஞ்சோங் பகார் வட்டாரம்) முகவரியில் இருந்த கடைவீட்டில் தந்தையுடன் தங்கியிருந்தார்.”³⁴

என்னும் குறிப்பு உணர்த்துகின்றது. கவிஞர் இக்பால் அவர்களின் இளமைப் பருவம் துன்பமும் துயரமும் போராட்டமும் நிறைந்ததாக இருந்தது. தாயை இழந்த வேதனையும் தந்தையின் போராட்ட வாழ்க்கையும் கவிஞர் இக்பால் மனத்தில் ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டன.

கல்வி கற்க இயலாச் சூழல்

தமிழகத்தில் வாழ்ந்த நாட்களில் குடும்பச் சூழலும் இழப்புகளும் கவிஞர் இக்பாலின் தொடக்கக் கல்வியை மிகவும் பாதித்தன. ஓரிரு மாதங்கள் மட்டுமே பள்ளி செல்லும் நிலை ஏற்பட்டது. அதிலும் பல நாட்கள் பள்ளிக்குச் செல்லும் வாய்ப்புகள் குறைந்தன. அதனால், கவிஞர் இக்பாலின் தொடக்கக் கல்வி தமிழகச் சூழலில் தடைபட்டுவிட்டது. பின்னர் சிங்கப்பூர் சென்று அங்கு மெக்ஸ்வெல் சாலையில் இயங்கிய உமறுப்புலவர் தமிழ்ப்பள்ளியில் சேர்ந்தார். அப்போது கவிஞருக்கு வயது பன்னிரண்டு. இரண்டு வகுப்புகள் உடைய அந்தப் பள்ளியில் கவிஞர் தொடக்கநிலை இரண்டாம் வகுப்பில் கல்வி கற்கத்

தொடங்கினார். ஆனால், பள்ளியில் சேர்ந்த சில மாதங்களிலேயே கல்வி கற்பதை நிறுத்திக்கொண்டார். குடும்ப நிலையும் பொருளாதாரச் சூழலும் கவிஞரின் கல்விக்குத் தடையாகிவிட்டன.

பணி

கல்வியை இடையில் நிறுத்திக்கொண்ட கவிஞர் தனது உறவினர் வீட்டில் அவர்களுக்கு உதவியாக இருந்து வந்தார். இந்நிலையில் தனது பதின்மூன்றாம் வயதில் கேட்டி & பேட்மேன் (Gatley & Bate Man) என்னும் கணக்குத் தணிக்கை நிறுவனத்தில் பணியில் சேர்ந்தார். அந்நிறுவனம் கவிஞருக்கு மாதம் அறுபது வெள்ளியை ஊதியமாக வழங்கியது.

மணவாழ்க்கை

கவிஞர் இப்பால் அவர்களின் இருபத்து இரண்டாம் வயதில் அவருக்குத் திருமணம் நடைபெற்றது. 1962-இல் நடைபெற்ற திருமண விழாவில் ஆயிஷா பீவி என்னும் அருங்குண நங்கையை வாழ்க்கைத் துணைவியாக ஏற்றுக்கொண்டார். இருவரும் இனிய இல்லற வாழ்க்கையை மகிழ்வுடன் நடத்தி வந்தனர். வள்ளுவரின் குறட்பாவான,

“மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி மற்றதன்
நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு”³⁵

என்பதற்கு ஏற்ப நல்லற வாழ்வின் பயனாய் ஐந்து ஆண்மக்கட்பேறு பெற்று நிறைவான வாழ்க்கை வாழ்ந்து வருகின்றார். கவிஞர் தம் மக்களுக்குத் தேவையான வழிகாட்டுதல்களைச் செய்ய, அவர்களும் கல்வி முதலான செல்வங்களைப் பெற்று வளமார் வாழ்க்கை வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

திருமணத்திற்குப் பிந்தைய கல்வி

கல்வி கற்காத தனது நிலையை உணர்ந்த கவிஞர் தனது திருமணத்திற்குப் பிறகு, முறையாகக் கல்வி கற்க வேண்டும் என்று விரும்பினார். இந்த அவாவின் காரணமாக மீண்டும் கல்வி கற்கும் வாய்ப்பை அவரே ஏற்படுத்திக்கொண்டார். திருமணம் நடந்த மறு ஆண்டு 1963-இல் சிங்கையில் முதியோர் கல்விக் கழகம் நடத்திய இரவு நேரப் பள்ளியில் சேர்ந்து பயின்றார். அவர் உள்ளத்தில் இருந்த கல்வி மீதான தீராத மோகம் அவரை மீண்டும் படிக்கச் செய்தது. அக்காலத்தில் நடைமுறையில் இருந்த உயர்நிலைக் கல்வித் தேர்வான கேம்பிரிட்ஜ் பள்ளிச் சான்றிதழ் (Cambridge School Certificate) தேர்வு எழுதினார். இந்தத் தேர்வில் ஒரு மாணவன் குறைந்தது ஆறு பாடங்களில் தேர்ச்சி பெற வேண்டும் என்பது கல்வித்துறை விதிமுறையாகும். கவிஞர் இப்பால் அவர்கள் எட்டுப் பாடங்களைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தேர்வெழுதினார். அனைத்துப் பாடங்களிலும் அவர் தேர்ச்சி பெற்றார். கல்வி மீது தீராத காதல் கவிஞருக்குத் தொடர்ந்து இருந்தாலும் படைப்பிலக்கிய ஆர்வமும் குடும்பச் சூழலும் மேற்கல்வியைத் தொடர வாய்ப்பில்லாமல் செய்துவிட்டன. அதனால், அவரது கல்விப் பயணம் நின்று போனது.

கவிதை ஆர்வம்

கவிஞர் இப்பால் அவர்களுக்கு இளம் பருவத்திலேயே கவிதை மீது ஒரு தணியாத ஆர்வம் ஏற்பட்டது. அக்காலத்தில் வெளிவந்த மலாயா நண்பன் பத்திரிகையில் வெளிவந்த கவிதைகளைக் கவிஞர் ஆர்வத்தோடு படித்து வந்தார். சிங்கப்பூர்த் தமிழ்முரசு பத்திரிகையில் வெளிவந்த கவிதை தொடர்பான பக்கங்களையும் விரும்பிப் படித்து வந்தார். இவை அவரை, கவிதை பற்றிய

ஆழ்ந்த புரிதலுக்கு உரியவராக்கியது. பின்னர், கவிதைத் துறையில் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொள்ள விரும்பித் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் பலவற்றையும் தாமே ஆர்வத்தோடு கற்றுத் தேர்ந்தார். கவிஞர் கவிதைத் துறைக்குத் தாம் வந்தது 1957 என்று நினைவு கூர்வதும் இங்கு கவனிக்கத் தக்கது.

“கவிதை எழுதத் துவங்கிய ஆண்டு 1957. சிங்கப்பூரில் வெளிவந்த தினசரி நாளிதழான ‘மலாயா நண்பன்’ என்னும் பத்திரிகையில் கவி.மதிதாசன் அவர்களின் கவிதை வாரந்தோறும் இடம்பெறும். அக்கவிதைகளைக் கவிஞர் ஆர்வத்தோடு படித்து வந்தார். சிங்கப்பூரில் வெளிவந்த ‘தமிழ்முரசு’ பத்திரிகை 1962-ஆம் ஆண்டு வெண்பாப் போட்டியை ஆரம்பித்தது. இதனையொட்டி கவிதை ஆர்வலர்களுக்காக யாப்பிலக்கண விளக்கங்களைப் பிரசுரித்தது. அதன் மூலம் பலர் வெண்பா எழுதும் முறையைத் தெரிந்துகொண்டனர். அவர்களுள் கவிஞரும் ஒருவர். பிறகு, புலவர் குழந்தை எழுதிய ‘யாப்பதிகாரம்’ என்னும் நூல் கவிதை இலக்கணத்தை மேலும் தெரிந்துகொள்ளப் பெரிதும் உதவியது.”³⁶

என்னும் கவிஞரின் விளக்கம் அவரது கவிதையனுபவத்தின் வெளிப்பாடாக உள்ளது. தனது பதினைந்தாம் வயதில் கவிதை புனையும் திறனைக் கவிஞர் பெற்றுள்ளார். பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த கவிதைகளும் வெண்பா இலக்கணங்களும் அவருக்குக் கவிதை பற்றிய தெளிவை ஏற்படுத்தி அவரைக் கவிஞராக மாற்றியுள்ளன. முறைசார்ந்த தமிழ் இலக்கணக் கல்வியைப் பெறாத கவிஞர் இப்பால் தாமே பயின்று தம் கவித்திறனை மேம்படுத்திக்கொண்டு தலைசிறந்த கவிஞராக வளர்ந்துள்ளார். ஆர்வமும் முயற்சியும் இடையறாத அவரது ஈடுபாடும் அவரைக் கவிஞராக்கியதோடு தமிழ்க் கவிதையுலகமே மதித்துப்போற்றும் தனிப்பெரும் கவியாக அவரை உருவாக்கியுள்ளது.

கலந்துரையாடல்

கவிஞர் க.து.மு.இக்பால் அவர்களின் கவித்திறன் மேம்பாட்டிற்குக் காரணமாக அமைந்தது அவரின் கவிதைத்துறை நண்பர்களின் கலந்துரையாடல் என்று அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“தஞ்சோங் பகார் வட்டாரத்தில் வசித்த கவிதைத்துறை நண்பர்களான ஐ.உலகநாதன், முல்லை வாணன், முத்தமிழன், மலர்மாணிக்கம் ஆகியோருடன் கவிதைகள் பற்றி அடிக்கடி கலந்துரையாடுவேன். அப்போது நான் எழுதிய கவிதைகளை அவர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ளுவேன். இலக்கியம் குறித்த செய்திகளையும் நாங்கள் உரையாடுவதுண்டு. பெரும்பாலும் பாரதியார், பாரதிதாசன், கண்ணதாசன் கவிதைகள் பற்றி அதிகம் விவாதிக்கப்படும். குறிப்பாகக் கண்ணதாசனின் ‘தென்றல்’ வார ஏட்டில் வெளிவந்த வெண்பாக்களைப் பற்றி அடிக்கடி பகிர்ந்துகொள்வோம்.”³⁷

என்னும் கவிஞர் கருத்து, அவரது கவிதைத்துறை வளர்ச்சிக்கான காரணமாக அமைந்துள்ளது. கவிஞரின் உள்ளத்தில் எப்பொழுதும் கவிதைத்துறை ஈடுபாடு இருந்த காரணத்தால் அவரது நட்பு வட்டாரமும் கவிஞர்களாகவே அமைந்திருந்தது. கவிஞர்களோடு கலந்துரையாடும்போது கவிதைகள் பற்றிய ஆழமான அறிவும் அனுபவமும் கிட்டியதைக் கவிஞரின் அனுபவமொழிகள் உணர்த்துகின்றன.

நூலகம் நிறுவுதல்

கவிஞர் இக்பால் கவிதை மீதும் தமிழ்மொழியின் மீதும் கொண்ட பற்றினால் நூல்கள் வாசிக்கும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டார். நூல்கள் பயில்வதுடன் நல்ல நண்பர்கள் வட்டத்தையும் உருவாக்கிக்கொண்டார். இவை அவரது கவிதைத்துறை வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவின.

“நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும் பயில்தொறும்
பண்புடை யாளர் தொடர்பு”³⁸

என்னும் குறட்பாக் கருத்தினை ஒத்ததாகக் கவிஞரின் செயல்பாடுகளும் பழக்கங்களும் அமைந்தன. அதன் விளைவாகத் தனது நண்பர்களுடன் இணைந்து சிங்கப்பூரில் கம்போங் தியோம்பாரு வட்டாரத்தில் உருதுமொழிக் கவிஞர் ‘மகாகவி இக்பால்’ பெயரில் நூல்நிலையம் ஒன்றை உருவாக்கினார். விடுமுறை நாட்களில் அந்நூலகத்திற்குச் சென்று நூல்களை வாசிக்கும் பழக்கத்தைத் தொடர்ந்தார். இந்த நூலகம் அவரது கவிதை ஆர்வத்தையும் இலக்கிய வாசிப்பையும் வளப்படுத்தியது.

கவிதைப்பணி

கவிஞர் இக்பால் தமது கவிதைப் பயணத்தில் சிறுவர்களுக்கான பாடல்களை எழுதுவதன் மூலம் முதல் காலடியை எடுத்து வைத்தார். அதன் பின்னர், சாதாரணக் கவிதைகளுக்குள் பயணித்துக் காலப்போக்கில் இலக்கணச் செறிவு மிக்க வெண்பாக்களை எழுதி வெளியிட்டார். குழந்தை உள்ளமும் எளிமையும் மிக்க கவிஞர் இக்பாலின் கவிதைப் பயணம் சிறுவர் பாடல்களுடன் தொடங்கியது இவண் குறிப்பிடத்தக்கது. இவரது முதல் கவிதை சிங்கப்பூர்த் ‘தமிழ்முரசு’ நாளிதழின் மாணவர் மணிமன்ற மலரில் 1958-இல் வெளிவந்தது. இதனை,

“1951-இல் சிங்கப்பூருக்கு வந்த இவர் 1958-இல் கவிதை எழுதத் தொடங்கினார். தமிழ்முரசின் மாணவர் மணிமன்ற மலரில் எழுதத் தொடங்கினார்.

சிரமமான வாழ்க்கைச் சூழலால் சிறு வயதிலேயே வேலைக்குப் போய்விட்டார். திருமணம், குழந்தை, குடும்பம் என்று வாழ்க்கை தொடர்ந்தது. ஆயினும் வேலை பார்த்துக்கொண்டே படித்தார்.

வேலை முடிந்து மாலை 6 மணிக்கு இரவுப் பள்ளிக்குப் போவேன். இரவு 10 மணிவரை வகுப்புகள் நடக்கும். வீடு போய்ச் சேர 11 மணி ஆகிவிடும். இடையில் கிடைக்கும் சின்னச் சின்ன இடைவேளைகளில் கவிதை படிப்பேன்; எழுதுவேன்.”³⁹

என்னும் நேர்காணல் பகுதியால் இவரது கவிதைப் பயணத்தை அறிய முடிகின்றது. பதினெட்டு வயதில் வேலை பார்த்துக்கொண்டும் இரவுப் பள்ளியில் பயின்று கொண்டும் இருந்த நாட்களில் கவிதை மீது கொண்ட ஆராக் காதலால் கவிஞராகிக் கவிதைகள் படைத்த வரலாற்றை இப்பகுதி உணர்த்துகின்றது. கல்வி, வேலை, குடும்பம் என்னும் நெருக்கடி நிலையிலும் கவிஞர் இப்பாலுக்குக் ‘கவிதை’ இன்பம் தரும் அருமருந்தாக அமைந்திருந்ததைக் காணமுடிகிறது.

பன்முகப் படைப்பாளி

கவிஞர் இப்பால் ஒரு பன்முகப் படைப்பாளியாகவும் தமிழ் வளர்க்கும் அருந்தொண்டராகவும் விளங்கி வருகின்றார். கவிதை, சிறுகதை, நாடகம் எனப் பல்வேறு வடிவங்களில் படைப்புகளைத் தந்துள்ளார்.

“கவிஞர் கவிதைகள் மட்டுமல்லாமல் சிறுகதைகளும் (சந்ததிகள், முறைமாப்பிள்ளை, காமிலா) எழுதியுள்ளார். இஸ்லாமியப் பெருநாள்களை ஒட்டிச் சில வானொலி நாடகங்களையும் கவிஞர் எழுதியதுண்டு. ‘ருஸ்தும் ஸொஹ்ராப்’ (Rustum Zohrab) என்னும் பாரசீகக் கவிதையை அடியொற்றி எழுதப்பட்ட ஆங்கிலக் கவிதையைக் கவிஞர் தமிழ் நாடகமாக்கினார். இது சிங்கப்பூர் வானொலியில் 1967-ஆம் ஆண்டு ஒலியேறியது.”⁴⁰

என்னும் பகுதி, கவிஞர் இக்பாலின் பன்முகப் படைப்பாளுமையைக் காட்டுவதாய் உள்ளது. கவிஞர் இக்பால் அவர்கள் கலைப்பணி மட்டுமின்றிக் கல்விப்பணியும் செய்து வருகின்றார். சிங்கப்பூரில் கவிதையில் ஆர்வமுள்ள இளைஞர்களுக்கு யாப்பிலக்கண வகுப்புகளை நடத்துவது, கவிதையெழுதும் பயிற்சியளிப்பது, குறிப்பாக வெண்பாவிற்கான இலக்கணங்களை நடத்துவது போன்ற வகுப்புகளை நடத்தி வருகின்றமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

இக்பால் கவிதைகள்

கவிஞன், தான் அனுபவித்த உணர்ச்சியை அப்படியே பிறரும் அனுபவிக்கும்படிச் செய்யத் தூண்டும் மன வெளிப்பாடே கவிதை. கவிஞன் கவிதையை உணர்த்தும் முறையே கவிதையைக் கவிதையாக்குகின்றது; அழகுபடுத்துகின்றது. கவிஞர் க.து.மு.இக்பால் கூறும் கவிதைப் பொருள் பல திறத்தன. ஆயினும் உணர்வுகளின் போக்கிற்கு ஏற்பவே கவிதைகளை அவர் படைத்துள்ளார்.

“கவிதைக்கு அடிப்படையே வடிவமும் அது உணர்த்தும் பொருண்மையுமாகும். சிறந்த கவிதை சிறந்த வடிவத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. அதேபோன்று சிறந்த வடிவமும் சிறந்த பொருளை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. வடிவமும் பொருளும் ஒன்றோடு ஒன்று இணைந்து கவிதையை நிலைநிறுத்துகின்றன.”⁴¹

என்பார் திறனாய்வாளர். இக்கருத்துக்கு ஒப்ப அமைந்தவை கவிஞர் இக்பால் கவிதைகள் ஆகும். வடிவம், உணர்ச்சி, கற்பனை, பாடுபொருள், உத்திகள் எனக் கவிஞர் இக்பால் கவிதைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வகையில் மிளிர்வதைக் காணமுடிகின்றது.

கவிஞர் க.து.மு.இக்பால் இதுவரை ஏழு கவிதைத் தொகுப்புகளை வெளியிட்டுள்ளார். இவரது முதல் கவிதைத் தொகுப்பான 'இதய மலர்கள்' என்னும் நூல் 1975-இல் வெளியிடப்பட்டது. இவரது கவிதைகள் தொடக்க காலத்தில் மரபுக்கவிதைகளாகவும் பின்னர் எழுதப்பட்ட கவிதைகள் புதுக்கவிதைகளாகவும் அமைந்துள்ளன. இயற்கை, காதல், தனிமனித வாழ்க்கை நெறி, சமுதாயச் சிக்கல்கள், அரசியல், பொருளாதாரம் சார்ந்த பாடுபொருள்களாக இக்பால் கவிதைகள் காட்சியளிக்கின்றன. மரபுக்கவிதைகள் இலக்கணம் பிறழாமலும் புதுக்கவிதைகள் கருத்துச் செறிவு மிக்கதாகவும் உள்ளன. இக்பால் இயற்கையை மிகவும் நேசிப்பதை அவரது மரபுக்கவிதைகள் காட்டுகின்றன. எளிய சொற்கள், ஓசைநயம், அணிநலம், கற்பனை எனப் பல்வேறு கவிதைக் கூறுகளைக் கொண்டதாகக் கவிஞர் இக்பால் அவர்களின் மரபுக்கவிதைகள் திகழ்கின்றன.

இக்பால் அவர்களின் புதுக்கவிதைகள் சிங்கப்பூர்ச் சூழல்களுக்கு ஏற்பவும் புதுமைப் போக்கு உடையதாகவும் அமைந்திருக்கின்றன. சிறுவர் இலக்கியப் பாடல்கள், தனி வெண்பாக்கள், குறும்பா, குறுங்காவியம் என்னும் வடிவங்களில் கவிதைகளைப் படைத்திருப்பது கவிஞர் இக்பாலின் தனித்திறனைக் காட்டுகின்றன. சமுதாயத்தைப் பாடுவது, சமூகத்தை நன்னெறியில் இட்டுச் செல்வது கவிஞரின் கடமை என்பதை நன்கு உணர்ந்த கவிஞர் சமூகப்பிரக்ஞையுடன் தன் கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார். அவரது கவிதைகளின் உண்மையான நோக்கைப் புலப்படுத்தும் வகையில் 'அழியாத கவிதை' என்னும் தலைப்பில் அவர் இயற்றியுள்ள மரபுக்கவிதை அமைந்துள்ளது.

“மையிருட்டைச் சிதறடிக்கும்
மணிக்கதிர்போல் வையகத்தின்
பொய்யிருட்டைச் சிறகடிக்கும்
புகழ்கவிதை பாடேனோ?” (இதய மலர்கள், ப.4)

என்னும் கவிதை அடிகள் இக்பாலின் கவிதைப் படைப்பின் தெளிவான நோக்கை
விவரிக்கின்றன. கவிஞரின் இவ்வடிகள்,

“நமக்குத் தொழில் கவிதை; நாட்டிற் குழைத்தல்
இமைப்பொழுதுஞ் சோரா திருத்தல்”⁴²

என்னும் பாரதியின் அடியொற்றிப் பாடப்பட்டவைகளாகவே
காட்சியளிக்கின்றன.

கவிதை நூல்கள்

கவிஞர் க.து.மு.இக்பால் இதுநாள் வரை ஏழு கவிதை நூல்களை
வெளியிட்டுள்ளார். அவை:

1. இதயமலர்கள் - (1957)
2. அன்னை – (1984)
3. முகவரிகள் – (1990)
4. வைரக்கற்கள் – (1995)
5. கனவுகள் வேண்டும் – (2000)
6. காகித வாசம் – (2003)
7. வானவர்கள் மண்ணில் இருக்கிறார்கள் – (2003)

அகவை எழுபத்து நான்கினை எட்டியுள்ள கவிஞர் இக்பால் அவர்கள் இதுவரை
2000-க்கும் மேற்பட்ட கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார். அவற்றில் தேர்ந்து

தொகுக்கப்பட்ட கவிதைகளின் தொகுப்பாக இந்த ஏழு நூல்களும் அமைந்துள்ளன. இவற்றில் இடம்பெற்றுள்ள கவிதைகளில் பெரும்பாலானவை சிங்கப்பூரில் வெளிவந்த, வெளிவரும் இதழ்களான மலாயா நண்பன், தமிழ்முரசு போன்றவற்றில் இடம்பெற்றவை ஆகும். சிங்கப்பூர் வானொலியின் தமிழ்ப்பிரிவுக்காக எழுதப்பட்டவையும் நூல் வடிவம் பெற்றுப் பெருமைக்குரியனவாக உள்ளன.

இதயமலர்கள் (1975)

இந்நூல் கவிஞர் இக்பால் அவர்களின் முதல் கவிதைத் தொகுப்பாகும். தமிழ்நாட்டின் கடையநல்லூர் பனிமலர் பதிப்பகத்தின் வழியாக 1975-இல் இத்தொகுப்பு நூல் வெளிவந்துள்ளது. இத்தொகுப்பில் மரபுக்கவிதைகளால் அமைந்த நாற்பத்தேழு கவிதைகளும் 'தாமரை' என்னும் குறுங்காவியமும் இடம்பெற்றுள்ளன. இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள கவிதைகளைப் பற்றி அறிஞர் கூறும் கருத்து வருமாறு:

“கவிஞர் க.து.மு.இக்பால் அவர்களின் கவிதைப் படைப்புகளைக் காணுந்தோறும் காணுந்தோறும் மறுமலர்ச்சித் தமிழ்க் கவிதை ஊற்று வற்றாது பொங்கிச் சுரக்கும் என்னும் புது நம்பிக்கை பிறக்கின்றது.

கவிதைகளில் சொல்லும், சொல்லின் நயமும், சொற்களின் வைப்பு முறையும், எதுகையும் மோனையும், சீரும் அசையும் தளையும், ஓசை ஒழுங்கும் முழுமையாக வந்தமைந்து நிற்கின்றன.

இயற்கையோடு இயற்கையாகக் கவிஞரின் உள்ளம் இழைந்தும் குழைந்தும் நெகிழும் போதெல்லாம் கவிதை அனுபவம் உணர்ச்சிப்பொறி தெறித்து நெஞ்சையள்ளி நிற்கின்றது.”⁴³

இப்பகுதி கவிஞர் இக்பால் 'இதயமலர்கள்' தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள மரபுக்கவிதைகளின் சிறப்பினை எடுத்தியம்புவதாக உள்ளது. இக்கவிதை நூலில் இடம்பெற்றுள்ள சில கவிதைகள் கவிஞரின் உண்மை வாழ்க்கை நிகழ்வுகளின் பதிவாகவும் கவிஞராக இருப்பவரின் குடும்பச்சூழலை உணர்த்துவதாகவும் உள்ளன.

'பாடு' என்னும் தலைப்பில் அமைந்துள்ள எண்சீர் விருத்தம் கவிஞரின் வாழ்வியல் சூழலையும் அதனைக் கடந்து கவிப்பணி ஆற்றும் அவரது நெஞ்சுரத்தையும் எடுத்துரைப்பதாக உள்ளது.

“தாரமொடு பெற்றெடுத்த பிள்ளை ஐந்து!
தப்பாமல் பாடுவதோ வண்ணச் சிந்து!
நேரமொடு கடனாற்றல் மற்றோர் பாடு
நினக்கென்ன கவிதையெழுதுகையில் எடு!
வாரஇதழ் நாளேடு கவிதை தாங்கும்
வருமானம் சிறிதில்லை; பெருமை ஓங்கும்!
சாரமில்லை வாழ்க்கையிலே எனினும் சற்றும்
சளைக்காமல் நீபாடு, கவிதை பாடு!

புனையவொரு புத்தாடை இல்லை என்றே
புலம்புகின்ற மனையாளைப் புறக்க ணிப்பாய்!
புனைகின்ற கவிதைகளால் அமையும் கீர்த்தி
போதுமென்ற சிந்தனையால் தலை கனப்பாய்!
அணியில்லை என்பாளைத் தள்ளி வைப்பாய்!
அணியுண்டே என்பாட்டில் அதிகம் என்பாய்!
பிணிகொண்ட வாழ்க்கையிலும் தனிமை தேடிப்
பிசகாமல் நீபாடு, கவிதை பாடு!” (இதய மலர்கள், ப.16)

என்னும் கவிதைப் பகுதி பொதுவான சமுதாய நோக்கில் பாடப்பெற்றிருந்தாலும் அக்கவிதையில் படைப்பாளரான கவிஞர் இக்பாலின் சொந்த வாழ்க்கைச் சோகங்களும் அதனைப் புறந்தள்ளித் தொடரும் அவரது கவிப்பயணமும் தெளிவாகத் தெரிவதைக் காணமுடிகிறது. இக்கவிதையில் இடம்பெற்றுள்ள ‘பெற்றெடுத்த பிள்ளை ஐந்து, புனையவொரு புத்தாடை இல்லை என்று புலம்புகின்ற மனையாள்’ போன்ற அடிகள் கவிஞர் இக்பாலின் போராட்டம் மிகுந்த இல்லற வாழ்க்கையை எடுத்துரைப்பனவாக உள்ளன.

கவிஞர் இக்பால் பிறந்த நாட்டின் மீதும் மொழியின் மீதும் மிகுந்த பற்றுடையவராக இருப்பதை அவரது இதயமலர்கள் நூலில் இடம்பெற்றுள்ள சில கவிதைகள் காட்டுகின்றன. சான்றாக,

“மொழிக்கெலாம் முன்னே தோன்றி
மூப்பிலா எழிலைக் கொண்டு
தலைத்திடும் அன்பே! தாயின்
தாலாட்டில் வளர்ந்த பொன்னே!
கொழிக்கவே இலக்கி யங்கள்
சுவலயம் படைத்த பேறே!
விழிக்கிணை யான எந்தம்
விந்தையே, தமிழே வாழ்க!” (இதய மலர்கள், ப.80)

என்னும் கவிதை அமையும். இக்கவிதை கவிஞர் இக்பாலின் தமிழுணர்வையும் இலக்கியத் தோய்வையும் சந்தக்கவிபாடும் திறனையும் ஒருங்கே வெளிப்படுத்தும் படைப்பாகத் திகழ்கின்றது.

கவிஞர் இக்பால் பிறந்த நாட்டையும் மொழியையும் போற்றுவது போலத் தனது பதினோராம் வயது முதல் வாழ்ந்து வரும் தாயகமான சிங்கப்பூர் நாட்டைப்

பற்றியும் உணர்ச்சி மேலிடப் பாடியுள்ளார். ‘எங்கள் நாடு’ என்னும் தலைப்பில் கவிஞர் பாடியுள்ள இக்கவிதை ‘சிங்கப்பூர்’ நாட்டின் அழகையும் வளத்தையும் சிறப்பையும் எடுத்துரைக்கும் படைப்பாக அமைந்துள்ளது.

“அலைகள் ஆர்க்கும் ஆழி சூழ்ந்த
அழகு மிக்க நாடு! – பல
கலைகள் ஒன்று கலந்து வாழும்
கனிவு மிக்க நாடு!

முகிலைத் தழுவிக் கட்டி டங்கள்
முத்தம் கொள்ளும் நாடு! – பெரும்
புகழைச் சேர்க்கும் துறைமுகத்தால்
பொலிவைச் சேர்க்கும் நாடு!

இனத்தின் பூசல், மொழியின் பூசல்
இல்லை என்னும் நாடு – புவி
மனத்த ராகி நான்கி னங்கள்
மகிழ்ச்சி காணும் நாடு!

எறும்பைப் போல சுறுசுறுப்பாய்
இயங்கும் மக்கள் நாடு – புவி
விரும்பி அணைக்கும் கொள்கை பலவும்
விளக்கும் விந்தை நாடு!

எங்கள் நாடு சிங்கப் பூரின்
ஏற்றம் இனிது வாழ்கவே! – கதிர்
திங்கள் வாழும் காலம் வரையில்
தேய்வில் லாமல் வாழ்கவே!” (இதய மலர்கள், பக்.36-37)

என்னும் கவிதை, சிங்கப்பூர் நாட்டின் கடல்கூழ் அழகு, விண்முட்டும் கட்டடங்களின் பேரழகு, துறைமுகத்தால் வருவாய் ஈட்டும் வகைமை, நான்கின

மக்களின் ஒருமைப்பாடு, சுறுசுறுப்பான மக்களின் உழைப்பு என உயர் பண்புகளையும் நாட்டின் எழிலையும் உலகிற்கு உணர்த்தும் ஒப்பற்ற படைப்பாக இருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

அன்னை (1984)

கவிஞர் இக்பால் அவர்களின் இரண்டாவது கவிதைத் தொகுப்பாக இந்நூல் விளங்குகின்றது. இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள கவிதைகள் அனைத்தும் 'குழந்தைப் பாடல்கள்' என்னும் சிறுவர் இலக்கிய வகைமையைச் சார்ந்தவை. இந்நூலில் ஐம்பத்து நான்கு சிறுவர் பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. சின்னஞ்சிறார்களின் உள்ளங்களில் நன்னெறிகளையும் அறக்கருத்துகளையும், அறிவியல் செய்திகளையும், நாட்டுப்பற்றையும், ஒருமைப்பாட்டுணர்வையும், சிங்கை நாட்டின் தனிச்சிறப்புகளையும் பண்பாட்டுச் சூழல் மாறாமல் பதிய வைக்கும் வகையில் இப்பாடல்கள் பாடப்பட்டுள்ளன. இக்கவிதை நூலில் இடம்பெற்றுள்ள பாடுபொருள்கள் பற்றித் திறனாய்வாளர் கூறும் கருத்துகள் வருமாறு:

“இத்தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகள் இளங்குழந்தைகளுக்கு அறிமுகமான பல பொருள்களைப் பற்றியவை. ஊசி முதல் இயந்திர மனிதன் வரை, எறும்பு முதல் எழில்மிகு அருவி வரை பலவற்றை உள்ளடக்கியவை. 'எங்கும் நிறைந்தவனை' என்னும் முதற்பாடல் இறை உண்மையை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. சிங்கப்பூர், நமதுகொடி என்பன நாட்டுப்பற்றை ஊட்டுகின்றன. அன்னை, பாட்டி, தங்கை, பிள்ளைச் செல்வம் என்பன குடும்பப் பிணைப்பை வளர்க்க உதவுகின்றன. எறும்பு, சேவல், கிளி, காகம், தேன்கூடு, நானிலம், மின்னல், கடற்கரை, அருவி, வேர்கள், இடி, மழை என்பன இயற்கை இன்பத்தில் ஈடுபடச் செய்வன. கதை இலக்கணம் சொல்கிறது. கண்ணன் எறிந்த கல் அதற்கு இலக்கணமாகிறது. எதிர்காலத்தில் குழந்தைகளை மருத்துவராகவும் விஞ்ஞானியாகவும் ஆகுமாறு தூண்டுவன சில. தொழிலாளியும் கூட்டுறவும் நாட்டுவனம் காட்ட

வருகின்றன. காலணி உடல் நலம் பேணச் சொல்கிறது. தலை என்னும் கவிதை எண்சாண் உடம்புக்குத் தலை இன்றியமையாத உறுப்பாவது ஏன் என்பதற்கு விடை தருகின்றது. வாழைப்பழமும் ஞரியானும் மண்ணின் வளம் காட்டிப் பழச்சுவை ஊட்டுகின்றன. படி, உச்சரிப்பு, கடிதம், கணிதம் பயில்வோம், தெரிந்துகொள் என்பன கல்வி தொடர்பானவை.”⁴⁴

என்னும் பகுதி கவிஞர் இக்பாலின் சிறுவர் பாடல்களின் பாடுபொருள்கள் பன்முக நோக்கில் அமைந்திருப்பதைக் காட்டுகின்றது.

தமிழில் குழந்தை இலக்கியம் ஒளவையின் ஆத்திசூடியில் தொடங்கிப் பாரதியின் பாப்பா பாடலில் வளர்ந்து கவிமணி, அழ.வள்ளியப்பா, பெ.தூரன் என வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட வரலாற்றிற்கு உரியது. இவ்வரலாற்றில் கவிஞர் இக்பாலுக்கு நிலைத்த இடம் உண்டு என்பதை ‘அன்னை’ நூலில் இடம்பெற்றுள்ள சிறுவர் பாடல்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள கவிதைகள் சிங்கப்பூர் வானொலியின் “பாடிப் பழகுவோம்” நிகழ்ச்சியில் இசையுடன் பாடப்பெற்றவை. இப்பாடல்கள் அளவில் சிறியதாகவும் இசையும் கருத்தும் செறிந்த, சிந்தனையைத் தூண்டும் பாடல்களாகவும் இருக்கின்றன. இதனை,

“கோபத்திலே வார்த்தைகளைக்
கொட்டி விடாதே – நல்ல
குணமில்லாத மாந்தருடன்
ஒட்டி விடாதே

ஏழையென்னும் காரணத்தால்
இகழ்ச்சி செய்யாதே – பணம்
இருப்பதனால் தீயவரைப்

புகழ்ச்சி செய்யாதே

உதவிசெய்ய முடியுமென்றால்

ஒதுங்கிச் செல்லாதே – நீ

உண்மை சொல்ல எந்தநாளும்

தயங்கி நில்லாதே!” (அன்னை, ப.32)

என்னும் பாடல்வழி அறிய முடிகின்றது. இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள ஒவ்வொரு கவிதையும் எளிய, இனிய சொற்களால் இசைநயத்துடன் படைக்கப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும்,

“உள்ளத்துள்ளது கவிதை – இன்பம்

உருவெடுப்பது கவிதை

தெள்ளத் தெளிந்த தமிழில் – உண்மை

தெரிந்து ரைப்பது கவிதை”⁴⁵

என்னும் கவிமணியின் கவிதை இலக்கணத்திற்குப் பொருந்துவனவாக உள்ளன.

முகவரிகள் (1990)

கவிஞர் இக்பால் 1990-ஆம் ஆண்டில் நூலாக வெளியிட்ட கவிதைத் தொகுப்பு “முகவரிகள்” ஆகும். இத்தொகுப்பில் எழுபத்தாறு கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள கவிதைகள் அனைத்தும் மரபுக்கவிதை வகைமையில் அமைந்துள்ளன. இந்நூலினைக் கவிஞர் சிங்கப்பூர் தமிழவேள் நாடக மன்றத்தின் சார்பாக வெளியிட்டார். கவிஞர் இந்நூலினைப் பற்றி வெளியீட்டு விழாவில் கூறியுள்ள கருத்துகள் நூலின் தலைப்பிற்கான விளக்கமாக உள்ளது.

“கவிதை நூலுக்கு முகவரிகள் என்று பெயர் கொடுத்த காரணத்தை விளக்குகையில் அடையாளக் கார்டில் எல்லோருக்கும் குடியிருப்பு முகவரி

இருக்கிறது. ஆனால், கவிஞன் ஒருவரின் முகவரி அவனுடைய கவிதைகளாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

இறப்புக்குப் பிறகு தேடினால் இக்பாலின் முகவரி அவனுடைய கவிதைகளாக இருக்கும் என்னும் நப்பாசை எனக்கு. அந்தக் கவிதைகளில் நான் மட்டும் இல்லை. நீங்களும் அங்கே இருக்கிறீர்கள்.”⁴⁶

என்னும் கவிஞர் இக்பாலின் கூற்று முகவரிகள் என்னும் கவிதை நூலின் விளக்கம் மட்டுமல்ல. அந்நூலின் இடம்பெற்றுள்ள கவிதைகளின் பாடுபொருள் பற்றிய அடையாளமாகவும் அமைந்துள்ளது.

இந்தக் கவிதை நூலுக்கு 1990-ஆம் ஆண்டிற்கான சிங்கப்பூர் புத்தக மேம்பாட்டு மன்றத்தின் பாராட்டு விருது கிடைத்தமை ‘முகவரிகள்’ கவிதை நூலில் இடம்பெற்றுள்ள கவிதைகளின் சிறப்பினைக் காட்டும்.

இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள முதல் கவிதைக்குக் கவிஞர் ‘கவிதை’ என்னும் தலைப்பினைத் தந்துள்ளார். இக்கவிதை ‘கவிதைக்கலை’ பற்றிய அழகான விளக்கமாகக் காட்சியளிக்கின்றது.

“கவிதைகளால் உள்ளத்தின் கவலை போகும்

கவிதைகள் சுவனத்தின் மொழிகள் ஆகும்

கவிதைகளால் அலங்கரிக்கும் சிந்தனைகள்

கல்லெழுத்தாய்க் காலத்தை வென்று வாழும்

கவிதைகள் விடுதலையின் உயிர்மூச் சாகும்

கவின் மிகுந்த காதலியின் விழிவீச் சாகும்

கவிதைகள் இயற்கையிடும் அழகுக் கோலம்

காகிதத்தில் கவிஞர்கள் எழுதும் வானம்” (முகவரிகள், ப.88)

என்னும் கவிதையில் இடம்பெற்றுள்ள ‘கவிதைகளால் அலங்கரிக்கும் சிந்தனைகள்; கல்லெழுத்தாய்க் காலத்தை வென்று வாழும்’ என்னும் கவிஞரின் கூற்று, கவிதைக்கலையின் காலத்தை வென்ற நிலைபேற்றை உணர்த்துகின்றது.

“சக்தி வாய்ந்த உணர்வுகளில் தானே பொங்கி வழியும் பிரவாகம் கவிதை என்பது வோர்ட்ஸ் வொர்த்தின் கருத்தாகும். கவிதை என்பது தானாகப் பொங்கி வழிய வேண்டும்; தானாக உணர வேண்டும்; தானாக அனுபவிக்க வேண்டும்; இதில் யாரும் பங்கெடுத்துக்கொள்ள முடியாது. தான் உணர்ந்ததை, தான் அனுபவித்ததை மற்றவருக்குச் சொல்ல வேண்டும். மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும் என்கிற மனோபாவம் உயர்வானது. அது தன்னலமற்றது; சேவை செய்யும் தொண்டுள்ளத்தின் செயல் அது.”⁴⁷

என்னும் அறிஞர் கருத்திற்கு ஏற்ப கவிஞர் இக்பாலின் தொண்டுள்ளத்தை, கவிதையை நேசிக்கும் தன்னலமற்ற நிலையைக் ‘கவிதைகள்’ என்னும் கவிதையில் காணமுடிகின்றது. இந்நூலில் கவிஞர் இயற்கை, காதல், உழைப்பு, முயற்சி, தன்னம்பிக்கை, சிங்கப்பூர் வாழ்க்கைச் சூழல் எனப் பல்வேறு பாடுபொருள்களில் அமைந்த கவிதைகளைப் படைத்துள்ளமையைக் காணமுடிகின்றது.

தமிழவேள் கோ.சாரங்கபாணி

சிங்கப்பூரில் வாழ்ந்த தமிழர் தலைவரான தமிழவேள் கோ.சாரங்கபாணி அவர்களின் ஆற்றல் மிகுந்த பணிகளைத் ‘தமிழர் திருநாள்’ என்னும் கவிதையில் கவிஞர் இக்பால் பதிவு செய்துள்ளார். இது அவரது தமிழ், தமிழினப் பற்றினைக் காட்டுகின்றது. பொங்கல் விழாக் கொண்டாடும் தமிழர்களிடம் உறுதிமொழி ஏற்குமாறு கவிஞர் சில கருத்துகளைக் கவிதை வழியாக முன்வைத்துள்ளார்.

“சரியாக நம்மினத்தை வழிநடத்தச்

சாரங்க பாணியன்று குரல்கொடுத்தார்
புரியாமல் குழம்பிநின்ற தமிழ் ருக்குப்
புகழ்சேர்க்கும் கொள்கைகளை விளக்கிச் சென்றார்
பரிதாபத் தமிழரிங்கே அவர்வ குத்த
பாதையினைப் பாதியிலே விட்டு விட்டார்
இருள் நீக்கும் தீபத்தை ஏந்திக் கொண்டே
இமைமுடிப் பள்ளத்தில் இறங்கி விட்டார்

சாரங்க பாணிதந்த திட்டத் தாலே
சமுதாய நன்மைக்கு வழிவ குப்போம்
ஓரங்க மாய்த்தமிழர் சிறப்ப தற்கே
உருவான திருநாளில் உறுதி கொள்வோம்
வாருங்கள் மங்கிவிட்ட அந்த நாளின்
வரலாற்றைப் புதுப்பிப்போம்! மல்லி கைபோல்
சீரெங்கும் மணக்கவைப்போம் வெற்றி ஈட்டும்
செயல்மேவி என்றைக்கும் சிறப்போம் நாமே” (முகவரிகள், ப.89)

என்னும் கவிதைப் பகுதி கவிஞர் இக்பால் சிங்கப்பூர்த் தமிழர் தலைவர் கோ.சாரங்கபாணியார் வழியில் பயணிப்பதையும் சிங்கை வாழ் தமிழ்மக்கள் ஒன்றுபட்டு வாழ்வதற்கான வழிகாட்டுதலை வழங்குவதையும் தெளிவாக உணர்த்துகிறது.

சிங்கப்பூர்ச் சூழல்

முகவரிகள் என்னும் நூலில் இடம்பெற்றுள்ள ‘மொழி’ என்னும் கவிதையில் கவிஞர் இக்பால் சிங்கப்பூர் வாழ்வியல் சூழலைப் பதிவு செய்துள்ளார். சிங்கப்பூர் நாட்டில் பேசப்படும் சீனம், மலாய், தமிழ், ஆங்கிலம் என்னும் மொழிகள் பற்றியும் நான்குமொழிகள் பேசும் மக்களும் ஒற்றுமையுடன் வாழும் வாழ்வியல் சூழலையும் கவிஞர் நன்கு விளக்கியுள்ளார்.

“மணம்வீசும் பலவண்ண மலர்கள் கோத்த

மாலைக்கு நிகராகும் சிங்கப் பூரே!

இணைத்துவைக்கும் நார்எதுவோ என்று கேட்டால்

இனிதான மொழிக்கொள்கை என்று சொல்வோம்

பிணக்குகளும் சச்சரவும் ‘நான் நீ’ என்னும்

பிரிவினையும் இல்லாமல் வாழு கின்றோம்

கணக்கினிலே வளர்ச்சியெனும் ஆதா யத்தை

கச்சிதமாய் வரவுவைத்தே களிக்கின் றோம்நாம்.”(முகவரிகள், ப.106)

என்னும் கவிதைப் பகுதி சிங்கப்பூர் மக்களின் ஒருமைப்பாட்டுணர்வைக் காட்டுகின்றது. இக்கவிதையில் கவிஞர் மொழிப்பற்றை வலியுறுத்தும் அதே வேளையில் ‘மொழிவெறி’ கூடாது என்னும் கருத்தையும் வலியுறுத்தியுள்ளார். இதனை,

“நாசத்தைக் கொண்டுவரும் மொழிவெ றிக்கோ

நம்மிடத்திற் சிறிதளவும் இடமே இல்லை

பாசமுடன் தாய்மொழியைப் போற்று வோரைப்

பழித்துரைக்கும் கீழ்மனமும் நம்பால் இல்லை”

(முகவரிகள், ப.106)

என்னும் பகுதியால் அறியமுடிகின்றது. தாய்மொழிப் பற்றுடன் இருப்பது தவறில்லை. அந்த மொழியுணர்வு வெறியாக மாறிப் பிரிவினைகள் தோன்றுவதற்கு இடம் தந்துவிடக் கூடாது என்பது சிங்கப்பூர் வாழ் தமிழர்களுக்குக் கவிஞர் வழங்கும் அறிவுரையாக இருக்கின்றது.

வைரக்கற்கள் (1995)

வைரக்கற்கள் என்னும் நூல் சிங்கப்பூர் தேசிய கலைகள் மன்றம், தேசிய புத்தக வளர்ச்சி மன்றம் ஆகியவற்றின் நிதியுதவியுடன் 1995-இல் வெளிவந்தது.

இக்கவிதைத் தொகுப்பு ஆறு இயல்களைக் கொண்டது. வணக்கமும் வாழ்த்தும், குடும்பம், இயற்கை, நல்வாழ்வு, சான்றோர், பல்சுவை என்னும் தலைப்புகளில் பகுக்கப்பட்டுள்ள இயல்களில் நூற்று எழுபத்தொரு பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

“கவிஞர் திரு.க.து.மு.இக்பால் அவர்கள் சிங்கப்பூரில் உள்ள சிறந்த கவிஞர்களில் ஒருவர்.

சிங்கப்பூர் தமிழ் மாணவர்களுக்காக, இசையோடு வானொலியில் ஒலிக்கப்பட்ட, கவிஞர் க.து.மு.இக்பால் அவர்களின் இப்பாடல்கள் இன்று வைரக்கற்களாய் இப்பதிப்பில் பொறிக்கப்பட்டு உங்கள் கைகளில் மின்னுகின்றன.”⁴⁸

என்னும் பதிப்பாசிரியர் கருத்து இந்நூல் சிறுவர்களுக்கான இலக்கியமாகத் திகழ்வதைக் காட்டுகின்றது. இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள பாடல்கள் அளவில் சிறியதாகவும் சொல்லில் எளிமையானதாகவும் கருத்தில் செறிவானதாகவும் அமைந்துள்ளன. இப்பாடல்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் சுப.திண்ணப்பன்,

“இத்தொகுப்பிலுள்ள இக்பாலின் பாடல்கள் எளிமையில் வாழைப்பழம்; சுவையில் ஞரியான்; தமிழ் மணத்தில் தங்கநிற மல்கோவா மாம்பழம்; கருத்தாழத்தில் கவின்மிகு பலாச்சுளை”⁴⁹

என்பார். இக்கூற்று கவிஞர் இக்பால் அவர்களின் பாடல்கள் முக்கனியாய் இனிப்பதோடு நின்றுவிடாமல் சிங்கை மண்ணுக்குச் சொந்தமான ஞரியானாகவும் சுவைப்பதைக் காட்டுகின்றது.

இந்நூலில் அமைந்துள்ள நூற்று எழுபத்தொரு பாடல்களில் ‘அன்னை’ என்ற பெயரில் 1984-இல் வெளியான நூலில் இடம்பெற்றுள்ள ஐம்பத்து நான்கு பாடல்களும் அடங்கும். அவற்றை நீக்கிப் பார்க்கும்போது நூற்றுப் பதினேழு பாடல்கள் புதிய படைப்புகளாகத் திகழ்கின்றன. இப்பாடல்கள் சிங்கப்பூர் வாழ் இளந்தலைமுறை மாணவர்களை நன்னெறிப்படுத்துவனவாகவும் அறிவுத்தெளிவும் பண்பாட்டு உணர்வும் மிக்கவர்களாக அவர்களை உருவாக்கும் பணியைச் செய்வனவாகவும் விளங்குவதைக் காணமுடிகிறது.

இறையுணர்வு

இந்நூலின் முதல் பகுதியாக இறைவன், சிங்கப்பூர், நமது கொடி என்னும் தலைப்பிலான மூன்று பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை முறையே இறைவணக்கம், நாட்டு வணக்கம், கொடி வணக்கம் என்னும் நோக்கில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இப்பாடல்கள் எளிய தமிழில் இனிய நடையில் ஓசைநயத்துடன் அமைந்து மனதில் மெல்லிசையாய் ஒலிக்கும் திறன் பெற்றவை.

“வானவில்லை வளைத்தவர் யார்? அதில்
வண்ணம் ஏழும் கலந்தவர் யார்?
மாமுகில் தன்னைப் படைத்தவர் யார்? அது
மழையைப் பொழியச் செய்தவர் யார்?
இறைவன் அவரது பெயராகும் – அவர்
என்றும் நமக்குத் துணையாகும்” (வைரக்கற்கள், ப.46)

என்னும் பாடலில் வானவில், வண்ணம் ஏழு, மாமுகில், மழை ஆகியவற்றைப் படைத்தவர் யார்? என்று வினாவை எழுப்பி அவ்வினாக்களுக்கு விடையாக ‘இறைவன் அவரது பெயராகும்’ என விடை நல்கும் கவிஞர் அத்தோடு நின்றுவிடாமல் ‘அவர் என்றும் நமக்குத் துணையாகும்’ என்று சின்னஞ்சிறு உள்ளங்களில் இறைநம்பிக்கையை விதைத்துள்ளார்.

நாட்டுணர்வு

தமிழ்க் கவிஞர்கள் தேசத்தை நேசிக்கும் மரபுடையவர்களாகவே இருந்துள்ளனர். பாரதியார், கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை, நாமக்கல் கவிஞர் வெ.இராமலிங்கம் பிள்ளை போன்றோர் நாட்டுணர்வையும் நாட்டு விடுதலை வேட்கையையும் கவிதைகள் மூலம் மக்களுக்கு ஊட்டியவர்கள்.

“பாருக்குள்ளே நல்ல நாடு – எங்கள்
பாரத நாடு”⁵⁰

என்று பாரதத்தின் உயர்வைப் பாரதி கவிதையாகப் படைத்தார். ‘எங்கள் நாடு’ என்னும் தலைப்பில் பாரதி பாடிய கவிதை மக்களிடம் மிகப்பெரிய வரவேற்பைப் பெற்றது. அக்கவிதையில் இடம்பெறும்,

“பாரத நாடு பழம்பெரும் நாடே
பாடுவம் இஃதை எமக்கிலை ஈடே”⁵¹

என்னும் அடிகள் மக்களால் இசையுடன் பாடப்பட்ட சிறப்பிற்கு உரியது. இக்கவிஞர்கள் மரபில் வந்த சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞர் இக்பால் தனது தாயகமான ‘சிங்கப்பூரை’ தாய்நாட்டு உணர்ச்சியுடன் கவிதையாக்கம் செய்துள்ளார். சிங்கப்பூர் நாட்டின் அழகையும் கவிதையாக்கிக் கவிஞர் சிங்கப்பூர் நாட்டின் தேசியக் கொடியையும் போற்றும் விதமாகக் கவிதைகளைப் பாடியுள்ளார். கவிஞர் இக்பால் சிங்கப்பூர்வாழ் சிறார்களின் உள்ளத்தில் நாட்டுணர்வை ஊட்டும் பாடற்பகுதி பின் வருமாறு:

“அன்னை தேசம் சிங்கப்பூரின்
அருமைத் தம்பி தங்கைகளே
அயர்வில்லாமல் நாட்டின் சேவை

ஆற்ற வேண்டும் நீங்களே” (வைரக்கற்கள், ப.46)

இக்கவிதையில் சிங்கப்பூர் நாட்டின் உயர்வுக்காக அன்னை தேசம் என உணர்ச்சி பொங்கக் கவிஞர் பேசும் அடிகள் சிங்கப்பூர் மீது கவிஞருக்கு இருக்கும் உயிர்ப் பற்றினைக் காட்டுகின்றது. பாரதி பாரத நாட்டின் கொடியினைப் புகழ்ந்துரைக்கும் வகையில்,

“தாயின் மணிக்கொடி பாரீர் – அதைத்
தாழ்ந்து பணிந்து புகழ்ந்திட – வாரீர்”⁵²

என்று பாடிய கொடி வணக்கப் பாடலைப் போன்று கவிஞர் இப்பால் சிங்கப்பூர்த் தேசியக் கொடியை வணங்கிப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்.

“வெள்ளை சிவப்பு நிறம் காட்டி
விண்ணில் பறக்கும் எம் கொடியே
தாரகை ஐந்தும் இளம்பிறையும்
தழுவும் எங்கள் மணிக்கொடியே
வளர்ச்சியும் நீதியும் சமத்துவமும்
வளமும் மகிழ்வும் தருங்கொடியே
சிங்கைத் தாயின் திருக் கொடியே
சிந்தையில் நிறையும் புகழ்க்கொடியே
உந்தன் நிழலில் ஒன்று பட்டே
உயர்வோம் என்றும் உயிர்க்கொடியே” (வைரக்கற்கள், ப.8)

என்னும் கவிதை சிங்கப்பூர்த் தேசியக்கொடியைப் போற்றிப் புகழ்கின்றது. இக்கவிதை மூலம் சிங்கைவாழ் தமிழ் மக்களிடம் தேசப்பற்றையும் தேசியக்கொடியின் மீது உயிர்ப்பற்றுக் கொள்ள வேண்டியதன் உண்மையையும் கவிஞர் உணர்த்தியுள்ளார்.

கவிஞர் இக்பால் தனது 'வைரக்கற்கள்' கவிதை மூலம் சிங்கப்பூர் நாட்டுக் குழந்தைகளிடம் நாட்டுணர்வை விதைப்பதைத் தமது கவிப்பணியாய்க் கொண்டிருப்பதைக் காணமுடிகிறது. சிங்கப்பூர்த் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் கவிஞர் இக்பால் 'சிங்கை பாரதி' என்று கூறும் அளவிற்கு நல்ல கவிதைகளைப் படைத்திருப்பதை 'வைரக்கற்கள்' கவிதைகள் காட்டுகின்றன.

கனவுகள் வேண்டும் (2000)

மரபுக்கவிதை மற்றும் புதுக்கவிதைகள் என ஐம்பத்திரண்டு கவிதைகளின் தொகுப்பாக 2000-ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்துள்ள நூல் இது ஆகும். கவிஞர் இக்பால் மரபிலக்கணத்தில் சிறந்து விளங்குகின்றவர். அதேபோன்று புதுக்கவிதை எழுதுவதிலும் வல்லவர் என்பதை இந்நூலில் வெளிவந்துள்ள கவிதைகள் உணர்த்துகின்றன. இந்தக் கவிதை நூலினைப் பற்றி,

“கவிதையைப் பெண்ணோடு ஒப்பிடுகிறார் இக்பால். கவிதை முக்காடு போட்டுப் பேசுகிறதாம். கவிதையைப் போலவே பெண்களும் ஆழமானவர்களாம். 'கொஞ்சம் போராடினால்தான்' புரிந்துகொள்ள முடியுமாம்.

மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை சேர்த்துத் தொடுத்த சரமாக இருக்கிறது இந்தத் தொகுதி. மரபுக்கவிதைகளில் வண்ணம் இருக்கிறது. புதுக்கவிதைகளில் மணமும் இருக்கிறது. தேனும் இருக்கிறது.”⁵³

என்று கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான் கூறியிருப்பது இங்கு ஒப்புநோக்கத் தக்கது.

இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள 'கவிதைப்பெண்' என்னும் புதுக்கவிதை கவிதையையும் பெண்ணையும் ஒப்பிட்டு எழுதப்பட்ட கவிதையாகும்.

இக்கவிதையில் கவிஞரின் புதுக்கவிதைப் படைப்புத்திறன் மேம்பட்டு
விளங்குவதைக் காணமுடிகிறது.

“பெண்கள்

ஆண்களை விடக் கவிதைக்கு
அதிகம் நெருக்கமானவர்கள்
காரணம்
பெண்களைப் போலவே
கவிதையும் மென்மையானது.

பெண்களைப் போலவே
கவிதைக்கும்
நாணமுண்டு
கவிதையும் எதையும்
மறைத்தே பேசுகிறது
முக்காடு போட்டுக் கொண்டே
எதையும் சொல்கிறது.

கவிதையைப் போலவே
பெண்களும்
ஆழமானவர்கள்
சித்தர் பாடல்களைப் போலவே

அவர்களைச் சீக்கிரமாகப்
புரிந்துகொள்ள முடியாது
சில புதுக்கவிதைகளைப் போல
கொஞ்சம் போராடினால்தான்
புரிந்துகொள்ள முடியும்” (கனவுகள் வேண்டும், ப.37)

என்னும் கவிதைப் பகுதி கவித்துவம் மிக்கதாகவும் சிந்தனையைத்
தூண்டுவதாகவும் புதுக்கவிதை பற்றிய புரிதலைத் தருவதாகவும் உள்ளது.

சந்தக்கவிதை

கவிஞர் சந்தம் மிக்க மரபுக்கவிதை பாடுவதில் வல்லவர் என்பது இந்நூலில் காணப்படும் மரபுக்கவிதைகள் காட்டுகின்றன. ஓசைநயம், சந்தம், யாப்பமைவு என மரபுக்கூறுகள் கொண்ட இக்பால் கவிதைகளில் 'கற்பனை' நயமிக்கதாக அமைந்து கவிதைக்கு வளம் சேர்க்கின்றது.

'இரவில்' என்னும் தலைப்பில் கவிஞர் படைத்த மரபுக்கவிதை கவிஞரின் கற்பனை வளத்தை உலகறியச் செய்கின்றது.

“நீல வானும்

நிலவின் சுடரும்

நெஞ்சை யள்ளுதம்மா - ஒரு

கோல முகத்துக்

குமரிபோல் அல்லி

குளத்தில் சிரிக்குதம்மா

நிலவை மூட

நினைத்து மேகம்

நெருங்கிப் போகுதம்மா - கண்டு

விலகி நிற்கும்

விண்மீன் கண்ணை

வெறுத்துச் சிமிட்டுதம்மா

கொடியில் கிளையில்

குலுங்கும் மலரில்

கொள்ளைப் புதுமையம்மா - அங்கு

படியும் நிலவின்

பால்போல் ஒளியில்

பார்வை குளிருதம்மா” (கனவுகள் வேண்டும், ப.25)

என்னும் கவிதை கண்முன் கற்பனை வளத்தால் காட்சியாய் விரிவதை உணரமுடியும். கவிஞரின் கவித்திறனால் வளமான வார்த்தைகள் யாப்பமைவு

மீறாமல் வந்து விழுந்திருப்பது கவிதைக்கு மேலும் மெருகேற்றுகின்றது. 'கனவுகள் வேண்டும்' தொகுப்பிலுள்ள ஒவ்வொரு கவிதையும் படிப்பாளியின் மனத்தில் கவிதை பற்றிய காட்சிகளை விரியச் செய்கின்றன. இந்தத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள கவிதைகள் இயற்கை, சமுதாயம் என்னும் பாடுபொருள் தளங்களில் படைக்கப்பட்டனவாக அமைந்துள்ளன.

காகித வாசம் (2003)

தமிழ்முரசு நாளிதழில் 'கவிதைப் பக்கம்' பகுதியில் கவிஞர் இக்பால் எழுதிய கவிதைகளைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட தொகுப்புநூல் இதுவாகும். இந்நூலில் தனிமனித உணர்வுகள், தன்னம்பிக்கை, வாழ்வியல் சார்ந்த பன்முகக் கூறுகள், மனிதநேயம், சமுதாய முரண்பாடுகள், காதல், இயற்கை என்னும் பல்வேறு களங்களைக்கொண்ட கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. தஞ்சாவூர் விண் பதிப்பகத்தின் வெளியீடாக 2003-ஆம் ஆண்டில் இந்நூல் அச்சாக்கம் பெற்றுள்ளது.

“ஒரு கவிஞரின் கவிதைகளை - உதிரிப்பூக்களைப் பொறுக்கி ரசிப்பது போல் - அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகப் படிக்காமல், ஒட்டுமொத்தமாகப் படித்துப் பார்க்கும் போதுதான் அவரது படைப்பாண்மையைச் சரியான கோணத்தில் முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.”⁵⁴

என்னும் அறிஞர் கருத்து கவிதை நூலில் இடம்பெற்றுள்ள கவிதைகளை ஒட்டுமொத்தமாக மதிப்பீடு செய்வதன் அவசியத்தை வலியுறுத்துகின்றது. கவிஞர் இக்பாலின் 'காகித வாசம்' கவிதை நூலில் இடம்பெற்றுள்ள எழுபத்து மூன்று கவிதைகளும் சமுதாயத்தின் பல்வேறு பக்கங்களைப் பேசுகின்றன.

இந்நூலில் கவிஞர் இக்பால் உலக இயற்கை எழிலையும் செயற்கைப் பகட்டையும் கவிதைகளாக்கியுள்ளார். சில கவிதைகளில் இன, மொழி உணர்வுகளின் தடம் வெளிப்பட்டுள்ளது. சமுதாய வாழ்வில் அன்றாடம் சந்திக்கும் பொய் முகங்களும் உண்மை உள்ளங்களும் இக்பால் எழுத்தில் விளக்கம் பெற்றுள்ளன. மரபு, புதுக்கவிதை என்னும் இருவடிவத்திலும் இடம்பெற்றுள்ள இக்கவிதைகள் சிங்கப்பூர் மக்களின் வாழ்வியலைப் பல்வேறு கோணங்களில் விளக்கியுள்ளன. சமகால நிகழ்வுகள் பல இத்தொகுப்பில் கவிதையாகக் காட்சிக்கு வந்துள்ளன.

இந்தியாவில் குஜராத் மாநிலத்தில் 2001-இல் ஏற்பட்ட நிலநடுக்கத்தைக் கவிஞர் இக்பால் 'இரட்டைத் தனம்' என்னும் கவிதையில் பதிவு செய்துள்ளார். இக்கவிதையில் பூமியின் இருவேறுபட்ட நிலைகளைக் கவிஞர் பாடியுள்ளார். அழகாய், இயற்கையாய், எழில் கொஞ்சம் காட்சியாய் விரியும் பூமியையும் அதே நிலம் எரிமலையாய், பூகம்பமாய்த் தோன்றும் நிலையையும் ஒருங்கே வைத்துக் கவிஞர் கவிதை படைத்துள்ளார்.

“காடுகள் புல்வெளி
கழனிகள் தோட்டம்
காட்டு பூமி ஒருபுறம்

வீடுகள் இடித்தெம்மை
விழுங்கவே பேய் வாய்
விரிக்கும் பூமி மறுபுறம்

ஒன்றில் பாலும்
ஒன்றில் நஞ்சும்
ஊட்டும் தனங்கள் உடையவளே!

புன்னகைப் பூக்கள் நீ
போடும் ஒப்பனையோ?
பூகம்பந்தான் உன் புன்னகையோ?

நிலமே நிலமே
நீ பிளந்தால் நாங்கள்
நிற்கத் தனியே நிலமேது?

தரையே தரையே உன்
தடத்தில் கால்கள்
தடுமாறத் தடுக்கிய கல்யாது?' (காகித வாசம், பக்.52-53)

இக்கவிதைப் பகுதி பூமியின் இரண்டு விதமான மாறுபட்ட பண்புகளை ஒருங்கே வைத்துப் பேசுகின்றது. இக்கவிதை கவிஞர் இக்பாலின் ஆழமான சமூக நோக்கையும் நாடு என்னும் எல்லைகள் கடந்து நோக்கும் மனித நேயத்தையும் காட்டுகின்றது.

வானவர்கள் மண்ணில் இருக்கிறார்கள் (2005)

மனித வாழ்க்கையைப் பற்றிய அனுபவ மொழிகளாகவும் சமகாலச் சமுதாயக் காட்சிகளின் பதிவுகளாகவும் விளங்கும் நாற்பத்தைந்து கவிதைகளின் தொகுப்பாக 'வானவர்கள் மண்ணில் இருக்கிறார்கள்' என்னும் கவிதைநூல் உள்ளது. **நூல்** தலைப்பாக அமைந்த புதுக்கவிதை, நூலின் முதல் கவிதையாகக் கவிஞரால் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை என்னும் இருவகைக் கவிதைகளின் சங்கமமாக இத்தொகுப்பு காணப்படுகின்றது.

இசுலாமியக் கவிஞரான இக்பாலின் இசுலாமிய நம்பிக்கையின் வெளிப்பாடாக 'வானவர்கள் மண்ணில் இருக்கிறார்கள்' கவிதையின்

பாடுபொருள் அமைந்துள்ளது. அளவால் சிறியதான இக்கவிதை கருப்பொருளில் மனவெளியில் விரிந்ததாக இருப்பதை உணர முடிகின்றது.

“மண்

வானத்தைவிட உயர்ந்தது

மண்

வானத்தின் அவதாரம்

மண்

நிறைகுடம்

மண் இறைவன்

நம் காலடியில் வைத்திருக்கும்

அதிசயம்

மனிதர்கள் மட்டுமல்ல

சுவனமும்

மண்ணால் படைக்கப்பட்டது.

அமைதி

மண்ணில் இருக்கிறது.

இறைவன்

எங்கும் இருக்கிறான்;

அவன் பாதம் மட்டும்

மண்ணில் இருக்கிறது.

நான் தலையால்

அடிக்கடி முத்தமிட்டுக் கொள்ள” (வா.ம.இ., பக்.9-10)

என்னும் கவிதை வரிகளில் மனித மனவுணர்வுகள் பொதிந்து கிடப்பதைக்

காணமுடிகின்றது. கவிதையின் முடிவுப்பகுதி இசுலாமியர்கள் தொழுகையின்

பயனை விளக்குகின்றது. இக்கவிதை மதங்களைக் கடந்த ஓர் அடர்த்திப் பொருளைக் கொண்டதாகவும் காட்சியளிக்கிறது. மனித வாழ்க்கையின் நற்பேறு எனப்படும் 'சுவனம்' என்பது தனித்து வேறு எங்கும் இல்லை என்பதையும் மனித வாழ்க்கையில் நன்னெறியின் பயன் அது என்பதையும் உணர்த்துவதாக உள்ளது. கவிஞர் இக்பாலின் இக்கவிதை மனவுணர்ச்சியின் அழுத்தத்தை வார்த்தைகளில் வெளிப்படுத்துகின்றது.

“உணர்ச்சி என்ற அருவத்தை, மொழி என்ற நாற்காலியில் இருத்தி வைக்கும் ஏற்பாடுதான் எழுத்து.

ஒரு வாசகனுக்கு அல்லது ரசிகனுக்குத் தெரிவதெல்லாம் வாக்கியங்களின் வாளிப்பு மட்டுந்தான். அந்த வாக்கியத்திற்குப் பின்னால் இருக்கும் வலி, அந்த வாக்கியத்தை வார்த்தவனின் முனகல், தன் உணர்ச்சியை அவன் சித்திரிக்க எத்தனித்த ரணம் இவையாவும் மர்மமாக மறைந்து கிடக்கின்றன.

படைப்பாளனோ, தான் எய்திய உணர்ச்சியை எழுத்தில் இறக்கி வைத்துவிட்ட எக்களிப்பில் தனது மரண அவஸ்தைகளை மறந்து விடுகிறான். அப்படித்தான் நானும்”⁵⁵

என்னும் கவிஞர் வைரமுத்துவின் வரிகள் கவிஞர் இக்பாலின் எழுத்திற்கும் பொருந்தும். கவிஞர் இக்பாலின் கவிதைகள் வெறும் எழுத்துகளாக இல்லாமல் உணர்ச்சி, அவஸ்தைகளின் அடையாளங்களாக உள்ளன.

கவிஞர் இந்நூலில் படைத்துள்ள ‘ஆயிரம் கிளைகளுடன்’ என்னும் கவிதை மரணத்தைப் பற்றிய விளக்கமாக உள்ளது.

“கவிதை வெறும் வார்த்தைகளின் வாளிப்பில் வாழ்வதில்லை.

கருத்துலகத்திற்குக் காணிக்கை செலுத்தாத கவிதைகள் எவ்வளவு பிரகாசமாக இருந்தாலும் அதிவிரைவில் அணைந்துவிடுகின்றன.

உடம்புக்குத் தலை தலைமை தாங்குவது மாதிரி கவிதைக்கு உள்ளீடு தலைமை தாங்குகிறது.

உவமைகள்- உருவகங்கள் - அணிகள் இவையெல்லாம் வெறும் ஆபரணங்கள். உள்ளீடில்லாமல் அலங்காரங்கள் மட்டுமே கொண்ட கவிதை ஆபரணம் அணிந்த அழகான பிணம்.

ஒரு நல்ல கவிதை இறந்த காலத்தை எரித்து நிகழ்காலத்திற்கும் எதிர்காலத்திற்கும் வெளிச்சம் கொடுக்கும்.”⁵⁶

என்று கவிதை பற்றி வைரமுத்து குறிப்பிடுவார். இந்தக் கவிதை இலக்கணத்திற்குச் சான்றாகக் கவிஞர் இக்பாலின் மரணம் பற்றிய ‘ஆயிரம் கிளைகளுடன்’ என்னும் கவிதை அமைந்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது. இக்கவிதையில் கவிஞர்,

“மரணம்
இருப்பிடம் தேடி வருகிறது
எல்லோருக்கும்.

வாழ்வில்
மரணம் இருக்கிறதோ இல்லையோ
மரணத்தில்
வாழ்க்கை இருக்கிறது.” (வா.ம.இ., ப.49)

என்று பாடியுள்ளார். வாழ்வின் அர்த்தம் மரணத்தில் இருக்கிறது என்பது ‘வாழ்க்கை’ பற்றிய புரிதலைத் தருகிறது. இக்கவிதை மரணத்தை வாழ்க்கையின் முடிவாகப் பார்க்காமல் வாழ்க்கையின் தொடக்கமாகக் காட்டுகின்றது.

பரிசும் விருதும்

சிங்கைத் தமிழ்க் கவிஞர் இக்பால் தனது கவிதைப் பணிக்காகப் பல்வேறு பரிசுகளையும் பாரட்டுகளையும் பெற்றுள்ளார். இவை அவரது கவிப்பயணத்தின் வெற்றியைக் காட்டுவன. கவிஞர் இக்பால் பெற்றுள்ள பரிசுகள் - பாராட்டுகள் வருமாறு;

1. மோங்பிளாங் – தேசியப் பல்கலைக்கழகக் கலைகள் மையம் வழங்கிய இலக்கிய விருது (1996)
2. சிங்கப்பூர் தமிழ் எழுத்தாளர் கழகத்தின் 'தமிழவேள்' விருது (2000)
3. தென்கிழக்கு ஆசிய இலக்கிய விருது (2001)
4. சிங்கப்பூர் இந்திய நுண்கலைக் கழகத்தின் 'கலா ரத்னா' விருது (2004)

ஆகிய முதன்மை விருதுகளைப் பெற்றுச் சிங்கப்பூர்த் தமிழர்களுக்குப் பெருமை சேர்த்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சிறப்புகள்

கவிஞர் இக்பால் கவிதைகள் சிங்கப்பூர்த் தமிழர்கள் மட்டுமின்றி உலக நாடுகளில் வாழும் தமிழர்கள் அனைவரின் பாராட்டுதலுக்கும் வரவேற்பிற்கும் உரியனவாக அமைந்தன. இருப்பினும் முதன்மையானதாகக் குறிப்பிடத்தகும் சிறப்புகள் இரண்டினைக் கூற இயலும். ஒன்று சிங்கப்பூர் பெருவிரைவு இரயில்களில் அரசு சார்பில் வைப்பதற்காகக் கவிஞர் இக்பாலின் 'தண்ணீர்' என்னும் கவிதை, தேர்வு செய்யப்பட்டு இரயில் பயணிகள் படித்து இன்புறும் வகையில் வைக்கப்பட்டமை. இரண்டு, அதே கவிதை 2000-ஆம் ஆண்டில் ஜெர்மன் நாட்டில் ஹனோவர் நகரில் நடைபெற்ற எக்ஸ்போ- 2000 (EXPO-

2000) கண்காட்சியில் வைப்பதற்காகவும் தேர்வு செய்யப்பட்டமை. இத்தகைய

சிறப்புகளைக் கவிஞர் இப்பாலுக்குத் தந்த அக்கவிதை வருமாறு:

“வெயிலின் வாய் உன்னை
விழுங்கி விட்டதாக நினைத்துக்
கொண்டிருந்தேன்

மழையாக நீ
மண்ணுக்குத் திரும்பும் வரை

கடலுக்குள் ஆறாய்க் கலந்து நீ
களங்கப் பட்டுவிட்டதாகக்
கவலைப் பட்டுக் கொண்டிருந்தேன்

ஓரக் கரையில் நீ
ஊற்றாகச் சுரக்கும் வரை

இறங்கிவர மட்டுமே உனக்குத் தெரியும் என்று
எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன்

ஆவியாக நீ
ஆகாயத்தில் ஏறும்வரை

உயிர்களை உண்டாக்கும்
உன்னதப் பொருளாகவே
உன்னைப் பாடிக் கொண்டிருந்தேன்

மூழ்கிச் செத்தவர்களை நீ
முதுகில் சுமந்து காட்டும் வரை

தண்ணீரே...
புற அழுக்கை மட்டும் உன்னால்
போக்க முடியும் என்றிருந்தேன்...என்

சோக அழுக்கை

நீ கண்ணீராக வந்து

சுத்தம் செய்யும் வரை.” (கனவுகள் வேண்டும், ப.10)

இக்கவிதை ஜெர்மனில் 01.06.2000 முதல் 31.10.2000 வரை நடைபெற்ற அந்தக் கண்காட்சியில் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டது. இக்கண்காட்சியை இருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட உலக நாடுகளிலிருந்து வந்த நான்குகோடிப் பார்வையாளர்கள் பார்வையிட்டனர் என்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

பங்கேற்ற அமைப்புகள்

கவிஞர் இக்பால் அவர்கள் தம் கவிதைப்பணியால் பல்வேறு சிங்கப்பூர் அமைப்புகளில் உறுப்பினராகத் திகழும் வாய்ப்பினைப் பெற்றார். சந்தங்கள், பிப்டி ஆன் பிப்டி, இலக்கியம் வளர்த்த சாரங்கபாணி ஆகிய மலர்களை வெளியிடும் குழுக்களில் உறுப்பினராகத் திகழ்ந்துள்ளார்.

வேறுபல சிறப்புகள்

கவிஞர் இக்பால் அவர்களின் கவிதைகளைத் தமிழகக் கவிஞரான பாலா அவர்கள் ‘Evening Number & Other Poems’ என்னும் தலைப்பில் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளார். இது கவிஞர் இக்பாலின் கவிதையை ஆங்கிலம் கற்ற பலரும் படித்து இன்புற வழிவகை செய்தது.

சிங்கப்பூர் வானொலி கவிஞரின் கவித்திறன் மற்றும் படைப்புத்திறனைக் கண்டு பல்வேறு வாய்ப்புகளை வழங்கியது. இவ்வாய்ப்புகளை நன்கு பயன்படுத்திய கவிஞர் வானொலியில் உரை-இசைச் சித்திரங்களையும் கவியரங்குகளில் கவிதைகளையும் வழங்கிப் பலரது பாராட்டினையும் பெற்றார்.

சிங்கப்பூர் வானொலி நடத்திய கவியரங்குகளில் தொடர்ந்து பத்தாண்டுகளுக்கு மேலாகப் பங்கேற்ற கவிஞர் என்ற சிறப்பும் கவிஞர் இப்பாலுக்கு மட்டும் உரியதாகும்.

தொகுப்புரை

- தமிழ் இலக்கியக் கலைகளுள் கவிதைக்கலை என்பது மிகவும் தொன்மையானது. சங்க காலத்தில் பா, பாட்டு, செய்யுள் என்று அழைக்கப்பட்ட கவிதைக்கலை இலக்கியம் மட்டுமின்றி மருத்துவம், சோதிடம், வானவியல், அகராதி போன்ற துறைகளையும் தன்னுள் அடக்கியதாக இருந்தது.
- தொல்காப்பியம் செய்யுளியலில் கவிதைக்கான யாப்பிலக்கணத்தைத் தந்துள்ளது. தொல்காப்பிய இலக்கண மரபு சங்க இலக்கியங்களில் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது.
- தமிழ்க்கவிதை இலக்கண மரபுகளையொட்டி வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என்னும் பா வகைகளையும் பாவினங்களையும் கொண்டு சிறந்த இலக்கியங்களைத் தமிழுக்குத் தந்துள்ளது.
- சங்ககால மரபுக்கவிதையின் தொடர்ச்சி பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை சங்க இலக்கியம், நீதி இலக்கியம், பக்தி இலக்கியம், காப்பிய இலக்கியம், சிற்றிலக்கியம் எனப் பல்வேறு இலக்கிய வளர்ச்சிக்குரிய தடமாக விளங்கியதைக் காணமுடிகின்றது.
- பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட மேலைநாட்டு இலக்கியத்தின் தாக்கத்தால் பாரதியின் வசன கவிதை என்னும் வடிவில் தமிழ்க்

கவிதையுலகில் புதுக்கவிதை என்னும் கலைவடிவம் புதிய வரவாக அறிமுகமாகியுள்ளது.

- ந.பிச்சமூர்த்தி, கு.ப.ராஜகோபாலன் போன்றோரின் கவிதைகளால் புதுக்கவிதை தனக்கான ஓர் இடத்தைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் நிலைநிறுத்திக் கொண்டதை இலக்கிய வரலாறுகள் உணர்த்துகின்றன.
- முப்பதுகளில் திறனாய்வாளர் க.நா.சுப்பிரமணியம் எழுதிய விமர்சனக் கட்டுரையில் பயன்படுத்தப்பட்ட 'புதுக்கவிதை' என்னும் சொல்லே புதுக்கவிதையின் பெயராக நிலைபெற்றதையும் காணமுடிகிறது.
- புதுக்கவிதை வளர்ச்சிக்கு எழுத்து, மணிக்கொடி, கசடதபற, வானம்பாடி முதலான இதழ்கள் களம் அமைத்துத் தந்தன.
- பாரதி, பாரதிதாசன் கவிப்பரம்பரையினர் என வந்தவர்கள் எளிமை, சமுதாயச் சீர்திருத்தம் என்னும் நோக்கில் மரபுக்கவிதை வடிவத்தை மக்களிடம் கொண்டு சேர்த்தனர். எனினும், வானம்பாடி இயக்கக் கவிஞர்கள் உணர்ச்சிக்கும் கருத்திற்கும் முதன்மை கொடுத்துப் படைத்த புதுக்கவிதைகள் மக்களிடம் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றன.
- மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை என்னும் இருவகைக் கவிதைகளும் இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமது படைப்புகளால் தமிழை வளப்படுத்தின. தமிழகக் கவிஞர்கள் மட்டுமின்றி, புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களும் வெளிநாடுகளில் வாழும் தமிழர்களும் தமிழ்க் கவிதைச் சூழலை ஒட்டியே கவிதைகள் படைத்தமையை தமிழ்க் கவிதை வரலாறு காட்டுகின்றது. இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர் என்னும் தமிழர்கள் அதிகமாக வாழும் நாடுகளிலும் தமிழகக் கவிதை மரபுகளைப் பின்பற்றியே கவிதைகள் படைக்கப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது.

- சிங்கப்பூர் நாட்டில் வாழும் தமிழ்க் கவிஞர்கள் பலரும் மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை என்னும் இருவகைக் கவிதைகளையும் எழுதித் தமிழுக்கு வளம் சேர்த்து வருகின்றனர். சிங்கப்பூர்க் கவிஞர்களில் தமிழகத்திலிருந்து சிறுவயதிலேயே புலம்பெயர்ந்த கவிஞர் க.து.மு.இக்பால் அவர்களின் கவிதைகள் இலக்கிய உலகில் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றவையாகத் திகழ்கின்றன.
- கவிஞர் இக்பால் மரபுக்கவிதை படைப்பதில் இலக்கணம் கற்ற கவிச்சான்றோராகவும் புதுக்கவிதை எழுதுவதில் சமுதாய உணர்ச்சி மிக்க கவிஞராகவும் விளங்குவதை அவரது கவிதைகள் உணர்த்துகின்றன.
- எளிய சொற்கள், அணிநலன்கள், சந்தம், ஓசைநயம், கற்பனை என்னும் கூறுகளில் சிறந்து விளங்கும் கவிஞர் இக்பாலின் கவிதைகளில் பாரதி, பாரதிதாசன், கண்ணதாசன் கவிதைகளின் தாக்கத்தை மிகுதியாகக் காணமுடிகிறது. இவரது கவிதைகள் சிறுவர் இலக்கியம், குறுங்காவியம் என்னும் வளர்நிலைகளைப் பெற்றிருப்பதையும் படைப்புகள் காட்டுகின்றன.
- கவிஞர் இக்பாலின் புதுக்கவிதைகள் சமகாலச் செய்திகள், வாழ்வியல் பயன்பாட்டுப் பொருள் விளக்கம், பண்பாட்டு வளர்ச்சி, சீர்திருத்தப் போக்கு, சிந்தனையைத் தூண்டும் நிலை என்னும் கூறுகளைக் கொண்டதாக இருக்கின்றன.
- கவிஞர் இக்பால் இதுவரை ஏழு கவிதைத் தொகுப்புகளை வெளியிட்டு, தமிழ்ப்பணி செய்து வருகின்றார். சிங்கப்பூர் இளந்தலைமுறையினரிடம் கவிதை ஆர்வத்தை உண்டாக்கவும் கவிதை இலக்கணத்தைப் பயிற்றுவிக்கவும் சிறப்பு வகுப்புகளைக் கவிஞர் இக்பால் நடத்தி வருவது

அவரது தமிழ்ப்பற்றையும் கவிதை மீது கொண்டுள்ள தீராக் காதலையும் காட்டுகின்றது.

- சிங்கப்பூர் நாடு, தேசியக்கொடி, சிங்கை மக்களின் ஒருமைப்பாடு, சிங்கப்பூர் நிலவியல் சூழல்கள் போன்றன கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் பதிவாகி சிங்கை நாட்டிற்குச் சிறப்புச் சேர்க்கின்றன.
- கவிஞர் க.து.மு.இக்பால் அவர்கள் தமது கவிதைகள் மூலம் சிங்கப்பூர் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அருந்தொண்டாற்றி வருவதைக் காணமுடிகின்றது.
- சிங்கப்பூர் அரசும், பிற கலைத்துறை அமைப்புகளும் கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளை வரவேற்றுப் பாராட்டும் விருதுகளும் வழங்கியிருப்பது அவரது கவிப்பணிக்குக் கிடைத்த அங்கீகாரமாக உள்ளது.
- கவிஞர் இக்பால் படைத்துள்ள சிறுவர் இலக்கியப் பாடல்கள் குழந்தைக் கவிஞர்களாக விளங்கிய கவிமணி, அழ.வள்ளியப்பா, பெ.தூரன் ஆகியோர் வரிசையில் வைத்துப் போற்றும் பெருமையைக் கவிஞர் இக்பாலுக்குப் பெற்றுத்தந்துள்ளது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. க.கைலாசபதி, கவிதை நயம், ப.4
2. செ.வை.சண்முகம், கவிதைக் கட்டமைப்பு, ப.10
3. அ.ச.ஞானசம்பந்தம், இலக்கியக் கலை, ப.4
4. பவணந்தி, நன்னூல், நூ.16
5. அ.ச.ஞானசம்பந்தம், இலக்கியக் கலை, ப.4
6. மேலது, ப.326
7. சி.இ.மறைமலை, இலக்கியமும் சமூகவியலும், ப.79
8. மேலது, ப.37
9. மேலது, ப.36
10. பவணந்தி, நன்னூல், நூ.462
11. வைரமுத்து, ரத்ததானம், பக்.1-2
12. மு.வரதராசன், இலக்கியத் திறன், ப.75
13. க.கைலாசபதி, கவிதை நயம், ப.115
14. இரா.சாவித்திரி, இலக்கியத் திறனாய்வியல்-ஓர் அறிமுகம், தொ.1, பக்.222-223
15. மேலது, ப.226
16. குறுந்.3
17. நற்.110
18. பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், ப.208
19. கா.வாசுதேவன், பன்முக நோக்கில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.259
20. மேலது, ப.250

21. நா.வானமாமலை, மார்க்ஸிய அழகியல், ப.16
22. க.ப.அறவாணன், கவிதையின் உயிர் உள்ளம் உடல், ப.336
23. க.நா.சுப்பிரமணியன், மயன் கவிதைகள், முன்னுரை, ப.29
24. மேலது, ப.29
25. சி.சு.செல்லப்பா, மாற்று இதயம், முன்னுரை, (ப.இ)
26. க.கைலாசபதி, தோணி வருகிறது, முன்னுரை(ப.இ)
27. வாலி, பொய்க்கால் குதிரைகள், ப.13
28. ஞானி, வெளிச்சங்கள், ப.6
29. வல்லிக்கண்ணன், புதுக்கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், பக்.217-218
30. சி.இ.மறைமலை, புதுக்கவிதையின் தேக்கநிலை, பக் 56-57
31. கா.வாசுதேவன், பன்முக நோக்கில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, பக்.423-424
32. மேலது, ப.425
33. இரா.தண்டாயுதம், ஓர் இலக்கிய ஆய்வு, ப.43
34. இக்பால், தன்விவரக் குறிப்பு, ப.1
35. திருக்.60
36. இக்பால், தன்விவரக் குறிப்பு, ப.3
37. மேலது, ப.3
38. திருக்.783
39. இக்பால், நேர்காணல், தமிழ்மரசு இதழ்
40. இக்பால், தன்விவரக் குறிப்பு, ப.3
41. க.அன்பழகன், தங்க செந்தில்குமார் படைப்புலகம், ப.247
42. பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், ப.87
43. கவிஞர் ஹமீது, அணிந்துரை, இதயமலர்கள்

44. இக்பால், அன்னை, பக்.4-5
45. கவிமணி, கவிமணி பாடல்கள், ப.24
46. இக்பால், தமிழ்முரசு, 28.1.1990
47. க.அன்பழகன், தங்க செந்தில்குமார் படைப்புலகம், ப.239
48. மா.பெ.சாமி, வைரக்கற்கள், பதிப்புரை
49. சுப.திண்ணப்பன், வைரக்கற்கள், 'உரைகல்'
50. பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், ப.19
51. மேலது, ப.22
52. பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், ப.31
53. அப்துல் ரகுமான், மணமும் இருக்கிறது! தேனும் இருக்கிறது!, கனவுகள்
வேண்டும், ப.8
54. க.அன்பழகன், தங்க செந்தில்குமார் படைப்புலகம், ப.78
55. வைரமுத்து, இன்னொரு தேசியகீதம், பக்.3-4
56. வைரமுத்து, எல்லா நதியிலும் என் ஓடம், ப.69

இயல் – 2

கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் பாடுபொருள்

இலக்கியம் என்பது மனித வாழ்க்கையின் விளக்கம். இலக்கியப் படைப்பாளர்கள் தனது வாழ்க்கைக்கும் தன்னைச் சுற்றி வாழும் மக்கள் வாழ்க்கைக்கும் ஏற்ப, தமது படைப்புகளைப் படைக்கின்றனர். படைப்பாளி தன் வாழ்க்கை நிகழ்வுகள் அல்லது தன்னைச் சுற்றி நிகழும் சம்பவங்கள், தன் மனத்தில் எழும் உணர்வுகள், சக மனிதர்கள் வாழ்வில் நிகழும் சம்பவங்களால் தோன்றும் உணர்வுகள் என ஏதேனும் ஒன்றைக் கருவாகக் கொள்கின்றனர். படைக்கப்படும் படைப்பு சிறுகதை, புதினம், நாடகம் போன்றவற்றுக்கு அவை கருவாக அமைகின்றன. அதுவே கவிதை என்றால் அவையே பாடுபொருளாகக் கருதப்படுகின்றன. அவ்வகையில் சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞர் க.து.மு.இக்பால் கவிதைகளின் பாடுபொருள்களைத் தொகுத்து வகைப்படுத்தி விளக்குவது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

கவிதைப் பொருள்

கவிதை என்னும் கலை, சொற்செட்டாக அமைவது. தேவையற்ற சொல் எதுவும் கவிதையில் இடம்பெறாது. இடம்பெற்றால் அது கவிதையின் அழகியலைக் கெடுத்துவிடும். இத்தகைய கட்டமைப்பைக் கொண்டுள்ள கவிதையின் பொருளாக அமைவது சிறப்பு வாய்ந்த ஒன்றாகவே இருக்கும். தமிழ்க் கவிதை வடிவங்களான மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை என்னும் இருவகைக்கும் ஏற்ப, கவிதைப்பொருளும் வடிவமும் மாறுபடுவது இயற்கை.

கவிதை என்பது அழகிய கலைவடிவம். அது நுவலும் பொருளும் ஆழமுடையதாய் இருக்கும். மரபுக்கவிதை, பாடும்பொருளை நயமும் இனிமையும்

மிக்கதாகக் காட்டும் தன்மையது. அவலக் காட்சியிலும் அழகியல் வெளிப்படத் தோன்றும் வடிவத்தன. புதுக்கவிதை, பொருளைப் பார்க்கும் தன்மையிலும் புரிதலுக்கு உள்ளாக்கும் நிலையிலும் புதுமையுடன் அமையும் தன்மையுடையது. மரபுக்கவிதையின் யாப்பு என்னும் கட்டு, பாடுபொருளை வெளிப்படுத்துவதிலும் பல கட்டுகளைக் கொண்டது. புதுக்கவிதை கட்டிலாக் கவிதை என்பதால் கவிதைக்கான பாடுபொருளாகக் கொள்வதிலும் எந்தக் கட்டுமில்லாமல் சுதந்திரமாகப் படைக்கப்பெறும் தகைமையது.

கவிதை இலக்கணம்

கவிதை என்றால் என்ன? அது எவ்வாறு படைக்கப்பெறுகிறது? என்பன போன்ற வினாக்களுக்கு அறிஞர்கள் பலர் பலவாறு விடையளித்துள்ளனர்.

“உணர்ச்சியின் வெளிப்பாடே கவிதை. பண்பட்ட உணர்ச்சி வடிவம் கவிதை. இடையே உள்ள வேறுபாடு வெறும் இலக்கிய வடிவத்தால் உண்டாவது அன்று. வரலாறு நிகழ்ந்ததை விவரிப்பது. கவிதை நிகழ்த்தக்கதை, நிகழ்கூடியதைப் படைத்தளிப்பது என்பதுதான் வரலாற்றுக்கும் கவிதைக்கும் இடையே அமைந்த உண்மையான வேறுபாடு. சுருங்கக் கூறின் வரலாறு எழுதப்படுவது. கவிதை இயற்றப்படுவது.”¹

என்னும் அறிஞர் கருத்து, கவிதைக்கான இலக்கணத்தைத் தருவதோடு கவிதையின் நுண்பொருளையும் உணர்த்துவதாக உள்ளது.

“கவிதையானது யாப்பினால் ஆக்கப் பெறுவதாகும் என்பர் ஜான்சன். அறிவோடு கற்பனையைச் சேர்த்து உண்மையோடு இன்பத்தை இணைக்கும் கலையே கவிதையாகும். இசையோடு பொருந்திய கருத்து கவிதை என்பர் கார்லைல். கவிதை பொதுவாக கற்பனையின் விளக்கம் என்பர் ஷெல்லி. உயர்தர உணர்ச்சிக்காகச் சீரிய கருத்துகளைக் கற்பனை வாயிலாகக் குறிப்பாக உணர்த்துவது கவிதை என்பர் இரஸ்கின்.”²

என்னும் திறனாய்வாளரின் மேற்கோள்கள் கவிதை பற்றிய விளக்கமாகவும் உணர்ச்சியுடன் சீரிய பாடுபொருளைத் தரும் கலையாகக் கவிதை விளங்குவதை உணர்த்துவதாகவும் அமைந்துள்ளன.

படைப்பறிஞர் விளக்கம்

கவிதையின் இலக்கணத்தை மேலைநாட்டு அறிஞர்கள் பார்க்கும் பார்வையில் இருந்து தமிழ் இலக்கியப் படைப்பறிஞர்களாக விளங்கும் கம்பர் முதலான சான்றோர்கள் வேறுபடுகின்றனர். மரபுக்கவிஞர்களான இவர்கள் கவிதை நன்னீரையும் நல்நதியையும் ஒத்தது என்று கூறுகின்றனர்.

“மாசுஇல் பனுவற் புலவர் புகழ்பல
நாவின் புனைந்தநன் கவிதை மாறாமை
மேவிப் பரந்து விரைந்து வினை நந்தத்
தாயிற்றே தண்ணம் புனல்”³

என்னும் பாடலில் சங்கப்புலவர் நல்லந்துவனார், நல்ல கவிதை என்பது நல்ல நீருக்கு ஒப்பானது என்று கூறுவது கவிதையின் பொருட்பயனை உணர்த்துகின்றது.

கம்பன் கருத்து

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் தனது காப்பியத்தில் கவிதையைச் ‘செவிநுகர் கனிகள்’ என்று குறிப்பிடுகின்றார். அவர் சிறந்த கவிதை எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதை ஆரணிய காண்டத்தில் பஞ்சவடிப் படலப் பாடல் மூலம் விளக்கியுள்ளார்.

“புவியினுக் கணியாய் ஆன்ற பொருள் தந்து புலத்திற்றாகி
அவியகத் துறைகள் தாங்கி ஐந்திணை நெறியளாவிச்
சவியுறத் தெளிந்து தண்ணென்றொழுக்கம் தழுவிச் சான்றோர்

கவியெனக் கிடந்த கோதாவரியினை வீரர் கண்டார்”⁴

என்னும் கம்பரின் பாட்டு கவிதைக்கான இலக்கணத்தைக் கூறுகின்றது. கவிதையின் பாடுபொருள் உயரியதாக இருக்க வேண்டும் என்பது கம்பரின் கருத்தாக உள்ளது.

செஞ்சொற்களின் முறையான சேர்க்கை, அவை உணர்த்தும் சிறந்த கருத்து, அந்தக் கருத்து, கவிதையைப் படிப்போரின் மனத்தில் சென்று சேர்வதற்காகக் கவிஞன் கையாளும் உத்திகள் போன்ற யாவும் கவிதைக்கு மிகவும் இன்றியமையாதவை. அத்துடன் இக்கூறுகளையுடைய கவிதையைப் படித்தவுடன் மனிதனிடத்தே தோன்றும் உணர்வு வெளிப்பாடும் கவிதைக்கலைக்கு இன்றியமையாத ஒன்றாகும். எனவே சொல், பொருள், கலைநுணுக்க உத்திகள், உணர்வு வெளிப்பாடு, விழுமிய உணர்ச்சி, உயர்ந்த கற்பனை, அழகிய வடிவம், மனித வாழ்க்கையை மேம்படுத்தும் ஆழ்ந்த கருத்துகள் ஆகிய இலக்கியக் கூறுகளால் அமைவதே கவிதை என்பது பெறப்படுகின்றது.

கவிஞனும் பாடுபொருளும்

கவிதை தானாகப் பிறப்பதில்லை. அதனை ஒரு கவிஞன் ஈன்றெடுக்கிறான். அவன் இலக்கியத் தன்மைகளின் உறைவிடமாகத் திகழ வேண்டும். இத்தகு கவிஞன் தன் வாழ்க்கையில் தான் கண்ட காட்சி, கேட்ட செய்தி, அதனால் அவனுக்கு நேர்ந்த மனவுணர்வு, அதன் மூலம் அவன் பெற்ற அனுபவம் ஆகியன அவனது கவிதையாக மாறுகின்றன. கவிஞன் என்பவன் கவிதைப் பொருளோடு கரைந்து போகும்போது நல்ல கவிதை கிடைக்கின்றது.

“ஒரு சின்ன படைப்பில் ஈடுபடும்போது கூட, நான் உஷ்ணப்பட்டு விடுகிறேன்.

இருதய ரத்தம், கண்களுக்கு ஏறி, புருவப் பொட்டு வரை போகிறது.

நான் எழுதுவது சரியோ, தவறோ, ஒன்றை எழுதும்போது எனக்கு நேருகிற உணர்ச்சி நிஜமானது.

ஒரு தாயைப் பற்றி எழுதும்போது, தனக்கு மார்பு சுரப்பதாய் நினைக்கும் எழுத்தாளனே நிஜமானவன்.

அந்த வகையில் தேவைப்படும் போதெல்லாம் ஒரு தாயாய், பூவாய், வயோதிகனாய், காதலனாய், குழந்தையாய், குயிலாய், புல்லாய், புழுவாய், தேவனாய், அரக்கனாய் அடிக்கடி நான் அவதரிக்க வேண்டியிருக்கிறது.”⁵

என்னும் வைரமுத்துவின் வரிகள் கவிஞன் பாடுபொருளோடு ஒன்றி, அதுவாய் மாறும் படைப்புத்திறனை உணர்த்துகின்றது.

புதுக்கவிதைப் பாடுபொருள்

புதுக்கவிதை யாப்பு வகையில் அமையாதது. புதுமையான சொல், பொருள், நுவல்திறன் என அமைந்து தொன்மை இலக்கியங்களுக்கு ஈடான சிறப்பையும் வளத்தையும் கொண்டது. புதுக்கவிதை மனிதனின் உள்ளே உறங்கிக் கிடக்கும் உணர்வுகளைத் தட்டி எழுப்பிப் புதிய பாதையை உருவாக்கும் நிகழ்காலக் கவிதையாகும்.

“புதுக்கவிதை காதல், பக்தி, நீதி என்று பாடிக்கொண்டிருந்த மரபுகளைத் தகர்த்து வாழ்வின் அன்றாடப் பிரச்சினைகளை அலசி ஆராய்வதாய் இருக்கிறது. இன்றைய வாழ்க்கைச் சிக்கலான வறுமை, வேலையில்லாத் திண்டாட்டம், லஞ்சம், சமூகப்பொறுப்பின்மை, அறியாமை என்ற பல துறைகளிலும் புதுக்கவிஞர்கள் தம் பார்வையைப் பதிக்கின்றனர்.”⁶

என்னும் அறிஞர் கருத்து, புதுக்கவிதையின் பாடுபொருளையும் போக்கையும் காட்டுகின்றது.

பாடுபொருள் – விளக்கம்

பொதுவாகக் கவிதையின் பாடுபொருள் பற்றிக் கூறும் திறனாய்வாளர்,

“பாடுபொருள் என்பதற்கு இணையாகக் கவிதைச் சிந்தனை, உள்ளடக்கம், பொருள், உட்பொருள், கருப்பொருள் எனப் பல்வேறு சொற்களை எடுத்தாளலாம். எவ்வகை இலக்கியமாயினும் அவ்வக் காலச் சூழலுக்கு ஏற்ப அதன் பாடுபொருள் அமையக்கூடும். சங்க காலத்தில் கற்பு, கருணை, வீரம் ஆகியவையும் சித்தர்கள் காலத்தில் ஞானமும், பாரதி காலத்தில் தேசமும், விடுதலையும் பாடுபொருள்களாயின.”⁷

என்பர். பாடுபொருள் என்பது கவிஞர்கள் தேர்ந்துகொள்ளும் கவிதையின் ‘கரு’ ஆகும். கவிதையின் பாடுபொருள் மரபுக்கவிஞர்களிடம் காலங்காலமாக மரபு சார்ந்து பாடும் போக்கில் இயற்கை, காதல், பக்தி, பண்பாடு, வாழ்க்கை நிலை என அமைந்துள்ளன. புதுக்கவிஞர்களிடம் இப்போக்கு மாற்றம் காண்கிறது. எதையும் மரபுகளை உடைத்து அலசும் நோக்கில் வறுமை, வளம், நட்பு, காதல், முரண்பாடுகள், சமுதாயச் சிக்கல்கள் எனப் புதிய பார்வையோடும் காலத்தின் தேவையைக் கருத்திற்கொண்டும் அமைந்துள்ளன.

உள்ளடக்கம்

புதுக்கவிதையில் உள்ளடக்கம் என்பது பாடுபொருளையே குறிக்கும். இன்றைய புதுக்கவிதைகள் பெரும்பாலும் நடுத்தரவர்க்கத்தைச் சார்ந்தவை; அவை வாழ்வியலைக் காட்சிப்படுத்துகின்றன. கவிதைக்கு மென்மையான பாடுபொருளும் ஈடும் எடுப்பும் இல்லாக் கதைமாந்தர்களும் தேவையாகும்.

இவை இன்றைய நடுத்தரவர்க்கத் தலைவனிடம் காணப்பெறுகின்றன. அவ்வகையில், சாதாரண மாந்தனின் வாழ்வில் நிகழும் உணர்வுகளேயே அவை வெளிக்காட்டுகின்றன.

“நடுத்தரவர்க்கத்தைச் சார்ந்த மனிதனுக்கு காதல், வேலைவாய்ப்பு, வறுமை, வரதட்சணை, விலைவாசி, சம்பள உயர்வு என்று அவனுக்கு நேரும் உணர் அனுபவங்களை இன்றைய புதுக்கவிஞர்கள் வெளியிடுகின்றனர்.”⁸

என்னும் திறனாய்வாளர் கருத்து புதுக்கவிதையின் உள்ளடக்கமாக இருந்துவரும் பாடுபொருள்களை வர்க்கச் சார்புடன் எடுத்துரைக்கின்றது.

புதுக்கவிதையின் முன்னோடியான மகாகவி பாரதி அவர் காலத்திய உலக இலக்கியங்களின் போக்குகளை நன்கு அறிந்திருந்தார். எனவேதான் பாரதி உத்தியாலும் உள்ளடக்கத்தாலும் சமகாலத் தன்மை வாய்ந்த வசன கவிதைகளான புதுக்கவிதைகளைப் படைத்தார். பாரதிக்குப் பின் உள்ளடக்கத்தில் புதுமைகளைப் புகுத்தி வெற்றி கண்டவர்கள் விரல்விட்டு எண்ணும் அளவிலேயே இருந்தனர். குறிப்பாக, அப்துல் ரகுமான், இன்குலாப், ஞானகூத்தன் போன்றோர் மட்டுமே இதில் வெற்றி பெற்றனர்.

“புதுக்கவிதை செறிவாக அமைந்திருத்தல் வேண்டும். ஒவ்வொரு சொல்லும் அதன் உள்ளடக்கத்தோடு தொடர்புடையதாக விளங்க வேண்டும்.”⁹

என்று அறிஞர் கூறுகின்றார். இருப்பினும் இன்றைக்குப் புதுக்கவிதையின் பாடுபொருள் மிகவும் குறுகிவிட்டது. இக்காலத்தில் வெளிவரும் புதுக்கவிதைகள் பல, பாடுபொருள் செறிவில்லாமல், எவ்விதச் சமுதாயச் சிந்தனையுமில்லாமல்,

இலக்கியத்தரமில்லாமல் புற்றீசல் போல வெளிவருவது புதுக்கவிதை பற்றிய மதிப்பைக் குறைத்துவிடும்.

கவிதையில் பாடுபொருள் அல்லது உள்ளடக்கம் என்பது சிறப்பாக இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் மரபுக்கவிதையாயினும் அல்லது புதுக்கவிதையாயினும் இலக்கியத் தரம் பெற்றுச் சிறந்த படைப்பாகத் திகழும்.

கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் பாடுபொருள்

சிங்கப்பூர்த் தமிழ்க் கவிஞர் இக்பால் தமது கவிதைகளில் சிறந்த பாடுபொருள்களைத் தேர்ந்து படைத்துள்ளார். மனித மனவுணர்வுகள், இயற்கை, சமகால நிகழ்வுகளின் மனவெளிப்பாடு, காதல், தத்துவம், அறிவு புகட்டுதல், தெளிவு ஏற்படுத்துதல், நேர்மை, லஞ்சம், நட்பு, பயன்படு பொருள்கள், வாழ்க்கைக் காரணிகள் எனப் பல்வேறு விதமானவற்றை உணர்ச்சி மேலீட்டினால் கவிஞர் இக்பால் கவிதையாக்கம் செய்துள்ளார்.

“மனித இனம் அகப்புறச் சூழல்களால் பாதிக்கப்பெறும் தன்மை பெற்றதாகும். இத்தகு பாதிப்புகளுக்குப் படைப்பாளரும் உள்ளாகிற நிலையில் சூழலுக்கு ஏற்ற பாடுபொருள்கள் அவர்தம் படைப்புகளில் இடம்பெறுதல் தவிர்க்க இயலாததாகின்றது.”¹⁰

என்னும் திறனாய்வாளர் கூற்றிற்கு ஏற்ப, கவிஞர் இக்பால் மன ரீதியாகவும் சமுதாய நிகழ்வுகள் வழியாகவும் பெற்ற பாதிப்புகள், மனவுணர்வுகள் அவரது கவிதைகளாகப் படைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் இடம்பெற்றுள்ள பாடுபொருள்களைக் கீழ்க்காணும் வகைகளாகப் பகுத்துக்காண இயலும். அவையாவன,

1. வாழ்த்தும் வணக்கமும்
2. இயற்கை
3. குடும்ப வாழ்க்கை
4. சமுதாய வாழ்க்கை
5. நல்வாழ்க்கை நெறிகள்
6. சான்றோர் போற்றல்
7. வாழ்வியல் பயன்படுபொருள்கள்
8. தமிழ்ச்சொல் விளக்கம்
9. தத்துவம்
10. மனவுணர்வு

இப்பாடுபொருள்கள் மரபுக்கவிதை அல்லது புதுக்கவிதை வடிவத்தில் கவிஞரால் கவிதையாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன.

வாழ்த்தும் வணக்கமும்

தமிழின் முதல் நூல் எனப்படும் தொல்காப்பியத்திலேயே வாழ்த்து பற்றிய குறிப்புக் கிடைக்கிறது. தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல் பாடாண்திணைப் பகுதியில் 'வாழ்த்து' வகையை மூன்றாகப் பிரித்துக் கூறுகின்றது. இயன்மொழி வாழ்த்து, புறநிலை வாழ்த்து, வாயுறை வாழ்த்து என்று வாழ்த்தை வரிசைப்படுத்துகின்றது. இவ்விலக்கண மரபுகளை ஏற்றுச் சங்கப்புலவர்கள் புறப்பாட்டில் அரசர்களை வாழ்த்திப் பாடியுள்ளனர். சங்க இலக்கியங்கள், காப்பிய இலக்கியங்கள் எனக் காலந்தோறும் இலக்கியங்களைப் படைத்தோரும் கடவுள் வணக்கம், கடவுள் வாழ்த்து, இயற்கை வாழ்த்து எனப் பாடல்களைப்

பாடியுள்ளமையும் தொல்காப்பிய மரபினைப் பின்பற்றியே ஆகும். வணங்குவதும் வாழ்த்துவதும் தமிழரின் பண்பாட்டு மரபாகக் காலந்தோறும் இருந்துவந்துள்ளமையை இலக்கியச் சான்றுகள் நிறுவுகின்றன.

“பாரி பாரி என்று பல ஏத்தி
ஒருவர் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்;
பாரி ஒருவனும் அல்லன்
மாரியும் உண்டு ஈண்டு உலகுபுரப் பதுவே”¹¹

என்று வேள்பாரியைப் புகழ்ந்து பாடிய கபிலர் பாடல் இயன்மொழி வாழ்த்தாகிய புறப்பாடல் வாழ்த்தின் வளத்தைக் காட்டுகின்றது.

நூல் இயற்றும் சங்கப்புலவர்கள் கடவுள் வணக்கம் பாடுவதை மரபாகக் கொண்டிருந்தனர். இதனைச் சங்க இலக்கிய கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

“மாநிலஞ் சேவடி யாகத் தூநீர்
வளைநரல் பெளவம் உடுக்கை யாக
விசும்புமெய் யாகத் திசைகை யாகப்
பசங்கதிர் மதியமொடு சுடர்கண் ணாக
இயன்ற எல்லாம் பயின்றகத் தடக்கிய
வேத முதல்வன் என்ப
தீதற விளங்கிய திகிரி யோனே”¹²

என்னும் பாடல் மாயோனாகிய வேதமுதல்வனை ஆன்றோர் காட்டிய நெறியில் அவனை யாமும் வணங்குவோம் என்று கூறிப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் வாழ்த்தி வணங்கியுள்ளார். சங்க இலக்கியங்கள் மட்டுமின்றிக் காப்பியங்கள் பாடிய இளங்கோவும் கம்பரும் வாழ்த்துப் பாடல்களைத் தம் நூலில் பாடியுள்ளனர். இளங்கோவடிகள் இயற்கை வாழ்த்துப் பாடக் கம்பர் கடவுள்

வாழ்த்துப் பாடியுள்ளார். அவரவர் கொள்கையும் மரபும் பாடுபொருள் மாற்றத்திற்குக் காரணமாக இருந்த போதிலும் வாழ்த்தி வணங்கும் பண்பாட்டு மரபிலிருந்து அவர்கள் வழுவவில்லை.

சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தின் தொடக்கம் ‘மங்கல வாழ்த்துப் பாடல்’ என்னும் காதையில் தொடங்குவதையும் தொடக்கப்பகுதி இயற்கை வாழ்த்தாக அமைவதையும் காண முடிகின்றது.

“திங்களைப் போற்றுதும்! திங்களைப் போற்றுதும்!
கொங்கு அலர்தார்ச் சென்னி குளிர்வெண் குடைபோன்று இவ்
அம்கண் உலகு அளித்த லான்”¹³

என்னும் சிலப்பதிகார வாழ்த்துப் பகுதி ஞாயிறு, மாமழை, பூம்புகார் ஆகியவற்றைப் போற்றி வணங்குவதைக் காட்டுகின்றது.

திருக்குறள் பாடிய திருவள்ளுவனார் முதல் அதிகாரமாகக் ‘கடவுள் வாழ்த்து’ என்பதை அமைத்திருப்பதும்,

“அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு”¹⁴

என்னும் திருக்குறளின் முதற்குறள் தொடங்கிப் பத்துக் குறட்பாக்களில் எல்லாம் வல்ல இறையை வணங்கிப் போற்றிப் பாடியிருப்பதையும் அறிய முடிகின்றது.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மகாகவி பாரதியார் தமது கவிதைகளில் பாரத நாட்டையும் கடவுளரையும் வணங்கி, வாழ்த்திப் போற்றுவதை அவருடைய கவிதைகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

“வந்தே மாதரம் என்போம் – எங்கள்
மாநிலத் தாயை வணங்குதும் என்போம்”¹⁵

என்று தேசத்தையும் ‘தாயின் மணிக்கொடி பாரீர்! அதைத் தாழ்ந்து பணிந்து
புகழ்ந்திட வாரீர்’ என்று தேசியக்கொடியையும் பாரதி வணங்கிப் புகழ்ந்து
பாடியுள்ளார்.

“வாழிய செந்தமிழ்! வாழ்கநற் றமிழர்!
வாழிய பாரத மணித்திரு நாடு”¹⁶

என்று செந்தமிழையும் தமிழரையும் தாய்த்திரு நாட்டையும் வணங்கி
வாழ்த்துவதையும் காணமுடிகின்றது. இவற்றால் வணக்கம், வாழ்த்துப் பாடுவதும்
தொன்றுதொட்டுப் பயின்றுவரும் தமிழ்க்கவி மரபாக இருந்து வருவதை
அறியமுடிகின்றது. இம்மரபினைப் பின்பற்றி, சிங்கப்பூர் தமிழ்க்கவிஞர்
க.து.மு.இக்பால் தாம் வாழும் சிங்கப்பூர் நாட்டையும் சிங்கை நாட்டின்
தேசியக்கொடியையும் வணங்கி, வாழ்த்திக் கவிதை படைத்துள்ளார்.

‘வைரக்கற்கள்’ என்னும் கவிதை நூலின் முதல் இயலாக ‘வணக்கமும்
வாழ்த்தும்’ என்னும் தலைப்பைக் கவிஞர் அமைத்துள்ளார். இப்பகுதியில்
இறைவணக்கம், ‘சிங்கப்பூர்’ நாட்டு வணக்கம், சிங்கப்பூர்க் கொடியை வணங்கும்
‘நமதுகொடி’ என்னும் மூன்று பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். திருவள்ளுவர், சீன
மாமேதை கன்ஃபூசியஸ், கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவரான பாரி, மகாகவி
பாரதியார் போன்ற வாழ்க்கை வழிகாட்டிகளையும் வணங்கிப் போற்றும்
கவிதைகளைக் கவிஞர் இக்பால் படைத்துள்ளார்.

“அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்ததனால்
அழகுக் கரங்கள் சிவந்தனவாம்

வள்ளல் பாரி எனவுலகம்
வணங்கிப் போற்றும் நல்லவனாம்

முல்லை படரத் தன்தேரை
முழுமன தோடுத் தந்தவனாம்
இல்லை என்றே சொல்லாமல்
எவர்க்கும் உதவி செய்தவனாம்

மாரி போலும் உதவிநின்ற
மன்னவன் பாரியை வாழ்த்திடுவோம்
வாரி வழங்கிய அவன் குணத்தை
வாழ்வில் நாமும் அடைந்திடுவோம்” (வைரக்கற்கள், ப.126)

என்னும் கவிதை, கடையெழு வள்ளல் பாரியைச் சிங்கப்பூர்ச் சிறுவர்களுக்குக் கவிஞர் அறிமுகப்படுத்தும் பாடலாக உள்ளது. பாரியின் கொடைத்திறன், முல்லைக்குத் தேர்கொடுத்த வள்ளண்மை, மாரிபோல் வழங்கும் குணம் எனப் பல்வேறு பண்புகளை இப்பாடல் விளக்குவதுடன் அவனது கொடைத்திறனைக் கண்டு அவனை வணங்க வேண்டும் என்பதும் அவன் புகழ் நிலைபெற வாழ்த்த வேண்டும் என்பதும் கவிஞரின் உள்ளமாக, விருப்பமாக இப்பாடல்வழி வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது.

‘ஆசிரியப்பா’ என்னும் தலைப்பிலான கவிதை ‘தமிழ்முரசு’ நாளிதழின் ஆசிரியர் தமிழவேள் கோ.சாரங்கபாணி அவர்கள் பற்றிய வாழ்த்துப் பாவாக அமைந்துள்ளது. இக்கவிதையின் பகுதி வருமாறு:

“நீ
உடையில் வெண்பா;
வஞ்சிக்கத் தெரியாத வஞ்சிப்பா;
எங்கள் கலக்கம் நீக்கிய கலிப்பா;
தமிழ் முரசின் ஆசிரியப்பா

மரபில் எழுதப்பட்ட புதுப்பா

பலர்

காகிதத்தை நிறைவுபடுத்த எழுதினார்கள்;

நீ

மக்கள் வாழ்க்கையை

நிறைவுபடுத்த எழுதினாய்,

கோ.சா

உன் பெயரின் சுருக்கம்

மட்டுமல்ல,

முரசில் உன் பெயர் இருக்கிறதோ

இல்லையோ

அன்றாடம் கையில் எடுக்கும் போதெல்லாம்

முதலில் நான் வாசிப்பது

உன்னைத்தான்” (வா.ம.இ., பக்.116-117)

என்னும் கவிதைப் பகுதி தமிழவேள் கோ.சாரங்கபாணியாரின் தமிழ்ப்பணியை விளக்கி அவரது சமூகத் தொண்டினைப் பாராட்டி வரவேற்பதாக உள்ளது.

வாழ்க்கை

மனித வாழ்க்கையைத் தத்துவம், மதம், கலை, இலக்கியம், பொருளாதாரம் ஆகியவை பாதிப்பிற்கு உள்ளாக்குகின்றன. ஒருவன் உலகில் பிறந்தது முதல் இறக்கும் நாள் வரையில் அவன் உலக அனுபவங்களை அனுபவித்தற்குரிய கால எல்லை ‘வாழ்க்கை’ எனப்படும். அந்த வாழ்க்கையைப் பற்றிச் சிலருக்குச் ‘சிலகாலம்’ என்று எண்ணத் தோன்றும். அந்த வாழ்வும் அவர் உயிரோடு இருக்கும் காலம் வரையில் மட்டுமே நிலைத்திருக்கும். பொதுவாக மனிதர்களுக்கு வாழ்க்கை வாலிப வயதில் இன்பமாகவும் வயோதிகம் அடையும்போது மரண பயம் நிறைந்து துன்பமாகவும் அமையும்.

இளமைக்காலம் கடந்த நிலையில் மனிதர்களுக்கு வாழ்க்கை வெறுமையாகக் காட்சியளிக்கும். ‘வாழ்க்கை’ என்பதைப் பற்றித் தமிழ்க் கவிஞர்கள் பலர் கவிதைகள் படைத்துள்ளனர். சங்க இலக்கியம் வாழ்க்கை பற்றிய தெளிவையும் புரிதலையும் வழங்குகின்றது. இன்பம், துன்பம் என்னும் இரண்டும் கலந்த கலவையே வாழ்க்கை என்றும் வாழ்வில் துன்பத்தைக் கண்டு துவண்டு விடாமலும் இன்பத்தைக் கண்டு ஆர்ப்பரிக்காமலும் வாழ்தலே வாழ்க்கை என்றும் பாடுவர் சங்கப்புலவர் பக்குடுக்கை நன்கணியார்.

“ஓரில் நெய்தல் கறங்க, ஓர் இல்
 ஈர்ந்தண் முழுவின் பாணி ததும்பப்
 புணர்ந்தோர் பூவணி அணியப், பிரிந்தோர்
 பைதல் உண்கண் பனிவார்பு உறைப்பப்
 படைத்தோன் மன்ற, அப் பண்பிலாளன்!
 இன்னாது அம்ம, இவ்வுலகம்;
 இனிய காண்க, இதன்இயல் புணர்ந்தோரே”¹⁷

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் வாழ்க்கை பற்றிய தத்துவ விளக்கமாக அமைந்துள்ளது. வள்ளுவம் இவ்வாழ்க்கை பற்றிக் கூறுமிடத்து,

“அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இவ்வாழ்க்கை
 பண்பும் பயனும் அது”¹⁸

என்று விளக்கம் தருகின்றது. அன்புதான் மனித வாழ்க்கையின் பண்பு என்றும் ‘அறன்’ என்பது வாழ்க்கையின் பயன் என்றும் வள்ளுவர் கூறுகின்றார். ஆனால், புதுக்கவிஞர்கள் சமுதாயச் சிக்கல்கள் மிகுந்த வாழ்க்கையைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டு வாழ்க்கை பற்றிக் கூறும் சிந்தனைகள் வேறுவிதமாக அமைந்திருக்கின்றன.

“வாழ்க்கை என்பது
சிலகாலம் – நாம்
வாழும் சொர்க்க ராஜ்ஜியமே...
நம்
வாலிப ஊற்று
வற்றியதும் – பின்
எல்லாம் இங்கு
பூஜ்ஜியமே”¹⁹

என்று வாழ்க்கையின் இருவிதமான நிலைகளை விளக்குவர்.

இன்றைய உலகில் மனித வாழ்க்கை பிரச்சினைகளின் உருவமாகக்
காட்சியளிக்கின்றது என்பதை,

“வாழ்ந்த வாழ்க்கை
குமட்டலெடுக்கிறது
மனிதப் பிடுங்கல்கள்
காதல் ஒப்பாரிகள்
ஒட்டிய வயிற்றின் பிரார்த்தனை
இதுதான் வாழ்க்கை”²⁰

என்ற கவிதை வாழ்க்கை பற்றிய விளக்கமாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றால்
மனித வாழ்க்கை இன்ப, துன்பம் நிறைந்ததாகப் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள்
உடையதாக அமைவது என்பது தெளிவாகிறது. இத்தகு வாழ்க்கையை வாழ்தலே
உலக இயல்பாக உள்ளது.

கவிஞர் இப்பால் தமது கவிதைகளில் வாழ்க்கை, குடும்ப வாழ்க்கை
என்னும் பாடுபொருளில் பல கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார். இக்கவிதைகள்
மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை என்னும் இருவடிவத்திலும் அமைந்துள்ளன.

வாழ்க்கை என்னும் நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்களாக இருப்பன
இன்பமும் துன்பமும் என்று கவிஞர் இக்பால் கூறுகின்றார். இதனை,

“பகலும் இரவும் மாறிவரப்

பரமன் உலகைப் படைத்ததும் ஏன்?

சுகமும் துக்கமும் கலந்ததெனச்

சொல்ல அவ்விதம் செய்கின்றான்” (வா.ம.இ., ப.17)

என்னும் கவிதைப் பகுதி உணர்த்துகின்றது.

வாழ்க்கை என்பது மனிதர்களின் இயக்கத்தில்தான் இருக்கிறது; ஓய்வில்
அல்ல என்னும் கருத்தைக் கவிஞர் இக்பால் ‘பாடம்’ என்னும் தலைப்பிலான
கவிதையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ஓய்வது வாழ்க்கையல்ல – இயக்கந்தான்

உயிரின் மூலமென்றே

பாயும் அலைகளினால் – கடல்

பாடம் சொல்கிறது” (வா.ம.இ., ப.20)

என்னும் கவிதைப் பகுதி வாழ்க்கையின் வெற்றி இயங்குவதில் இருக்கிறது என்ற
உண்மையை வழங்குகின்றது. கடலின் இயக்கம் மனிதர்களுக்கு வாழ்க்கைப்
பாடமாக அமைந்திருக்கிறது என்பது கவிஞரின் கருத்தாக உள்ளது.

வாழ்க்கைத் துணி

கவிஞர் இக்பால் மனித வாழ்க்கையைத் துணியுடன் ஒப்பிட்டுத் தமது
கவிதையில் விளக்கியுள்ளார். இளமையில் தொடங்கும் வாழ்க்கை முதுமையில்
நிறைவடைகிறது என்று கவிஞர் கூறுகின்றார்.

“முதுமை

கிழிசல் அல்ல;
தையல்.

வாலிபம் கிழித்த
வாழ்க்கைத் துணியைத்
தள்ளாடும் முதுமைதான்
தைத்துக்கொடுக்கிறது.” (வா.ம.இ., ப.40)

என்னும் கவிதைவரிகள் முதுமை என்பது வாழ்க்கையில் பொறுப்பு மிக்க பருவம் என்பதையும் அதனால் வாழ்க்கை நிறைவைப் பெறுகின்றது என்பதையும் உணர்த்துகின்றது.

எண்ணத்தின் விரிவு

மனிதர்கள் வாழ்க்கையை வளமாக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதைக் கவிஞர் இக்பால் தமது கவிதைகளில் வலியுறுத்தியுள்ளார். வாழ்க்கையில் தவறுகளை மன்னித்து வாழும்போது வாழ்க்கை வலிமையடைகின்றது என்கிறார். சக மனிதர்களிடம் அன்பாய்த் தோழமையுடன் பழகும்போது வாழ்க்கை இனிக்கும். பிறரிடம் குற்றம் காண்பது ஒன்றே தனது செயலாகக்கொண்டு வாழ்பவரின் வாழ்க்கை சுகப்படாது என்று கவிஞர் கூறுகின்றார்.

மனித வாழ்க்கை நலமாக அமையவேண்டுமெனில் பிறரின் தவறுகளை மன்னிக்கும் மனம் இருக்க வேண்டும். அதற்கு மனிதனிடத்தில் தூய எண்ணங்கள் விரிவடைய வேண்டும். இதனை,

“மன்னிக்கத் தெரிகிறதா? – பிறரை

மதிக்க முடிகிறதா?

எண்ணம் விரியாமல் – வாழ்க்கை

இல்லை புரிகிறதா?” (காகித வாசம், ப.27)

என்னும் கவிதை வரிகளில் கவிஞர் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். மன்னித்தல், பிறரை மதித்தல் என்னும் பண்புகள் உள்ளத்தின் விரிவால் மட்டும் நிகழும் தன்மையன. இத்தகைய பண்புகளைப் பெற்றோரின் வாழ்க்கையே அர்த்தம் பொதிந்ததாக இருக்கும் என்பதை இக்பால் கவிதை எடுத்துரைக்கின்றது.

குடும்பம்

மனித வாழ்க்கையில் பழமையான அமைப்பாகவும் சிறந்த பங்களிப்பைத் தருவதாகவும் 'குடும்பம்' இருந்து வருகின்றது. ஆண்-பெண் என்னும் இருவர் திருமணம் என்னும் பந்தத்தின் மூலம் கணவன்-மனைவி என்னும் உறவினைப் பெறுவதன் மூலம் 'குடும்பம்' என்னும் அமைப்பு, தோற்றம் பெறுகின்றது. மனிதர்களிடையே உறவுகள் தோன்றவும் அதன் காரணமாக மனிதக் குழுக்கள் ஏற்படவும் குடும்பம் அடிப்படையாக விளங்குகின்றது.

குடும்பம் – சமூகவியல் பார்வை

குடும்பம் என்னும் அமைப்புக் குறித்து சமூகவியல் அறிஞர் பலர் விளக்கம் தந்துள்ளனர். இவை குடும்பம் பற்றிய கருத்துத் தெளிவினைத் தருகின்றது.

“குடும்பம் என்பது அடிப்படை உறவுடைய கணவன், மனைவி, பிள்ளைகளைக் கொண்ட சிறிய அளவுடைய ஒன்றாகும். பரந்துபட்ட நிலையில் ஒருங்கிணைந்து வாழும் உறவினர்களையும் தத்தெடுக்கப்பட்ட நபர்களையும் குறிக்கும்”²¹

என்னும் சமூகவியல் அகராதியின் விளக்கம் குடும்பம் என்னும் அமைப்பின் உருவாக்கத்தை உணர்த்துகின்றது. குடும்பம், திருமணத்தின் மூலம் ஆண்-பெண் இருவரிடையே நிலையான நெருக்கமான பிணைப்பினை ஏற்படுத்தி அவர்களுடைய உறவுகளை ஒழுங்குபடுத்துகின்றது.

குடும்பம் - அறிஞர் விளக்கம்

குடும்பம் என்னும் அமைப்பினைப் பற்றிச் சமூகவியல் அறிஞர்கள் பலவாறு விளக்கம் தந்துள்ளனர். அறிஞர் ஓக்பான் என்பவர்,

“குடும்பம் என்பது குழந்தைகளுடனோ குழந்தைகள் இல்லாமலோ அமைந்த கணவன் மனைவி என்ற உறுதியான பிணைப்பு அல்லது ஓர் ஆண், ஒரு பெண் தனியாகக் குழந்தையுடன் வாழ்வது.”²²

என்று கூறுகின்றார். அவ்வகையில் குடும்பம் என்பது கணவன், மனைவி, குழந்தைகள் என ஒன்றாகச் சேர்ந்து வாழும் அமைப்பைக் குறிப்பதை அறிய முடிகின்றது.

சமூகவியல் அறிஞர் இராபர்ட் ஹெக்பான் என்பார் குடும்பம் பற்றி,

“குருதி உறவு அல்லது திருமண உறவு கொண்ட மக்கள் குழுதான் குடும்பம்”²³

என்று கூறியுள்ளார். எனவே, குடும்பம் என்பது ஆண்-பெண் உறவுகளின் மூலம் புதிய உறவுகளைத் தோற்றுவித்து இயங்கும் ஒரு சமூக நிறுவனம் எனக் கருத முடிகின்றது. ஓர் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் மணவுறவு ஏற்பட்டுக் குழந்தைகளைப் பெற்றுக் கிளைத்துச் சமூகம் செழிக்க உதவும் ஒரு நிறுவனமாகக் குடும்பம் இருக்கின்றது.

மார்க்சியவியலார் கருத்து

குடும்பம் பற்றிச் சமூகவியலார் கூறும் கருத்துகளில் இருந்து மார்க்சியவாதிகளின் பார்வைகள் வேறுபட்டதாய் இருக்கின்றன. மார்க்சியத் தத்துவங்களை ஆராய்ந்த அறிஞர் ‘அப்ஸியானேவ்’ குடும்பம் சமுதாய உறவுகள், பொருளாதார உறவுகள் மீது சார்புடையதாக உள்ளது என்கிறார்.

“குடும்பம் என்பது மக்கள் சமுதாயக் கூட்டமைப்பின் மற்றொரு வடிவம். அதில் இயற்கையானதும் சமுதாயத் தன்மை கொண்டதுமான செயல்பாடுகள் மிக நுணுக்கமாகப் பின்னிப் பிணைந்திருக்கின்றன. எனினும் சமுதாயச் செயல்பாடுகளே நிலைபெறுகின்றன. உயிரினச் செயல்பாடுகள் ஆண், பெண் இருபாலருக்கும் இடையேயான உறவுகள், மக்களைப் பெறுதல் ஆகியவை மூலம் வெளிப்படுகின்றன. ஆனால், இவையெல்லாம் ஒரு சமுதாயச் சாரத்தைக் கொண்டிருக்கின்றனவேயன்றி வேறில்லை. வார்க்கச் சமுதாயத்தில் ஒரு வார்க்கத் தன்மையைப் பெறுகின்றது. ஆண்-பெண்களுக்கு இடையேயான உறவுகளின் மீதும் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகப் பொருளாதார உறவுகளின் மீதும் உற்பத்தி முறையின் மீதும் சார்ந்திருக்கின்றன.”²⁴

என்னும் கருத்தும் இங்கு கவனத்தில் கொள்ளத் தக்கது. மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸ் குடும்பம் பற்றி,

“நவீன காலக் குடும்பம் அடிமை முறையை மட்டுமின்றி பண்ணையடிமை முறையையும் கரு அளவில் தன்னில் கொண்டிருக்கிறது.”²⁵

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்கருத்து, குடும்பம் என்பது அடிமை முறைகளின் இருப்பிடம் என்று தெளிவுபடுத்துகின்றது. குடும்பம் என்பது வார்க்க பேதத்தை உருவாக்கும் ஓர் அமைப்பு என்றும் சொல்கின்றது.

தொன்மையான அமைப்பு

குடும்பம் என்பது சமுதாயப் பண்பாட்டின் விளைவால் உருவான அமைப்பாகும். அது பன்னெடுங்காலத்தைக் கடந்து நிலைபெற்றுள்ள தொன்மை அமைப்பு என்று மானிடவியல் அறிஞர் கருதுவர். இதனை,

“மனித சமுதாயத்தின் மிகத் தொன்மையான நிறுவனமாகத் திகழ்வது குடும்பம். இஃது எல்லாச் சமுதாயங்களிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் நிலவி வருகின்றது. இன்று நூற்றுக்கணக்கான சமுதாயங்கள் காலங்காலமாகப் பல்வேறு நிறுவனங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு அதன் அமைப்பாலும் செயலாலும் வேறுபடுகின்றன. ஆனால், அனைத்திலும் ‘குடும்பம்’ என்னும் நிறுவனமே இன்றியமையாத அடிப்படை அலகாகச் செயல்படுகின்றது. அவ்வாறே மக்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் எண்ணற்ற குழுக்களில் பங்குபெற்று அவர்களின் வாழ்க்கைத் தேவையை நிறைவு செய்துகொண்டாலும் குடும்பம் என்னும் அமைப்பே முதலிடம் பெறுகின்றது. இதில்தான் ஒருவரது பெரும்பகுதி வாழ்க்கை அமைகின்றது. பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை இதனோடுதான் அவர்கள் தொடர்பு கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏனெனில் இம்மக்களின் உயிரியல், உளவியல், வாழ்வியல் சார்ந்த அனைத்துத் தேவைகளையும் நிறைவு செய்கின்றது. அதனாலேயே இவ்வமைப்பு இடம், காலம் அனைத்தையும் கடந்து எல்லாப் பண்பாடுகளுக்கும் பொதுவான ஓர் உலகளாவிய பண்பாகத் திகழ்கின்றது.”²⁶

என்னும் அறிஞர் கருத்தால் அறியமுடிகின்றது. குடும்பம் என்னும் அமைப்பின் பழைமையையும் அது ஓர் உலகளாவிய பண்பாட்டு நிறுவனம் என்பதையும் அறிஞர் இதன்வழி விளக்கியுள்ளார். குடும்பம் மனித இனத்தின் வாழ்வியல் தேவைகளை நிறைவு செய்யும் அமைப்பாக விளங்குவதையும் அறிஞர் விளக்கியுள்ளார்.

குடும்பத்தின் செயல்

மனித சமுதாயத்தின் வளர்ச்சிக்காகக் குடும்பம் பல்வேறு பணிகளைச் செய்து வருகின்றது. இப்பணிகள் தனிமனிதருக்காகவும் சமுதாயத்திற்காகவும் அமைகின்றன. இவற்றில் நான்கு பணிகள் முக்கியமானவையாகும்.

“குடும்பம் தனிமனிதருக்காகவும் சமுதாயத்திற்காகவும் பெரும் பங்காற்றுகிறது. இது பாலியல், இனப்பெருக்கம், பொருளாதாரம், கல்வி ஆகிய நான்கு முக்கியப் பணிகளைச் செய்கின்றது.”²⁷

என்று அறிஞர் குறிப்பிடுவர்.

“குடும்பமானது அன்பு செலுத்துமிடமாகவும் பொருளாதாரப் பணியிடமாகவும், பொழுதுபோக்கிடமாகவும், பாதுகாப்பிடமாகவும் கல்வி அளிக்குமிடமாகவும் பணியாற்றுகின்றது.”²⁸

என்று குடும்பத்தின் முக்கியப் பணிகளை அறிஞர் வரையறை செய்கின்றார். இவற்றால் குடும்பம் என்பது ஓர் ஆண், ஒரு பெண் இருவரின் மண உறவினால் அமைவது. இவ்வமைப்பு ஒரு சமுதாய நிறுவனமாகச் செயலாற்றி வருகின்றது. மனிதர்களின் தேவைகளை நிறைவேற்றும் அமைப்பாக உள்ளது. சமுதாய வயமாக்கம், பண்பாட்டு வயமாக்கம், கற்பித்தல், பொருளிட்டல், பராமரித்தல் என்னும் பணிகளைக் குடும்பம் செய்துவருகின்றது. இக்குடும்பம் தொன்றுதொட்டு ஓர் உலகளாவிய பண்பாட்டு அமைப்பாக இருந்து வருகின்றது என்பதைத் தெளிவாக உணரமுடிகின்றது.

இக்பால் கவிதைகள்

கவிஞர் இக்பால் தனது கவிதைகளில் குடும்ப அமைப்பின் உறுப்பினர்களாக விளங்கும் தாய், பாட்டி, அண்ணன், தங்கை, பெற்றோர், பிள்ளை போன்ற உறவுகளைப் பற்றிக் கவிதைகள் படைத்துள்ளார். குடும்ப உறவுகளைப் பற்றி மக்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகப் பல கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார். குடும்ப உறவுகள் மூலம் வாழ்க்கையில் பெறும் இன்பம், மகிழ்ச்சி, பாசம், அன்பு, இரக்கம், ஆறுதல் என்னும் உணர்வுகளையும் மனித உயர்பண்புகளையும் அடுத்த தலைமுறையினருக்கு உணர்த்தி அவர்களை

நல்வழியில் நடத்திச் செல்லும் பணியை மேற்கொண்டிருப்பதை அவரது கவிதைகள் காட்டுகின்றன.

தாய் உள்ளம்

தாய் உள்ளம் என்பது தரணியோர் போற்றும் உன்னத உணர்வு. ஈன்றெடுத்து வளர்த்து ஆளாக்கிய அன்னையைப் போற்றாத மனிதர்கள் இருக்க மாட்டார்கள். கவிஞர் இக்பால் அவர்கள் தமது இரண்டாவது கவிதை நூலுக்கு ‘அன்னை’ என்று பெயரிட்டுள்ளார். கவிஞர் தனது பதினோரு வயதிற்குள்ளாகவே தாயை இழந்தவர். அவரது உள்ளத்தில் இருந்த ஏக்க உணர்ச்சியின் வெளிப்பாடாக அன்னை, தாய் முதலான கவிதைகள் அவரது உள்ளத்தில் இருந்து கவிதைகளாகப் பிறந்துள்ளன. இதனை,

“கண்ணைப் போல என்னையே
காத்து வளர்க்கும் அன்னையே
உன்னைப் போல உலகிலே
உதவும் பேர்கள் இல்லையே” (அன்னை, ப.16)

என்னும் கவிதைப்பகுதி காட்டுகின்றது. இப்பகுதியில் இடம்பெறும் ‘உன்னைப்போல உலகிலே உதவும் பேர்கள் இல்லையே’ என்னும் கவிதை அடிகள் கவிஞரின் உள்ளார்ந்த உணர்வின் வெளிப்பாடாக அமைந்துள்ளன.

பாட்டிக்கு உதவுதல்

‘பாட்டி’ என்னும் கவிதையில் வீட்டிலுள்ள மற்றவர்கள் வயதான முதியவர்களைப் போற்றி, உதவி செய்து, பாராமரித்தல் வேண்டும் என்ற கருத்தைக் கவிஞர் முன்வைத்துள்ளார். ‘பாட்டி’ என்னும் கவிதையை ‘வானப் பிறையைப் போலவே வளைந்து முதுகுப் பாட்டியே’ என்று அழகியல் உணர்வு தோன்றக் கவிஞர் தொடங்குகின்றார். கூனிப்போன பாட்டியின் முதுகு

கவிஞருக்கு வானத்தில் தோன்றும் பிறையை நினைவூட்டுகின்றது. இசுலாத்தைப் பின்பற்றும் கவிஞருக்குப் பிறை நினைவுக்கு வருவது இயல்பானதேயாகும்.

பாட்டி குனிந்தபடியே நடந்து செல்வதை, இழந்த பருவந்தனைத் தேடி அலைவதாகக் கவிஞர் கற்பனை எழில் ததும்பப் பாடுவதும் உதவி நானும் செய்யவோ? என்று பேரப்பிள்ளையைப் பேச வைப்பதும் கவிஞரின் சமகாலச் சூழல் பற்றிய புரிதலைக் காட்டுகின்றது.

“உதவி நானும் செய்யவோ?

உரைக்க வேண்டும் பாட்டியே” (வைரக்கற்கள், ப.10)

என்று கூற வைத்துள்ளார். வயதில் முதிர்ந்த பெற்றோரை, உறவினரைப் பாதுகாத்து, அவர்களுக்கு உதவி செய்தல் இளந்தலைமுறையினரின் செயல் என்பதைக் கவிஞர் தனது கவிதை மூலம் உணர்த்தியுள்ளார்.

குருதி உறவுகள்

மண உறவுகள் மூலம் தோன்றும் உறவுகளை மூன்று வகைகளாகச் சமூகவியலார் உரைப்பர். ஆண்-பெண் இடையே ஏற்படும் உறவு, பொதுவாக ‘மண உறவு’ (Affinity) என்பர். பிள்ளைகள் பிறப்பதால் உருவாகும் உறவுகளைக் ‘குருதி உறவு’ (Consanguinity) என்றும் குழந்தைகள் இல்லாத கணவன்-மனைவி வளர்ப்புப் பிள்ளையாக ஒருவரைத் தத்தெடுத்து வளர்ப்பதைப் ‘புனைவியல் உறவு’ (Fictitious) என்றும் பகுத்துரைப்பர். இத்தகைய உறவுகளின் தோற்றம் மனித வாழ்க்கையைச் செம்மைப்படுத்துகின்றது. வாழ்க்கை நன்னெறியில் செல்ல உதவுகின்றது. அன்பு, பாசம், கருணை, இரக்கம், தியாகம், உதவி என்னும் உயர் பண்புகள் சமுதாயத்தில் வளர்வதற்கும் மனித நாகரிகம் முதிர்ச்சி பெறவும் மனித உறவுகள் பயன்படுகின்றன. மனிதன் ஒரு சமூக விலங்காக

இருந்தாலும் ஒருவருக்கு ஒருவர் கொள்ளும் உறவுகளால் மனம் ஒன்றுபட்டுப் பலம் வாய்ந்த, பயன் வாய்ந்த வாழ்க்கை வாழ உறவுகள் உதவுகின்றன.

கவிஞர் இக்பால் இத்தகைய உறவுகளின் சிறப்பையும் பயனையும் உணர்த்தும் வகையில் கவிதைகளைப் புனைந்துள்ளார். அதிலும் ‘குருதி உறவு’ எனக் கூறப்படும் அண்ணன், தங்கை போன்ற உறவுகளைப் பற்றிக் கவிதை படைத்திருப்பது பாராட்டத் தக்கதாகும். ‘அண்ணன்’ என்னும் தலைப்பிலான கவிதையில்,

“அண்ணன் மிகவும் நல்லவன்
அன்பு நெஞ்சம் உள்ளவன்
இனிய மொழிகள் சொல்பவன்
எதிலும் வெற்றி கொள்பவன்” (வைரக்கற்கள், ப.11)

என்று கவிஞர் பாடியிருப்பதும், ‘தங்கை’ என்னும் தலைப்பிலான கவிதையில்,

“அங்கம் கொண்டால் பொன்னைப்போல் – அவள்
அன்பில் உயர்ந்தால் விண்ணைப்போல்” (வைரக்கற்கள், ப.12)

என்று கவிஞர் பாடியிருப்பதும் ஒப்புநோக்கத் தக்கதாகும். இக்கவிதைகளில் இன்சொல், பாசம், அன்பு என்பன குடும்பத்தில் உறவுகளை வலிமையாக்கும் காரணிகள் என்பதைக் கவிஞர் பதிவு செய்துள்ளார்.

பெற்றோர் பெருமை

மணவாழ்க்கை மூலமாக உருவான குடும்ப வாழ்க்கையின் வெற்றி என்பது, நன்மக்களைப் பெறுதல் ஆகும். பெற்ற பிள்ளைகளோடு ஒன்றாக வாழ்ந்து கடமைகளைச் செய்வது பெற்றோரின் தலையாய பணியாக உள்ளது. பெற்றோர் தன் மக்கள் பிற்காலத்தில் தனக்குப் பிறகு வளமாகவும் நலமாகவும்

வாழ வேண்டும் என்பதற்காகக் கல்வி அளித்தல், வேலைகளைக் கற்றுத்தருதல், பண்புகளை வளர்த்தல், அவர்கள் தனித்து வாழக் கற்றுக்கொடுத்தல் எனப் பல பணிகளைச் செய்கின்றனர். இதனால் பெற்றோர் அடைவதெல்லாம் 'இவர் எம் மக்கள்' என்னும் பெரும்புகழ் மட்டுமே ஆகும்.

குடும்பத்தின் தலைவர்களாக இருப்பவர்கள் பெற்றோர்களான தாயும் தந்தையும் ஆவர். பெற்றோர் தம் கடமை பற்றி,

“ஈன்று புறந்தருதல் என்தலைக் கடனே
சான்றோனாக் குதல் தந்தைக்குக் கடனே”²⁹

என்று புறநானூறு கூறுகின்றது. இதனால், நல்ல பெற்றோர் நல்ல மக்களை உருவாக்குவர் என்பது புலனாகும். இதனைப் பிள்ளைகள் உணர்ந்து தம்மை வளர்த்த, ஆளாக்கிய பெற்றோரைப் பேணுதல் இன்றியமையாத ஒன்றாகும். கவிஞர் இக்பால் பெற்றோரை மதித்துப் போற்றுதல் பிள்ளைகளின் கடமை என்பதைத் தனது கவிதையில் பதிவு செய்துள்ளார். இதனை,

“தந்தை தாயின் பெருமைகள் சொல்லத்
தமிழிலும் வார்த்தையில்லை – இந்தத்
தரணியில் எங்கும்
அவர்போல் அன்பைத்
தருபவர் யாருமில்லை

நாளும் அவரை நாம் சுமந்தாலும்
நம்கடன் தீர்வதில்லை – என்றும்
நல்லோர் உலகில் பெற்றவர் செய்த
நன்றியை மறப்பதில்லை” (வைரக்கற்கள், ப.18)

என்னும் கவிதைப் பகுதி காட்டுகின்றது. கவிஞரின் இக்கருத்து இக்கால இளைய சமுதாயத்தினருக்கான அறிவுரையாகவும் அனைவரும் வாழ்க்கையில் பின்பற்ற வேண்டிய அறவுரையாகவும் உள்ளது.

இயற்கை

மனித வாழ்க்கையோடு இயற்கை என்னும் பொருள் இணக்கமான உறவைக் கொண்டுள்ளது. மனிதகுல வரலாறு என்பது இயற்கையைக் கண்டு வியப்பது, புரிந்துகொள்வது என்னும் நிலைகளில் இயற்கையை ஒட்டியே இயங்கி வருகின்றது. எனினும் இயற்கை இன்றளவும் வரையறைக்குள் அல்லது கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடக்கிவிட முடியாதவாறு எல்லையற்ற ஆற்றலுடையதாகவே விளங்கி வருகின்றது. அதன் எல்லையின்மையைப் புரிந்துகொள்வதிலேயே மனிதனுடைய தேடலும் நகர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. எனினும் அத்தேடலுக்கு ஆதாரமாக இருப்பது இயற்கை ஆகும்.

இயற்கை மனிதனுக்குள் தோன்றும் கலையுணர்விற்கு அடிப்படையாக இருப்பது. அது ஓவியம், சிற்பம், இலக்கியம் என்று பல்வேறு படைப்புகளாக வெளிப்படுகின்றது. இயற்கையைக் கண்டு மனத்தைப் பறிகொடுத்த படைப்பாளர்கள் மிகுதி. தமிழ்க் கவிஞர்கள் மற்ற படைப்பாளர்களைவிட அதிகமாகவே இயற்கையை நேசித்துள்ளனர்; இயற்கையை வாசித்துள்ளனர். அதன் காரணமாக அவர்களின் படைப்பில் இயற்கை அழகாய், உணர்வாய், வாழ்க்கையின் நெறியாய் முகங்காட்டுவதைக் காணமுடிகின்றது.

தொல்காப்பியம்

தமிழில் கிடைத்த முதல் நூலான தொல்காப்பியத்தில் 'இயற்கை' பற்றிய குறிப்புக் கிடைக்கிறது.

“இயற்கைப் பொருளை இற்றெனக் கிளத்தல்”³⁰

என்பது தொல்காப்பிய நூற்பா. இயற்கை என்ற சொல், இயல்+கை எனப் பிரிந்து புணரும் என்பது நூற்பா தரும் விளக்கமாகும். 'இயல்' என்பது வினைச்சொல்லாக இருந்து அத்துடன் வருமொழியாகக் கை என்ற தொழிற்பெயராக்க விகுதி இணையும்போது 'இயற்கை' என்ற பெயர்ச்சொல் உருவாகின்றது என்பது தொல்காப்பியம் தரும் செய்தியாகும்.

சங்க இலக்கியம்

சங்க காலம் முதல் இக்காலம் வரை கவிஞர்களின் உள்ளங்களில் கவிதையை விதைக்கும் மாபெரும் சக்தியாக இயற்கை விளங்கி வருகின்றது. இயற்கை அழகுமிக்கது. மனிதனின் கைகளில் படாது இருப்பது. இயற்கையின் பேரெழிலை,

“கைபுனைந் தியற்றாக் கவின்பெறு
வனப்பு”³¹

என்று நக்கீரர் புனைவர். இயற்கை ஒருவரால் புனைந்து உருவாக்கப்படுவதில்லை. தானே முகிழ்ப்பது. அது வானும், கடலும், மலையும், காற்றும், நிலவும், கதிரும், விண்மீனும், செடி, கொடி, மரமுமாய் என உலகப் பரப்பில் விரிந்து நிற்பது. காட்சியாய்க் காணக்கிடப்பது என்பது சங்கப்புலவர் கருத்தாகும்.

சங்கப்புலவர்கள் தங்கள் புனைவுகளை எல்லாம் இயற்கை அடிப்படையில் அமைத்தனர். நீலமயில் ஏறி உலாவரும் கோலக்குமரனது பேரழகை,

“உலகம் உவப்ப வலனேர்பு திரிதரு
பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற் கண்டாஅங்கு”³²

எனக் காலைக் கடலில் கதிரொளி பரப்பித் தோன்றும் கதிரவனோடு உவமை கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது. இயற்கையைப் பாடுவதன் மூலம் சங்கப்புலவர்கள் பலர் அறக்கருத்துகளையும் உள்ள உணர்வுகளையும் தமது பாடல்களில் வெளியிட்டுள்ளனர்.

அகராதி விளக்கம்

‘இயற்கை’ என்ற சொல்லுக்குக் கழக அகராதி,

“இலக்கணம், பான்மை, சுபாவம், வழக்கம், நிலைமை, கொள்கை”³³

என்று பொருள் தருவதைக் காணமுடிகின்றது. எனினும் கிரியாவின் தற்கால அகராதி மட்டும் இயற்கை என்பதற்கு,

“மனிதனால் உண்டாக்கப்படாமல் தானாகவே காணப்படும் மலை, நீர் போன்ற பொருள் அல்லது தானாகவே தோன்றும் மழை, காற்று, இடி போன்ற சக்தி”³⁴

என்று பொருள் விளக்கம் தந்துள்ளது.

ஆங்கிலத்தில் இயற்கை என்ற சொல்லிற்கு இணையாக ‘Nature’ என்ற சொல் வழங்கப்படுகின்றது. எனவே, ‘இயற்கை’ என்ற சொல் நம்மைச் சுற்றியிருக்கின்ற மனிதர்களால் உண்டாக்கப்படாத நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் ஆகியவற்றைக் குறிப்பதாக உள்ளது.

அறிஞர் கருத்து

தமிழறிஞரும் கிறித்துவப் பாதிரியாருமான தனிநாயக அடிகள் இயற்கை என்பதை,

“மாந்தர் தம் புலன்களால் உணரக்கூடிய புறவுலகாய் விளங்குவதே இயற்கை”³⁵

என்று விளக்குகின்றார். அறிஞர் அ.மா.பரிமணம்,

“தொல்காப்பியர் காட்டும் நிலம், பொழுது என்னும் இரண்டன் இயல்பே இயற்கை”³⁶

என்று குறிப்பிடுகின்றார். தமிழ்த்தென்றல் திரு.வி.க. அவர்கள் இயற்கையை இறைவன் உடலாகவும் இறைவன் உலகிற்குத் தந்த கொடையாகவும் கருதுகின்றார். இயற்கைப் பொருள்களான மலை, ஆறு, கடல், காடு இவற்றை இறைவனின் கோயில் என்பர்.

“கை, இயந்திரம் முதலியவற்றால் செய்யப்படுவது செயற்கை. இவற்றுக்கு அப்பாற்பட்டது இயற்கை. மலையும் ஆறும், கடலும், காடும் எவர் கையால் ஆக்கப்பட்டன? ஞாயிறும் திங்களும் விண்மீனும் எவரால் செய்யப்பட்டன? புனலுக்குத் தண்மை ஈந்தவர் எவர்? நெருப்புக்கு வெம்மையூட்டினவர் யார்? இயல்பாக அரும்பிய இவற்றின் அழகே கைபுனைந்தியற்றாக் கவின்பெறு வனப்பாகும். மற்றையது போலி!”

பண்டைய தமிழ் மக்கள் இயற்கை வழி வாழ்வு செலுத்தி அதற்கு அடிப்படையான அழகுண்மை கண்டு அவ்வழகால் இயற்கையை வழிபட்டு, முழு முதற்பொருட்கு ‘அழகு’ என்னும் பொருள்பட ‘முருகன்’ என்னும் பெயரணிந்தார்கள்.”³⁷

என்னும் திரு.வி.க.வின் கூற்று, இயற்கை பற்றிய விளக்கமாகும்.

கவிதையும் இயற்கையும்

தமிழ்க் கவிஞர்களில் இயற்கையைப் பாடாத கவிஞர் எவருமில்லை.

இயற்கை தரும் இன்பத்தில் மூழ்கித் திளைக்காத புலவரில்லை. மகாகவி பாரதியார் தன் கவிதைக் கண்கொண்டு இயற்கையை ரசித்தவர். அவரது கவிதைகள் பல இயற்கை பற்றிய அழகிய புனைவாகக் காட்சியளிக்கின்றன. வைகறை என்னும் உதயகன்னி அறிவு வடிவமான ஞானமேனி கொண்டு தோன்றுதலைக் கவிதை வந்ததாகப் பாரதி பாடுகின்றார். பாரதி தனது மரபுக்கவிதைகளில் மட்டுமின்றி வசனகவிதை எனப் படைத்த புதுக்கவிதைகளிலும் இயற்கை எழிலைப் போற்றியுள்ளார்.

“ஞாயிறே இருளை என்ன செய்துவிட்டாய்?

ஓட்டினாயா? கொன்றாயா? விழுங்கிவிட்டாயா?

கட்டி முத்தமிட்டு நின் கதிர்களாகிய கைகளால் மறைத்துவிட்டாயா?

இருள் நினக்குப் பகையா?

இருள் நின் உணவுப் பொருளா?

அது நின் காதலியா?

இரவெல்லாம் நின்னைக் காணாத மயக்கத்தால் இருண்டிருந்ததா?

நின்னைக் கண்டவுடன் நின்னொளி தானுங்கொண்டு நின்னைக் கலந்துவிட்டதா?

நீங்கள் இருவரும் ஒருதாய் வயிற்றுக் குழந்தைகளா?

முன்னும் பின்னுமாக வந்து உலகத்தைக் காக்கும்படி உங்கள்தாய் ஏவியிருக்கிறாளா?

உங்களுக்கு மரணமில்லையா? நீங்கள் அமுதமா?

உங்களைப் புகழ்கிறேன்!

ஞாயிறே! உன்னைப் புகழ்கின்றேன்!”³⁸

என்ற பாரதியாரின் கவிதை அவர் இயற்கை மீதுகொண்ட ஈடுபாட்டை உணர்த்துகின்றது.

பாரதியின் கவிதைகளைக் கண்டு காதலுற்ற கவிஞரான பாரதிதாசன் பாரதியைப் போலவே இயற்கை மீது மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். இயற்கை தரும் அழகின் இன்பத்தில் மனதைப் பறிகொடுத்ததோடு, அவ்வழகே தமக்குக் கவிதையைத் தந்ததாகப் பாடியுள்ளார்.

“காலை இளம் பரிதியிலே அவளைக் கண்டேன்!
கடற்பரப்பில் ஒளிப்புனலில் கண்டேன்! அந்தச்
சோலையிலே மலர்களிலே தளிர்கள் தம்மில்
தொட்ட இடம் எலாம் கண்ணில் தட்டுப்பட்டாள்!
மாலையிலே மேற்றிசையில் இலகுகின்ற
மாணிக்கச் சுடரில் அவள் இருந்தாள்!
சோலையிலே கிளைதோறும் கிளியின் கூட்டம்
தனில்அந்த அழகென்பாள் கவிதை தந்தாள்!”³⁹

என்னும் பாரதிதாசனின் கவிதை இயற்கையின் அழகை அள்ளித்தரும் அழகிய கவிதையாகப் படைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

இக்பால் கவிதைகளில் இயற்கை

தமிழில் பாரதி, பாரதிதாசன் வழியில் எண்ணற்ற கவிஞர்கள் இயற்கை அழகினைக் கவிதையாகப் படைத்துள்ளனர். மரபுக்கவிஞர்கள் மட்டுமின்றிப் புதுக்கவிஞர்களும் தமது படைப்பின் பாடுபொருளாக இயற்கையைக்கொண்டு படைத்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. இத்தகைய கவிஞர்களின் கவிமரபைப் பின்பற்றிக் கவிஞர் இக்பால் மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை என்னும் இருவகையிலும் இயற்கையை அழகாகப் பாடியுள்ளார்.

அழகிய வான்வெளி

கவிஞர் இக்பால் இயற்கையைப் பாடும்போது அதனுடன் தாழும் கரைந்து போய்விடும் அளவிற்கு உணர்வு ஒன்றிப் பாடியுள்ளார். ‘எழில் வான்’ என்னும்

தலைப்பில் இப்பால் படைத்துள்ள கவிதை எழுத்து வடிவில் இயற்கையின் அழகை எடுத்துத் தருகின்றது.

“நிலவும் கதிரும் வரும் வானம்
நீலஞ் செறிந்த எழில் வானம்
குடையைப் போலே விரிந்திருக்கும்
கோடி விண்மீன் ஒளிகொடுக்கும்
மேக ஆடை புனைந்திருக்கும்
மின்னற் பூக்கள் மலர வைக்கும்
மூலைக் கடலை முத்தமிடும்
முதுகு வளைந்த நெடுவானம்
கடவுள் போட்ட பந்தலம்மா
காணக் காண இன்பமம்மா!” (வைரக்கற்கள், ப.24)

என்னும் கவிதை பயில்வார் உள்ளங்களை இனிமையால் பிணிக்கும் கவிதையாக உள்ளது. இக்கவிதையில் இடம்பெற்றுள்ள ‘குடையைப்போலே விரிந்திருக்கும்; கோடி விண்மீன் ஒளி கொடுக்கும், முதுகு வளைந்த நெடுவானம்’ போன்ற வரிகளில் கவிஞரின் இயற்கை இன்பத்தில் வெளிப்பட்ட கற்பனை காட்சியாய் விரிவடைவதைக் காணமுடிகின்றது.

‘கதிரவன் ஓர் ஓவியன்’ என்னும் தலைப்பில் கதிரவன் வரையும் இயற்கை எழில் ஓவியத்தைக் கவிஞர் அழகான கவிதையாக எண்சீர் விருத்த யாப்பில் சந்தம் இழையோடப் படைத்துள்ள கவிதை ‘இயற்கை’ என்னும் பாடுபொருளின் அழகையும் கவிஞரின் கவித்திறனையும் ஒருங்கே காட்டும்.

கதிரவனின் ஒளிக்கதிர்கள் பூமியில் வரையும் ஓவியக் காட்சிகளாக இடம்பெறும் கவிதைப்பகுதி வருமாறு:

“நிமிர்ந்திருக்கும் தென்னைமரச் சித்தி ரத்தை

நிழலாக அதனடியில் வரைய லானார்
கமழ்வாசத் தாமரைப்பூ வடிவை மின்னும்
கண்ணாடிக் குளநீரில் பதிக்க லானார்
அமைதியுடன் தவழ்ந்துசெலும் ஆற்று நீரில்
அரண்செய்யும் கரையழகை அமைக்க லானார்
தமதழகை நீர்கண்ட இடங்கள் தோறும்
தப்பாமல் அப்படியே வடிக்க லானார்” (முகவரிகள், ப.16)

இக்கவிதையில் தென்னை, தாமரைமலர், ஆற்றங்கரை என்னும் இயற்கை அழகுக் காட்சிகளைக் கவிஞர் புனைந்து பாடியுள்ளார். கவிதையின் பாடுபொருளான இயற்கை அழகிற்குக் கவிதையும் ஈடுகொடுத்துள்ளமையைக் கவிதையில் கண்டு உணர முடியும்.

நிலவின் அழகு

‘ஆற்றங்கரையில்’ என்னும் தலைப்பில் கவிஞர் இப்பால் பாடியுள்ள கவிதை நிலவின் அழகைச் சந்தத்தோடு காட்சிப்படுத்தியுள்ளது.

“மாலைஒளி மெல்லமெல்ல
மங்கிவரும் வேளை
மதியென்னும் ஒரு நல்லாள்
மலர்ந்த முகம்காட்டிச்
சோலைமலர், கிளை இலைகள்
சூழ்ந்திருக்கும் யாவும்
சுடர்கொள்ளத் தங்கவொளி
சொரிந்து வெளிவந்தாள்” (கனவுகள் வேண்டும், ப.61)

என்னும் பாடலில் நிலவு வானில் தோன்றும் இயற்கை நிகழ்வு இனிய காட்சியாக விரிந்துள்ளது. கவிஞர் நிலவைப் பெண்ணாக உருவகப்படுத்தித் தம் கற்பனையில் உலவவிட்டிருக்கும் அழகு இயற்கை அழகையும் விஞ்சும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

சமுதாய வாழ்க்கை

சமுதாயம் என்பது மிக விரிவான பரப்பைக் கொண்டது. சமூகவியலார் மனிதன் அடிப்படையில் ஒரு சமுதாய விலங்கு என்பர். சமுதாய வாழ்க்கையை அடியோடு புறக்கணித்துவிட்டு எந்த மனிதனும் வாழ இயலாது. இத்தகைய சமுதாய உணர்வோட்டம் கவிஞர்களின் உள்ளத்தில் கருக்கொண்டு கவிதையாக வெளிவருவதும் இயல்பான ஒன்றாகும்.

“ஒவ்வொரு காலப் பகுதியிலும் நடப்பில் இருக்கின்ற அரசியல், பொருளாதார சமுதாய அமைப்புகளின் பிரதிபலிப்பாகத் தோன்றும் தத்துவக் கோட்பாடுகளுக்கேற்பவே இலக்கியம் பற்றிய சிந்தனைகளும் அமைகின்றன.”⁴⁰

என்னும் திறனாய்வாளர் கருத்து இலக்கியம் சமுதாயப் பதிவுகள் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. அவ்வகையில், கவிதை சமுதாயத்தின் குரலாக விளங்குகின்றது.

கவிஞர்களின் சமூக ஈடுபாடு

கவிஞர்கள் சமூகத்தை நுட்பமாகப் பார்ப்பவர்கள். சமுதாய ஈடுபாடு என்பது பிற இலக்கியப் படைப்பாளர்களைவிடக் கவிஞர்களிடம் மிகுதி. தமிழ்க் கவிதைகளின் பாடுபொருள்கள் பற்றி ஆராய்ந்தால் ‘சமுதாயம்’ என்னும் தளத்தில் பாடப்பெற்ற கவிதைகளின் பரப்பு அதிகம். சங்ககாலம் முதல் இக்காலம் வரை கவிஞர்கள் சமுதாயத்தின் முன்னேற்றத்திற்காக உழைத்து வரும் போக்குப் புலனாகும்.

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்”⁴¹

என்னும் சங்கக் கவிதை அடியும்

“அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு”⁴²

என்னும் வள்ளுவரின் குறட்பாவும் சமுதாயப் பதிவுகளாகவே உள்ளன.

மகாகவி பாரதியாரின் தேசியப்பாடல்களும் சமுதாயச் சீர்திருத்தப்
பாடல்களும் சமுதாயத்தை மாற்றியமைக்கும் நோக்குடையனவாக உள்ளன.

“தனியொரு மனிதனுக்கு உணவிலை யெனில்
ஐகத்தினை அழித்திடுவோம்”⁴³

என்னும் பாரதியின் கவிதை வரிகள் ஒரு சமுதாயப் புரட்சியின் வித்தாகக்
காட்சியளிக்கின்றன.

தமிழுக்குப் புதிய வரவாக வந்த புதுக்கவிதை சமுதாயத்தைப்
புரட்டிப்போடும் நெம்புகோல்களாக உள்ளன. சமுதாயத்தில் காணப்படும்
குறைகள், முரண்கள், சிக்கல்கள் ஆகியவற்றை விளக்கித் தீர்வுகாணும் போக்கில்
புதுக்கவிஞர்கள் கவிதைகளை மிகுதியாகப் படைத்துள்ளனர். கவிஞரின்
பணியை வெளிப்படுத்தும் புதுக்கவிதைப் பகுதி வருமாறு:

“கவிஞன்
உருவாக்கப்படுவதில்லை!
காரணம்
அவன்
களிமண் பொம்மையில்லை!

கவிஞன்
பிறப்பதுமில்லை!
ஏனெனில்
எந்தக் கருப்பையும்
அவனை

அசுத்தப் படுத்திவிட முடியாது!

அவன் தோன்றுகின்றான்!

தன்னிலிருந்து இன்னொன்றாய்...

தானே தோன்றுகின்றான்”⁴⁴

என்று கவிஞர் வைரமுத்து, கவிஞனின் பிறப்புப் பற்றியும் அவனது படைப்புப் பற்றியும் விளக்கியுள்ளார்.

கவிஞர்கள் தீர்க்கதரிசிகளாக இருப்பதையும் தமிழ்க் கவிதை வரலாறு உணர்த்துகின்றது. நிகழ்காலம் எவ்வாறு இருக்கிறது. எதிர்காலம் எவ்வாறு அமையும் என்று நாட்டின் முன்னேற்றத்தையும் வீழ்ச்சியையும் கணித்துரைக்கும் காலக்கணிகள் கவிஞன் என்றால் அது மிகையாகாது.

கவிஞர்கள் சமுதாய நோக்குடன் படைப்புகளைத் தருபவர்கள். சமுதாயத்தை மாற்றியமைக்கும் கருத்துடையவர்கள் என்பதை,

“வைகறைப் பொழுதுக்கு

வார்த்தை தவமிருக்கும்

வானம்பாடிகளே... ஓ...

வானம்பாடிகளே...

இந்தப் பூமிப் பந்தையே

புரட்டிப் போடுகின்ற

நெம்புகோல் கவிதையை

யார் பாடப் போகின்றீர்கள்?”⁴⁵

என்னும் கவிஞர் மு.மேத்தாவின் கவிதை சமுதாய நோக்குடையவர்கள் கவிஞர்கள் என்பதை உறுபடக் காட்டுகின்றது. அவ்வகையில், ‘சமுதாயம்’

என்பது கவிதைகளின் பாடுபொருள்களில் முதன்மையான இடத்தைப் பெறுகின்றது.

கவிஞர் இக்பாலின் சமுதாயப் பாடுபொருள்

கவிஞர் க.து.மு.இக்பால் சிங்கப்பூர்த் தமிழ்ச் சமுதாய முன்னேற்றத்திற்காகக் கவிப்பணி செய்து வருபவர். நாட்டு நடப்புகளையும் தமிழ்ப் பண்பாட்டு மரபுகளையும் இளையோர் மனத்தில் ஆழமாகப் பதியவைக்கும் நோக்குடன் நூற்றுக்கணக்கான கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார். கவிதை எழுதுவது என்பதே ஒரு சமுதாயப் பணியாகக்கொண்ட கவிஞர் இக்பால் இதனைத் தமது கவிதையில் பதிவு செய்துள்ளார்.

“உலகத்தைச் சீர்திருத்த

ஒண்டமிழில்

பாட்டெழுத

உளம் விரும்பித்

தேர்ந்தெடுத்தேன் தனிமையை...” (கனவுகள் வேண்டும், ப.30)

என்னும் கவிதை வரிகள் கவிஞர் இக்பால் கவிதைத் துறைக்கு வந்த காரணத்தை விளக்குகின்றது. ஊர், நாடு என்னும் எல்லைகளைக் கடந்து உலகத் தமிழ்ச் சமுதாய மலர்ச்சிக்காக உழைக்கும் கவிஞர் இக்பால் என்பதை அவரது கவிதை வாக்குமூலம் காட்டுகின்றது.

பிறருக்காக வாழ்தல்

பிறருக்காக வாழும் சமுதாய வாழ்க்கை ‘வைரக்கற்கள்’ போன்று விலைமதிப்பற்றது என்பதைக் கவிஞர் இக்பால் ‘கல்’ என்னும் தலைப்பிலான கவிதையில் பதிவு செய்துள்ளார். சுயநலம் பாராமல் வாழும் வாழ்க்கை மனதைத் தூய்மை செய்யும் என்பது கவிஞரின் கருத்தாக வெளிப்பட்டுள்ளது.

“தனக்கெனவே அனைத்தையுமே

ஒதுக்கல்; ஊரைத்
 தரித்திரத்தில் மாட்டிவிடும்
 பதுக்கல்; சொந்த
 இனத்தானின் உயர்ச்சிகண்டு
 புழுங்கல்; நல்லோர்
 என்றைக்கும் தள்ளிவைக்கும்
 வழுக்கல் ஆகும்
 மனக்கூட்டை அழகுசெய்யும் மரகதக்கல்
 மற்றவரின் நலம்நாடி நாம் இரங்கல்
 கனக்காத இக்கல்லைச் சுமக்கக் கல் நீ
 கற்றுவிட்டால் விலைமிகுந்த வைரக்கல் நீ! (கனவுகள் வேண்டும், ப.69)

என்னும் கவிதையில் சுயநலத்தின் விளைவுகளான ஒதுக்கல், பதுக்கல், பிறர்
 வளர்ச்சிகண்டு மனம் புழுங்குதல் என்னும் இவையெல்லாம் மனித வாழ்க்கையின்
 'வழுக்கல்' என்று சுட்டிக்காட்டும் கவிஞர் மனத்தூய்மையும் வினைத்தூய்மையும்
 உள்ளவர்கள் பிறர் துன்பங்கண்டு இரங்குவர். அதுவே மனித வாழ்க்கையின்
 உயர்ச்சி. அதுதான் சமுதாயத்தில் விலைமதிப்பற்ற 'வைரக்கல்' என்று
 பாடியுள்ளார்.

சிங்கப்பூர் பிரதமர்

கவிஞர் இப்பால் சமுதாயத்தொண்டு செய்வதோடு சமுதாய வளர்ச்சிக்குப்
 பாடுபட்ட அரசியல் தலைவர்களின் அரும்பணிகளையும் பாராட்டத்
 தவறவில்லை. சிங்கப்பூர் நாட்டின் உருவாக்கத்தின் ஆணிவேராக இருந்து
 பிரதமராகப் பணியாற்றிய திரு 'லீ குவான் யூ' அவர்களின் அரசியல்
 தொண்டினைப் பாராட்டிக் கவிதை படைத்துள்ளார். 'சிங்கப்பூரின் இன்னொரு
 பெயர்' என்னும் தலைப்பில் அமைந்துள்ள இக்கவிதை சிங்கப்பூர் நாட்டின்
 அரசியல் வரலாற்றின் பதிவாகவுள்ளது.

“நீங்கள் இதுவரை
பதவியில் இருக்கவில்லை
எங்கள்
இதயங்களில் இருந்தீர்கள்!

உங்கள் உடலைச் சுமந்தது
பிரதமர் நாற்காலி!
நீங்களோ எங்கள்
பிரச்சனைகளைச் சுமந்தீர்கள்!

உங்களால்
பதவியைத்தான் துறக்க முடியும்!
எங்கள் மீது கொண்ட
அன்பை அல்ல” (காகித வாசம், ப.63)

என்னும் கவிதைவரிகள் தூய அரசியல் தலைவர் மீது சமுதாயம் வைத்திருக்கும் மரியாதையின் வெளிப்பாட்டைக் காட்டுகின்றன. நாட்டையும் மக்களையும் நேசித்து அன்பு செலுத்துபவரே தலைவராக உயர்ந்து நின்று மக்கள் உள்ளங்களில் நிலைத்து நிற்பார் என்பதை இக்கவிதை உணர்த்துகின்றது.

கவிஞர் இக்பால் தமது கவிதைகளில் வறுமை, ஏழ்மை, அரசியல், பகுத்தறிவு, சுயமரியாதை, தீண்டாமை, பிறரை மதித்தல் எனப் பல்வேறு பாடுபொருள்களில் கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார். கவிஞர் இக்பால் கவிதைகள் சிங்கப்பூர் வாழ் தமிழ் மக்கள் நல்ல பண்புகளுடன் நல்வழியில் இயங்கிச் சமுதாய முன்னேற்றத்திற்குத் துணைநிற்க வேண்டும் என்னும் கருத்தை வலியுறுத்துகின்றது.

நல்வாழ்வு நெறிகள்

மக்கள் வாழ்க்கையில் பின்பற்ற வேண்டிய நன்னெறிகள் பலவற்றைக் கவிஞர் இக்பால் தமது கவிதைகள் வழியாக மக்களுக்குத் தந்துள்ளார். மக்களை அறநெறி தவறாமல் வாழச் சொல்லும் அறநெறிக் கவிதைகளாக அவை விளங்குகின்றன.

குடும்பம், சமுதாயம் என்னும் அமைப்புகளில் தனிமனிதனின் தூயவாழ்க்கை மிகவும் இன்றியமையாத ஒன்று என்பதைக் கவிஞர் இக்பால் கவிதைகள் வலியுறுத்துகின்றன. அன்பு, பாசம், கருணை, இரக்கம் போன்ற உயர்பண்புகளையும் சுயநலம், பிறர் பொருளை அபகரித்தல், களவு, காமம், தாழ்வு மனப்பான்மை, மூடநம்பிக்கை முதலான வாழ்க்கையை அழிக்கும் காரணிகளையும் கவிஞர் இக்பால் தமது கவிதைகளில் அடையாளம் காட்டியுள்ளார்.

‘அணையாத தீபங்கள்’ என்னும் கவிதை தீய வழியில் செல்வாரின் நிலைகளையும் தகுதிகளையும் பட்டியலிடுகின்றது. சுருங்கிப்போன மனித மனங்களை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வருகின்றது.

“குடும்ப நலம் தனைமட்டும் பேணும் நல்லார்
குடத்துக்குள் மட்டுமொளி சிந்தும் தீபம்
அடுத்தவரின் நன்மையிலும் ஆர்வம் காட்டும்
அன்புடையார் குன்றின்மேல் இட்ட தீபம்
குடும்பத்தின் நலத்தினையும் குலைப்பார், வாழும்
சுவலயத்தின் அழிவுக்கும் பாதை காண்பார்
இடுமை செய்யும் எத்தர்கள் எந்த நாளும்
எண்ணெய்யிலா விளக்கெனவே இயம்பலாமே” (முகவரிகள், ப.27)

என்னும் கவிதைப் பகுதியில், சுயநலமுடைய குடும்பத்தினர் குடத்து விளக்கிற்கு ஒப்பாவர் என்றும் பிறருக்கு நன்மை செய்வதில் ஆர்வம் காட்டுபவர் குன்றின் மேல் இட்ட விளக்குப் போன்றவர் என்றும் கவிஞர் கூறுகின்றார். மனிதர்கள் குடத்து விளக்காக இல்லாமல் குன்றின் மேல் ஏற்றப்பட்ட தீபம் போல் பலருக்கும் ஒளிகாட்டி வழிகாட்ட வேண்டும் என்பதைக் கவிஞர் விளக்கியுள்ளார்.

நல்ல சிந்தனைகள்

மனிதர்களுக்கு நல்ல சிந்தனைகள் வேண்டும் என்று கவிஞர் இக்பால் வலியுறுத்தியுள்ளார். நல்ல சிந்தனைகளால்தான் மனித வாழ்க்கை வளம் பெறும்; உயர்வடையும் என்பதைக் கவிஞர் 'சிந்தனைகள்' என்னும் கவிதையில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

“களிமண்ணை மண்பாண்டம் ஆக்கு தற்குக்

கைகொடுக்கும் சிந்தனையை வளர்க்க வேண்டும்

உளிதூக்கி வெறுங்கல்லைச் சிலையாய் மாற்றும்

உயர்வான சிந்தனையைப் போற்ற வேண்டும்

ஒளிமின்னும் வெண்ணிலவில் மனிதன் தாவி

உலாவவைத்த சிந்தனையைத் துதிக்க வேண்டும்

தொழிலாளர் சுமைகுறைக்கும் இயந்திரங்கள்

தோற்றுவித்த சிந்தனையை வாழ்த்த வேண்டும்

எப்போதும் நல்லவற்றைச் சிந்திப் பார்க்கு

இராப்பொழுதும் பகல்போல் ஒளிகொடுக்கும்

தப்பான சிந்தனையில் மூழ்கு வார்க்கு

தலைவெடிக்கும் தண்டனைகள் காத்து நிற்கும்

இப்பாரில் அவரவர்தம் சிந்தனையின்

இயல்புக்குத் தக்கபடி கூலி கிடும்

ஒப்பில்லா மாமணியே! அன்பே! கேள் கேள்

ஒழுக்கமுள்ள சிந்தனையே உலகை வெல்லும்” (முகவரிகள், பக்.154-155)

என்னும் கவிதையில் மனிதனின் சிந்தனைகள் ஆக்கத்திற்குத் துணை நிற்பதாக அமைய வேண்டும் என்பது கவிஞரின் விருப்பமாக வெளிப்பட்டுள்ளது. நல்ல சிந்தனையுடையோர் நல்வாழ்வு பெறுவதும் தீயசிந்தனை கொண்டோர் அழிவர் என்பதும் மக்களின் நம்பிக்கையாகும். இந்த நம்பிக்கையைக் கவிஞர் சமுதாயத்தில் விதைத்து நன்னெறியில் மக்கள் வாழ்வதற்கு வழிகாட்டியுள்ளார்.

புதிய சமுதாயம்

“புதியதோர் உலகு செய்வோம் – கெட்ட
போரிடும் உலகை வேரொடு சாய்ப்போம்”⁴⁶

என்றார் பாரதிதாசன். உழைப்பு, தன்னம்பிக்கை, இடையறாத முயற்சி இம்மூன்றானும் உலகையே வெல்ல முடியும் என்பது தமிழ்ச் சான்றோரின் கருத்தாகும்.

“ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றி
தாழாது உஞற்று பவர்”⁴⁷

என்பது வள்ளுவர் குறள். உள்ளத்தில் சோர்வு இல்லாமல் முயற்சியிலும் குறைவில்லாமல் ஒரு செயலைச் செய்ய முயலுபவர், அச்செயலுக்கு இடையூறான விதியையும் வெல்லுவார் என்பது இக்குறள்வழி வள்ளுவர் தரும் செய்தியாகும். வள்ளுவர் வழியில் பாரதியும் பாரதிதாசனும் வந்த தமிழ் மரபில் கவிஞர் இக்பால் அவர்கள் பல கவிதைகளைத் தந்துள்ளார்.

“முயற்சி செய்தால் கூலியுண்டு; வாழ்வில் யாரும்
முன்னேற வழியுண்டு; விதியை நொந்து
அயர்ந்திருக்கும் தாழ்நிலையை அகற்றி இன்றே
ஆர்த்தெழுவாய் அணுப்பொழுதும் ஓய்ந்தி ராதே
செயல்புரிவாய் சிந்தனையை அடைத்து வைத்த
சிறைக்கதவை உடைத்தெறிவாய் உனைப் பிணித்த

துயர்களைவாய் புதியதொரு சமுதாயத்தைத்

தோற்றுவிப்பாய் புகழ்மாலை தொடுப்பாய் நீயே!” (முகவரிகள், ப.167)

என்னும் கவிதைப் பகுதி கவிஞரின் புதிய சமுதாயம் படைக்க எண்ணும் புரட்சி உள்ளத்தைக் காட்டுகின்றது. இக்கவிதையில் ஓசை நயமும் சொற்களின் அணிவகுப்பும் இயல்பாய் அமைந்துள்ளன. விதியை நொந்து அயர்ந்திருக்கும் மடமையைத் தகர்த்து முயற்சி, உழைப்போடு பயணிக்க வைக்கும் வழிகாட்டுதல் கவிதையில் தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

சான்றோரைப் போற்றுதல்

உலகத் தலைவர்களை, தமிழ்ச் சான்றோர்களை, சமுதாயத்திற்காக உழைக்கும் தியாக உள்ளம் படைத்தவர்களைப் பாராட்டி, புகழ்ந்துரைத்து அவர்களின் மக்கள் தொண்டினை உலகறியச் செய்யும் வகையில் ‘சான்றோர்’ புகழ்மாலைகளாகக் கவிதைகள் படைப்பது தமிழ்க் கவி மரபாக உள்ளது. மகாகவி பாரதி நாட்டிற்கு உழைத்த நல்லோர்களான மகாத்மா காந்தி, திலகர், தாதாபாய் நவுரோஜி, குருகோவிந்தர் எனத் தேசத்தலைவர்கள் பலரைப் பாராட்டிக் கவிதைகள் யாத்துள்ளார்.

மகாத்மா காந்தியின் தேசத்தொண்டினைப் புகழும் வகையில் பாரதி பாடிய ‘வாழ்க நீ எம்மான்’ என்னும் கவிதை நிலைத்த புகழுக்குரிய கவிதையாய் மிளிர்வதைக் காணலாம்.

“வாழ்க நீ; எம்மான், இந்த வையத்து நாட்டி லெல்லாம்
தாழ்வுற்று வறுமை மிஞ்சி விடுதலை தவறிக் கெட்டுப்
பாழ்பட்டு நின்ற தாமோர் பாரத தேசந் தன்னை
வாழ்விக்க வந்த காந்தி மஹாத்மா! நீ வாழ்க! வாழ்க!
அடிமை வாழ்வ கன்றிந் நாட்டார் விடுதலை யார்ந்து; செல்வம்
குடிமையிலுயர்வு, கல்வி ஞானமும் கூடி யோங்கிப்

படிமிசைத் தலைமை யெய்தும் படிக்கொரு சூழ்ச்சி செய்தாய்
முடிவிலாக் கீர்த்தி பெற்றாய்; புவிக்குள்ளே முதன்மை யுற்றாய்”⁴⁸

என்னும் பாரதியின் பாடல் பகுதி மகாத்மா காந்தியைப் பற்றிய புகழுரையாகவும்
தேசவிடுதலைப் போராட்டப் பதிவாகவும் திகழ்கின்றது.

பாரதிதாசன் தனக்கு முன்னால் வாழ்ந்த சான்றோர் பலரையும் தன்னோடு
சமகாலத்தில் தமிழ்த்தொண்டும் சமுதாயப்பணியும் செய்த தியாகவுள்ளம்
படைத்தோரையும் வாழ்த்திக் கவிதைகள் படைத்துள்ளார். இக்கவிதைகளின்
தொகுப்பாக ‘நாள்மலர்’ என்னும் தனிநூல் வெளிவந்துள்ளமையும் இங்கு
எண்ணத் தகும்.

‘தந்தை பெரியார்’ பற்றிப் பாரதிதாசன் பாடிய கவிதை தமிழ்கூறும்
நல்லுலகம் என்றும் போற்றும் இனிய கவிதையாக நிலைத்த புகழுக்கு உரியது.

“சுரண்டுகின்ற வடக்கருக்கு
சூல் அறுக்கும் பனங்கருக்கு!
மருண்டு வாழும் தமிழருக்கு
வாழவைக்கும் அருட்பெருக்கு!

தொண்டு செய்து பழுத்த பழம்
தூயதாடி மார்பில் விழும்
மண்டைச் சுரப்பை உலகு தொழும்
மனக்குகையில் சிறுத்தை எழும்!

தமிழர் தவம் கொடுத்த நன்கொடை
தன்மானம் பாயும்தலை மேடை
நமக்குத் தாண்டி வந்த வாட்படை
நமை அவரின் போருக் கொப்படை”⁴⁹

என்னும் கவிதைப் பகுதி பெரியாரின் புகழை உலகுள்ளவரும் நிலைநிறுத்திய கவிதையாகும். அவ்வகையில், 'சான்றோரைப் புகழ்தல்' என்னும் பாடுபொருளை ஏற்றுக் கவிபாடுவது தமிழ் மரபாக இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. இம்மரபைக் கவிஞர் இக்பாலும் பின்பற்றியுள்ளார்.

கவிஞர் இக்பால் உலகளாவிய நோக்குடையவர். மொழி, இனம் என்னும் எல்லைக்குள் அகப்பட்டுவிடாமல் மனித குலத்தை நல்வழியில் அழைத்துச் சென்ற மாமனிதர்களைப் பாடுவதைத் தனது நெறியாகக் கொண்டுள்ளார். திருவள்ளுவர், கன்ஃபூசியஸ், வள்ளல் பாரி, பாரதியார், பாரதிதாசன், பட்டுக்கோட்டை கலியாணசுந்தரம், நடிகர் திலகம் சிவாஜி கணேசன், அப்துல் கலாம் போன்ற சான்றோரையும் சிங்கப்பூர் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குத் தொண்டுபுரிந்த தமிழவேள் கோ.சாரங்கபாணி, மெய்தீன், முருகு.சீனிவாசன், உதுமான் கனி ஆகியோரையும் தமது கவிதைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டு கவிதைகள் படைத்துள்ளார்.

சிங்கப்பூரில் 'உமறுப்புலவர்' பெயரில் கல்விக் கூடம் அமைத்துச் சிங்கையில் தமிழ் வளர்த்த சான்றோர் ஏ.என்.மெய்தீன் என்பார் பெரும்புகழை, கவிஞர் இக்பால் பதிவுசெய்துள்ள கவிதைப்பகுதி வருமாறு:

“உலகமொழி ஆங்கிலந்தான் வாழ்க்கை தன்னை
உயர்த்துமெனும் சிந்தனைகள் மலிந்த நேரம்
தலையான தமிழ்ப்படித்தால் அக்க ரைக்குத்
தபால் எழுதவே உதவும் என்ற நேரம்
குலையாத உறுதியுடன் தமிழ்க் கல்விக்குக்
குரல்கொடுத்த பெரியவர் நம் ஏ.என்.மெய்தீன்
தொலைநோக்கு, விடாமுயற்சி வாய்மையோடு
தொண்டாற்றித் தமிழிங்கே செழிக்கச் செய்தார்!

உமறென்னும் பெரும்புலவர் பெயரால் இங்கே
 உயர்கல்விக் கூடத்தை எழுப்ப லானார்
 தமிழ்ப்புலவர் ஒருவருக்கு அவர்தாய் நாடு
 தராத உயர் பரிசுதனை இங்கே தந்தார்
 தமிழ்க்கல்வி எனும்விளக்கு எரிவ தற்குத்
 தம்முடலைத் திரியாக மாற்றிக் கொண்டு
 இமைப்பொழுதும் சோராத உழைப்பு என்னும்
 எண்ணெய் வார்த்த அரும்மனிதர் ஏ.என்.மெய்தீன்”

(வா.ம.இ., பக்.111-112)

என்னும் கவிதைப் பகுதி மெய்தீன் என்னும் கல்வி வள்ளலின் தொண்டினை, தூய
 நெஞ்சை, கல்விப்பணியை உலகறியச் செய்வனவாக உள்ளன.

கவிஞர் இக்பால் தனது நண்பராக விளங்கிய சிங்கப்பூர்
 வழக்கறிஞர் உதுமான்கனி என்பார் மறைவு பற்றித் தமிழ்முரசு நாளிதழில்
 5.1.2005-இல் எழுதிய இரங்கற்பா கவிஞரின் நட்பின் தூய்மையைக்
 காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

“மரணம்

உன்னை

இளமையாகப் பதிவு

செய்திருக்கிறது!

உன் புன்னகை

இன்றுபோல் என்றும்

எங்கள் இதயங்களில் இருக்கும்

கனி!

உன் பெயரைப் போலவே

நீ இனியவன்.

வாழ்வில் இறக்காமல்

உன்னைப்போல்

மரணத்தில் வாழ

விரும்புகின்றேன்” (வா.ம.இ., ப.28)

என்னும் கவிதையும் கவிஞரின் பிறரைப் போற்றும் சான்றோரைப் புகழும் மனவிரிவினைக் காட்டுகின்றது. இக்கவிதையில் இடம்பெற்றுள்ள ‘வாழ்வில் இறக்காமல் உன்னைப்போல் மரணத்தில் வாழ விரும்புகின்றேன்’ என்னும் வரிகள் மனித வாழ்க்கையின் வெற்றி என்பது மரணத்திற்குப் பிறகு பேசப்படுவதில் இருக்கின்றது என்பது கவிஞரின் அனுபவ மொழிகளாய்க் காட்சியளிக்கின்றன.

வாழ்க்கைப் பயன்படுபொருள்

அன்றாட வாழ்க்கையில் பயன்படும் பொருள்களான பல்வேறு பொருள்களைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டு சிறுவர் இலக்கியப் பாடல்களைக் கவிஞர் இப்பால் படைத்துள்ளார். இப்பாடல்கள் மனித வாழ்க்கையில் பயனளிக்கும் மனித உறுப்புகள், எழுதுகோல், புகைவண்டி, வானொலிப்பெட்டி, மின்விசிறி, கண்ணாடி, ஊஞ்சல், நூல்நிலையம், புத்தகங்கள், கணினி, காலணி, ஊசி, நாற்காலி, மணிப்பொறி எனப் பலவகையானவற்றைக் குழந்தைகளுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் நோக்கிலும் அவற்றின் பயன்களை விளக்கும் வகையிலும் கவிஞரால் பாடப்பட்டுள்ளன. ‘எழுதுகோல்’ என்னும் கவிதை, ‘எழுதுகோல் நல்லவர் கைகளில் இருக்கும் போது நன்மை பயக்கும்’ என்ற கருத்தை முன்வைத்துள்ளது.

“எழுது கோலின் சிறப்பை யெல்லாம்

எழுத முடியுமா? அது

இல்லையென்றால் புத்தகங்கள்
எளிதில் கிடைக்குமா?

கருத்தையெல்லாம் காகிதத்தில்
காட்ட உதவுமே அது
கையில் நின்று நடனம் ஆடிக்
கருத்தை ஈர்க்குமே

கண்ணதாசன் கையில் இருந்து
கவிதை சொன்னது – அது
கம்பன் கையில் என்றும் இருக்கக்
கனவு கண்டது.

எழுதுகோலை நல்லவர்கள்
ஏற்க வேண்டுமே – புவி
ஏற்றம் காணும் இலக்கியங்கள்
இயற்ற வேண்டுமே” (வைரக்கற்கள், ப.138)

என்னும் பகுதியில் எழுதுகோலின் பயன், அது தரும் இலக்கியம், நல்ல கருத்துகள்
எனப் பல செய்திகளைக் கவிஞர் எளிய தமிழில் ஓசைநயத்துடன் பாடியுள்ளார்.
இக்கவிதையைப் பயிலும் சிறுவர்கள் உள்ளத்தில் எழுதுகோல் பற்றிய சிந்தனைத்
தெளிவு உண்டாகும்.

கவிஞன்-கவிதை

கவிதையை உருவாக்கும் கவிஞன், உருவாக்கிய கவிதை ஆகிய இரண்டு
பொருள்களும் கவிஞர் இக்பாலின் கவிதைப் பாடுபொருள்களாக
அமைந்துள்ளன. இக்காலக் கவிஞர்கள் பலரும் கவிஞன், கவிதை என்னும்
பாடுபொருள்கள் கொண்டு தமது நிலையை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

‘கவிஞன்’ பற்றிப் பாடும் கவிஞர்கள், கவிஞனின் வாழ்க்கை இருவேறுபட்ட சூழல்களில் இயங்குவதைப் பதிவு செய்கின்றனர்.

“நாங்கள்
நிகழ்காலத்தின்
நித்திய தரித்திரர்...
எதிர்காலத்தின்
இணையில்லா சரித்திரர்...
வாழும் காலத்தின்
மங்கிய நிலவுகள்
தாழும் சரிவுகள்
தணலில் புழுக்கள்
மறைந்த பிறகோ
மணிமண்டபங்கள்...
மகாகவி என்றிட
நினைவு விழாக்கள்”⁵⁰

என்னும் கவிதை கவிஞனின் வறுமையும் புகழும் மிக்க வாழ்க்கையின் இரு பக்கங்களை ஒருங்கே வைத்துப் பேசுகின்றது. வாழும்போது கவிஞர்களை யாரும் கவனிப்பதில்லை. ஆனால், அவர்களின் மறைவுக்குப் பின்னர் மணிமண்டபம் கட்டுகின்றனர் என்னும் வேதனைக் குரலாகக் கவிதை ஒலிப்பதைக் காணமுடிகிறது. ஒரு கவிஞர், நாட்டின் மனசாட்சியாய்க் கவிஞர்கள் விளங்குகிறார்கள் என்கிறார்.

“கவிஞர்கள் ஒரு நாட்டின்
மனசாட்சிகள்
சமுதாயம் சஞ்சலப்படும்போது
அவர்கள் இதயம் உடைந்து
உதிரம் கொட்டுகிறது
அநீதி இழைக்கப்படும்போது
அவர்கள் நெற்றிக்கண்கள்

விழித்துக்கொள்ளும்”⁵¹

என்னும் கவிதைவாரிகள் இதனை உணர்த்துகின்றன. பொதுவாகக் கவிஞர்கள் பற்றிய கவிதைகள் கவிஞர்களை வரலாற்று அறிஞர்கள், அரசியல் தலைவர்கள், தீர்க்கதரிசிகள் ஆகியோர்களைவிட உயர்ந்தவர்கள் என்கிறது. அவர்கள் எல்லாம் ஒவ்வொரு காலத்தை மட்டும் எண்ணிக் கொண்டிருப்பவர்கள். ஆனால், கவிஞர்கள் முக்காலத்தையும் உணர்ந்து படைப்பவர்கள் என்று கூறுவதைக் காணமுடிகிறது.

கவிஞர் இப்பால் தமது கவிதைகளில் கவிஞன், கவிதை என்னும் பாடுபொருளில் ஐந்து கவிதைகளை வழங்கியுள்ளார். இவை கவிஞன் பற்றியும் கவிதை பற்றியும் அமைந்த மதிப்பீடாக அமைந்துள்ளன. கவிஞன் என்பவன் குயிலை, சிட்டை ஒத்தவன் என்று கூறும் கவிஞர்,

“மணக்கும் தமிழில்

மலர்ந்து நெஞ்சம்

இனிக்கும் கவிகள்

இசைக்கும் சிறுகுயில்

சிந்தனை வானில்

சிறகு விரித்துப்

பந்த மின்றிப்

பறக்கும் சிட்டு” (இதய மலர்கள், ப.65)

என்று பாடியுள்ளார். கவிஞனின் தொழிலை,

“முக்கனியும் சர்க்கரையும்

முத்தமிழில் வந்திருக்கப்

பக்குவமாய் பாடுவதெம்

பழந்தொழில் காண்” (இதய மலர்கள், ப.28)

என்று கவிஞர் விவரித்துள்ளார். கவிதை என்னும் பாடுபொருளில் கவிஞர் இப்பால் படைத்துள்ள கவிதை, கவிதையைப் பல்வேறு கோணங்களில் விளக்குகின்றது.

“காகிதத்தில்
ஓசையின்றிச் செய்யப்படும்
கல்வெட்டு.
கனவுகளாய்ச் சுரக்கும்
நினைவு
தளைகள் பூட்டிக்கொண்ட
சுதந்திரம்
பொய்யாய் இருக்கும்
மெய்
சொல்லில் வராத
சொல்” (காகித வாசம், ப.49)

என்னும் புதுக்கவிதை, கவிதை பற்றிய புரிதலையும் தெளிந்த விளக்கத்தையும் தருகின்றது.

சொல்விளக்கக் கவிதைகள்

கவிஞர் இப்பால் கவிதைகளில் தனித்த பாடுபொருள் சிறப்பைக் கொண்டதாகச் சில சொற்களை விளக்கும் கவிதைகள் அமைந்துள்ளன. குட்டை, வாயில், அருவி என்னும் தலைப்புகளில் படைக்கப்பட்டுள்ள கவிதைகள், அச்சொற்களின் தமிழ்ப்பொருள் விளக்கமாகக் காட்சியளிக்கின்றன. மக்கள் பேச்சுவழக்கில் ‘வாயில்’ என்பதை ‘வாசல்’ என்று வழங்குவதைச் சுட்டிக்காட்டி ‘வாயில்’ என்பதுதான் சரியான சொல்வழக்கு என்கிறார்.

“வாசல் என்றே ஒருபோதும்

வண்ணக் கிளியே சொல்லாதே
வாசல் என்பது பிழையாகும்
வாயில் என்பதே சரியாகும்

வாயில் என்பதே வழக்கத்தில்
வாசல் ஆகிப் போனதம்மா
வாயில் வந்த படியெல்லாம்
வழங்கும் சொற்கள் நூறம்மா

ஆழ மாகச் சிந்தித்தே
ஆன்றோர் வாயில் என்றார்கள்
வாழும் மனைக்கு வாயாக
வாய்த்ததால் அப்பெயர் வைத்தார்கள்” (முகவரிகள், ப.63)

என்று கவிதையாக்கம் செய்துள்ள கவிஞர் சொல்லின் பொருளாக வீட்டின்
வாயாக இருப்பதால் இவ்வாய் என்பது வாயில் என்று வழக்கில் அமைந்தது
என்கிறார். இக்கவிதையின் முடிவில் அமைந்த பகுதி,

“பொருளில் லாமல் வாசலென்றே
புகழ்வதில் இன்பம் இல்லையடி
பொருளை யுணர்ந்தே வாயிலென்றால்
பொங்கும் இன்பம் கொள்ளையடி” (முகவரிகள், ப.64)

என்று பாடியுள்ளார். தமிழ்ச் சொற்களைப் பொருளுணர்ந்து சொல்லுதல்
வேண்டும் என்னும் வழிகாட்டுதலையும் வழங்கியுள்ளார்.

‘அருவி’ என்னும் அழகிய தமிழ்ச்சொல் இருக்க ‘நீர்வீழ்ச்சி’ போன்ற
சொல்வழக்குகள் சமுதாயத்தில் வழக்கிலுள்ளன. இவை போன்றவற்றைத்
தவிர்த்தலே தமிழின் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக இருக்கும் என்று கவிஞர்
இப்பால் தமது கவிதைகளில் வலியுறுத்தியுள்ளார். சொல்லையும் அதற்கான

பொருளையும் விளக்கும் வகையில் ‘அருவி’ என்னும் கவிதையைப்
படைத்துள்ளார். இக்கவிதை வினா-விடை என்னும் படைப்பாக்க உத்தியுடன்
அமைந்து பொருள் விளக்கம் தருவது கவிஞரின் கவிதை வளத்தைக்
காட்டுகின்றது.

“கரிய மலையைக் கண்டவுடன்

கட்டித் தழுவி ஓடிவரும்

அரிய நீரை நம்மக்கள்

அருவி என்றே அழைப்பதுமேன்?” (முகவரிகள், ப.104)

என்று கவிதையின் முற்பகுதியில் வினாவை எழுப்பும் கவிஞர், பிற்பகுதியில்
வினாவிற்கான விடையைத் தந்துள்ளார்.

“துருவிச் சற்றே ஆராய்ந்தால்

துலங்கும் பொருளைக் கண்டிடலாம்

அருவி என்னும் தமிழ்ச் சொல்லின்

ஆழந் தன்னில் இன்புறலாம்

பருத்த மலையின் பொருளையெல்லாம்

பாயும் போது தன்னுடனே

அரித்து வந்து வீழ்வதனை

அருவுதல் என்றார் தமிழறிஞர்

அருவுதல் என்னும் சொல்வழியே

அருவி வந்து பாய்ந்ததடா!

மருவுதல் இன்றி நெடுங்காலம்

மக்கள் மனதில் தோய்ந்ததடா” (முகவரிகள், ப.104)

என்னும் பகுதியில் ‘அருவுதல்’ என்னும் சொல்லில் இருந்து தோன்றியதே ‘அருவி’
என்னும் சொல் என்று கவிஞர் விளக்கியுள்ளார். இக்கவிதைகள் கவிஞர் இக்பால்
தமிழ்மீது கொண்ட ஆழமான பற்றினைக் காட்டுகின்றது. தமிழர்கள்

பொருளறிந்து சொற்களைச் சொல்லாமல் வழக்கில் வேறுவிதமாக மருவிக் கூறும் போக்கினைக் கவிஞர் மனம் ஏற்க மறுக்கிறது. நல்ல தமிழ்ச்சொற்கள் எவை? அதன் வேர்ச்சொல் எது? என்று ஆராய்ந்தறிந்து அதனைத் தமது கவிதைகள் மூலம் மக்களிடம் கொண்டு சேர்க்கும் முயற்சியைக் கவிஞர் இப்பால் செய்துவருவதை அறியமுடிகின்றது.

தத்துவம்

நம்பிக்கை வறட்சி மனிதனுக்குத் தொடர்ந்து ஏற்படுகிற பொழுது அதனை அமைதிப்படுத்திக் கொள்வதற்கு அவன் தத்துவத்தை நாடுகின்றான். அத்தகைய உணர்வைப் புதுக்கவிதைகள் சிலவற்றில் காணமுடிகின்றது. ஒரு புதுக்கவிஞர் வாழ்க்கை, சொல், செயல் அனைத்தும் தத்துவம் என்கிறார். இதனை,

“தருவின் பிரிந்த கனிக்குள்ளே
தருவே கருவாய் உருவாச்சு
தத்துவத்தைத் தாண்டி வந்தோம்;
தத்துவத்தின் தடைபட்டோம்
ஆம், நமது சிந்தை
சொற்கள், செயல், வாழ்க்கை
எல்லாம் தான்”⁵²

என்னும் புதுக்கவிதை காட்டுகின்றது. தத்துவக் கருத்துகளை மக்களிடம் திரையிசை வடிவத்தில் கொண்டு சேர்த்து வெற்றிகண்டவர் கவியரசு கண்ணதாசன். கடவுள், தெய்வம் என்னும் பொருள் பற்றி இவர் பாடிய தத்துவக் கவிதைகள் காலத்தைக் கடந்து நிலைத்து நிற்பவை. கவியரசு கண்ணதாசனின் எளிமை நிறைந்த தத்துவக் கவிதை ஒன்று வருமாறு:

“உள்ளம் என்பது ஆமை – அதில்
உண்மை என்பது ஊமை!

சொல்லில் வருவது பாதி – நெஞ்சில்
தூங்கிக் கிடப்பது நீதி!

தெய்வம் என்றால் அதுதெய்வம் – அது
சிலையென்றால் வெறும் சிலைதான்
உண்டென்றால் அது உண்டு
இல்லையென்றால் அது இல்லை...”⁵³

தெய்வத்தைப் பற்றிய தத்துவ விளக்கமாகக் கவியரசு கண்ணதாசனின் இப்பாடல்
அமைந்துள்ளது.

“தத்துவம் என்பது வெங்காயத்தைப் போன்றது; வெங்காயம் உரிக்க
உரிக்க ஒன்றுமில்லாமல் போவதைப் போன்று தத்துவமும் தேடத்தேட
ஒன்றுமில்லாமல் போகும். தத்துவம் பொதுவாக இதயத்திற்கு
மருந்தாகின்றது. சிலருக்கு வயிற்றை நிரப்புகின்றது. எவ்வளவு
முயன்றாலும் இறுதியில் பொருள் காணமுடியாமல் போகிறது”⁵⁴

என்னும் கவிஞரின் விளக்கம் தத்துவம் பற்றிய புரிதலைத் தருகின்றது. கவிஞர்
இப்பால் தமது கவிதைகளில் சில தத்துவக் கருத்துகளைப் பதிவுசெய்துள்ளார்.
சான்றாக,

“இருளும் ஒளியும் ஒன்றாய் – எங்ஙனம்
இருத்தல் இயலுமப்பா
வெறுமை தனிலிருந்தே – மாங்காய்
விளைதல் நடக்காது

வாழ்வும் சாவும் ஒன்றாய் – எண்ணி
வாழ்வது ஞானநிலை
வாழ்வதைத் தேர்ந்தபின்னே – “சும்மா
வாழ்” எனல் பித்தர்நிலை” (காகித வாசம், ப.32)

என்னும் அடிகளைச் சுட்டலாம். இக்கவிதைப் பகுதி வாழ்க்கை பற்றிய தத்துவ விளக்கமாகக் காட்சியளிக்கின்றது. கவிஞர் இப்பால் 'இறையாசனம்' என்னும் கவிதையைத் தத்துவப் பொருளில் படைத்துள்ளமையைக் காணமுடிகின்றது.

“பகலிலும் உன்னைப்
பார்க்கத் துடித்து
அடிக்கடி மூடும்
எம் விழிகள்
நீதான் எங்கள்
முதலும் முடிவும்
அனைத்தும் அழிந்தபின்
மிஞ்சுவது நீயே

இருளே
உன்னையே
ஆண்டவன் தன்
அழகிய வசிப்பிடமாய்
ஆக்கிக்கொண்டான்

அமரத்துவத்தின் ஆசனமே
அழகின் மூலமே
இனியும் உன்னை
எவ்வாறு வெறுப்பது? (காகித வாசம், பக்.18-19)

என்னும் கவிதையில் 'முதலும் முடிவும்' அமரத்துவத்தின் ஆசனம் என்பன இறைத்தத்துவத்தின் உட்பொருள் வடிவமாக அமைந்துள்ளன.

மனவுணர்ச்சி

கவிஞர்கள் தம் உள்ளத்தில் தோன்றும் உணர்ச்சியினால் கவிதைகள் படைப்பாக்கம் பெறுகின்றன. கவிஞன் உள்ளத்தில் காணும் கனவுகள்

கவிதைகளாக மலர்கின்றன. இதற்குக் கவிஞனைப் பாதிக்கும் சமுதாயத்தின் புறச்சூழல்களும் மனித வாழ்க்கையின் அகச்சூழல்களும் காரணிகளாக அமைகின்றன. புதுக்கவிதை பற்றி விளக்கும் திறனாய்வாளர்,

“புறப்பாதிப்பால் அடிமனதில் தாக்குண்டு எழுகின்ற கனவுநிலை உணர்வுகளையும் எண்ண ஓட்டங்களையும் அவற்றின் நுண்ணுணர்வுகளையும் எழுச்சி அலைகளையும் உணர்ச்சிப் பாதிப்புகளையும் யாப்புமுறைகளுக்குக் கட்டுப்படாமல் இலக்கணக்காரனின் தன்மூப்பான விதிகளுக்குச் செவிசாய்க்காமல் பிறந்த மேனியாகத் தருவதே புதுக்கவிதை.”⁵⁵

என்று குறிப்பிடுகின்றார். எனவே கவிஞனின் எண்ண ஓட்டம், உணர்வுகளின் எழுச்சி ஆகியன கனவுநிலையாகத் தோன்றி ஓர் உந்துதலை உண்டாக்கிப் படைப்பாக்கம் நடைபெற உதவுகின்றது. கவிஞர்களின் உள்ளக் கனவுகளாய் மலரும் கவிதைகள் உணர்ச்சியின் உன்னதக் கவிதையாய்க் காட்சியளிப்பது இயல்பான ஒன்றாகும். கவிஞர் இக்பாலின் மனவுணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடு சமுதாயத்தை ஆழமாக நோக்கும் கனவுகளாய்க் கவிதைகளில் விரிந்துள்ளன.

“கனவுகளை என்னிடமிருந்து
கத்தரித்துவிட்டால்
என்
வாழ்க்கைப் பட்டம்
வாலறுந்து விழுந்துவிடும்.

கனவுகள்
கடவுள் நமக்குக் கொடுத்த
வரங்கள்
இந்தக் கவிதை கூட
ஒரு காகிதத்தின்
கனவுதான்.

பகல் கனவுகளுக்குப்
பள்ளம் தோண்டினால்
உள்ளும் புறமும்
ஓடிக்கொண்டிருக்கும் என்
காற்றின் கால்களுக்குக்
களைப்பு வந்துவிடும்” (கனவுகள் வேண்டும், ப.13)

என்னும் கவிதை வாழ்க்கை பற்றிய மனவுணர்ச்சி, கனவாய் விரிவதைக்
காட்டுகிறது.

“என் துயரங்களை
அவனிடம்
சொன்னது
எனக்காக அல்ல

அவன் ஆறுதலுக்காக
கவிதையும்
என் சோகமும் ஒன்றே
இரண்டிலும்
நிறுத்தப்பள்ளி கிடையாது

எங்கே கிடைக்கும்
எனக்கு
முற்றுப்புள்ளி?” (காகித வாசம், ப.73)

என்னும் கவிதையும் கவிஞரின் உள்ளத்தில் வெளிப்பட்ட துன்ப உணர்ச்சியின்
வடிவமாகக் காட்சியளிக்கிறது.

தொகுப்புரை

- இக்காலப் புதுக்கவிதைகள் பெரும்பாலும் சமூகச் சிக்கல்களையே பாடுபொருள்களாகக் கொண்டுள்ளன.
- கவிதைகளின் பாடுபொருள் மரபு சங்க காலம் முதல் இக்காலம் வரை ஒரு தொடர்ச்சியைக் கொண்டுள்ளது. இருப்பினும் காலந்தோறும் சிறுசிறு மாறுதல்களை ஏற்றுக்கொண்டு பயணித்து வந்த வரலாற்றைத் தமிழ்க் கவிதைகளின் வரலாறு காட்டுகின்றது.
- தமிழ்நாட்டுக் கவிதைகளின் பாடுபொருள் மரபு அயலகக் கவிஞர்களிடமும் தொடர்வதை அறிய முடிகின்றது. சிங்கப்பூர்க் கவிஞர் இக்பால் தமிழ்நாட்டுக் கவிஞர்கள் பாடியுள்ள பாடுபொருள்களைப் பின்பற்றியே பெரும்பாலும் தமது கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார்.
- கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் காணப்படும் பாடுபொருள்கள் வாழ்த்து, வணக்கம், இயற்கை, குடும்பம், மனித வாழ்க்கைச் சிக்கல்கள், வாழ்வியல் நெறிகள், வாழ்வியல் பயன்படுபொருள்கள், முன்னோரைப் போற்றுதல், தத்துவம், மனவுணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடு முதலானவையாக அமைந்துள்ளன.
- கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் 'தமிழ்ச் சொற்களுக்கு விளக்கம் தருதல்' என்னும் பாடுபொருள் பிற கவிஞர்களால் பாடப்பெறாத புதிய பொருளாக இருக்கின்றது.
- கவிஞர் இக்பால் சிறுவர் இலக்கியமாகப் படைத்துள்ள கவிதைகள் வாழ்க்கையில் பயன்படுத்தும் பொருள்களையும் அதன் பயனையும் குழந்தைகளுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் நோக்குடையனவாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளன. கடிகாரம், காலணி, நாற்காலி, புத்தகம்,

எழுதுகோல் போன்றன கவிஞரின் கவிதைகளில் பாடுபொருளாக உள்ளன. இவ்வகையான கவிதைகளில் பாடுபொருள் பற்றிய விளக்கத்தோடு எளிய சொல், இனிய ஓசையம் என்னும் கூறுகள் அமைந்து கவிதைக்குச் சுவை பயக்கின்றன.

- குஜராத் பூகம்பம், சுனாமிப் பாதிப்பு, சமகாலச் சாதனையாளர்கள், அவர்களின் மறைவு குறித்த இரங்கல் உணர்ச்சி என்பன கவிஞர் இப்பால் கவிதைகளின் பாடுபொருள்களாக அமைந்து வரலாற்றுப் பதிவுகளாகக் காட்சியளிக்கின்றன.
- கவிஞரின் மனவுணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடாகக் கவிஞர் காணும் சமுதாயக் கனவுகளை இப்பால் கவிதைகளில் காணமுடிகிறது.
- கவிஞன், கவிதை பற்றிய பாடுபொருளைக் கொண்ட இப்பால் கவிதைகள் அவரது அனுபவ மொழிகளின் வெளிப்பாடாகத் திகழ்கின்றன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. இரா.சாவித்திரி,இலக்கியத்திறனாய்வியல்-ஓர்அறிமுகம்,தொ.1, ப.222
2. தா.ஏ.ஞானமூர்த்தி, இலக்கியத் திறனாய்வியல், பக்.211-212
3. பரி.6 : 6-10
4. கம்பர், கம்பராமாயணம், அயோத்தி., பஞ்சவடி., பா.1: 3-4
5. வைரமுத்து, இன்னொரு தேசியகீதம், பக்.3-4
6. ந.சுப்புரெட்டியார், புதுக்கவிதை போக்கும் நோக்கும், பக்.95-96
7. வீ.உண்ணாமலை, புதுக்கவிதையில் சமுதாயம், ப.55
8. பாலா, புதுக்கவிதை ஒரு புதுப்பார்வை, ப.92
9. சி.இ.மறைமலை, புதுக்கவிதையின் தேக்கநிலை, ப.88
10. வீ.உண்ணாமலை, புதுக்கவிதையில் சமுதாயம், ப.57
11. புறநா. 107
12. நற். கடவுள் வாழ்த்து, செ.1
13. சிலம்பு, கா.1, அடிகள்1-3
14. திருக். 01
15. பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், ப.17
16. மேலது, ப.45
17. புறநா. 194
18. திருக். 45
19. சுதா முருகேசன், வானத்தின் கீழே ஒரு வண்ணநிலா, ப.73
20. இளசை அருணா, ஓர் அப்னார்மலின் முனுகல், ப.15
21. Willam P.Scott, Dictonary of Sociology, P.146

22. Willam F.Oqburn and Meyer F.Nimket, A Hand Book of Sociology,
P.448
23. Robert Hagedorn, Sociology, P.332
24. வி.அப்ஸியானேவ், மார்க்சியத் தத்துவம், ப.458
25. மார்க்ஸ் ஏங்கெல்ஸ், தேர்வு நூல்கள், தொIII, பக் 95-96
26. சி.பக்தவச்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானுடவியல், ப.334
27. மேலது, ப.340
28. மேலது, ப.343
29. புறநா. பா.312
30. தொல்.சொல்., நூ.502
31. முருகு.17
32. முருகு.1-2
33. கழகத் தமிழ் அகராதி, ப.111
34. கிரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப.101
35. Xavier.S, Thaninayagam, Landscape and Poetry, P.22
36. அ.மா.பரிமணம், இயற்கை நாட்டியம், ப.35
37. திரு.வி.கலியாணசுந்தரம், முருகன் அல்லது அழகு, ப.15
38. பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், ப.348
39. பாரதிதாசன், அழகின் சிரிப்பு, ப.1
40. க.கைலாசபதி, இலக்கியமும் திறனாய்வும், ப.VII
41. புறநா. 192
42. திருக், 72
43. பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், ப.36

44. வைரமுத்து, திருத்தி எழுதிய தீர்ப்புகள், ப.58
45. மு.மேத்தா, கண்ணீர்ப்பூக்கள், ப.23
46. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள், தொ.I, ப.158
47. திருக். 620
48. பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், ப.62
49. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள், உயர்ந்தோர், ப.36
50. கருவூர் தமிழ்மணி, வாக்குமூலங்கள், ப.18
51. இ.முத்துராமலிங்கம், பூமியைச் சுமக்கும் வானங்கள், ப.5
52. தி.சோ.வேணுகோபால், கோடைவயல், ப.16
53. கண்ணதாசன், திரையிசைப் பாடல்கள், தொ.II, ப.337
54. தி.சோ.வேணுகோபால், கோடைவயல், ப.20
55. தமிழவன், இருபதில் கவிதை, பக்.138-139

இயல் - 3

கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் இலக்கிய வளம்

தமிழ் இலக்கிய வகைகளில் கவிதை பழமையானது. பிற இலக்கிய வகைகளிலும் முதன்மையானது. இலக்கிய வகைகளில் மிகச் செறிவான வடிவத்தைக் கொண்டது கவிதைக்கலை மட்டுமே. குறைந்த அடிகளில் மிக அதிகமான கருத்துகளைத் தரும்இயல்புடையது கவிதை எனில் பொருந்தும். கவிதைமொழி என்பது மிகுந்த அழுத்தம் உடையது. இத்தகைய கவிதை வடிவத்தில் முழு வீச்சுடன் இலக்கியங்களைப் படைத்துள்ள சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞர் க.து.மு.இக்பால் கவிதைகளின் இலக்கிய வளத்தை மதிப்பிட்டு ஆய்வது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

கவிதைக்கலை

கவிஞன் தான் உணர்ந்ததை, அனுபவித்ததை அதே உணர்ச்சியுடன் பிறரும் உணரவும் அனுபவிக்கவும் தரும் வடிவம் கவிதையாகும். கவிதை பற்றி விளக்கும் திறனாய்வாளர்,

“இலக்கியத்தின் மிகச் செறிவான சுருங்கிய வடிவம் கவிதை. மிகக் குறைந்த அடிகளில் மிக அதிகமானதைச் சொல்வது கவிதை. கவிதைமொழி அதிக அழுத்தத்தைப் பெற்றுள்ளது. அவ்வப்போது ஒளியையும் சூட்டையும் ஒருங்கே தருகின்ற மொழி அது.”¹

என்று கூறுகின்றார். இவர் கருத்து கவிதைக் கலையின் செறிவையும் சிறப்பையும் புலப்படுத்துகின்றது.

கவிதையின் வடிவம்

கவிதை என்பது உணர்ச்சி, கற்பனை, வடிவம் என்னும் இவற்றின் கூட்டுக் கலவை ஆகும். அழகை ஒலிநயத்தோடு படைத்துத் தரும் படைப்பிலக்கியமாகக் கவிதை உள்ளது. கற்பனை கலந்த சிந்தனையையும் உணர்வையும் பா முறையில் அமைத்து வெளியிடுவதன் வாயிலாக மகிழ்ச்சியினை வழங்கும் கலையாகக் கவிதை இருக்கிறது. கவிதை என்பது பற்றி அறிஞர்கள் அவரவர் வாழிடம், சூழல் ஆகியவற்றிற்கு ஏற்ப வரையறைகளைத் தந்துள்ளனர்.

சிறந்த சொற்களைக் கையாளுதல், உணர்த்தும் கருத்தின் சிறப்பு, வாசிப்பவர் மனத்தில் பதியச் செய்யும் உத்திகள் என்பன கவிதைக்கு உறுப்புகளாக அமைந்து கவிதையை வளமான படைப்பாக மாற்றித் தருகின்றது. ஒரு சிறந்த கவிதையின் இலக்கணமாகச் சில கருத்துகளை அறிஞர்கள் தருகின்றனர். அவற்றை ஒருங்கே வைத்து நோக்கும்போது நல்ல கவிதையின் கூறுகளைக் கீழ்க்காணும் வகையில் அடையாளம் காணமுடிகின்றது. அவையாவன:

1. உணர்ச்சிகளை ஒலிநயம், இசைநயம் வெளிப்படத் தருவது.
2. ஒரு நிகழ்வை மேம்பட்ட கற்பனையுடன் சுவைபடத் தருவது
3. சில கருத்துகளை மேம்போக்காகத் தந்து மகிழ்விக்கும் ஆற்றலைக் கொண்டது.
4. மனிதகுலத்திற்குப் பயனளிக்கும் சிந்தனைகளைக் கொண்டு அமைவது.
5. புதிய சொற்கள், தொடர்கள், சொல்லாட்சிச் சிறப்பு எனப் புதிய மொழியமைப்பில் அழகும் வளமும் கொண்டு அமைவது.

6. காணும் காட்சியைக் கலைநயத்துடன் மனக்கண்முன் ஓவியம்போல் விரிவடையச் செய்வது.
7. சாதாரணமானவை எனத் தோன்றுவனவற்றையும் எழில்படத் தரும் ஆற்றல் மிக்க வடிவமாகத் திகழ்வது.
8. வாழ்க்கை அனுபவங்களை ஒழுங்குபடுத்தி ஒன்றுபடுத்தி முழுவடிவம் தந்து வாசகர் உணரும் வகையில் படைப்பது.

இக்கருத்துகள் கவிதைப் படைப்பாக்கம் குறித்தவையாக இருந்தாலும் ஒரு கவிதை வளமான கவிதையாகப் படைக்கப்படுவதற்கான காரணிகளை இனம் காட்டுவனவாக உள்ளன. இவற்றால் கவிதை மனித மனத்தின் ஆழத்தையும் பரப்பையும் கொண்டு அறியமுடியாத இயல்புகளையும் பெற்று மிளிரும் கலையாக விளங்குவதை உணர முடியும்.

கவிதை உறுப்புகள்

பாட்டு, செய்யுள், கவிதை என்பன இக்காலத்தில் ஒரு பொருள் உணர்த்தும் சொற்களாகவே கொள்ளப்படுகின்றன. இருப்பினும் இவற்றிடையே நுட்பமான பொருள் வேறுபாடு உண்டு என்பது மறுப்பதற்கில்லை. பாடப்படுவது பாட்டு, செய்யப்படுவது செய்யுள், கவிநயம் தோன்ற அமைவது கவிதை என்னும் வகையில் பொருள் காணப்பட்டாலும் இவை கவிஞன் படைக்கும் கவிதைக் கலையை மட்டும் குறிப்பனவாக உள்ளன.

ஒலிநயம்

கவிதையின் கூறுகளுள் முக்கியமானதாக இருப்பது அதன் ஒலிநயமாகும். ஒலிநயமில்லாத கவிதை உயிரற்ற உடலைப் போன்றது என்பர். பாவகை இலக்கணங்கள், மரபுவழி போற்றப்படும் யாப்பு வகைகள் இல்லாமல் கவிதை

படைக்க இயலும். ஆனால், ஒலிநயம் இல்லாமல் கவிதையைப் படைத்தல் இயலாது. எனவே கவிதையில் ஒலிநயம் சிறந்த இடத்தைப் பெற்றுள்ளது.

“எழுதப்படும் கவிதையானது கேட்பதற்கு இனிமையாகவும் எளிதில் மீண்டும் நாம் நினைவுபடுத்திக்கொள்ள விரும்பும்போது எளிதாக வந்து நம் மனக்கண் முன் நிற்க வல்லதாயும் இருப்பது அதன் ஒலிநயத்தாலேயாகும். இயற்கைப் பொருள்களின் இருப்பிலும் இயக்கத்திலும் ஓர் அடிப்படை ஒழுங்குத் தன்மை அமைந்து அழகுறச் செயல்படுவது போலவே, ஒரு கவிதையின் சொற்கள் பலவும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தொடர்ந்துவரும் தொடர்ச்சியாலும், காது என்னும் கருவியைக் கனியச் செய்யவல்ல கலைப்பண்பு அமைய வேண்டும். ஒரு கவிதையில் ஒலிநயமானது எந்த அளவிற்குச் சிறந்து விளங்குகின்றதோ அந்த அளவுக்கு அது உரைநடை, சிறுகதை போன்ற ஏனைய இலக்கிய வகைகளில் இருந்து நன்கு வேறுபட்டு சுவை பயந்து நிற்கும்.”²

என்னும் திறனாய்வாளர் கருத்து இங்குக் கவனத்தில் கொள்ளத் தக்கது. கவிதை சிறக்க ஒலிநயம் மிகவும் இன்றியமையாதது என்பது இதனால் பெறப்படுகின்றது.

கவிதை வகை

ஆங்கில இலக்கிய உலகில் கவிதையின் வகைகளாக இரண்டைக் குறிப்பிடுவர். அவை:

1. தற்சார்புக் கவிதை
2. தற்சாராக் கவிதை

கவிஞர்கள் தன்னிடத்தில் எழுந்த தனது சொந்த அனுபவத்தின் வெளியீடாகக் கவிதைகளைப் படைப்பர். இதனைத் தற்சார்புக் கவிதை (Subjective Poetry)

என்பர். இக்கவிதைகளில் கவிஞனின் உணர்வுகள், சொந்த அனுபவங்கள், சொந்தச் சிந்தனைகள் முதலிடம் பெறும்.

தற்சாராக் கவிதை (Objective Poetry) என்பது கவிஞனின் புறத்தே நிகழும் உலகியல் சூழல், நிகழ்ச்சிகள் முதலானவற்றைக் கவிதையாக்கம் செய்வதாகும். அதாவது கவிஞன் பிறரின் அனுபவத்தைத் தான் அதில் கலக்காமல் கவிதையாக வெளியிடுவது ஆகும்.

மேலைநாட்டுக் கவிதை நோக்கில் தமிழ்க் கவிதைகளை ஆராய்ந்தால் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்கள் (Lyric), கையறுநிலைப் பாடல்கள் (Elegy) ஆகியன தற்சார்புக் கவிதைகளாக அமைவதைக் காணமுடியும். தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்கள் பொதுவாகச் சிறியன. அவற்றில் நாடகப் பாங்கு அமைந்திருக்கும். இவை பொருட்செறிவும், சொற்செறிவும் மிகுந்திருக்கும். தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களில் உணர்ச்சியும் ஓசையும் நயம்பட அமைந்து இனிமையும் இசையமைதியும் புலப்படுமாறு திகழும். சான்றாக,

“ஒரு சார் அருவி ஆர்ப்ப ஒருசார்
பாணர் மண்டை நிறையப் பெய்ம்மார்
வாக்க உக்க தேக்கள் தேறல்
கல்லலைத் தொழுகும் மன்னே; பல்வேல்
அண்ணல் யானை வேந்தர்க்கு
இன்னான் ஆகிய இனியோன் குன்றே”³

என்னும் கபிலரின் கையறுநிலைப் பாடல் விளங்குகின்றது. பாரியின் பறம்பு மலையின் அருவிக் காட்சி, பாணர்கள் பாத்திரத்தில் பெற்ற கட்கொடை, அது வழிந்து கற்களை உருட்டி ஓடுதல் என இவை காட்சியாய் நாடகப்பாங்கில்

விரிகின்றன. இதில் யானைப்படை, குதிரைப்படை போன்றவற்றால் மிக்க வலிமையுடைய பகை மன்னர்களுக்கு இன்னாதவனாய் இருந்த வள்ளல் பாரி எம்போன்றவர்க்கு என்றும் இனியவனாய்க் காட்சியளிக்கின்றான். அவனுக்குரிய பறம்பு மலையே நீ என் கண்பார்வையிலிருந்து மறைந்து போகிறாயே என்று கையறுநிலையில் துன்ப உணர்ச்சி தன்னில் பெருகிவரக் கபிலர் பாடியுள்ளமையை அறியமுடிகின்றது. இப்பாடல் கபிலர் உள்ளத்தில் தோன்றிய உணர்ச்சியால் விளைந்தது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் மகாகவியாகத் திகழ்ந்த பாரதி பல தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

“நல்லதோர் வீணைசெய்தே – அதை
 நலங்கெடப் புழுதியில் எறிவதுண்டோ?
 சொல்லடி சிவசக்தி – எனைச்
 சுடர்மிகும் அறிவுடன் படைத்துவிட்டாய்
 வல்லமை தாராயோ – இந்த
 மாநிலம் பயனுற வாழ்வதற்கே?
 சொல்லடி சிவசக்தி? – நிலச்
 சுமையென வாழ்ந்திடப் புரிசுவையோ?

விசையுறு பந்தினைப்போல் – உள்ளம்
 வேண்டிய படிசெலும் உடல்கேட்டேன்
 நசையுறு மனங்கேட்டேன் – நித்தம்
 நவமெனச் சுடர்தரும் உயிர்கேட்டேன்
 தசையினைத் தீசுடினும் – சிவ
 சக்தியைப் பாடும்நல் அகங்கேட்டேன்
 அசைவுறு மதிக்கேட்டேன் – இவை
 அருள்வதில் உனக்கெதுந் தடையுளதோ?”⁴

என்னும் பாரதியார் பாடல் தன்னுணர்ச்சிப் பாடலுக்குத் தக்க சான்றாக விளங்குகின்றது. இப்பாடலில் பாரதி தம்மைப் பிணித்த பிணி, சோர்வு, மயக்கம் ஆகியவை நீங்கிப் புத்துணர்வும் இறையுணர்வும் அளிக்கும்படிச் சிவசக்தியிடம் வேண்டுகின்றார். இப்பாடலில் வெளிப்பட்டிருக்கும் பாரதியின் சொந்தத் துன்பியல் அனுபவம் இனிய ஓசை நயத்துடன் கவிதையாகப் படைப்பாக்கம் பெற்றிருக்கின்றது.

தற்சாராக் கவிதை என்னும் வகையில் சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்கள், சமுதாய நோக்குடைய பாடல்கள், அரசியல், பக்தி என்னும் பொருளில் பாடப்பெற்றுள்ள பாடல்கள் அனைத்தும் அடங்கும்.

மரபும் புதுமையும்

தமிழ்க் கவிதைத் திறனாய்வாளர்கள் கவிதையை அதன் அமைப்பினையொட்டி இருவகையாகப் பிரிப்பர். அவை:

1. மரபுக்கவிதை

2. புதுக்கவிதை

தமிழில் மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை என்னும் வகைப்பாடுகள் இருபதாம் நூற்றாண்டில்தான் ஏற்பட்டது. செய்யுள் வடிவில் அமைந்த படைப்பினைக் கவிதை, பா, பாடல், காப்பியம் என்று குறிப்பிட்டனர். மேலைநாட்டின் இலக்கியக்கலை வரவாகப் புதுக்கவிதை வந்த பிறகு, அதனை வேறுபடுத்திக் காட்டும் நிலையில் மரபுக்கவிதை என்னும் சொல்லாட்சியைக் கையாண்டனர். அதன் காரணமாகத் தற்காலத்தில் கவிதை இலக்கியம் மரபுக்கவிதை,

புதுக்கவிதை என்னும் இருவகைகளில் வகைமைப்படுத்தப்படும் சூழல் உருவானது.

மரபுக்கவிதை என்பது வடிவத்தால் மட்டும் பெயர்பெற்ற வகை அன்று. அது வடிவத்தையும் சில கவிதை மரபுகளையும் கொண்டு திகழ்வதால் 'மரபுக்கவிதை' எனப்பட்டது. அந்தாதி, பிள்ளைத்தமிழ், உலா முதலான இலக்கிய வகைகளும் எழுதப்படும் வடிவமாக மரபுக்கவிதை உள்ளது. இவ்விலக்கிய வகைகளைப் புதுக்கவிதையில் படைக்கப் புதுக்கவிதை வடிவம் இடந்தருவதில்லை. எனவே மரபுக்கவிதை என்பது கவிதையின் வடிவத்தால் மட்டும் பெற்ற பெயரல்ல. சில கவிதை மரபுகளைக் கொண்டதாலும் பெற்ற பெயராகக் கருத முடிகிறது.

புதுக்கவிதை என்பது வடிவம், சொல், பாடுபொருள், வெளிப்படுத்தும் முறைகளான உத்திகள் என அனைத்தும் மரபில் இருந்து வேறுபட்டதாகவும் புதுமை நோக்கு உடையதாகவும் இருக்கும் கவிதை வடிவமாகும். இதில் யாப்புக் கட்டுகளைக் கவிஞர்கள் பயன்படுத்துவதில்லை. உணர்ச்சிக்கு முதலிடம் கொடுக்கின்றனர். கலையின்பம் என்பதைக் கவிஞர்கள் இரண்டாம் நிலையில் பயன்படுத்துகின்றனர். ஆனால், மரபுக்கவிதை சந்தம், இயைபு, எதுகை, மோனை என்னும் யாப்புறுப்புகளைக் கொண்டு ஒலிநயம் மிக்கதாகச் சுவையூட்டும் கலைவடிவமாகப் படைக்கப்படுகின்றது.

யாப்பு

மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை என்னும் பாகுபாட்டிற்கு அடிப்படையாக இருப்பது 'யாப்பு' அமைப்பாகும். கவிதையில் சொற்கள் சேர்ந்து நின்று

சுவைபயக்கும் முறை யாப்பு எனப்படும். யாப்பிலக்கண முறைப்படி இயற்றப்படும் பாடல்கள் வெண்பா, அகவற்பா, வஞ்சிப்பா, கலிப்பா, பரிபாட்டு, மருட்பா என்னும் வடிவங்களில் பாகுபடுத்திப் பார்க்கப்பட்டன. மரபுக்கவிதைகள் யாவும் தொடக்க காலத்தில் பாவகைகளில் ஏதேனும் ஒன்றைத் தழுவிப் படைக்கப்பட்டன. காலவோட்டத்தில் இப்பாவகைகளைத் தொடர்ந்து விருத்தம், கண்ணி, கீர்த்தனை, சிந்து, தாழிசை முதலான வடிவங்களைத் தாங்கியும் மரபுக்கவிதைகள் எழுதப்பட்டன.

“கவிதையின் சுவைக்கும் பெருவாழ்விற்கும் உரிய பல்வேறு காரணங்களுள் ஒன்று அதன் ஒலி இயையும் யாப்பு அமைப்பும் ஆகும். தமிழ்மொழியைப் பொறுத்த அளவில் ஆசிரியப்பா, வெண்பா முதலான பாவகைகளின் தோற்றத்திற்கும் நல்ல ஒலி இயைபு ஒழுங்குமுறையே அளவுகோலாகும். யாப்பு என்பதே ஒரே மாதிரியான ஒலி ஓட்டங்களின் வண்ணங்களை உயிராகக்கொண்டு இயங்கும் ஒரு கட்டுக்கோப்பாகும். யாப்பு என்பது வகைவகையான சீர்களின் அமைப்பின் அடிப்படையில் உருவாகியிருக்கும் சீரான ஒலிநயம்.”⁵

என்னும் அறிஞர் கருத்து யாப்பு கவிதைக்குச் சிறப்பையும் ஒலிநயத்தையும் தரும் கூறு என்பதை உணர்த்துகின்றது.

இக்பால் கவிதைகளில் வகையும் வடிவமும்

கவிஞர் இக்பால் தமிழ்க் கவிதை மரபினை ஏற்று ஐம்பதுகளில் கவிதைத் துறைக்கு வந்தவர். இவரது கவிதைகள் மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை என்னும் வடிவம் சார்ந்த இருவகைகளிலும் அமைந்துள்ளன. சிங்கப்பூர்க் கவிஞர் க.து.மு.இக்பால் பழைமை மரபுகளைப் பொன்னேபோல் போற்றியும் புதுமை

நோக்கிலான வரவுகளை ஏற்றும் தமது கவிதைகளைப் படைத்துள்ளமையை அவரது நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள கவிதைகள் காட்டுகின்றன. கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளை ஆங்கில இலக்கிய மரபுகள் அடிப்படையிலும் இருவகையாகப் பகுக்க இயலும். அவையாவன,

1. தற்சார்புக் கவிதைகள்

2. தற்சாராக் கவிதைகள்

தற்சார்புக் கவிதைகள்

கவிஞர் இக்பால் தனது வாழ்க்கை, அனுபவங்களின் வெளிப்பாடாகப் பல கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார். அகவை எழுபதைத் தாண்டிய நிலையில் மகன்களின் குடும்பத்தினர், பெயரன், பெயர்த்தி என வாழும் தன்னுடைய வாழ்க்கைச் சூழலைக் கவிதையாக எழுதியுள்ளார். சிங்கப்பூர் நாளிதழான தமிழ்முரசில் 25.8.1996-இல் வெளியான கவிஞரின் நேர்காணல் செய்தியில் இடம்பெற்றுள்ள நிழற்படம் அவரது சொந்த வாழ்க்கையின் சூழலைக் காட்டுவதாக உள்ளது. இந்நிழற்படத்தில் கவிஞர் தனது வீட்டில் தன் பேரனை மடியில் வைத்து மனமகிழும் காட்சி இடம்பெற்றுள்ளது. கவிஞருக்கு ஐந்து மகன்களும் அவர்கள் வழியில் கிடைத்த மூன்று பேரக்குழந்தைகளும் உள்ளனர். கவிஞர் தனது பணிகளில் ஒன்றாகப் பேரக்குழந்தைகளை வைத்துக்கொண்டு விளையாடி மகிழ்வது உண்டு. மழலை இன்பம் தருகின்ற சுகத்திற்கு ஈடாக உலகில் எதுவும் இல்லை என்பர். மழலையின் மொழியை வள்ளுவர் தம் குறட்பாவில்,

“மக்கள்மெய் தீண்டல் உடற்கின்பம் மக்கள்
சொற்கேட்டல் இன்பம் செவிக்கு.”⁶

என்றும்

“குழல் இனிது யாழ்இனிது என்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொல் கேளா தவர்.”⁷

என்றும் பதிவு செய்துள்ளார். குழந்தைகளின் மெய் தீண்டலும் அவர்தம் சொற்கேட்டலும் எவ்வளவு இன்பமும் இனிமையும் தருவன என்பதை இதனால் உணர முடியும். பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி என்னும் பாண்டிய வேந்தன் புறநானூற்றில் பாடியுள்ள பாடல் மழலைச் செல்வத்துக் குறும்புச் செயல்களைக் காட்சிப்படுத்துகின்றது. அப்பாடல் வருமாறு;

“படைப்புப் பலபடைத்துப் பலரோடு உண்ணும்
உடைப்பெருஞ் செல்வர் ஆயினும், இடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து, சிறுகை நீட்டி
இட்டும் தொட்டும் கவ்வியும் துழந்தும்
நெய்யுடை அடிசில் மெய்ப்பட விதிர்த்தும்
மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்
பயக்குறை இல்லைத் தாம்வாழும் நாளே”⁸

என்னும் இப்பாடல் இல்லத்தில் மழலை தரும் இன்பத்தையும் மக்களைப் பெறாதோர் வாழ்வு பயனற்றது என்ற உலகியல் உண்மையையும் எடுத்துரைக்கின்றது. கவிஞர் இப்பால் அவர்கள் ஐந்து மகன்களின் தந்தையாகவும் மூன்று பேரன்களின் தாத்தாவாகவும் வாழும் பெருவாழ்வு பெற்றவர். தன் பேரனுடன் மகிழ்ந்து குலாவி வாழும் தனது சொந்த வாழ்க்கைப் பதிவாகத் ‘தாத்தா குழந்தை’ என்னும் தலைப்பிலான கவிதையைப் படைத்துள்ளார்.

“உன்னிலும் அழகு
எங்கும்

கிடைக்கும்;
உன்னிலும் அன்பு
எங்கு கிடைக்கும்?

உனக்குப் பிடித்தது
எனக்கும் பிடிக்கும்;
நீ வெறுப்பதை
நானும் வெறுப்பேன்
அது
என்னையே என்றாலும்.

நான் ஏந்திய இரண்டு
பிச்சைப் பாத்திரங்களில்
வந்து விழுந்த
தங்க நாணயம் நீ!

இன்று
தள்ளாடி நடந்து
நாளை தவழப் போகிறவன் நான்
நீயோ
இன்று தவழ்ந்து
நாளை நடக்கப் போகிறவன்.

உனக்கு நடைவண்டி;
எனக்கு ஊன்றுகோல்.

நம் இருவருக்கும் உள்ள
அதிசய வேற்றுமைகளை
நினைக்கும் போது
எனக்குச் சிரிக்கத் தோன்றுகிறது
உன்னைப்போல்
பொக்கைவாய் திறந்து!" (வா.ம.இ., பக்.11-12)

இக்கவிதையில் அமைந்துள்ள எனக்கு, நான், நம் என்னும் சொற்கள் கவிஞர் என்னும் 'தன்மை'க்கும் 'உனக்கு' என்னும் முன்னிலைக்கும் இடையே உள்ள உறவு, தொடர்பு, மனநெகிழ்வு, உணர்வுகளின் உந்துதல் என்னும் பல கூறுகளைப் பிரதிபலிக்கின்றன. கவிஞரின் சொந்த வாழ்க்கை அனுபவம் கவிதையாக வடிவம் பெற்றுள்ளது. இக்கவிதை கவிஞர் தற்சார்ந்து படைத்த படைப்பாக உள்ளது. 'வைரக்கற்கள்' என்னும் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள 'மழலைச் செல்வம்' என்னும் பாடலும் தற்சார்புக் கவிதையாக இருக்கின்றது. இக்கவிதையில் இடம்பெற்றுள்ள,

“பூப்போல் மேனியிலே
பொன்னிறம் கண்டேனே – அவள்
புன்னகை ஒளியெல்லாம் – பெரும்
புதையல் என்பேனே
நீலக் கண்களில்
நித்திலம் கண்டேனே – அவள்
நேசம் கிடைத்ததனால் – மன
நிம்மதி கொண்டேனே” (வைரக்கற்கள், ப.14)

என்னும் பகுதியில் கவிஞரின் சொந்த வாழ்க்கை அனுபவம் பதிவாகியுள்ளது.

கவிதை அனுபவம்

கவிஞர் இப்பால் தனது கவிதை எழுதும் சொந்த அனுபவத்தைக் 'காகிதம்' என்னும் தலைப்பில் எழுதியுள்ளார். காகிதத்தோடு கவிஞன் பேசுவதுபோல இக்கவிதை அமைந்துள்ளது. கவிஞனுக்கும் காகிதத்திற்கும் இடையேயான உறவு கவிதையாகச் சொற்களால் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது.

“உன்னை
அலங்காரம் செய்வதிலேயே
என் வாழ்நாள்

கழிந்து விட்டது.

நீ

சிலருக்கு ஓவியம்

பலருக்குக் கடிதம்

எனக்குக் கவிதை

நான் செய்யும்

தவறுகளுக்கு

நீ கிழிக்கப்படுகிறாய்” (காகித வாசம், ப.134)

என்னும் கவிதை வரிகளில் கவிஞரின் கவிதை எழுதும் நிகழ்வு காட்சியாய் விரிகிறது. இக்கவிதை தற்சார்புக் கவிதை என்னும் வகைமையில் அமைந்து கவிஞரின் அனுபவத்தை வாசிக்கும் படைப்பாளியிடம் கொண்டு சேர்க்கின்றது.

மரபில் மலர்ந்த தற்சார்புக் கவிதை

கவிஞர் இக்பால் புதுக்கவிதை மட்டுமல்லாது மரபுக்கவிதை வடிவத்திலும் தற்சார்புக் கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார். இக்கவிதைகள் யாப்பு என்னும் இலக்கண மரபில் மலர்ந்த போதும் கவிஞரின் அனுபவ மொழிகளாய்க் காட்சி தருகின்றன.

‘ஆசை மயில்’ என்னும் தலைப்பில் கவிஞர் இக்பால் எழுதியுள்ள கவிதை இயற்கையை ரசித்து, மனம் திளைத்துக் கவிதை படைத்துள்ளமையைக் காட்டுகின்றது. இக்கவிதை கவிஞரின் வாழ்க்கை அனுபவத்தின் பதிவாக உள்ளது.

“திண்ணையிலே நானமர்ந்து

சிந்தனையில் மூழ்கித்

தேன்தமிழில் கவிதையொன்று

தீட்டுகின்ற நேரம்

வண்ணமுறும் சாளரத்தின்
வாகுதிரை நீக்கி
வற்றாத அன்பையெல்லாம்
வாள்விழியில் தேக்கி

ஒண்டொடியாள் புன்னகைத்தாள்;
உளம் மகிழ்ந்தேன்! அன்னாள்
ஓர் நொடிக்குள் திரைமூடி
உள்மறைந்து கொண்டாள்!

அண்டையிலே யார்வந்தார்?
அறியேனே! அந்த
ஆசையில் நாடகத்தை
அகம்மறப்ப துண்டோ? (முகவரிகள், பக்.32-34)

என்னும் கவிதைப் பகுதியில் கவிஞர் தனது சொந்த அனுபவமான கவிபுனைதலைப் பதிவு செய்துள்ளார். 'திண்ணையிலே நானமர்ந்து' என்று சொற்களை அமைத்ததோடு 'உளம் மகிழ்ந்தேன்', 'அறியேனே' போன்ற 'தன்மை' இடச் சொற்களைப் பெய்து கவிதையாக்கம் செய்துள்ளார். இச்சொற்கள் கவிஞரின் வாழ்க்கை அனுபவம் சார்ந்த தற்சார்பு கொண்டதாக இருக்கின்றது.

தற்சாராக் கவிதை

கவிஞர் இப்பால் கவிதைகளில் மிகுதியாக இடம்பெற்றிருப்பவை 'தற்சாராக் கவிதை' வகையைச் சார்ந்தன ஆகும். கவிஞன் தனது சொந்த அனுபவமாகக் கருதாமல் புறநிலையில் பிறர் பெற்ற அனுபவங்கள், உலகியல் சார்ந்த செய்திகளைக் கவிதையாகப் படைப்பது இவ்வகையில் அடங்கும். இதனை,

“கவிஞன் தன்னுள் நோக்காமல் புறநிலையில் நின்று,
உலகின் செயல்கள், வல்லுணர்ச்சிகள் போன்றவற்றோடு

கலந்து அவற்றினின்றும் தான் நுணுகிக் காண்பவற்றைப்
பாடலாகப் படைக்கிறான். இங்ஙனம் அவன்
படைக்கும்போது இப்பாடலின் பொருள்களிடத்துத் தன்
தனித்தன்மையைச் சிறிதும் கலப்பதில்லை. இதனைத்
தன்னுணர்ச்சி அற்ற பாடல் அல்லது புறநிலைப்பாடல்
(Objective Poetry) எனலாம்.”⁹

என்னும் அறிஞர் கூற்று உணர்த்துகின்றது. தற்சாராக் கவிதை, புறநிலைப்
பாடல், தன்னுணர்ச்சியற்ற பாடல் என்பன ஒரு பொருள் குறித்த சொல்வழக்காக
அமைந்துள்ளன.

கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை என்னும்
இருவடிவங்களிலும் தற்சாராக் கவிதைகள் படைக்கப்பட்டிருப்பதைக்
காணமுடிகின்றது. ‘முதுமை’ என்னும் தலைப்பில் மரபுக்கவிதையாகக் கவிஞர்
படைத்துள்ள கவிதை பிறர் அனுபவத்தைப் பதிவு செய்த கவிமொழியாகக்
காட்சியளிக்கின்றது.

“பள்ளியிலே பயிலாத பாடம் எல்லாம்
பயிற்றுவிக்கும் ஆசிரியர் முதியோர் ஆவார்
துள்ளிவரும் இளையர்க்கு வழிகள் காட்டித்
துயர்போக்கும் துணையாவார் வயதில் மூத்தோர்
எள்ளிநகை யாடாமல் மூத்தோர் சொல்லை
ஏற்றவர்கள் காண்பதெல்லாம் ஏற்றம் ஏற்றம்
தள்ளிவைத்து மூத்தோரின் சொல்லி கழந்தோர்
தப்பாமல்கொள்வதெல்லாம் துன்பம் துன்பம்” (முகவரிகள், ப.43)

என்னும் பாடல் பிறர் அனுபவம் என்னும் புறநிலையில் இருந்து கவிஞர் இக்பால்
படைத்தது ஆகும். தனது அனுபவம் என்று நேரிடையாகக் கவிஞன் தன்

முகத்தைக் கவிதையில் காட்டாமல் பொதுநிலையில் இருந்து கவிதையைப்
படைத்திருப்பதைக் கவிதையில் இடம்பெற்றுள்ள சொற்கள் காட்டுகின்றன.

உலகியல் அனுபவத்தின் வெளிப்பாட்டுடன் தற்சாராக் கவிதையாகக்
கவிஞர் இக்பால் படைத்துள்ள மற்றொரு கவிதை ‘வழியா இல்லை?’ என்ற
தலைப்பில் அமைந்துள்ளது. கவிஞன் தன் அனுபவத்தை விடுத்துப் புறநிலையில்
இருந்து சமுதாயத்திற்கு வழிகாட்டுவதற்காகக் கவிதை படைக்கப்பட்டுள்ளது.

“புறம்பல பேசி நேரம் போக்கும்

பொல்லாத் தனத்தைத் தள்ளும் – தூய

அறவழி கூறும் மேலவர் சொல்லை

அமுதம் எனவே கொள்ளும்.

குறுகிய வட்டம் உலகெனச் சுற்றும்

கொள்கை எடுத்தவர் ‘குருடர்’ – சோம்பிப்

பிறர்கை பார்த்துப் பிழைப்பு நடத்தும்

பேடிகள் கூடத் திருடர்...” (இதயமலர்கள், ப.86)

என்னும் கவிதைப் பகுதி கவிஞனின் உணர்ச்சி சாராத புறச்சூழல் அனுபவத்தின்
வெளிப்பாடாக இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. கவிஞர் இக்பால் அவர்கள்
சமுதாய நோக்குடன் படைத்துள்ள பல புதுக்கவிதைகள் தற்சாராக்
கவிதைகளாகக் காட்சியளிக்கின்றன. சான்றாக,

“விளக்குகளைத்தான் ஏற்றி வைக்கமுடியும்

விழிகளைக் கொடுக்க முடியாது.

பாதைதான் போட முடியும்

பாதங்களைக் கொடுக்க முடியாது.

யாப்பிலக்கணப் பாடந்தான்

நடத்த முடியும்
கவித்துவத்தைக்
கற்றுக்கொடுக்க முடியாது.

ஒப்பனை
உடலை அலங்கரிக்கும்
உள்ளத்தை அலங்கரிக்குமா?

சிற்பி
சிலைகளைத்தாம் செதுக்க முடியும்
உயிர்க்காற்றை
அதனுள் ஊத முடியுமா?

கைகளே நீங்கள்
காகிதப் பூக்களைத் தயார்
செய்யுங்கள்
குளிர்ந்த முல்லைகளைத் தரும்
வேலையைக்
கொடிகளிடம் விட்டுவிடுங்கள்.” (கனவுகள் வேண்டும், ப.42)

என்னும் ‘முடிந்தவரை’ கவிதையினைக் கூறமுடியும். இக்கவிதை
பொதுநிலையில் உலகியல் நோக்கில் கருத்துகளை முன்வைக்கின்றது.

வடிவம்

கவிதையின் முதன்மையான கூறுகள் எனப்படுபவை உணர்ச்சி, கற்பனை,
வடிவம் என்னும் மூன்றும் ஆகும். உணர்ச்சி என்பது கவிஞன் உள்ளத்தில்
தோன்றும். அதன் விளைவாகக் கவிஞன் கவிதையைப் படைக்கிறான். தான்
உணர்ந்த உணர்ச்சியை உணர்ந்தவாறு பிறருக்கு உணர்த்தக் காட்சியமைப்பு
முதலானவற்றைக் கற்பனையின் துணைகொண்டு செய்கின்றான். அதனைச்
சரியான வடிவத்தில் அமைத்துத் தரும்போதுதான் அது ஒரு இயைபுடன்
முழுமையடையும். ‘வடிவம்’ என்பது பற்றி அறிஞர் மு.வ.,

“கலையின் வடிவம் என்பது, ஒரு முகமாக இயையும் முழுமை எனலாம். இத்தகைய முழுமை பெறாத கலை கலையாகாது. தனிப்பாட்டாக இருப்பினும், ஒரே ஓர் உணர்ச்சியைப் பற்றிய கற்பனையும் ஒலிநயமுமாக இயைந்து அமைதல் வேண்டும்.”¹⁰

என்று கூறுகின்றார். இதனால் ஒரு கவிதை வடிவத்தால் முழுமை பெறுவதை உணரமுடியும்.

இலக்கியமும் வடிவமும்

இலக்கியக் கலையில் வடிவத்திற்குத் தனிச்சிறப்பு உண்டு. வடிவத்தின் மூலமாகவே படைப்பாளன் கருத்தையும் உணர்ச்சியையும் நல்க முடியும். கவிஞனின் உணர்ச்சியே வடிவத்தைத் தீர்மானிக்கின்றது. இதனை,

“ஒவ்வொரு கலைஞனும் சீரிய அனுபவத்தினை உணர்த்தத் தம் கலைக்கேற்ற வடிவத்தை அமைக்கிறான். அவ்வடிவத்தின் ஆற்றலுக்கும் சிறப்புக்கும் ஏற்ப கலை கருத்தொடு இயைந்த உணர்ச்சிப் பெருக்குடையதாய் அதனைத் திளைப்போர் இதயத்தை அது தொட்டு அவர்களையும் உணர்ச்சி வயமாக்குகிறது. இலக்கியக் கலையும் இலக்கிய வடிவத்தின் (Literary Form) வாயிலாகவே தன் கருத்தையும் உணர்ச்சியையும் நல்குகிறது.”¹¹

என்பது உணர்த்தும்.

வடிவத்தின் கூறுகள்

இலக்கிய வகைகளான சிறுகதை, புதினம், நாடகம், கவிதை என ஒவ்வொன்றிற்கும் அவற்றிற்கு ஏற்ற வடிவக்கூறுகள் உள்ளன. கவிதைக் கலையைப் பொருத்தவரை அதன் வடிவக் கூறுகளாகப் பின்வருவன அமையும்.

1. ஒலிநயம்
2. சொல்லாட்சி
3. தொடரமைப்பு
4. கற்பனை
5. யாப்பு
6. பாவகைகள்
7. அணிநலன்கள்
8. உத்திகள்
9. அமைப்பாக்கக் கூறுகள்
10. நோக்கு

கவிஞர் இப்பால் தமது கவிதைகளில் கருத்தும் அதனை உணர்த்தும் உணர்ச்சியும் முழுமையடையும் வகையில் மேற்கண்ட வடிவக்கூறுகளை அமைத்துக் கவிதையை முழுமைபெறச் செய்துள்ளார்.

ஒலிநயம்

கவிதை உறுப்புகளில் முக்கியமானது ஒலிநயம். ஒலிநயம் கவிதைக்கு இனிமையைத் தந்து படிப்பவர் மனத்தில் கவிதைச் சொற்களை ஆழமாகப் பதிய வைக்கும் திறன் பெற்றது. மற்ற இலக்கியக் கலைகளில் இருந்து கவிதையை வேறுபடுத்திக் காட்டுவதுடன் இசைநயம் மிக்கதாக அமைத்துத் தருவதும் ஒலிநயம்தான் எனக் கூறமுடியும்.

“கவிதையின் கூறுகளுள் முக்கியமானது ஒலிநயம். ஒலிநயம் இல்லாத கவிதை உயிர் இல்லாத உடலைப் போன்றது. பாவகையில் அமைந்த இலக்கணங்களும் நீண்ட காலம்

மரபாகப் போற்றப்பட்டு வந்த யாப்பு வகைகளும் இல்லாமற்கூட ஒருவர் கவிதை இயற்றத் தொடங்கலாம். ஆயின், ஒலிநயம் இல்லாத கவிதையை இயற்றத் தொடங்குவது இயலாது. தப்பித் தவறிக் கவிதை ஒலிநயம் அற்று உருவாயின் அந்தக் கவிதையில் நல்ல கவிதையில் அமையக்கூடிய ஓசை இனிமையோ, ஒலியின் சக்தியோ, பொறிபுலன்களை அடங்கச் செய்யும் குண இயல்போ, மனித உள்ளத்திற்கு இன்பத்தைக் கொடுத்துக் கற்பனை முறையில் சுவையுடன் துலங்கவல்ல சிறப்போ இருக்க இயலாது.”¹²

என்னும் திறாய்வாளர் கருத்து ஒலிநயத்தின் முதன்மையை விளக்குகின்றது. ஒலிநயமில்லாத கவிதை உயிர் அற்ற உடலுக்குச் சமம் எனக் கூறுவது கவிதைக்கு மிகவும் பொருத்தமுடையது. ஒலிநயம் சந்தச் சுவை மேம்பாடு அடைய வழி வகுக்கும். எளிமையாய் உள்ளத்தில் கவிதையின் கருத்து ஆழமாகப் பதிவதற்கு ஒலிநயம் உதவும்.

ஒலிகளின் ஒழுங்கு

கவிதையில் அமையும் ஒலிகள் ஒலிக்கப்படும்பொழுது இயங்கும் தன்மையன. அவ்வியக்கத்தில் ஒருவித ஒழுங்கு அமைந்தால் அது ஒலிநயம் எனப்படும். கவிதையில் அமையும் ஒலிகளுக்குப் பொதுவாக மூன்றுவிதமான தன்மைகள் உண்டு. அவையாவன,

1. கால அளவு
2. தன்மை
3. ஒலிக்கும் முறை

கால அளவு என்பது கவிதையில் அமையும் ஒலியின் நீட்டல், குறுக்கல் வேறுபாட்டைக் குறிக்கும். தன்மை என்பது ஒலிக்கும்போது வன்மை, மென்மைக்

குணங்களில் அமைந்து ஒலிக்கும் வேறுபாட்டை உணர்த்தும். ஒலிக்கும் முறை என்பது கவிதையைப் படிப்பவர் ஒலிகளை எடுத்தும் படுத்தும் ஒலிக்கும் ஒலி அழுத்த வேறுபாட்டினை ஏற்படுத்துவது. இந்த மூன்று நிலைகளில் ஒலிகளை வெவ்வேறாக அமைத்து அவற்றுள் ஓர் இனிய ஒழுங்கைத் தருவது ஒலிநயமாகும்.

சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞர் இக்பால் படைத்துள்ள கவிதைகளில் புதுக்கவிதைகளைவிட மரபுக்கவிதைகளில் ‘ஒலிநயம்’ மிகச் சிறப்பாக அமைந்து கவிதைக்குச் சிறப்பைத் தருகின்றது. ‘மழை’ என்னும் கவிதை ஒலிநயம் மிக்க கவிதையாய் அமைந்து கவிப்பொருள் பற்றிய கருத்தை மனத்தில் ஆழமாகப் பதிய வைக்கிறது.

“மின்னல் வானில் வெட்டியதே
மேகம் கைகளைத் தட்டியதே
நீண்ட வெள்ளிக் கம்பிகள் போல்
நிலத்தில் மழையும் கொட்டியதே
கோடை வெப்பம் நீங்கியதே
குளிர்த் காற்று வீசியதே
அங்கும் இங்கும் வானமழை
அசைந்து நடனம் ஆடியதே” (வைரக்கற்கள், ப.48)

என்னும் கவிதையில் ‘வெட்டியதே, தட்டியதே, கொட்டியதே, நீங்கியதே, வீசியதே, ஆடியதே’ என்னும் ஏகார ஒலியை இறுதியாகக்கொண்ட சொற்கள் அமைந்து ஒலி இயைபினை உண்டாக்கியுள்ளது. இந்த ஒலிகளின் நயம் கவிதைப் பொருளைப் படிப்பவர் மனத்தில் காட்சியாய் விரிய உதவுகின்றது.

எளிய சொல்லும் உணர்ச்சிக்குத் தக்க ஒலிநயமும்

கவிஞர் இக்பாலின் மரபுக்கவிதைகளில் எளிய சொற்கள் பெரும்பாலும் அமைந்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது. எளிய சொற்களாக இருந்தாலும்

கவிதையின் யாப்புக்கு ஏற்றவாறு அமைந்துள்ளன. கவிஞர் இப்பால் தமது கவிதைகளில் உணர்ச்சிக்கு ஏற்ற ஒலிநயத்தை அமைக்கும் நோக்கில் மிகுதியாக விருத்தப்பா யாப்பையே பயன்படுத்தியுள்ளார். 'எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்' யாப்பு ஒலிநயம் மிக்க கவிதைகள் படைக்க ஏற்றதாகும்.

நந்திக்கலம்பகத்தில் அமைந்த அகப்பொருள் பாடல் விருத்த யாப்பில் ஒலிநயம் மிகுந்து, கருத்துப்புலப்பாட்டினைச் செம்மையாகச் செய்யும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

“மங்கையர்கண் புனல்பொழிய மழைபொழியுங் காலம்
 மாரவேள் சிலைகுனிக்க மயில்குனிக்குங் காலம்
 கொங்கைகளும் கொன்றைகளும் பொன்சொரியுங் காலம்
 கோகனக நகைமுல்லை முகைநகைக்கும் காலம்
 செங்கைமுகி லனையகொடைச் செம்பொன்பெய் மேகத்
 தியாகியெனும் நந்தியருள் சேராத காலம்
 அங்குயிரும் இங்குடலும் மானமழைக் காலம்
 அவரொருவர் நாமொருவ ரானகொடுங் காலம்”¹³

என்னும் பாடலில் ஒலிநயம் மிகுதியாய் அமைந்து சுவை பயப்பதைக் காணமுடிகின்றது. வள்ளலாரின் அருள் விளக்க மாலையில் இடம்பெற்றுள்ள,

“கோடையிலே இளைப்பாற்றிக் கொள்ளும்வகை கிடைத்த
 குளிர்தருவே தருநிழலே நிழல்கனிந்த கனியே
 ஓடையிலே ஊறுகின்ற தீஞ்சுவைத்தண் ணீரே
 உகந்ததண்ணீ ரிடைமலர்ந்த சுகந்தமண மலரே
 மேடையிலே வீசுகின்ற மெல்லிய பூங்காற்றே
 மென்காற்றில் விளைசுகமே சுகத்திலுறும் பயனே
 ஆடையிலே எனைமணந்த மணவாளா பொதுவில்
 ஆடுகின்ற அரசேஎன் அலங்கலணிந் தருளே”¹⁴

என்னும் பாடலில் தருவே, நிழலே, கனியே என்பன போன்ற ஒத்த ஒலியுடைய சொற்கள் இயல்பாய் அமைந்து பாடலின் ஒலிநயத்தைச் சிறப்பிக்கும். இப்பாடல்கள் எல்லாம் ஒலிநயம் கவிதையின் பெற்றிக்கும் கருத்துநிலைபெறலுக்கும் படிப்பவர்க்கு இன்சுவையூட்டுவதற்கும் காரணமாய் இருப்பதைக் காட்டுகின்றன. இக்கவிதை மரபைப் பின்பற்றிச் சிங்கப்பூர்க் கவிஞர் இக்பால் தமது கவிதைகளில் எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்த யாப்பில் பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். இக்கவிதைகள் பெரும்பாலும் கவியரங்கக் கவிதைகளாகக் காட்சியளிக்கின்றன.

“ஆண்டவனைச் சிந்தித்தோர் பக்தர் ஆனார்
அழகுபற்றிச் சிந்தித்தோர் கவிஞர் ஆனார்
மாண்டவனைச் சிந்தித்தோர் துறவி ஆனார்
மக்கள்நலம் சிந்தித்தோர் தொண்டர் ஆனார்
தூண்டுகின்ற சிந்தனையை முறைப்படுத்தித்
தொகுத்தளித்த தூயவர்கள் ஞானி ஆனார்
ஈண்டுகில் சிந்தனையில் உறுதி கொண்டால்
ஈட்டமுடி யாதபொருள் எதுவும் இல்லை” (முகவரிகள், ப.153)

என்னும் இக்பால் கவிதை ‘சிந்தனைகள்’ என்னும் தலைப்பில் அமைந்த கவிதையின் ஒரு பாடலாகும். ‘சிந்தித்தோர்’, ‘ஆனார்’ என்னும் சொற்களில் இடம்பெற்றுள்ள ஒலிகள் அடிதோறும் வந்துநின்று கவிதையின் ஒலிநயத்தைச் சிறப்பித்துள்ளன.

கவிஞர் இக்பால் ‘அழகு’ என்னும் மூன்றொலிகளின் கூட்டான சொல்லை இருபது முறை மீண்டும் மீண்டும் பயின்று வரும் வகையில் படைத்துள்ள கவிதை, கவிஞரின் உள்ளத்துணர்ச்சியை இனிமையுடன் எளிமையாகப் பிறர் உணரத் தருகின்றது.

“உடையழகும் உடலழகும் அழகே யல்ல
 உதட்டழகும் பல்லழகும் அழகே யல்ல
 இடையழகும் மார்பழகும் அழகே யல்ல
 இளம்பிறைபோல் நுதலழகும் அழகே யல்ல
 நடையழகும் மூக்கழகும் அழகே யல்ல
 நாளும்மீன் கண்ணழகும் அழகே யல்ல
 சடையழகும் அழகல்ல! ‘கற்றோம்’ என்னும்
 சாயாத நல்லழகே அழகாம் அம்மா” (முகவரிகள், ப.132)

என்னும் பாடலில் அழகு, அல்ல என்னும் சொற்களின் ஒலிகள் துள்ளலோடு
 இயைந்து வந்து பாடலுக்கு ஒலிநயத்தைத் தரும் வகையில்
 படைக்கப்பட்டுள்ளன. இப்பாடல்கள் கவிஞர் இக்பாலின் இசைநயத்தோடு
 கலந்து வந்த கவிதைப் படைப்பாக்கத்தைக் காட்டுகின்றன.

சொல்லாட்சி

கவிதையில் பயன்படுத்தும் சொற்களுக்கு வரையறை இல்லை. பேச்சு
 வழக்கில் உள்ள சொற்களைக்கூடக் கவிஞர்கள் கவிதைமொழியாக்கியுள்ளனர்.
 கவிதையில் அமையும் சொற்கள் கவிதையின் வடிவத்திற்கும் கருத்திற்கும்
 உணர்ச்சிக்கும் பொருந்தும் சொற்களாக இருத்தல் வேண்டும். புதுக்கவிதையைப்
 பொறுத்தவரை சொற்செட்டு, சொல்லாடல் என்று சொற்களைப் பயன்படுத்தும்
 முறையைக் குறிப்பிடுவர். கவிதையில் இடம்பெற்றுள்ள எந்தச் சொல்லும்
 தேவையற்றது எனக் கருதும் அளவில் இடம்பெறக் கூடாது.

மரபுக்கவிதையில் சொற்கள் அடிகளில் அமைந்து கவிதைக்கு
 ஓசைச்சிறப்பை நல்கும். யாப்பில் அதனைச் சீர், அடி, தொடை, தளை என்னும்

கூறுகளாகக் கொள்வர். கவிதையில் அமைக்கப்படும் சொல்லாட்சியைப் பற்றி அறிஞர் தரும் விளக்கம் வருமாறு;

“முருகியற் சுவை கலந்த கற்பனை எழும் வண்ணமோ, அல்லது அக்கற்பனையை எழச் செய்யும் வண்ணமோ, சொற்களின் பொருள் அமைய, அப்பொருளுக்கு ஏற்ற சொற்களைத் தேர்ந்தெடுத்து முறைப்படுத்தி அமைப்பதால் விளையும் பயனைச் ‘சொல்லாட்சி’ எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். ஒரு குறிப்பிட்ட சொல்லானது மக்களின் பேச்சிலும் உரைநடையிலும் பொதுவாகப் பெறும் ஆற்றலைவிடப் பாட்டினுள் தொடுக்கப்படும் போது பெறும் ஆற்றல் மிகுதியாகும். ஏனெனில், கவிஞனின் கற்பனைக்கு ஏற்பப் பல சொற்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அழகுறத் தொடர்ந்து அமையும்போது முன்னும் பின்னும் உடன் நிற்கும் சொற்களால் இயல்பான ஆற்றலோடு புதியதோர் ஆற்றலையும் பெறுகின்றன.”¹⁵

என்னும் பகுதி கவிதையில் இடம்பெறும் சொல்லாட்சி கவிதைக்குத் தரும் அழகையும் ஆற்றலையும் வெளிப்படுத்துகின்றது.

கவிதை மொழியில் அமையும் சொற்கள் சரியாக அமையும் போது கவிதை வெளியிடும் உணர்ச்சி மிகுதியாக அமையும். சொற்களை அமைப்பதில் கவிஞன் வெற்றி கண்டால் அவனது கவிதை நிலைத்த பேற்றினைப் பெற்றுவிடும்.

“கவிதை மொழியை அமைக்கும் முறையை நாம் விளக்க முடியாது. அது வியக்கத் தக்க வகைகளில் நம் உணர்ச்சியைத் தூண்டுகிறது. சொற்களின் இனிய அமைப்புமுறை எதுகை, மோனை, வண்ணம் போன்ற ஒலிநயம், குறிப்பு, இயைபு இன்னோரன்ன உத்திவகைகளால் கவிதை நம் உணர்ச்சியைத் தூண்டும் ஆற்றலைப் பெறுகிறது. கவிஞர் தம் உணர்ச்சிக்குத் தக்க

சொற்களைக் கவிதைகளில் அமைக்கிறார். அவை என்றும்
புதுமை எழிலோடு விளங்குகின்றன.”¹⁶

என்னும் அறிஞர் கூற்று கவிதையில் இடம்பெறும் சொல்லாட்சி பற்றிய
விளக்கமாக உள்ளது. சொற்கள் அமையும் இடம், சொற்களில் ஒலிநயம் அமைய
எதுகை, மோனை, இயைபு என அமையும் யாப்பிலக்கணக் கூறுகள்
சொற்களுக்கு வலிமையைத் தந்து கவிதையைச் சிறந்த கவிதையாக
ஆக்குகின்றன என்பது புலப்படுகின்றது.

கவிஞர் இக்பால் தனது மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை இரண்டிலும்
சொற்களை ஒலிநயம் மிக்கதாகவும் ஒரு முழுமை நோக்கிய இயைபினைத் தரும்
வகையிலும் அமைத்துள்ளார். இக்பால் கவிதைகளில் எளிய சொற்கள் கூட
நயமிக்கதாக அமைந்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

‘இனிய ஆமைகள்’ என்னும் தலைப்பில் கவிஞர் இக்பால் படைத்துள்ள
கவிதை விருத்த யாப்பிலான மூன்று பாடல்களாக அமைந்துள்ளது.
இப்பாடல்களில் கவிஞர் சந்தச் சுவை ததும்பும் சொல்விளையாட்டை
நிகழ்த்தியுள்ளார். ஒவ்வொரு பாடலிலும் சோராமை, சொல்லாமை, சேராமை,
சிதறாமை, மீறாமை, மிரளாமை, சீறாமை, செய்யாமை என்பன போன்று எட்டு
‘ஆமை’யென முடியும் ஒலிநயமிக்க சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.
இக்கவிதையில் தமிழில் உள்ள இருபத்து நான்கு ஆமையென முடியும் சொற்கள்
பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இச்சொற்கள் எதுகை, மோனை, இயைபு என
அமைந்து கவிதைக்குச் சந்த நயத்தைத் தந்துள்ளன.

“சோராமை ; புறம் சூது

சொல்லாமை ; கீழோரைச்
சேராமை ; கவனத்தில்
சிதறாமை ; மூத்தோர்சொல்
மீறாமை ; இருளுக்கு
மிளிராமை ; மெலிந்தோரைச்
சீறாமை ; அவர்க்கின்னல்
செய்யாமை வேண்டுமடி” (இதயமலர்கள், ப.17)

என்னும் பாடல் இதற்குச் சான்றாகும். இப்பாடலில் சேராமை, சீறாமை, மீறாமை என்னும் எதிர்மறைப் பொருள்தரும் சொற்களைப் பயன்படுத்தி, அச்சொற்களின் மூலம் மனிதர் வாழ்க்கையில் ஏற்றுக்கொண்டு பின்பற்ற வேண்டிய ஒழுக்கநெறியை உடன்பாட்டு முறையில் படைத்திருப்பது கவிஞர் இக்பாலின் கவியாளுமையைக் காட்டுகின்றது. இப்பாடலில் சொற்களின் அமைவு ஓசைநயத்தைத் தருவதோடு நின்றுவிடாமல் கவிதையின் உட்கருத்தை உணர்த்துவதில் பங்களிப்பனவாக இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

வினாச்சொல்

கவிஞர் இக்பால் தனது மரபுக்கவிதை ஒன்றில் வினாச் சொற்களைப் பயன்படுத்தி ஒலிநயத்தையும் சந்தத்தையும் சிறக்கச் செய்துள்ளார். ‘மயக்கம்’ என்னும் தலைப்பில் அமைந்த கவிதையில் ஆறு பாடல்களை அமைத்துள்ள கவிஞர் இவற்றில் முதல் ஐந்து பாடல்களில் ஒவ்வொரு பாடலிலும் இரு வினாக்களை அமைத்துள்ளார். இவ்வினாக்களுக்கு ஏற்ற விடையாக ஆறாவது பாடலைப் படைத்துள்ளார்.

“மோகன நிலவைக் கண்டதும் அல்லி
முறுவல் பூக்காதோ? – அந்தப்
பாகினி யானைப் பார்த்ததும் நெஞ்சில்
பரவசம் பொங்காதோ?

அழகு வசந்தம் வந்ததும் மலர்கள்

ஆடிக் களிக்காதோ? – தேன்

ஒழுகும் வாயாள் வந்ததும் எண்ணம்

ஊஞ்சல் ஆடாதோ? (இதயமலர்கள், ப.60)

என்னும் பாடல்களில் வினாக்கள் அமைந்திருப்பதைக் காண முடிகிறது. பூக்காதோ?, பொங்காதோ?, களிக்காதோ?, ஆடாதோ? என்னும் வினாச் சொற்கள் கவிதையைப் படிப்பவர் உள்ளத்தில் நீண்டு ஒலித்து இனிமையையும் உணர்ச்சியையும் உண்டாக்குவதை உணர முடிகின்றது. கவிஞர் இப்பால் மரபுக்கவிதைகளில் ஒலிநயத்திற்காகவும் உணர்ச்சியை வாசகர் மனத்தில் தோற்றுவிப்பதற்காகவும் வினாச்சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இச்சொல்லாட்சி முறைமை கவிதைக்கு முருகியலைத் தருவதாக அமைந்துள்ளது. இவ்வுத்தி முறையை 'அன்னை' என்னும் நூலில் இடம்பெற்றுள்ள 'எங்கும் நிறைந்தவன்' என்ற பாடலிலும் அமைத்துள்ளார். 'யார்' என்னும் வினாச்சொல்லைப் பயன்படுத்திக் கவியாக்கம் செய்துள்ளார். கவிதையின் இறுதிப்பகுதி வினாவின் விடைப்பகுதியாக அமைந்துள்ளது இவண் குறிப்பிடத் தக்கது.

தொடரமைப்பு

கவிஞர் இப்பால் தமது மரபுக்கவிதைகள் சிலவற்றை 'உரையாடல்' அமைப்பில் படைத்துள்ளார். இக்கவிதைகளில் யாப்பமைதியுடன் படைக்கப்பட்ட கவிதை அடிகள் சொற்றொடர்போல அமைந்து கருத்தை விளக்கும் திறன்பெற்று விளங்குகின்றன.

‘விடியா இருள்’ என்னும் தலைப்பில் அமைந்த கவிதையின் பகுதி இதற்குச் சான்றாகத் திகழ்கிறது. அப்பகுதி வருமாறு;

“விடியல் தந்தான் விரிகதிர்ச் செல்வன்
மடியக் கங்குல் மகிழ்ந்தது வையம்
வேலை தேடும் வேலையில் நானும்
காலி ரண்டையும் கடுவழி விட்டேன்
செல்லும் இடமெலாம் ‘வேலை இலை’யெனும்
கொல்லும் மொழியே கூறினார் யாவரும்.

நெஞ்சம் உடைந்து நிம்மதி இழந்தேன்
தஞ்சம் இன்றித் தளர்நடை போட்டேன்
பாதையில் ஒருவன் பழைய கந்தலும்
கோதாத் தலையும் கொண்டவ னாக
“கோரப் பசியினைக் கொஞ்சம் தணிக்க
ஈர மனத்தீர் இரங்குவீர் என்றான்” (இதயமலர்கள், ப.82)

இக்கவிதையில் அமைந்துள்ள தொடர்களில் இடம்பெற்ற சொற்களை எழுவாய், பயனிலை என மாற்றினால் உரைநடைத் தொடரமைப்பு விளங்கும். கவிதை நாடகம் படைப்போர் பயன்படுத்தும் உரைநடை உரையாடல் போன்று அமைந்த கவித்தொடர்க் காட்சியாய் இக்கவிதை அமைந்துள்ளது. இத்தொடரமைப்பு மரபுக்கவிதையின் கருத்துவிளக்க உத்தியாக அமைந்திருப்பதை அறியமுடிகிறது.

இத்தொடரமைப்புக் கருத்துவிளக்க உத்தி ‘காலணி’ என்னும் கவிதையிலும் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. வீட்டிலுள்ள பெரியவர் ஒருவர் சிறுவர்களிடம் அறிவுரை கூறும் முகமாக அமைவதுபோல் கவிஞர் இக்பால் இக்கவிதையைப் படைத்துள்ளார். ‘காலின் அளவைப் பார்த்துக் காலணி வாங்க வேண்டும், செருப்பில்லாமல் சென்றால் சேறு புழுதியுடன் வீடு திரும்ப

வேண்டும், இதனால் காலும் வீடும் அசத்தமாகும். அதற்கும் மேலாக நோய் பலவும் பரவும் என்று எச்சரிக்கை விடுக்கின்றார்.

கற்பனை

கவிதை இலக்கியத்தின் சுவைக்கு அடிப்படையாக இருக்கும் ஓர் இலக்கியக் கூறாகக் கற்பனை உள்ளது. கவிஞன் தன் உள்ளத்தில் எழும் உணர்ச்சிகளை, தன் அனுபவத்தைப் படிப்பவர் மனக்கண்முன் காட்டும் தனித்திறன் கற்பனை எனப்படும்.

கற்பனை பற்றி அறிஞர் பலரும் வரையறைகளையும் சில விளக்கங்களையும் தந்துள்ளனர். எனினும் இதுநாள்வரை 'கற்பனை' என்றால் இதுதான் என்று உறுதிபடக் கூற இயலாத நிலைதான் உள்ளது. அறிஞர்கள் கற்பனை குறித்துத் தரும் கருத்துகள் ஒரு சில நிலைகளில் பொருந்தும் தன்மையன. ஆனால், கவிஞருக்குக் கவிஞர் கவிதைக்குக் கவிதை கற்பனை வேறுபடும் போக்குடையது. எனவேதான் கற்பனை பற்றி முடிந்த முடிவாக எந்த விளக்கமும் இதுவரை ஏற்கப்படவில்லை என்பதை அறியமுடிகிறது. எனினும் திறனாய்வாளர்களும் அறிஞர்களும் தரும் விளக்கங்கள் கவிதைகளின் கற்பனையோடு இயைபுடையனவாக இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

கற்பனை – அறிஞர் கருத்து

கற்பனை பற்றி அறிஞர் பலர் தரும் விளக்கங்கள் வருமாறு:

1. உள்ளத்தின் பல நிலைகளைக் குறிக்க இச்சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது என்று அறிஞர் வின்செஸ்டர் கூறுகிறார்.

2. கற்பனை புதிர்நிலை வாய்ந்ததாகவும் விளக்க
இயலாததாகவும் உள்ளது என்பது அறிஞர் இரஸ்கின்
கூற்றாகும்.

3. கற்பனைக்குக் கட்புலனே (Sense of Sight)
அடிப்படையானது என்பர் அடிசன்.

4. காட்சி முதலிய புலன்களில் நன்கு பதிந்தனவற்றை
எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு ஒருவன் தெளிவாகச் சிறிதும்
மாறுபாடின்றிச் சொற்களில் வெளியிடுகிறானோ
அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அவன் கற்பனை (Imagination)
ஆற்றல் உள்ளவனாவான். அதாவது புலன் உணர்ச்சியை
மனக்கண்ணில் காணும் திறனே கற்பனை என்பதாகும் என
அறிஞர் வில்லியம் தெய்லர் கூறியுள்ளார்.”¹⁷

என்னும் அறிஞர்கள் கருத்துகளை எல்லாம் தொகுத்தளித்துத் திறனாய்வாளர்
கற்பனை பற்றிய விளக்கத்தைத் தந்துள்ளார். இக்கருத்துகளை எல்லாம் நோக்கும்
போது “கற்பனை என்பது உணர்ச்சியுடன் கருத்தை விளக்க உதவும் இலக்கியக்
கூறு” என்னும் கருத்துத் தெளிவினைப் பெறமுடியும்.

கற்பனை என்பது எல்லா இலக்கியக் கலைக்கும் பொருந்தும் ஒன்றாக
இருந்தாலும் அது கவிதைக்கலையில் மட்டுமே சிறந்து விளங்குகின்றது.
கற்பனை இல்லாத கவிதை சுவையுடையதாக இருக்காது.

சொல்லும் பொருளும் ஒலிநயமும் கவிதையின் அடிப்படைக் கூறுகள்.
உடலுக்கு உயிர் அமைந்தது போன்று கவிதைக்கு இவை உயிர் போன்றன.
இவை கவிஞனுக்கும் கவிதைக்கும் வெற்றியைத் தருவன.

“கற்பனையாவது கவிஞன் தான் உணர்ந்த
உணர்ச்சியையோ பெற்ற அழகின்ப அனுபவத்தையோ
அல்லது கண்ட காட்சியையோ நாமும் முழுமையாகவும்

தெளிவாகவும் உணர்ந்தோ அனுபவித்தோ கண்டோ
இன்புறுமாறு அமைத்துக் காட்டும் அரிய
கலைத்திறனாகும்”¹⁸

என்னும் திறனாய்வாளர் கருத்து, கவிதையில் அமையும் கற்பனை பற்றிய
புரிதலைத் தருகின்றது.

சிங்கப்பூர்க் கவிஞர் இக்பால் நல்ல கற்பனை வளத்துடன் கவிதைகளைப்
படைத்துள்ளார். இக்பால் கவிதைகளில் அமைந்துள்ள கற்பனை வளம்
கவிதைக்கு உயர்வையும் சிறப்பையும் தந்து நல்ல இலக்கியம் என்னும் மதிப்பைத்
தேடித்தந்துள்ளது.

‘விண்மீன்’ என்னும் தலைப்பில் கவிஞர் இக்பால் படைத்துள்ள சிறுவர்
இலக்கியமான கவிதையில் கவிஞரின் வளமான கற்பனை உணர்ச்சியூட்டும்
அனுபவமாக மிளிர்வதைக் காணமுடிகின்றது.

“சின்னஞ் சிறிய பூக்கள் வானில்
சிதறிக் கிடப்பதைப் பார் – கண்
சிமிட்டிச் சிமிட்டி நம்மைப் பார்த்தே
சிரிக்கும் அழகினைப் பார்.

இரவில் நீலப் பந்தலின் மேலே
எரியும் விளக்குகள் பார்! அவை
எத்தனை என்றே இதுவரை உலகில்
எண்ணி முடித்தவர் யார்?” (வைரக்கற்கள், ப.35)

என்னும் கவிதைப் பகுதியைப் படிப்பவர் மனங்களில் கவிஞரின் கற்பனை,
காட்சியாய் விரிவடைகிறது. கவிஞர் இரவு நேரத்தில் வானத்தைப் பார்க்கின்றார்.
வானத்தில் தோன்றும் விண்மீன்கள் கவிஞரின் உள்ளத்தை ஈர்க்கின்றன.

உள்ளம் உணர்ச்சி மிகுந்து கவிதையாய்க் கற்பனை நலத்துடன் மலர்கிறது. விண்மீன்கள் கவிஞர் கண்களுக்குச் 'சின்னஞ் சிறிய பூக்களாய்' வானம் என்னும் சோலையில் சிதறிக் கிடக்கும் காட்சியாய்த் தெரிகின்றன. அதோடு கவிஞரின் கற்பனை முடியவில்லை. மலர்களாய்த் தெரிந்த விண்மீன்கள் ஒளிவீசுவது கற்பனையை மாற்றி அமைக்கிறது. விண்மீன் மின்னுவது கண்சிமிட்டும் மனிதர் செயலாய் மலர்கிறது. பின்னர் கற்பனை விரிந்து இரவு நேரத்து வானம் நீலநிறப் பந்தலாய் மாறுகிறது. விண்மீன்களோ பந்தலில் அலங்கரிக்கப்பட்ட சிறிய மின்விளக்குகளாய் மின்னுகின்றன. கவிஞர் கண்ட காட்சி, உள்ள உணர்ச்சி கவிதையாய் மலர்ந்து கவிதையைப் படித்து ரசிக்கும் மனங்களில் அழகுக் காட்சியாய் விரியும் அளவிற்குக் கவிஞர் இக்பாலின் கற்பனைகள் கவிதைகளாய் அமைந்துள்ளன.

கவிதைக் கற்பனை

கவிஞர் இக்பால் 'கவிதை மூச்சு' என்னும் கவிதையில் தனது கவிதானுபவத்தைக் கற்பனையாக்கிக் கவிதையாக்கம் செய்துள்ளார். கவிதை தரும் இன்பம் எத்தகையது என்பது கவிஞர் இக்பாலின் கற்பனையில் காட்சியாய் விரிகின்றது.

“பாலைப் பொழியும்

பட்டு நிலாவைப்

பஞ்சணை ஆக்கி வைத்தாய் – மனப்

பாரத்தை நீக்கி வைத்தாய் – வருங்

காலைக் கதிரில்

கரையும் இருளில்

கனவுகள் சுரக்க வைத்தாய் – புதிய

கவிதை பிறக்க வைத்தாய்

மட்டக் குடிவை

மாற்றி எனக்கொரு

மாளிகை கட்டி வைத்தாய் – பாதையில்
 மலர்களைக் கொட்டிவைத்தாய் – கைகள்
 எட்டிப் பறிக்கவே
 எண்ணிலாத் தாரகை
 எதிரில் முன்ன வைத்தாய் – அதில்
 என் மனம் பின்ன வைத்தாய்
 தூங்கும் மலையில்
 தொங்கும் அருவியில்
 துள்ளி நடக்க வைத்தாய் – நதியில்
 தோணிபோல் மிதக்க வைத்தாய்” (கனவுகள் வேண்டும், ப.23)

என்னும் கவிதை வரிகளில் கவிஞர் இக்பாலின் கற்பனை வளம் உள்ளத்தை
 இழுக்கும் தகைமையில் அமைந்துள்ளது. பட்டு நிலாவைப் பஞ்சணையாக்குதல்,
 காலைக்கதிரிலும் கரையும் இருளிலும் கனவுகள் சுரக்க வைத்தல் என்பன கவிஞர்
 உள்ள உணர்ச்சியின் உந்துதலில் விளைந்த கற்பனைகள் என்பதை
 உணரமுடிகின்றது.

இக்கவிதையில் கவிஞரின் கண்ணுக்கு மலை தூங்குவதும் அதில் அருவி
 தொங்குவதும் எண்ணுந்தோறும் இன்பம் பயக்கும் எழிலார்ந்த கற்பனை
 என்பதைக் காணமுடிகின்றது. கவிஞர் இக்பாலின் கவிதைகளில் வார்த்தைகள்
 சந்தத்தோடு வந்து விழுவதையும் அந்தச் சொற்களின் ஊடாகச் சுகமான கற்பனை
 இயல்பாய் வந்து அமைவதையும் காணும்போது கவிதையில் கரைந்துபோன
 கவிஞர் இக்பாலின் உள்ளத்தைத் தெளிவாக உணரமுடிகிறது.

கனவுகள் வேண்டும் என்னும் கவிதைத் தொகுப்பில் இடம்பெறும்
 ‘புகைக்கோடுகள்’ என்னும் கவிதை கவிஞரின் கற்பனை வளத்திற்கு
 நற்சான்றாகும். “தூக்குக் கயிற்றில் தொங்குவது போல என் உதட்டுக் கயிற்றில்

உனது ஊஞ்சல்” என்று சிகரெட்டைப் பற்றிய கவிஞரின் கற்பனை வளம் வாசகர் கருத்தையும் கவனத்தையும் ஈர்க்கின்றது. இவ்வாறு மானுட வாழ்வின் நடைமுறைச் செயல்பாடுகள் கவித்துவத்துடனும் கற்பனை நலத்துடனும் இக்பால் கவிதைகளில் பயின்று வருகின்றன. இவை கவிதைக்கும் அழகு சேர்க்கின்றன.

யாப்பு

கவிஞர் இக்பால் தமது மரபுக்கவிதைகளில் யாப்பிலக்கண மரபை வழுவாமல் போற்றிப் பயன்படுத்தியுள்ளார். யாப்பிலக்கணத்தை ஆராய்ந்த காரிகை ஆசிரியர்,

“யாப்பு ஆராயவே பா, தாழிசை, துறை, விருத்தங்களால்
ஆக்கப்பட்ட அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும்
அவற்றின் மெய்மையறிந்து விழுப்பமெய்தி, இம்மை,
மறுமை வழுவாமல் நிகழ்வாராதலின் இருமைக்கும் உறுதி
பயப்பது யாப்பெனக் கொள்க என்றார். யாப்பு எனினும்
பாட்டெனினும் தூக்கெனினும் தொடர்பெனினும்
செய்யுளெனினும் ஒக்கும்”¹⁹

என்று கூறுகின்றார். இக்கருத்து யாப்பு பற்றிய தெளிவினைத் தருவதாய் அமைகின்றது.

பாவும் பாவினமும்

கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் யாப்பிலக்கணம் கூறும் பா, பாவினம் என்னும் இருவகை யாப்பும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. கவிஞர் இக்பால் பாவகையில் அகவற்பா, வெண்பா என்னும் இருவகைப் பாவினையும் அமைத்துக் கவிதை யாத்துள்ளார். கலிப்பா, வஞ்சிப்பா வகைகளில் கவிதை படைக்கவில்லை. பாவினங்களில் ‘ஆசிரிய விருத்தம்’ என்னும் யாப்பில்

கவியரங்கக் கவிதைகளைப் பாடியுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. விருத்தப்பாவின் எண்சீர் விருத்தம் சிறுபாண்மையாகப் பாடப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. கவிஞர் இக்பால் தனது இருபது வயதிற்குள்ளாகவே வெண்பா இயற்றும் இலக்கணத்தைக் கற்றுத் தேர்ந்தவர். சிங்கப்பூர் நாளிதழான தமிழ்முரசு வெண்பாப் போட்டியில் கலந்துகொண்டு பரிசுகள் பெற்றவர்.

வெண்பா

கவிஞர் இக்பால் வெண்பா யாப்பில் பாடியுள்ள சில பாக்கள் சிலேடை அணியுடன் அமைந்து காணப்படுகின்றன. கவிஞரின் சிலேடை வெண்பாக்கள் ஈயும் இரவலரும், கச்சேரியும் மற்போரும், வாளும் தலையணையும் என்னும் தலைப்புகளில் அமைந்துள்ளன.

“உறையிடலால் ஓயும் உறக்கம் தரலால்
சிரம்வாங்கிச் சாய்க்கும் செயலால் – தரைமேல்
கொலைவாளும் பாயில் குலவி கிடக்கும்
தலையணையும் ஒன்றென்று சாற்று” (முகவரிகள், ப.105)

வாள், தலையணை இரண்டிற்கும் உறையிடல் உண்டு. ஓய்வு கொடுத்தலால், தலையைச் சாய்த்தலால் இரண்டும் ஒன்று என்னும் ஒப்புமை காட்டிக் கவிஞர் இச்சிலேடை வெண்பாவைப் பாடியுள்ளார். இப்பாடல் செம்மொழிச் சிலேடை என்னும் யாப்பில் பாடப்பட்டுள்ளது.

“ஒருவகைச் சொற்றொடர் பலபொருள் பெற்றி
தெரிதர வருவது சிலேடை ஆகும்”²⁰

என்பது சிலேடை அணிக்கான இலக்கணம் ஆகும். சிலேடை அணியின்றி வெண்பா இலக்கணத்திற்கு ஏற்ப, கவிஞர் இக்பால் வெண்பா யாப்பில் பாடல்களைப் படைத்துள்ளார்.

‘பாவேந்தன் காத்த தமிழ்ப் பண்பு’ என்னும் தலைப்பில் இடம்பெற்றுள்ள கவிஞர் இக்பாலின் கவிதை ஐந்து வெண்பாக்களின் சேர்க்கையாக அமைந்துள்ளது.

“ஈரக் கரத்தால் இருள்மேனிக் காக்கையையும்
தூரவிரட்டத் துணியாதார் – சீர்த்த
யாவும் இனத்தின் எழுச்சிக்கு நல்கியது
பாவேந்தன் காத்ததமிழ்ப் பண்பு” (முகவரிகள், ப.110)

என்னும் கவிதை கவிஞர் இக்பாலின் வெண்பாவிற்கு மேலும் ஒரு சான்றாக அமைந்துள்ளது. அதோடு, ‘மங்குஸ்தீன்’ என்னும் கனி பற்றிய கவிதை பதின்மூன்று வெண்பாக்களாகப் பாடப்பட்டுள்ளது. ‘நெஞ்சில் எழுந்த நிலா’ என்னும் தலைப்பிலான கவிதை ஐந்து வெண்பாக்களைக் கொண்டிருப்பதையும் காணமுடிகின்றது. இக்கவிதைகள் கவிஞர் இக்பால் வெண்பா யாப்பின் மீது கொண்டுள்ள ஈடுபாட்டைக் காட்டுகின்றன. கவிஞர் வெண்பா மட்டுமின்றி ஆசிரியப்பாவிலும் விருத்தப்பாவிலும் கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார். இவை கவிஞர் மரபிலக்கணத்தின் மீதும் யாப்பிலக்கணத்தின் மீதும் கொண்டுள்ள தீராக் காதலை வெளிப்படுத்துகின்றன.

யாப்பு உறுப்புகள்

கவிதையின் இலக்கணம் என்று கூறப்படும் யாப்பு ஆறு உறுப்புகளைக் கொண்டது. எழுத்து, அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை என்பன அவை. இவ்விலக்கண மரபுகள் கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் இயல்பாய் அமைந்துள்ளன. இவை கவிதைக்கு முருகியலையும் அமைப்பியலையும் தந்துள்ளன. கவிஞர் இக்பால் கவிதையில் ஓசைநயம் சிறக்கத் தொடையும்

தொடை விகற்பங்களும் துணைநிற்கின்றன. தொடையின் வகைகளான மோனை, எதுகை, இயைபு, முரண் என்பன பெரும்பாலான கவிதைகளில் அமைந்துள்ளன. தொடை விகற்பங்களான இணை முதல் முற்று வரையில் அமைந்தனவும் கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் இயல்பாய் அமைந்து கவிதைக்கு வளம் சேர்க்கின்றன.

தொடை

யாப்பருங்கலக் காரிகை தொடையின் வகைகளை எட்டாகக் கூறுகின்றது.

“எழுவா யெழுத்தொன்றின் மோனையிறுதியியை பிரண்டாம்
வழுவா வெழுத்தொன்றின் மாதே யெதுகை மறுதலைத்த
மொழியான் வரினுமுரணடி தோறு மொழிமுதற்கண்
அழியா தளபெடுத் தொன்றுவ தாகு மளபெடையே”²¹

என்னும் நூற்பா இதனை விளக்குகின்றது.

மோனை

எழுவாய் எழுத்தொன்றின் மோனை எனப்படும். கவிதையில் அடிதோறும் சீர்களின் முதல் எழுத்து ஒன்றி வருமாறு தொகுப்பது மோனைத் தொடையாகும்.

“காற்றே காற்றே நீயின்றி – ஒரு
காரியம் உலகில் நடைபெறுமா?
காற்றே உனது பெருமையெல்லாம் – என்
கவிதைக்குள்ளே அடங்கிடுமா?” (வைரக்கற்கள், ப.40)

என்னும் பகுதியில் அடிதோறும் ‘கா’ என்னும் முதல் எழுத்து ஒன்றி வந்திருப்பதைக் காண இயலும். இக்கவிதையின் முதலடியில் முதல் இரு சீர்களின் முதல்எழுத்துகள் ஒன்றி வந்துள்ளன. இவை இணை மோனை என்னும் தொடை

விகற்பமாகும். இதனைப் போன்று பிற மோனை விகற்பங்களும் இக்பால் கவிதைகளில் இடம்பெற்றுள்ளன.

எதுகை

அடிதோறும் இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றி வரத் தொடுப்பது எதுகையாகும். ஓர் அடியில் அமைந்துள்ள சீர்கள் தோறும் இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றிவரத் தொடுப்பது எதுகைத் தொடையின் விகற்பங்கள் ஆகும்.

“நரையோடு திரைவந்து சேர்ந்த போது
நடமாட முடியாமல் விழுந்த போது” (வைரக்கற்கள், ப.45)

என்னும் அடியில் முதற்சீர், இரண்டாம் சீர் இரண்டிலும் இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றி வந்து இணை எதுகையாக அமைந்துள்ளது.

“முதியவர்க்கு வேலையில்லை என்று சொல்லி
முதலாளி வீட்டுக்கு அனுப்பி வைப்பார்
முதியவரால் வருமானம் இல்லை என்றே
முகஞ்சுளித்துப் பிள்ளைகளும் தள்ளி வைப்பார்
முதுமையிலே கண் செவி கை கால்களோடு
மூச்சும் ஒழுங் காய்வேலை செய்வ தில்லை
முதுமையெனும் சொல்நமது வாழ்க்கை ஏட்டை
முடித்துவைக்க வருகின்ற அத்தி யாயம்” (வைரக்கற்கள், ப.45)

என்னும் பாடலில் அமைந்துள்ள முதியவர், முதுமை என்னும் சொற்கள் அடிதோறும் அமைந்து அதன் இரண்டாம் எழுத்து ‘து’ ஒன்றி வந்து எதுகையாக வெளிப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் தொடை, தொடைவிகற்பங்கள் இயல்பாக அமைந்து கவிதைக்கு வளம் சேர்த்துள்ளன.

அணிநலன்கள்

இலக்கியப் படைப்பாளிகள் தமது படைப்புகளில் கையாளும் கலைத்திறன்களில் மிகவும் பழமையானது உவமை ஆகும். அணிகளின் தாயாகப் போற்றப்படும் உவமை கவிதைக்கு அழகையும் கருத்துத் தெளிவையும் தருகின்றது.

கவிஞன் தான் கண்டு உள்ளத்தில் உணர்வுற்ற காட்சியைப் பிறர் உணரும் வகையில் கொடுக்கும் திறன் உவமைக்கு உண்டு. உவமை அணி பற்றித் தண்டியலங்காரம்,

“பண்புந் தொழிலும் பயனுமென் றிவற்றின்
ஒன்றும் பலவும் பொருளொடு பொருள்புணர்த்
தொப்புமைத் தோன்றச் செப்புவ துவமை”²²

என்று கூறுகின்றது. உவமை அணி என்பது பொருள்களிடையே ஓர் ஒப்புமை தோன்றும் படியாகப் பாடுவது ஆகும். உவமை அணியைக் கவிஞர் கவிதையில் அமைப்பதன் வாயிலாகத் தெளிவாகத் தெரியாதனவற்றை நன்கு தெளிவுபடுத்திக் காட்டவும் தெரிந்ததைச் சுவைபடத் தருவதற்கும் பயன்படுத்துகின்றனர்.

கவிஞர் இக்பால் தமது கவிதைகளின் பொருள்புலப்பாட்டிற்காக உவமையணியை மிகுதியாக அமைத்துக் கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார். தண்டியாசிரியர் கூறும் உவமையணியின் வகைகள் பலவும் கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் இயற்கையாக வந்து அமைந்துள்ளன.

கவிஞர் ‘தங்கை’ என்னும் தலைப்பில் படைத்துள்ள கவிதையில் அடிகள் தோறும் உவமை அணி பயின்று வந்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

“தங்கை சிரித்தாள் பட்டுப்போல் – அவள்
தாவி நடந்தாள் சிட்டுப்போல்
கண்கள் கொண்டாள் மீனைப்போல் – அவள்
கவிதை சொன்னாள் தேனைப்போல்
வாசம் கொண்டாள் மலரைப்போல் – அவள்
வதனம் கொண்டாள் நிலவைப்போல்
அங்கம் கொண்டாள் பொன்னைப்போல் – அவள்
அன்பில் உயர்ந்தாள் விண்ணைப்போல்” (அன்னை, ப.44)

என்னும் கவிதையில் உவமை அணியின் பொது இலக்கணம் கூறும் பண்பு, தொழில், பயன் மூன்றும் பயின்று வரும் உவமைகளைக் கவிஞர் படைத்துள்ளார். ஒவ்வொரு அடியின் இறுதியிலும் ‘போல்’ என்னும் உவம உருபினைக் கவிஞர் வெளிப்படையாக அமைத்துக் கவிதைக்கு அடிஇயைபாக உவம உருபினைத் தந்து ஓசைநயம் சிறக்கவும் செய்துள்ளார்.

‘அழகு’ என்னும் கவிதையில் இடம்பெற்றுள்ள உவமை, கவிதையின் அழகிற்கு மேலும் அழகு சேர்ப்பதாய் அமைந்துள்ளது.

“பஞ்சு கலைந்ததுபோல் – மலையில்
பாடி வரும் அருவி – எழில்
கொஞ்சம் சிறுமதலை – வாய்தரும்
கோல மொழியாமோ?” (வா.ம.இ., ப.95)

என்னும் கவிதை அடிகளில் மலையிலிருந்து ஆர்ப்பரித்து வெண்நுரை பரப்பி ஓடிவரும் அருவி போன்றது சிறு குழந்தையின் வாயிலிருந்து வந்து விழும் மதலை மொழி எனக் கவிஞர் உவமை வாயிலாகப் பாட எடுத்துக்கொண்ட பொருளை அழகுபட விளக்கியுள்ளார். அருவி வெள்ளை நிறத்தில் பொங்கி வந்து நுரையுடன் விழும் காட்சி கவிஞரின் மனக்கண்ணில் பஞ்சு கலைந்தது போன்றும்

பாடலைப் பாடி வருவது போன்றும் இருப்பதாகக் கவிஞர் பாடுவது அவரது கவித்துவத்தைக் காட்டுகின்றன.

உருவகம்

கவிதைகளில் அதிகமாக இடம்பெறும் பிறிதொரு அணி உருவக அணியாகும். உவமையும் பொருளும் ஒன்றெனத் தோன்றும் வகையில் பாடப்பெறுவது உருவகமாகும்.

“உவமையும் பொருளும் வேற்றுமை ஒழிவித்
தொன்றென மாட்டினஃ துருவக மாகும்”²³

என்று தண்டியலங்காரம் இலக்கணம் கூறுகின்றது. கவிஞன் தான் பாடவந்த பொருளைச் சிறப்பிக்கக் கருதிப் பொருள் வேறு; உவமை வேறு என்று காட்டாமல் இரண்டும் ஒன்று என்னும் உள்ளுணர்வு தோன்றப் பாடுவான். இதனையே உருவகம் என்பர். கவிஞர் இக்பால் தமது கவிதைகளில் உருவகத்தைப் பயன்படுத்திக் கவிதையை இலக்கிய வளமிக்கதாகப் படைத்துள்ளார்.

“..... பூவென்பாள்; புதையல் என்பாள்;
புதுக்காலை வரைந்த சித்திரமே என்பாள்” (வா.ம.இ., ப.28)

என்னும் அடிகளில் குழந்தையைத் தாலாட்டும் தாயின் குரலைப் பதிவு செய்துள்ளார். குழந்தை பூப்போன்று இருந்தது என்று பாடாமல், புதையல் போன்றது எனக் கூறாமல், சித்திரம் போன்றது என்று விளக்காமல் பூவாய், புதையலாய், சித்திரமாய் இருப்பதாய்க் கவிஞர் உருவக அணியைப் பயன்படுத்திப் பொருளுக்குச் சிறப்பை நல்கியுள்ளார். இப்பாடலில் உவம

உருபுகள் வெளிப்படையாகவோ, மறைந்தோ நிற்காமல் பொருளையும் உவமையையும் ஒன்றாக்கி உரைத்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

கவிஞர் இப்பால் தமது மரபுக்கவிதைகளில் இலக்கண மரபுகளைப் பின்பற்றி யாப்பு உறுப்புகளை அமைத்தல், பா, பாவினங்களைப் படைத்தல், எதுகை, மோனை எனத் தொடை, தொடைவிகற்பங்களைத் தொகுத்தல், உவமை, உருவகம் என அணிநலன்களைப் படைத்தல் எனப் பல கலைநுணுக்கங்களை அமைத்துக் கவிதைக்கு இலக்கியத் திறனையும் கற்பனை வளத்தையும் தந்துள்ளார்.

புதுக்கவிதைகளில் படைப்பாக்கம்

மரபுக்கவிதைகளின் சொல் மொழியாற்றல் இழந்து தளர்ந்து போகும் நிலையில் புதியதொரு கவிவடிவத்தைப் படைப்பது இயல்பான ஒன்றாகும். யாப்பிலக்கணக் கட்டுகளில் இருந்து வெளியேறிய கவிதையானது உரைநடையுடன் இயக்கம் பெற்றபோது, புதிய உத்திமுறைகளைக் கண்டு தத்தமது படைப்புகளில் புகுத்த வேண்டிய இன்றியமையாமை புதுக்கவிதைகளுக்கு ஏற்பட்டது.

புதுக்கவிதைகளைப் பொறுத்தவரை முழுவதும் சமுதாயக் கருத்துகளையே பாடுபொருள்களாகக் கொண்டிப்பதனால் அவற்றை வெளிப்படுத்திக் காட்டுவதற்கென்று சிறந்த பல உத்திகளைப் புதுக்கவிஞர்கள் மேற்கொண்டனர். பழைய மரபுக்கவிதை உத்திகள் சிலவற்றைத் தமதாக்கிக்கொண்ட புதுக்கவிஞர்கள் புதிய உத்திகள் பலவற்றையும் உருவாக்கிப் பயன்படுத்தினர்.

“ஒரு கலைஞன் தன் துறையின் செவ்வியல் வெளியீட்டிற்குப்
பயன்கொள்ளும் ஆற்றலும் ஆக்கமுறையும் உத்தி
எனப்படுகின்றது. இலக்கியக் கலைக்கும் இது ஒக்கும்.”²⁴

என்னும் அறிஞர் கருத்து, உத்திகள் பற்றிய புரிதலைத் தருவதாய் உள்ளது. உத்தி
என்பது கலையாக்க முறையாகும். இது படைப்பில் படைப்பாளியின் திறனாய்
அமைவது.

புதுக்கவிதைகளில் பெரும்பாலான கவிஞர்கள் சில உத்திகளைப்
பின்பற்றுவதைத் தொடர்ந்து காணமுடிகிறது. சில புதுக்கவிஞர்கள் மரபுக்கவிதை
சார்ந்த கூறுகள் பலவற்றைப் புதுக்கவிதைகளில் பயன்படுத்துகின்றனர். சில
கவிஞர்களின் கவிதைகளில் தனித்த சிறப்பிற்குரிய புதிய உத்திகள்
கையாளப்படுவதையும் காணமுடிகின்றது. இதனடிப்படையில் புதுக்கவிதை
உத்திகளை மூன்று வகைகளாகப் பகுக்க இயலும். அவையாவன,

1. மரபு வழி உத்திகள்
2. புதுக்கவிதைக்கான தனிநிலை உத்திகள்
3. சிறப்புநிலை உத்திகள்

மரபு வழி உத்திகள்

மரபு இலக்கணங்களை விடுத்துப் புதுமை நோக்கில் படைக்கப்பெறும்
புதுக்கவிதைகளில் கவிஞர்கள் பல்வேறு படைப்பாக்க உத்திகளைப்
பயன்படுத்துகின்றனர். இவ்வுத்திகளில் சில மரபுக்கவிதை வழிவந்தனவாகவும்
இருக்கின்றன. வடிவம் புதியது, பாடுபொருள் புதியது என அமையும்

புதுக்கவிதையில் பழைய மரபு வழிவந்த உவமை, உருவகம் போன்றவை புதிய வடிவத்தில் உத்திகளாகப் புதுக்கவிஞர்கள் அமைக்கின்றனர்.

புதுக்கவிதையில் அமைக்கும் உத்திகள் கவிதைக்கு அழகையும் இன்பத்தையும் தந்து சிறந்த கவிதையாக அதனைக் காட்சியளிக்க வைக்கின்றது.

“கவிதை – அது மரபுக்கவிதையாயினும் சரி, புதுக்கவிதையாயினும் சரி – உண்மையான கவிதை எனப்பட வேண்டுமாயின் அது கலைப்பண்பு என்று கருதப்படும் ஒன்றைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். அதைப் பெறாத போது அது கவிதை என்ற பெயரைப் பெறாது.”²⁵

என்னும் திறனாய்வாளர் கருத்து, கவிதையை முழுமை பெறச் செய்வது கலைப்பண்புகள் நிறைந்த உத்திகள் என்பதை உணர்த்துகின்றது.

“புதுக்கவிதை மரபுக்கவிதையினின்றும் பல விதங்களில் வேறுபட்டுள்ளது. மரபுக்கவிதை செவிப்புலனுக்குரிய ஓசைக்கு முதன்மை தந்து, யாப்பினைப் போற்றியது. புதுக்கவிதை கட்புலனுக்குரியதாய் நின்று, யாப்பினைப் போற்றவில்லை. மரபுக் கவிதையில் உள்ளது போலப் புதுக்கவிதைக்குச் சீரும் தளையும் உறுப்புகள் ஆகமாட்டா. சொல்லே இதற்கு உறுப்பாகும்.”²⁶

என்பார் கூற்று, புதுக்கவிதை உத்திகள் சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைவன என்பதைச் சுட்டுகின்றது.

மரபுவழிப்பட்ட கவிதை உத்திகள் புதுக்கவிதையில் அமையும் போது அது புதிய அமைப்பில் புதுப்பொலிவுடன் திகழ்கின்றது. புதுக்கவிதைகளில் காணப்படும் மரபுவழிப்பட்ட உத்திகளில் உவமை, உருவகம் என்பன செல்வாக்குப் பெற்றனவாக இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

புதுக்கவிதையில் உவமை

உவமை என்பது சங்ககாலம் முதல் இக்காலம் வரை கவிதைகளில் பயன்பாடு கண்டுவரும் கலைநுணுக்க உத்தியாகும். இவ்வுத்தியில் கவிஞர்தாம் சொல்லவந்த பொருளையும் அதனை ஒத்த சிறந்த பொருளையும் ஒப்புமைப்படுத்தி அமைத்துக் காட்டுவர்.

“ஒரு பொருள் இன்னொரு பொருளால் அர்த்தப்படுத்திக் காட்டுவது உவமையாகும்”²⁷

என்னும் அறிஞர் கருத்து உவமையின் விளக்கமாக உள்ளது. உவமை மரபுக்கவிதையைப் போன்று புதுக்கவிதையிலும் முக்கியமான ஓர் உத்தியாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

“கவிதை சிறப்பதற்குச் செய்யும் முயற்சிகளில் இவ்வொப்பு நோக்கு மிகுதியும் பயன்படுவதாகும். அதாவது பொருள்களை வடிவு, உருவு, பண்பு, செயல் என்பனவற்றால் ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறுவதாகும். இவ்வொப்புமை காரணமாகப் பொருள்களின் உள்ளே நிகழும் தொடர்பை ஆராய்வதும் கவிதையின் வேலைதான். தொடர்பு காரணமாகப் பொருள்களுள் ஒப்புமை ஏற்பட்டதா? என்பதை இன்னும் உளநூலார் ஆய்ந்து முடிவு கூறவில்லை. அது எவ்வாறாயினும் கவிஞன் இவ்விரண்டையும் உணர்ந்து பயன்படுத்துகின்றான். தொடர்பு பற்றி ஒப்புமை காண்டலை விட்டுவிட்டுக் கவிஞன், வேறுபல காரணங்கள் பற்றித் தோன்றும் ஒப்புமையை மட்டும் மிகுதியும் கையாளுகின்றான். இங்ஙனம் ஒப்புமை காணும் இடத்திலேயே கற்பனை மிகுதியாக விளங்குகின்றது.”²⁸

என்பார் கூற்று உவமையினால் புதுக்கவிதை சிறப்பதையும் கற்பனை வளம் பெருகுவதையும் உணர்த்துகின்றது.

புதுக்கவிதைகளில் அமையும் உவமைகளைப் பற்றிக் கூறும் திறனாய்வாளர்,

“புதுக்கவிஞர்கள் உவமையை நவீன வாழ்க்கையோடும், சமகாலத்தோடும் தொடர்புடைய பொருள்களால் புதிய போக்கில் படைத்துள்ளனர் என்பதும் கவனிக்கத் தக்கது.”²⁹

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதனால் புதுக்கவிதையில் உவமை என்பது மரபை உடைத்துப் புதுமை நோக்கில் படைக்கப் பெறுகிறது என்பதை அறியமுடிகின்றது.

புதுக்கவிதைகளில் அமையும் உவமைகள் புதிய பொருளுடையனவாக, புதிய நோக்குடையனவாக அமைந்துள்ளன. சான்றாக,

“அரசியல் சட்டம் போல்
ஆகிவிட்டார் மக்களெல்லாம்
திருத்துகிறோம் அடிக்கடிதான்
திருந்துவதாய்த் தெரியவில்லை”³⁰

என்னும் கவிதைப் பகுதியில் ‘அரசியல் சட்டம் போல்’ என்பது புதிய உவமையாக அமைந்துள்ளது. கவிஞர் இக்பால் தனது புதுக்கவிதைகளில் இதுபோன்ற போக்கிலான உவமைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

‘புதிய சுமை’ என்னும் தலைப்பில் இக்பால் படைத்துள்ள புதுக்கவிதையில் ‘செல்போன்’ எனப்படும் ‘கைத்தொலைபேசி’யைப் பாடுபொருளாகக்

கொண்டுள்ளார். கைத்தொலைபேசி எப்போதும் மனிதர்களின் சட்டைப்பையில் இருப்பதைப் பாடும் கவிஞர்,

“தூரங்களைச் சுருக்கிப்
பைக்குள் வைத்தது போல்
உன் தோற்றம்.” (வா.ம.இ., ப.59)

என உவமையைக் கையாள்கிறார். கைத்தொலைபேசியின் பயன் குறித்த வெளிப்பாடாக இவ்வுவமை அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. ‘காதலும் மதமும்’ என்னும் கவிதையில் கவிஞர் காதலுக்கு மதத்தை உவமைப் படுத்தியுள்ளார்.

“மதங்களைப் போல்
காதலும் இல்லாதவற்றில்
நம்பிக்கை வைக்கச் சொல்கிறது.” (வா.ம.இ., ப.31)

என்னும் கவிஞர் இக்பாலின் உவமை பகுத்தறிவுச் சிந்தனையின் வெளிப்பாடாக அமைந்து கவிதைக்கு அழகியலைத் தருவதைக் காணமுடிகின்றது.

ஆண்டவனும் அமெரிக்காவும்

கவிஞர் இக்பால் உலகத்தையே தன் ஆளுகையின் கீழ்க்கொண்டுவரக் கருதும் அமெரிக்க நாட்டையும் மனிதனுக்கு அப்பாற்பட்ட ஆண்டவனையும் ஒப்பிட்டுப் படைத்த கவிதையாக ‘ஆண்டவனும் அமெரிக்காவும்’ என்னும் தலைப்பில் அமைந்த கவிதை உள்ளது. இக்கவிதையில் இடம்பெற்றுள்ள,

“ஆண்டவனைப் போலவே
அமெரிக்காவும்
அடிக்கடி அப்பாவிகளைத்
தண்டிக்கிறது.
அமெரிக்காவும்

ஆண்டவனைப் போல்
உலகெங்கும் பரவிக் கிடக்கிறது
உளவாளிகளாய்...” (காகித வாசம், ப.86)

என்னும் கவிதைப் பகுதி இரண்டு உவமைகளுடன் காட்சியளிக்கிறது. முதல் உவமைக்கும் இரண்டாவது பத்தியில் இடம்பெறும் உவமைக்கும் வடிவ அளவில் அமெரிக்கா, ஆண்டவன் என்னும் இரு சொற்களையும் சிறு இடமாற்றத்துடன் அமைத்து உவம உருபில் ஓர் ஏகார வேறுபாட்டைக் கொடுத்துக் கவிஞர் உணர்த்தும் பொருளையே மாற்றிக் காட்டியுள்ளார். இவ்வுவமை இருபொருள் உணர்த்தும் வகையில் படைக்கப்பட்டிருப்பதையும் காணமுடிகின்றது. முதலில் இடம்பெறும் உவமையில் வரும் ‘ஆண்டவனைப் போல்’ என்பதற்கு ஆட்சி நடத்தும் சர்வாதிகாரி போன்று என்றும் கடவுள் போல என்றும் இரு பொருள்கள் பொருந்தி வருகின்றன. ஆனால், இரண்டாவது உவமை நேரடிப் பொருளாக ‘அமெரிக்கா கடவுளைப் போன்று எங்கும் பரவியுள்ளது உளவாளிகளாய்’ என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது. இக்கவிதையின் உவமை அமைப்பு கவிஞர் இக்பாலின் கவிநுட்பத் திறனுக்குச் சான்றாகத் திகழ்கின்றது.

உருவகம்

கவிதைகளில் தொன்றுதொட்டுப் பின்பற்றப்பட்டு வரும் மரபு சார்ந்த உத்திகளில் ஒன்றாக ‘உருவகம்’ விளங்குகின்றது. உருவகம் புதுக்கவிதைகளில் புதுப்பொலிவுடன் படைக்கப்பெறுகின்றது. உருவகம் கவிதைக்கு முருகியல் இன்பத்தைத் தரும் உத்தியாக அமைந்துள்ளது. உவமையில் இருந்து நுட்பமாக மாறுபட்ட படைப்பாக்க உத்தியாக உருவகம் காணப்படுகிறது.

உவமையைக் கையாளும் படைப்பாளன் இரு பொருள்களைத் தொடர்புபடுத்தி ஒப்புமைநோக்கில் அவற்றை வெவ்வேறாகக் காட்டுகின்றான். ஆனால், உருவகம் இரண்டையும் ஒன்று என்னும் உள்ளுணர்வு தோன்றும் வண்ணம் காட்டுகின்றது. உவமை பற்றிக் குறிப்பிடும் திறனாய்வாளர் தத்துவஞானி அரிஸ்டாட்டில் கருத்தினை அடியொற்றிப் பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார்.

“உவமையைவிட உருவகம் ஆழமானது; சிக்கலானது. இது காரணமாகவே ‘அரிஸ்தோத்தல்’ என்னும் கிரேக்க தத்துவஞானி, ‘கவிதையின் தலையாய அம்சம் உருவகம்’ என்றார். அது கவிஞனின் உள்ளுணர்வில் பிறப்பதாகையால், கற்பிக்க முடியாதது என்றும் அவர் கூறினார். சுருங்கக்கூறின், உவமைகள் மனச்சித்திரங்களாக இருப்பன. உருவகமோ உணர்வுக் காட்சிகளாக அமைகின்றது. முன்னது காட்சிப் பொருள்; பின்னது கருத்துப் பொருள்.”³¹

என்று கூறும் பகுதி உவமை, உருவகம் இரண்டிற்கும் இடையேயுள்ள நுட்பமான பொருள் வேற்றுமையைக் காட்டுகின்றது. கவிஞர்கள் சிறந்த படைப்பாற்றல் உடையவர்களாக இருந்தால் மட்டுமே உருவகத்தைப் படைக்க முடியும். இதனை,

“அழகுகளில் அழகு உருவகத்தை நயமாக ஆள்வதே. அது பயிற்சியால் வருவதன்று. மேதையின் அடையாளங்களில் ஒன்று அது.”³²

என்னும் அறிஞர் கருத்து உணர்த்துகின்றது. உருவகத்தை நேர்த்தியாகவும் சிறப்பாகவும் அமைப்பது கவிஞனின் ஆற்றலைப் பொறுத்தது என்பதை இதனால் அறிய முடியும். சிங்கப்பூர் கவிஞர் இக்பால் தனது கவிதைகளில் உருவகத்தை மிகவும் நேர்த்தியாகக் கையாண்டுள்ளார்.

‘முதுகு’ என்னும் கவிதையில் முதுகிற்குப் பின்னால் சதி செய்யும் மனிதர்களின் இழிசெயலைக் கவிஞர் கவிதையாக்கம் செய்துள்ளார். இக்கவிதையில் முதுகினைத் திரையாகவும் குட்டிச்சுவராகவும் கவிஞர் உருவகப்படுத்தியுள்ளார். இதனை,

“இந்தத் திரைக்குள்
ஒளிந்து கொண்டுதான்
பகைவர்கள் நமக்குப்
பள்ளம் தோண்டுகிறார்கள்.

தேவைப்படும் போது
தெருநாய்கள்
இந்தக் குட்டிச்சுவரைத்
தேடிவந்து
நாக்கைத் தூக்கிப்
பெய்துவிட்டுப் போகின்றன.” (காகித வாசம், ப.12)

என்னும் கவிதைப் பகுதி உணர்த்துகின்றது. புதிய கவிதை வடிவத்திற்கு ஏற்ப உருவகமும் சொற்களாய் அமைந்து சிறப்புச் சேர்க்கிறது.

‘கனவுகள் வேண்டும்’ என்னும் புதுக்கவிதையில் கவிஞர் இப்பால் அழகிய உருவகங்களைப் படைத்துள்ளார்.

“என்
வாழ்க்கை ஓவியத்திற்கு
வண்ணம்
அடித்துக் கொண்டிருக்கும்
கனவுகளை எதற்காகக்
கலைக்கச் சொல்கிறாய்
கனவுகளைப் பகலிடம்

களவு கொடுத்துவிட்டுத்தான்
வெண்ணிலா முகம்
வெளிறிக் கிடக்கிறது.

என்
நெஞ்சம் எடுக்கும் இந்த
நிழற்படங்களை என்னிடம்
கழுவிக் காட்டும் வரை
கொஞ்சம்
காத்திருப்பாயா?

கனவுகளை என்னிடமிருந்து
கத்தரித்து விட்டால்
என்
வாழ்க்கைப் பட்டம்
வாலறுந்து விழுந்துவிடும்” (கனவுகள் வேண்டும், பக்.12-13)

என்னும் பகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள ‘வாழ்க்கை ஓவியம்’, ‘வாழ்க்கைப் பட்டம்’
ஆகியன உருவகங்களாகக் காட்சியளிக்கின்றன. இவை கவிதையின் அழகியல்
உணர்வு சிறக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளன. ‘ஊதுவத்தி’ என்னும் கவிதையில்
எரிந்து கொண்டு மணம் பரப்பும் ஊதுவத்தியைக் கவிஞர்,

“நீ
நெருப்பில்
மணம் அவிழும் மலர்” (காகித வாசம், ப.112)

என்று உருவகப்படுத்தியுள்ளார். இவை, கவிஞரின் படைப்புத் திறனையும்
கற்பனை வளத்தையும் உலகறியச்செய்யும் வரிகளாய் உள்ளன.

தனிநிலை உத்திகள்

புதுக்கவிஞர்கள் சில உத்திகளைப் புதுமை நோக்கில்

படைத்தளித்துள்ளனர். இவ்வுத்திகள் புதுக்கவிதைகளில் மட்டும் இடம்பெறும்

திறத்தன. அவ்வகையில் கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் பின்வரும் உத்திகள் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன. அவையாவன:

1. படிமம்
2. குறியீடு
3. முரண்

படிமம்

கவிஞர் இக்பால் தனது கவிதைகளில் பல படிமங்களை அமைத்துள்ளார். படிமம் என்பது ஒரு கருத்தை வாசகன் மனதில் காட்சியாய் விரிவடையச் செய்யும் ஒரு படைப்பாக்க உத்தியாகும். இதனை,

“புதுக்கவிதைகளின் தனித்தன்மைகளில் முக்கியமானதாகவும் பலராலும் வியந்து பாராட்டக் கூடியதாகவும் இருப்பது படிமமாகும். பழைய கவிதைகளில் இருந்து வெளியீட்டு முறையால் புதுக்கவிதைகள் வித்தியாசப்பட்டு விளங்குவதற்கும் படிமமே காரணமாகும். ஆங்கிலத்தில் ‘இமேஜ்’ எனப்படும் சொல்லின் நேரான தமிழ்ச்சொல்லாகப் பயன்படுத்தப்படும் ‘படிமம்’ என்பதை, அர்த்தத்தை, அனுபவத்தை, உணர்ச்சிகளைச் சொல்லிக் காட்டாமல் வாசகன் மனதில் எழுப்பிக் காட்டும் முறையையே நாம் படிமம் என்று குறிப்பிடுகிறோம்.”³³

என்று அறிஞர் விளக்குவர். இக்கருத்து, படிமம் என்னும் உத்தி பற்றிய தெளிவினைத் தருகின்றது. படிமம் புதுக்கவிதையை வளப்படுத்துவதோடு கவிஞனின் படைப்புத் திறனையும் உணர்த்தும் தன்மையதாய் இலங்குகின்றது என்பது தெளிவு.

படிமத்தின் அழகு

படிம உத்தி புதுக்கவிதையில் தேவையான அளவிற்கு அமைந்தால் அது கவிதைக்கு அழகையும் ஆற்றலையும் தரும். அதிகமாகப் படிம உத்தியைப் பயன்படுத்தினால் அது கவிதையின் இயல்பினைக் கெடுத்துவிடும்.

“படிமம் வெறும் காட்சியைத் தருவது மட்டுமல்ல. அதற்குமேல் அதுவே கவிதையின் ஆன்மாவாகவும் திகழக்கூடியது. எனவே, ஆன்மாவைச் சிதைக்காமல் படிமத்தைக் கையாள வேண்டும். அப்படி கையாளும் போது நவீன வார்த்தைகளின் நளினங்களுக்கு ஆசைப்படுவதைவிட வேண்டும். உண்டது போதும் என்ற பின்னும் ருசிக்காக உண்பது போல, எழுதிய படிமங்கள் போதும் என்று மனம் உணர்ந்த பின்னும் அழகு கருதி படிமங்களை மேலும் கையாளக் கூடாது. அதிகமாய் உண்டால் வயிறு கெடுவதைப் போல படிமங்கள் அளவுக்கு அதிகமானால் கவிதை கெட்டுவிடும்.”³⁴

என்னும் பகுதி, படிமம் என்னும் உத்தி பற்றியும் அது கவிதையில் அளவோடு படைக்கப்படுதல் வேண்டும் என்பதையும் அதிகமாகப் படிமங்களைக் கொண்ட கவிதை கெட்டுவிடும் என்பதையும் தெளிவாகக் கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது.

கவிஞர் இப்பால் ‘படிமம்’ என்னும் படைப்பாக்க உத்தியைத் தேவைக்கு ஏற்பத் தம் கவிதைகளில் பயன்படுத்தியுள்ளார். இது கவிதையின் பாடுபொருளை, கருத்துகளைப் படிப்பவர் உள்ளத்தில் காட்சியாய் விரிவடையச் செய்து பதிவு செய்யும் பணியை நிகழ்த்துகின்றன.

‘ஊதுவத்தி’ என்னும் கவிதையில் கவிஞர் இக்பால் அமைத்துள்ள ‘படிமம்’, இசுலாமிய மணவிழாக் (நிக்ஹாக்) காட்சியை வாசகன் மனதில் விரிவடையச் செய்கின்றது.

“புகை முக்காட்டுக்குள்
நீ புதைந்திருக்கும் போதே
மயக்கும் உன் மணக்கோலம்
அம்பலமாகிறது” (காகித வாசம், ப.112)

என்னும் கவிதைப் பகுதியை வாசிக்கும் போது இதில் இடம்பெற்றிருக்கும் சொற்கள் மனதில் ஒரு மணவிழாக் காட்சியாய் விரிவடைகிறது. இசுலாமிய மதம் சார்ந்தவரின் மணவிழா மனக்கண்ணில் தோன்றும் வகையில் ‘முக்காடு, மணக்கோலம்’ போன்ற சொற்கள் காட்சியளிக்கின்றன.

‘புதிய சுமை’ என்னும் கவிதையில் இடம்பெறும் கவிதையின் இறுதிப்பகுதி, படிமமாய் அமைந்து கவிதைக்கு அழகு தருகின்றது.

“வெளியே நின்று
கதவைத் தட்டிக்கொண்டிருக்கும்
உன்னை
இதய அறையில் குடியமர்த்தும் நாள்
வேகமாய் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.” (வா.ம.இ., ப.61)

என்னும் பகுதியில் யாரோ ஒருவர் கதவைத்தட்டி எழுப்பும் காட்சி விரிந்து சிந்தனையைத் தூண்டிக் கவிதையின் பொருளை உணர வைக்கின்றது. ‘ஆயிரம் கிளைகளுடன்’ என்னும் கவிதையில் கவிஞர் இக்பால் படிம உத்தியைக் கையாண்டிப்பதையும் காணமுடிகிறது.

“வாழ்க்கை
ஒற்றைப் பூவிலிருந்து

உதிர்கிறது

மரணம்

ஆயிரம் கிளைகளுடன்

அசைகிறது,” (வா.ம.இ., பக்.49 & 51)

என்ற இக்கவிதைப் பகுதியில் செடியிலிருந்து பூ உதிர்ந்து விழும் காட்சியும், ஆயிரம் கிளையுடைய பெருமரம் ஒன்று அசையும் கோலமும் வாசகர் மனக்கண் முன் நின்று நிழலாடுகின்றன. இவ்வாறு படிமம் என்னும் நவீனக் கவிதை உத்தி கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் இடம்பெற்று வாசகனுக்குப் புதுக் கவிதானுபவத்தை நல்குகின்றது.

குறியீடு

புதுக்கவிதைகளில் பெரும்பாலான கவிஞர்கள் பயன்படுத்தும் ஓர் உத்தியாகக் ‘குறியீடு’ இருக்கின்றது.

“குறியீடு என்பது ஒன்றை இன்னொன்றால் குறிப்படுத்திப் படைப்பதாகும். சொல்ல வந்த பொருளுக்குரிய குறியீடுகள் வெளிப்படையாகக் கவிதைகளில் வரும். குறியீடுகளின் மூலம் கவிஞர் உணர்த்த விரும்பிய பொருள் உட்கருத்தாக அமையும்.”³⁵

என்று குறியீட்டு உத்தியின் அமைப்பையும் அது கவிப்பொருளை உணர்த்தும் விதத்தையும் திறனாய்வாளர் குறிப்பிடுகின்றார். சொற்களால் விவரிக்க முடியாதவற்றைப் புலப்படுத்துவதற்கும் சில சூழ்நிலைகளில் மறைக்க வேண்டியதை மறைத்துக் கூறுவதற்கும் குறியீடு பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

கவிஞர் இக்பால் தனது கவிதைகளில் பல குறியீடுகளை அமைத்துப் பொருள் புலப்பாட்டினை நன்கு வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“ஏதேன் தோட்டத்தில்
என்றோ வீசிய காற்றுத்தான்
இப்போதும் வீசிக்கொண்டிருக்கிறது.
இதில்
ஏவாள் ஆதாம் நீ நான்
சொன்ன செய்திகள் இருக்கின்றன.” (காகித வாசம், ப.65)

என்னும் கவிதையில் ஏதேன் தோட்டம், ஆதாம், ஏவாள் என்னும் சொற்கள் குறியீடாய் அமைந்துள்ளன. மேலும், உள்ளத்திலிருந்து சொன்ன செய்திகள் இன்றும் மறையாமல் நிலைத்து நிற்கின்றன என்ற கவிதையின் உட்பொருளை வாசகனுக்கு உணர்த்தி நிற்கின்றன. ‘விமர்சக வேட்டை’ என்னும் கவிதையில் கவிஞர்,

“தாஜ்மகால்
அதிசயமான அழகுகளைச்
சுமந்துகொண்டிருக்கிறது.
ஆயினும் ஒரு குறை
உள்ளே இரண்டு பிணங்கள்” (கனவுகள் வேண்டும், ப.70)

என்று குறியீட்டைப் பயன்படுத்திக் கவிதையின் உட்பொருளான விமர்சனம் செய்தல் என்பதனை வாசகனுக்குத் தெளிவுபடுத்துகின்றார். ‘தாத்தா குழந்தை’ என்ற கவிதையில்,

“நான் ஏந்திய இரண்டு
பிச்சைப் பாத்திரங்களில்
வந்து விழுந்த
தங்க நாணயம் நீ” (வா.ம.இ., ப.11)

என்று குறியீட்டை கவிப்பொருள் உணர்த்துமாறு பயன்படுத்துகின்றார். மேலும், ‘ஊதுவத்திகள்’ என்னும் தலைப்பிலமைந்த கவிதையில்,

“ஊதுவத்திகள்
எங்களிலும் உண்டு
எரிந்தபடி சிலர்
எரியாமலே பலர்” (காகித வாசம், ப.113)

என்று கவிஞர் இக்பால் மனிதர்களின் இருவேறுபட்ட தன்மையினரை வேறுபடுத்திக் காட்டும் முகத்தான் ஊதுவத்தியைக் குறியீட்டுப் பொருளாய் அமைத்துக் கவிதை யாத்துள்ளார். இவ்வாறு சிங்கப்பூர் கவிஞர் இக்பாலின் கவிதைகளில் குறியீடுகள் என்னும் உத்திமுறை சிறப்பாக அமைந்து கவிநலம் சேர்க்கின்றது.

முரண்

மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை என்னும் இரு வடிவங்களிலும் கவிஞர்களால் பின்பற்றப்படும் உத்தியாக முரண் அமைந்துள்ளது. இரண்டு முரண்பட்ட பண்புகள் கொண்டவற்றை ஒன்றாக இணைத்துப் பாடுவதை முரண் என்று கூறுவர். புதுக்கவிதைகளில் சமுதாய முரண்பாடுகளை இவ்வுத்தியின் வழியாகக் கவிஞர்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

கவிஞர் இக்பால் முரண்பட்ட, எதிர்மறைப் பொருள் கொண்ட சொற்களைத் தனது கவிதையில் ஒரே அடியில் அமைத்துப் பாடியுள்ளார்.

“பயமில்லாத
வாழ்க்கை
பயத்தை அதிகரிக்கிறது.

பகல் முழுதும் இருட்டைக்
குறைசொல்லிக் கொண்டிருந்தவனுக்கு
இரவில் நிம்மதியான தூக்கம்.” (வா.ம.இ., பக்.38-39)

என்னும் கவிதைப் பகுதியில் ‘பயமில்லாத’, ‘பயம்’ என்னும் முரண்பட்டவையும் பகல், இரவு என்னும் எதிர்மறைகளும் ஒன்றாக அமைந்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. அதேபோன்று,

“முதுமை
கிழிசல் அல்ல;
தையல்

வாலிபம் கிழித்த
வாழ்க்கைத் துணியைத்
தள்ளாடும் முதுமைதான்
தைத்துக் கொடுக்கிறது.

இருள்
இளமையின் நிறம்;
முதுமை வெள்ளையடித்த
வெண்பா” (வா.ம.இ., ப.40)

என்னும் கவிதைப் பகுதியில் கிழிசல் – தையல், வாலிபம் – முதுமை, இருள் – வெள்ளை என்னும் முரண்கள் அமைந்து கவிதைக்கு முரணற்ற அழகைத் தருகின்றன. இதேபோல், இதயமலர்கள் என்னும் நூலில் ‘குறை’ என்ற கவிதையில் இருந்தது – இல்லை என்ற முரண்களையும், கனவுகள் வேண்டும் என்ற நூலில் ‘நேரமில்லை’ என்ற தலைப்பில் உண்டு – இல்லை என்ற முரண் உத்திகளையும் அமைத்துக் கவிஞர் இப்பால் கவிதைகள் படைத்துள்ளார்.

சிறப்புநிலை உத்திகள்

புதுக்கவிஞர்கள் தமது கவிதைப் படைப்பாக்கத்தில் வேறு எந்தக் கவிஞரும் பயன்படுத்தாத, புதிய உத்திகளைக் கையாண்டு கவிதைகளைப் படைப்பர். அவை, அந்தக் கவிஞரின் சிறப்பான உத்திகள் என்று

அழைக்கப்பெறும். கவிஞன் தான் சொல்ல வந்த கருத்தைப் புதிய உத்திகளின் வழிப் புலப்படுத்துதல் என்பது இதன் நோக்கமாகும். அந்த வகையில் கவிஞர் இக்பால் தனது புதுக்கவிதைகளில் சிறப்பு நிலையில் பயன்படுத்தியுள்ள உத்திகள் வருமாறு:

1. துளிப்பாவின் தலைப்பை இறுதிச் சீராக அமைத்தல்
2. இருபொருள்படத் தலைப்பிடுதல்

இவ்விரண்டு வகை உத்தியைக் கையாண்டு கவிஞர் இக்பால் கவிதைகள் படைத்திருப்பது அவரது படைப்பாக்க முறையின் தனித்தன்மையாகக் காட்சியளிக்கின்றன.

தலைப்பு இறுதிச் சீர்

கவிதையின் தலைப்பினை இறுதிச் சீராகக்கொண்டு 'துளிப்பா' வடிவில் இக்பால் படைத்துள்ள கவிதை வருமாறு;

“வெயிலில் இருந்து
நிழலைத் தயாரிக்க
கற்றுக் கொடுக்கிறது
மரம்.

அடங்கி இருப்பதால்
வெட்டப்படாமல்
இருக்கிறேன் என்கிறது
வேர்.” (காகித வாசம், ப.77)

இக்கவிதைகளில் இறுதிச் சீராக அமைந்துள்ள மரம், வேர் என்பன கவிதையின் பாடுபொருள்கள் ஆகும். அதன் மூலம் மனித சமுதாயத்திற்குத் தேவையான சிந்தனையைக் கவிஞர் வழங்க முயற்சி செய்துள்ளார்.

இருபொருள்படத் தலைப்பிடுதல்

இருபொருள்படத் தலைப்பிடல் என்னும் ஒரு புதிய உத்தியைக் கவிஞர் இக்பால் கையாண்டுள்ளார். இவ்வகை உத்தி இரட்டுறமொழிதல் அல்ல. ஒரே கவிதையில் இரு பொருள்களை விளக்கித் தெளிவுபடுத்தல் என்னும் முறைமையில் இவ்வுத்தி அமைந்துள்ளது. சான்றாக, ‘சந்தேகம்’ என்னும் தலைப்பில் அமைந்த கவிதை வருமாறு;

“ஐயம்
விடைகளைத் தேடி நடப்பது.

சந்தேகம்
விளக்குகளை அணைப்பது

ஐயம்
சாவியைத் தேடுவது

சந்தேகம்
கதவில்லாத கல்லறை எழுப்பி
நம்மை நாமே
அடக்கம் செய்வது.” (வா.ம.இ., ப.65)

என்னும் பகுதியில் ஐயம், சந்தேகம் என்னும் இரண்டு சொற்களும் ஒன்றல்ல என்பதைக் கவிஞர் தம் கவிதையில் தெளிவு படுத்தியுள்ளார்.

உள்நிலையமைப்பு

புதுக்கவிதையின் அமைப்பாக்க முறையினைப் புறவய நோக்கில் இருவகையாகப் பகுக்க இயலும் அவையாவன,

1. உள்நிலையமைப்பு
2. புறநிலையமைப்பு

உள்ளிலை அமைப்பு என்பது கவிதையில் இடம்பெற்றுள்ள சொற்கள், அடிவரையறைகள், வாக்கிய அமைப்பு முதலானவற்றினைக் காண்பது. புறநிலையமைப்பு என்பது கவிதையின் முழுமையைக் கொண்ட வடிவமைப்பு. இவ்விரண்டு அமைப்புகளில் புறநிலை அமைப்பில் கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் காணப்படும் பாவகை அமைப்புகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஈண்டு, இக்பால் கவிதைகளின் உள்ளிலையமைப்புக் கூறுகளும் ஆராயப்படுகின்றன.

உள்ளிலையமைப்புக் கூறுகள்

சிங்கப்பூர்க் கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் அமைக்கப்பட்டுள்ள உள்ளிலையமைப்பினைக் கீழ்க்காணும் வகைகளில் பகுக்க இயலும் அவையாவன,

1. அடியும் தொடரும்
2. பத்தியும் வாக்கியமும்
3. ஒரு சொற்றொடர் ஒரு வாக்கியம்
4. முடிவமைப்பு

அடியும் தொடரும்

கவிதையின் உள்ளிலையமைப்பில் முதன்மைக் கூறாக விளங்குவது கவிதையில் அமைந்துள்ள அடியமைப்பும் தொடரமைப்பும் ஆகும். இவை கவிஞனின் படைப்பாக்கத் திறனுக்கும் பாடுபொருளுக்கும் உணர்ச்சிக்கும் ஏற்ப அமையும்.

கவிதைகளில் அமையும் அடி பற்றித் தொல்காப்பியம்,

“அடியின் சிறப்பே பாட்டெனப்படும்”³⁶

என்று குறிப்பிடுகின்றது. இந்நூற்பா கவிதைக்கு அடியமைப்பு எவ்வளவு முதன்மை பெற்ற கூறு என்பதை உணர்த்துகின்றது. அடியமைப்பு பாடலின் பொருட்கோட்பாடு, நடையழகு இவற்றிற்கான களமாக விளங்கும் தன்மையது.

வாக்கிய அமைப்பு உரைநடை மரபைத் தாங்கிப் படைக்கப்பெறும் புதுக்கவிதையில் செல்வாக்குப் பெற்ற அமைப்பாக உள்ளது.

“அடிபல தொடர்ந்து கருத்து முற்றின்
அடித்தொடர் என்றே அறையப்படுமே”³⁷

என்பர் புதுக்கவிதைக்கு இலக்கணம் வகுத்த அறிஞர். பல அடிகள் தொடர்ந்து வந்து ஒரு கருத்து முற்றுப் பெற்றால் அது அடித்தொடர் எனப்படும். இதனைப் புதுக்கவிதைகளில் காணமுடியும். கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் இரண்டடி ஒரு தொடர் முதலாகப் பல்வேறு அடித்தொடர் அமைப்புகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இரண்டடி ஒரு தொடர்

கவிஞர் இக்பால் இரண்டடிகளைக் கொண்ட ஒரு தொடர் அமைப்பினைத் தனது புதுக்கவிதையில் படைத்துள்ளார்.

“மரணம்
வாழ்வின் நிழல்” (வா.ம.இ., ப.67)

கவிதையின் இப்பகுதியில் மூன்று சீர்கள் இரண்டடியாக நின்று பொருள் புலப்படுத்தும் ஒரு தொடராக அமைந்துள்ளன.

மூன்றடி ஒரு தொடர்

மூன்றடிகளில் அமைந்த ஒரு தொடர் என்னும் அமைப்புமுறை இக்பால் கவிதைகள் பலவற்றில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. சான்றாக, 'புதிய துணை' என்னும் கவிதையில்,

“நான்
பிரிந்து வாழ முடியாத
துணையாக நீ” (காகித வாசம், ப.36)

இப்பகுதியில் ஆறு சீர்கள் மூன்றடியாக நின்று ஒரு தொடராக அமைந்துள்ளன.

நான்கடி ஒரு தொடர்

இவ்வமைப்பில் பல கவிதைகளின் அடிகள் காணப்படுகின்றன. 'நரை வெளிச்சம்' என்னும் கவிதையில் இடம்பெறும்,

“வண்ணங்கள் இழந்த
இந்த வில்லை
எவரும் எளிதில்
ஒடித்துவிட முடியாது.” (காகித வாசம், ப.82)

என்னும் கவிதைப் பகுதி இதற்குச் சான்றாக அமைந்துள்ளது. இவ்வடியில் எட்டுச் சீர்கள் நான்கடியாய் அமைந்து ஒரு தொடர் முற்றுப்பெறுவதைக் காணமுடிகின்றது. கவிஞர் இக்பால் தனது புதுக்கவிதைகளில் இதுபோன்ற அடித்தொடர் அமைப்பை அதிகபட்சமாகப் 'பதினொரு அடி ஒரு தொடர்' என்னும் அளவிற்கு வரையறை செய்து கவியாக்கம் செய்துள்ளார்.

பத்தியும் வாக்கியமும்

கவிஞர் இக்பாலின் கவிதைகளில் ஒரு வாக்கியத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அடிகள் ஒரு வாக்கியமாகவும், ஒரு வாக்கியம் ஒரு பத்தியாகவும் அமையும்

வண்ணம் கவிதைகளை அமைப்பாக்கம் செய்திருப்பதை அறிய முடிகின்றது. கவிஞர் தாம் எடுத்துக்கொண்ட பாடுபொருளுக்கு ஏற்ப, பத்திகளையும் வாக்கியங்களையும் வரையறை செய்துள்ளார். இவ்வமைப்பு கவிதையைப் படிப்பவர்க்குப் பொருள் எளிதில் புலப்படவும் கவிதை வடிவத்தைப் பார்ப்பவர்க்கு ஓர் ஒழுங்குடன் கூடிய அழகியலைக் காணும் வகையிலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

கவிஞர் இப்பால் படைத்துள்ள புதுக்கவிதைகளில் பதினொரு பத்தியமைப்பு வரை பேரெல்லை காணப்படுகின்றது. 'தெருக்கூத்து' என்னும் கவிதை இரண்டடி ஒரு தொடர், ஒரு வாக்கியம், ஒரு பத்தி என்னும் அமைப்பு முதல் ஐந்தடி ஒரு வாக்கியம், ஒரு பத்தி என்னும் பேரெல்லை வரை சென்று முடிந்துள்ளது. இதனை,

“நாங்கள்

மடக்க முடியாத

மணற் கம்பளங்கள்

நாடுகளின் மேலே கிடக்கும்

நரம்புகள்.

வறண்டு கிடந்தே ஊருக்கு

வளம் சேர்க்கும் ஆறுகள்.

தேசக் கையில்

திருத்தி அமைக்கப்படும் இரேகைகள்.

கால்களால் நெய்யப்படும்

கறுப்புச் சேலைகள்

புழுதி மகரந்தம் சுமக்கும்

பொன்னாடைகள்.

விளக்குகள் இரவெல்லாம் விழித்து
வெள்ளை யடிக்கும்
பாதச்சுவர்கள்...

நீங்கள் யாரையேனும்
தெருப் பொறுக்கியென்று
திட்டும் போது
எங்களையும் அல்லவா
இழிவுபடுத்துகிறீர்கள்.

கால்களால் எங்களைக்
கடிந்தது போதாதென்று
சொல்லிலும் நீங்கள்
சூடுபோட வேண்டுமா?" (கனவுகள் வேண்டும், ப.41)

என்னும் கவிதை உணர்த்தும். கவிஞர் இக்பால் அடி, வாக்கியம், பத்தி எனச் சில
வரையறைகளுடன் மேற்கொண்டுள்ள புதுக்கவிதை அமைப்புமுறை,
பாடுபொருளை வாசகர் உள்ளத்தில் பதிய வைப்பதிலும் கண் வழியாகவும்
கருத்து வழியாகவும் சுவைபயப்பதிலும் சிறந்து நிற்கின்றது.

ஒரு பத்தி ஒரு கவிதை

கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் ஒரு கவிதை ஒரு பத்தியில் முழுமை பெற்ற
அமைப்புடையதாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளது. 'கவிதை' என்னும் தலைப்பில்
அமைந்த அந்தக் கவிதை வருமாறு:

“காகிதத்தில்
ஓசையின்றிச் செய்யப்படும்
கல்வெட்டு
கனவுகளாய்ச் சுரக்கும்
நினைவு
தளைகள் பூட்டிக்கொண்ட
சுதந்திரம்

பொய்யாய் இருக்கும்

மெய்

சொல்லில் வராத சொல்” (காகித வாசம், ப.49)

இக்கவிதை ஐந்து வாக்கியங்களைக் கொண்ட ஒரு பத்தியாக அமைந்துள்ளது. இப்பத்தியில் அமைந்துள்ள ஒவ்வொரு அடியும் மூன்று அல்லது நான்கு சீர்களைக் கொண்டுள்ளது. கவிதையின் ‘முடிவு’ மூன்று சீர்களைக் கொண்ட ஒரு அடியாக அமைந்துள்ளது. கவிதை என்னும் தலைப்பிற்கேற்ப இக்கவிதை சொற்செட்டாய்க் காட்சியளிக்கின்றது.

கவிதை முடிவு – அமைப்பு

கவிஞர் இக்பால் எழுதியுள்ள கவிதைகளில் புதுக்கவிதைகளின் முடிவுப்பகுதி சில அமைப்புகளைக் கொண்டு அமைந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. அவையாவன,

1. வினாவில் முடிதல்
2. குறிப்புப் பொருளுடன் முடிதல்
3. வேண்டுகோளுடன் முடிதல்
4. விளிச்சொல் அல்லது முன்னிலைச் சொல்லுடன் முடிதல்

வினா முடிவு

கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் வினாவுடன் கவிதையின் முடிவுப்பகுதி அமையும் வகையில் சில கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார். சமுதாயத்தை நோக்கிய வினாக்களாக, வாசகர் உள்ளத்தில் அலைகளைத் தோற்றுவிக்கும் வினாக்களாக இவை அமைந்துள்ளன.

‘நரை வெளிச்சம்’ என்னும் தலைப்பில் கவிஞர் இக்பால் படைத்துள்ள கவிதையில் நரை தென்படும் முதுமையை நான்கு பத்திகளில் விளக்கிவிட்டு, இறுதியாகக் கவிதையை முடிக்கும் பகுதியை மூன்று அடிகளில் ஆறுசீர்களைக் கொண்ட வினா வாக்கியமாக முடித்திருப்பது கவிஞரின் கவிதை அமைப்பாக்க உத்தியைக் காட்டுகின்றது.

“யார் சொன்னது
இதனை இருள்கவியும்
அந்தி என்று?” (காகித வாசம், ப.83)

நரை வெளிச்சம் முடிவல்ல என்னும் பொருளில் பாடியுள்ள கவிஞர், கவிதையின் இறுதியில் வினாவை அமைத்து விடையை வாசகரின் முடிவுக்கு விட்டுள்ளார்.

குறிப்புப்பொருள் முடிவு

கவிதையின் முடிவினைக் குறிப்புப் பொருளாக அமைத்துப் படிப்பவர் மனத்தில் தோன்றும் விடையைக் கவிதையின் முடிவாக அமைக்கும் வகையில் கவிஞர் இக்பாலின் கவிதை சிலவற்றில் ‘முடிவுப்’ பகுதி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ‘கேள்வித்தாள்’ என்னும் கவிதையின் முடிவு குறிப்புப் பொருள் கொண்டதாய் அமைந்துள்ளது.

“புகைப்படம் ஆகிவிட்ட
பழைய
பேசும்படம்” (கனவுகள் வேண்டும், ப.71)

என்ற கவிதைப் பகுதியில் வினாத்தாள் பாதுகாத்து மாட்டப்பட்டுள்ள அல்லது வைக்கப்பட்டுள்ள நிழற்படம் போன்றது என்பதையும் அதனை எத்தனை ஆண்டுகள் கழித்து எடுத்துப் பார்த்தாலும் தேர்வு எழுதிய அனுபவத்தை

மனக்கண் முன் பேசும் படமாக இருக்கும் என்பதையும் குறிப்புப்பொருள் வெளிப்படுத்தும் வகையில் கவிதையின் முடிவு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இது கவிஞர் இக்பாலின் கவிதை அமைப்பாக்கத் திறனை வெளிப்படுத்துகின்றது.

வேண்டுகோளுடன் முடித்தல்

கவிதையின் முடிவில் ஒரு வேண்டுகோள் அமையும் வகையில் முடிப்பதை ஓர் உத்தியாகப் புதுக்கவிஞர்கள் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். அந்த முறையைப் பயன்படுத்திக் கவிஞர் இக்பால் 'கடைசி மொழி' என்னும் கவிதையில் 'முடிவுப்' பகுதியை அமைத்துள்ளார். தமிழை நோக்கிக் கவிஞர் வேண்டுகோள் வைக்கும் முகமாக இதன் முடிவுப் பகுதி அமைந்துள்ளது.

“தமிழே

முதல் மனிதனின் பேச்சாக

நீ இருந்தது போல்

இங்கு

கடைசி மனிதனின் பேச்சாகவும்

நீயே இருப்பாய்” (காகித வாசம், ப.140)

என்று வேண்டுகோளுடன் கவிதையை நிறைவு செய்கின்றார். இத்தகைய முடிவு உத்தியும் கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் பயின்று வருகின்றன.

விளிச்சொல்லுடன் முடித்தல்

கவிஞர் இக்பால் தனது கவிதைகள் சிலவற்றை “வா, நீ, வாசகனே” என்னும் விளிச்சொற்களுடன் முடித்தலைக் காணமுடிகின்றது. கவிதையின் மையக்கருத்தைப் பதியவைக்கும் ஓர் உத்தியாகக் கவிஞர் இந்த அமைப்பினைப் பின்பற்றியுள்ளார். ‘வாசகன்’ என்னும் கவிதையின் ‘முடிவுப் பகுதி’யாக அமைந்துள்ள கவிதைப் பகுதி வருமாறு:

“அட்டையில்
என்னைத் தேடாதே;
அது என்
முகமுடி.

உன் முகவரி
தெரியாவிட்டாலும்
உனக்காகத் தொடர்ந்து
எழுதிக் கொண்டிருப்பேன்
வாசகனே!” (வா.ம.இ., பக்.124-125)

என்று முடியும் பகுதியில் வாசகனை விளித்து, உனக்காகத் தொடர்ந்து
எழுதுவேன் என்று சொல்லும் வகையில் கவிதை முடிந்துள்ளது.

தொகுப்புரை

கவிதை இலக்கியம் என்பது மரபுக்கவிதையாகப் படைக்கப்பெறும் போது
அதற்கேற்ப யாப்பு மரபுகளை உள்ளடக்கிய படைப்பாக்க நெறிகளைக்
கொண்டதாக அமைந்துள்ளது.

- உணர்ச்சி, கற்பனை, வடிவம் என்னும் மூன்று இலக்கியக் கூறுகளும்
கவிதையில் அமையும்போது அக்கவிதை இலக்கியத்திறன் மிக்க
படைப்பாக விளங்குவதைக் காணமுடிகின்றது.
- கவிதைக்கு முருகியலைத் தரும் கூறாக ஒலிநயம் விளங்குகின்றது.
ஒலிநயம் மிக்க கவிதை உயிருடன் கூடிய உடல் போன்றது என்று கருதும்
மரபு கவிதைப் படைப்பாக்கத்தில் இருந்து வந்துள்ளதை அறிய
முடிகின்றது.

- தற்சார்புக் கவிதை, தற்சாராக் கவிதை என்னும் இருவகை ஆங்கில மரபு உலகக் கவிதைகளை வகைப்படுத்தும் அளவுகோலாய் இருப்பதைத் திறனாய்வாளர் பலரும் ஏற்றுப் போற்றியதை அறிஞர்களின் கருத்துகள் உறுதி செய்கின்றன.
- தமிழ்க் கவிதையுலகில் மரபும் புதுமையும் வளர்ச்சி பெற்று வந்துள்ளதைத் தமிழ்க்கவிதை இலக்கிய வரலாறு உணர்த்துகின்றது.
- தமிழகக் கவிஞர்கள் மட்டுமின்றிப் புலம்பெயர்ந்த தமிழ்க்கவிஞர்கள் பலரும் தமிழ்க்கவிதை இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பணி செய்துள்ளனர்.
- தமிழகக் கவிமரபின் தொடர்ச்சியாகவே சிங்கப்பூர், மலேசிய நாட்டுக் கவிஞர்களின் கவிமரபு அமைந்துள்ளதை அவர்களது படைப்புகள் காட்டுகின்றன.
- சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞர்களில் சிறந்து விளங்குபவராகக் கவிஞர் இக்பால் இருந்துவருவதை அவரது கவிதைகள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.
- கவிஞர் இக்பால் மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை என்னும் இருவடிவங்களில் கவிதைகளைப் படைப்பதில் ஆற்றல் மிக்கவர். அவரது மரபுக்கவிதைகள் வெண்பா, ஆசிரியப்பா, விருத்தப்பா ஆகிய யாப்புகளில் பாடப்பெற்றுள்ளமை கவிஞரின் புலமைத் திறனுக்குச் சான்றாக அமைந்துள்ளன.
- கவிஞர் இக்பாலின் மரபுக்கவிதையில் ஒலிநயம், சொல்லாட்சி, தொடரமைப்பு, கற்பனை, யாப்பு மரபுகள், பாவகை, பாவினம், உவமை, உருவகம், உத்திகள் எனப் பல கூறுகள் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன. இவை கவிதையின் பாடுபொருளுக்கு ஏற்பவும் வடிவத்திற்கு ஏற்பவும்

அமைந்திருப்பது கவிஞர் இக்பாலின் கவியாளுமைத் திறனைக் காட்டுகின்றன.

- கற்பனை வளம் கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் இயல்பாய் அமைந்துள்ளது. இயற்கை, சமுதாயம் பற்றிய பாடுபொருள்களில் பாடப்பட்டுள்ள கவிதைகளில் கற்பனை வளம் பாடுபொருளுக்குத் தக அமைந்து கவிதைக்கு முருகியலைத் தருகின்றது.
- எளிய சொற்கள், இனிய சந்தங்கள், ஆழமான கருத்துகள் எனப் படைப்பாக்கம் பெற்றுள்ள இக்பாலின் மரபுக்கவிதைகள் நயமிக்க இலக்கியங்களாக அமைந்துள்ளன.
- கவிஞர் இக்பால் மரபுக்கவிதைக்கு இணையாகப் புதுக்கவிதைத் துறையிலும் படைப்பாக்கத் திறன் மிக்க கவிஞராக விளங்குகின்றார்.
- புதிய வடிவம், புதிய பாடுபொருள் என அமைந்துள்ள கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் புதிய படைப்பாக்க உத்திகள் வளமாக அமைந்திருப்பது காணத்தக்கது.
- கவிஞர் இக்பாலின் புதுக்கவிதைகளில் மரபுவழி உத்திகள், தனிநிலை உத்திகள், சிறப்புநிலை உத்திகள் என்னும் மூன்றுவகை உத்திகள் அமைந்திருக்கின்றன.
- மரபிலக்கியங்களின் வழிவந்த உவமை, உருவகம், சொல்லாட்சி போன்றவை இக்பால் கவிதைகளில் இயல்பாக அமைந்திருக்கின்றன.
- புதுக்கவிதைக்கு மட்டும் உரிய தனிநிலை உத்திகள் எனப்படும் படிமம், குறியீடு எனப்படும் உத்திகளைக் கையாண்டு கவிஞர் இக்பால் தனது புதுக்கவிதைகளுக்கு வலிமை சேர்த்துள்ளார். இவ்வுத்திகள் இக்பாலின் புதுக்கவிதைக்கு அழகியலைத் தந்து கவிதையின் பாடுபொருளை

எளிதாகப் படிப்போர் உள்ளத்தில் பதியவைக்கும் பணியைச் செய்வதை அவரது கவிதைகள் வழிக் காணமுடிகின்றது.

- மரபுக்கவிதைகளில் பயின்று வரும் முரண் என்னும் உத்தியும் கவிஞர் இக்பாலின் புதுக்கவிதைகளில் சிறப்பான படைப்பாக்க உத்தியாக அமைந்துள்ளது.
- அமைப்பியல் நோக்கிலான கூறுகள் பல கவிஞர் இக்பாலின் புதுக்கவிதைகளில் அமைந்துள்ளன. அடி, தொடர், வாக்கியம், குறிப்புப்பொருள் உணர்த்துதல், வினாப்பொருள் வழி கவிப்பொருளைச் சுட்டல் என்னும் படைப்பாக்க முறைகள் இக்பால் கவிதைகளில் காட்சியளிக்கின்றன.
- புதுக்கவிதைகளின் முடிவுகளை வினாவுடன் முடித்தல், குறிப்புப் பொருளுடன் முடித்தல், விளிச்சொற்களுடன் முடித்தல் என்னும் உத்திகளில் அமைத்துள்ளமை கவிஞர் இக்பாலின் கவித்திறன் வெளிப்பாடாக உள்ளன.
- சிங்கப்பூர்க் கவிஞர் க.து.மு.இக்பாலின் மரபுக்கவிதைகள், புதுக்கவிதைகள் வெறும் கருத்துச் செறிவுடைய எழுத்தாக நின்றுவிடாமல் இலக்கிய வளம் மிக்கதாகவும் படைப்பாக்க முறைமைகளைக் கொண்டதாகவும் விளங்குகின்றன.
- எளிய சொற்கள், நிறைவான கருத்துகள், வளமான இலக்கியக் கூறுகள் எனப் படைக்கப்பட்டுள்ள கவிஞர் இக்பால் கவிதைகள் தமிழை வளப்படுத்தும் படைப்புகளாகத் திகழ்கின்றன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. இரா.சாவித்திரி, இலக்கியத் திறனாய்வியல் ஓர் அறிமுகம், ப.222
2. சு.பாலச்சந்திரன், இலக்கியத் திறனாய்வு, ப.145
3. புறநா.115
4. பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், பக்.99-100
5. சு.பாலச்சந்திரன், இலக்கியத் திறனாய்வு, பக்.150-151
6. திருக். 65
7. திருக். 66
8. புறநா.188
9. தா.ஏ.ஞானமூர்த்தி, இலக்கியத் திறனாய்வியல், ப.236
10. மு.வரதராசன், இலக்கியத்திறன், ப.189
11. தா.ஏ.ஞானமூர்த்தி, இலக்கியத் திறனாய்வியல், பக்.161-162
12. சு.பாலச்சந்திரன், இலக்கியத் திறனாய்வு, ப.144
13. சோ.அருணாசல தேசிகர் (உ.ஆ), நந்திக் கலம்பகம், ப.177
14. இராமலிங்க வள்ளலார், திருவருட்பா, அருள்விளக்க மாலை, பா.18
15. சு.பாலச்சந்திரன், இலக்கியத் திறனாய்வு, ப.153
16. தா.ஏ.ஞானமூர்த்தி, இலக்கியத் திறனாய்வியல், ப.219
17. மேலது, பக்.110-112
18. சு.பாலச்சந்திரன், இலக்கியத் திறனாய்வு, ப.92
19. அமிர்தசாகரர், யாப்பருங்கலக் காரிகை, ப.3
20. தண்டியலங்காரம், நூ.74
21. அமிர்தசாகரர், யாப்பருங்கலக் காரிகை, நூ.16

22. தண்டியலங்காரம், பொருளணியியல், நூ.5
23. மேலது, நூ.35
24. ச.வே.சுப்பிரமணியன், இளங்கோவின் இலக்கிய உத்திகள், ப.6
25. அர்ச்சுன.தட்சிணாமூர்த்தி, புதுக்கவிதை சில பார்வைகள், பக்.39-40
26. ந.முருகேசன், புதுக்கவிதைகளில் படிமம், ப.11
27. சுபாசு, எது புதுக்கவிதை?, ப.31
28. அ.ச.ஞானசம்பந்தன், இலக்கியக் கலை, பக். 242-243
29. சுபாசு, எது புதுக்கவிதை?, ப.30
30. எழிலவன், மரவடியில் போதிமரம், ப.66
31. கைலாசபதி, கவிதை நயம், ப.29
32. அ.ச.ஞானசம்பந்தன், இலக்கியக் கலை, ப.29
33. ந.முருகேசன், புதுக்கவிதைகளில் படிமம், ப.12
34. மேலது, ப.76
35. சுபாசு, எது புதுக்கவிதை?, ப.31
36. தொல்., பொருள், நூ.342
37. இரா. இராஜேந்திரன், புதுக்கவிதை இலக்கணம், ப.53

இயல் - 4

கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் சமுதாயக் கருத்தாக்கம்

மனிதன் ஒரு சமுதாய விலங்கு என்பர். மனித சமுதாயம் மிகப் பரந்துபட்ட எல்லையை உடையது. சமுதாயத்தில் முதன்மை இடம் வகிப்பது மனித இனமாகும். மனிதனால் அவன் வாழும் சமுதாயத்தை மறந்து, புறக்கணித்துவிட்டு வாழ முடியாது. சமுதாயத்தின் அகப்புறச் செயல்பாடுகள் மனித வாழ்க்கையோடு நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் பின்னப்பட்டுள்ளன. மனிதனால் சமுதாயத்திற்கும் சமுதாயத்தால் மனிதனுக்கும் கிடைக்கும் பயன்கள் மிகுதியானது. மனித சமுதாயம் தழைத்தால்தான் உலகச் சமுதாயம் செழிக்கும்.

மனித வாழ்க்கையின் முழுமை என்பது மனிதர்களோடு முடிவதில்லை. மனிதனோடு புவியில் வாழும் சகல உயிர்களோடும் தொடர்புடையது. இயற்கை, விலங்கு, தட்பவெட்பச் சூழல் என ஒவ்வொரு கூறும் மனித வாழ்க்கையோடு தொடர்புடையன. இவற்றோடு மனிதனுக்கு நெருங்கிய தொடர்பும் உண்டு. இவை ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்ந்து சமச்சீர் நிலையில் இயங்குவதால் உலகம் நிலைபெற்று இருக்கிறது. இவை தனித்தனியாக வெவ்வேறாகத் தடம்மாறும் சூழல் ஏற்பட்டால் உலக அழிவுக்கு அது வழிவகுத்துவிடும். எனவேதான் அறிவியலார், அறவழி ஞானிகள், இலக்கியப் படைப்பாளர் என்னும் பலரும் சமுதாயம் நிலைபெற்று நிற்பதற்காகப் புதிய சிந்தனைகளையும் வழிகாட்டுதல்களையும் வழங்குகின்றனர். இப்பணியில் மற்றவர்களைவிட எழுத்தாளர், கவிஞர் எனப்படும் இலக்கியப் படைப்பாளர்களுக்கு முதன்மையான பங்களிப்பு உண்டு.

இலக்கியப் படைப்பாளர்களில் கவிஞர்கள் சமுதாயத்தை மிகுதியாக நேசிப்பவர்களாகவும் உற்று நோக்குபவர்களாகவும் உள்ளனர். கவிதை என்பது சமுதாயத்தையே புரட்டிப்போடும் நெம்புகோல் என்பர். கவிதை ஒரு சக்தி வாய்ந்த ஆயுதம். கவிதையில் கையாளப்படும் கூர்மையான சொற்கள் மனித மனங்களை ஆழமாக ஊடுருவும் ஆற்றல் பெற்றவை. பாரதியின் கவிதை ஆயுதம் கண்டு ஆங்கில ஏகாதிபத்தியம் அஞ்சி நடுங்கியது. அந்த அளவிற்குக் கவிதை ஆற்றல் மிக்கது. சமுதாய மாற்றத்தை, சமூகச் சீர்திருத்தத்தை முன்னெடுக்கும் திறன் பெற்றது. அவ்வகையில் தனது கவிதைகளால் சமுதாயத்தைப் பண்படுத்தி வரும் கவிஞர் இக்பால் அவர்களின் பணிகளை ஆராயும் வகையில் இவ்வியல் அமைகிறது. இப்பகுதியில் சமுதாயம் பற்றிய விளக்கங்கள் சமுதாயத்திற்கும் மனிதனுக்கும் இடையேயான உறவுகள், இலக்கியங்கள் பதிவு செய்யும் சமுதாயக் காரணிகள், கவிதைகளில் பதிவாகியுள்ள சமுதாயக் கருத்தாக்கங்கள், இக்பால் கவிதைகளின் சமுதாயப்பணி போன்றன விரிவாக ஆராயப்படுகின்றன.

சமுதாயம் – விளக்கம்

இக்காலத்தில் சமூகம் என்னும் பொருளில் சமுதாயம் என்ற சொல் இலக்கியங்களில் எடுத்தாளப்படுகின்றன. எனவே சமூகம், சமுதாயம் என்பன ஒரு பொருள் குறிக்கும் இருவேறு சொற்களாகக் கொள்ள இயலும். ‘சமுதாயம்’ என்பதற்கு,

“மக்கள் பலர் கூடிவாழும் இனக்குழுவே சமுதாயம் எனப்படும். சமுதாயம் என்ற சொல்லிலுள்ள ‘தாயம்’ என்ற சொல் உரிமை எனப் பொருள்படும்.”¹

என்று அகராதி விளக்கம் தருகின்றது. இதற்கு அரணாக,

“உருகெழு தாயம் ஊழின் எய்தி”²

என்னும் பட்டினப்பாலை அடி அமைந்துள்ளது. இதனுள் தாயம் என்பது உரிமை என்னும் பொருள்பட்டு நிற்பதை அறியமுடிகின்றது. அவ்வகையில் சமுதாயம் என்பது மனிதனும் பிற உயிர்களும் சம உரிமை பெற்று வாழும் வாழ்க்கைச் சிறப்பினைக் குறிக்கும்.

சமுதாயம் என்ற சொல்லின் பொருள் குறித்து விளக்கும் தமிழ்ப்பேரகராதி மக்களின் திறன், மக்கள் கூட்டம் என்று பொருள் சொல்கின்றது. சொற்களஞ்சியம் இப்பொருளை வழிமொழியும் நோக்கில்,

“சமயம், பண்பாடு, அறிவியல், அரசியல், நாட்டுப்பற்று முதலியவற்றின் அடிப்படையில் சேர்ந்து செயல்படும் – வாழும் மக்கள் கூட்டத்தினையே சமுதாயம் எனப் பொதுவாக அறிஞர் கூறுவர்.”³

என்று விளக்கம் தந்துள்ளது. மானுடவியல் அறிஞர் சமுதாயம் என்பது நெடுங்காலம் ஒன்றாகக் கூடி வாழும் மக்கள் கூட்டம்தான் என்று கூறும் வகையில்,

“நெடுங்காலம் ஒன்றாகக் கூடி வாழ்ந்தும் தொழில் புரிந்தும் வரும் மக்கள் கூட்டத்தைச் சமுதாயம் எனச் சுட்டுவர்.”⁴

என்று கூறுவதையும் காணமுடிகின்றது.

அறிஞர் கிட்டிங்ஸ் (Giddings) சமுதாய உருவாக்கம் அல்லது தோற்றம் பற்றிக் கூறுமிடத்தில்,

“ஒரே விதமான எண்ணங்களை உடைய மனிதர்கள்
தங்களுடைய ஒத்த தன்மையை உணர்ந்து அதன்
காரணமாகப் பொதுவான நோக்கங்களை அடைவதற்காகச்
சேர்ந்து முயல்கின்ற பொழுது சமுதாயம் உருவாகிறது.”⁵

என்று விளக்கம் தந்துள்ளார். சமூகவியல் பற்றிக் கூறும் அறிஞர் மேத்யூ என்பார்
தரும் விளக்கம் சமுதாயம் என்பதைத் தெளிவாக வரையறை செய்துள்ளது.

இதனை,

“மக்கள் திரள் குறிப்பிட்ட நலன்களுக்காகக் கூடிவாழும்
இயல்பினைக் கொண்டிருக்கிறது. அத்தகைய கூட்டு
வாழ்க்கையின் பயனாகப் பொதுவான மரபுகள், பயன்
மதிப்புகள், விழைவார்வங்கள், மனித உறவுகள் முதலியன
மலர்கின்றன. இவையாவும் இடத்திற்கு இடம், காலத்திற்குக்
காலம், இனத்திற்கு இனம் வேறுபடும் தன்மையன. இந்த
வேறுபாடுகளுக்கிடையில் இச்சமூக நிறுவனத்தின் பல்வேறு
குடும்பங்கள், கல்வி நிலையங்கள், அரசியல் அமைப்புகள்
யாவும் இணைந்தும், இழைந்தும் இயங்குகின்ற பொழுது
சில அடிப்படைப் பண்புகள் அவற்றிடையே
வெளிப்படுகின்றன. இவற்றை நிலைக்களன்களாகக்
கொண்டு விளங்குகின்ற மக்கள் கூட்டத்தைச் சமூகவியலார்
'சமுதாயம்' எனக் கருதுகின்றனர்.”⁶

என்னும் அவர்தம் கருத்து உறுதிப்படுத்துகின்றது. இக்கருத்தின் மூலம் மக்கள்
ஒற்றுமையாகப் பயன் நோக்கில் சேர்ந்து சமுதாயமாக வாழும் நிலைப்பாட்டை
வாழ்க்கையில் மேற்கொண்டனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

மாறும் தன்மை

சமுதாயம் என்பது அவ்வப்போது நிலவும் சூழ்நிலைகளுக்குத் தக்கவாறு
மாறும் தன்மை வாய்ந்தது. அதனால்தான் மாற்றம் என்பது மானுட தத்துவம்

என்று குறிக்கப்படுகின்றது. இம்மாற்றங்கள் வளர்ச்சி முன்னேற்றம் காரணமாக நிகழ்வன. இதனை,

“சமுதாயம் என்பது மக்கள் சேர்ந்து வாழ்வதை மட்டும் குறிப்பதன்று. தனிமனிதர்கள் ஓர் ஒழுங்கின் அடிப்படையில் சேர்ந்துள்ள அமைப்பு முறையையும் குறிக்கின்றது. இவ்வொழுங்கின் அடிப்படையில் இணைக்கப்பட்டுள்ள தனிமனிதர்களும் அவர்களைப் பிணைக்கும் உறவு முறைகளும் இடைவிடாத மாற்றத்திற்குள்ளாகின்றன. இத்தகு சிக்கலான, மாறிக்கொண்டே இருக்கும் அமைப்பையே சமுதாயம் என்பர். எனவே சமுதாயம் என்பது திட்டமாக அமைக்கப்பெற்ற வாழ்க்கை முறையின் ஒரு சோதனை என்றும் விளக்கம் பெறும்.”⁷

என்னும் பகுதி உணர்த்துகின்றது. எனவே, சமுதாயம் என்பது மனித வாழ்க்கையைச் செம்மைப்படுத்துவது, கட்டுப்படுத்துவது, மாற்றங்களுக்கு உள்ளாக்குவது, மனித இனத்தை முன்னேற்றப் பாதையில் கொண்டு செல்வது என்னும் இயக்கங்களின் தளமாக விளங்குவது என உறுதிபடக் கூற முடியும்.

சமத்துவ அமைப்பு

சமுதாயம் என்பது மக்கள் ஒன்றாக, ஒற்றுமையாக, ஒருவருக்கொருவர் உதவிகள் செய்து, உயர்ந்தவர் - தாழ்ந்தவர் என்று வேறுபாடு பார்க்காமல் சமத்துவ உணர்வுடன் வாழும் ஓர் அமைப்பு என அறிஞர் கூறுவர். இதனை,

“சமம் + தாயம் = சமதாயம் → சமுதாயம். சங்ககாலச் சமுதாயம் பற்றிக் கூறும் வரலாற்று அறிஞர்கள் ‘அது ஓர் இனக்குழு அமைப்பு’ என்றும், சாதி அச்சமுதாயத்தில் குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாக விளங்கினாலும் அதனுடைய இனக்குழுப் பண்புகள் நிலைத்திருந்தன.”⁸

என்று குறிப்பிடும் கருத்தால் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. சமுதாயம் என்பது பலதரப்பட்ட மக்களைக் கொண்ட ஓர் அமைப்பு என்றாலும் அது அனைவரும் சமத்துவமாக வாழ இடந்தரும் அமைப்பாக விளங்கிற்று என்பதை ஏற்க முடிகின்றது.

இலக்கியமும் மனித சமுதாயமும்

இலக்கியத்திற்கும் மனித சமுதாயத்திற்கும் இடையே நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. சமுதாயத்தில் இருந்து தோன்றுவது இலக்கியம். மனித வாழ்க்கையை வெளியிடும் அரிய கலை இலக்கியம் என்று அறிஞர் பலரும் கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது.

“அடிப்படையில் வாழ்க்கை அனுபவத்தை மொழியின் வாயிலாக உணர்த்துவதே இலக்கியம்”⁹

என்று அறிஞர் அடிசன் என்பார் விளக்கியுள்ளார். அறிஞர் கார்லைல் என்பார் இலக்கியம் என்பது சமுதாயத்தில் வாழும் சிந்திக்கும் திறன் பெற்ற மனிதர்களால் வாழ்க்கைப் பதிவாக வெளிவரும் கலை என்று கூறியுள்ளார். இதனை,

“சிந்திக்கத் தெரிந்த மனங்களின் சிந்தனைகளே இலக்கியம்”¹⁰

என்னும் கூற்றும் உறுதிப்படுத்துகின்றது.

இலக்கியம் என்பது சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கும் மலர்ச்சிக்கும் உதவும் கலைவடிவம். இது மக்கள் பிரச்சினைகளை முன்னெடுத்துச் சென்று வாழ்க்கைச் சிக்கலுக்குத் தீர்வுகளைத் தந்து வளப்படுத்தும் பணியைச் செய்கின்றது. இதனால்

சமுதாயம் வளர்ச்சி காண உதவும் படைப்பாக இலக்கியம் இருக்கின்றது என்று திறனாய்வாளர் கூறுவர். இதனை,

“இலக்கியம் என்பது ஏதோ பொழுதுபோக்குக் கருவியல்ல, வாழ்க்கையின் பிரச்சினைகள், கவலைகள் இவற்றையெல்லாம் மறந்து இன்பம் துய்க்க வேண்டும் என்ற போர்வையில் மனித சமுதாயத்திடமிருந்து அந்நியமாகி மாயாவாத இருளில் பதுங்கி மறைந்து, அழுத்திக்கொண்டும் சுரண்டிக்கொண்டும் இருக்கும் ஆதிக்கச் சக்திகளுக்கு எதிராகப் போர் தொடுக்க முடியாத கோழையாக மனிதனை ஆக்குவதல்ல. மாறாக, மனிதனிடம் உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் உன்னத சக்திகளை உசுப்பி எழுப்பி, எதார்த்த வாழ்வின் இன்னல்களையும் அவை தோன்றிய வரலாற்றின் பேருண்மைகளையும் விஞ்ஞான ரீதியாக விளக்கிக் காட்டி, மனிதனின் மேம்பாட்டிற்கு உரத்த குரல் கொடுப்பது இலக்கியம்.”¹¹

என்னும் திறனாய்வாளர் கருத்தினால் உணரமுடிகின்றது. இலக்கியம் என்பது சமுதாயத்தோடு தொடர்புடையது. சமுதாயத்தை ஆழமாக நோக்கும் திறன் படைத்தது. மனித வாழ்க்கையை மலர்ச்சி காண வைத்துச் சமுதாய முன்னேற்றத்திற்காகக் குரல் கொடுக்கும் இயல்பினை உடையது என்பதை அறிந்துகொள்ள முடியும்.

கவிதையின் பணி

இலக்கிய வகைமைகளில் ஒன்றாகத் திகழும் கவிதை சமுதாயத்தில் இருந்து கருக்கொண்டு கவிஞனின் சிந்தனை வெளிப்பாட்டினால் பிறக்கிறது. கவிதைகள் சங்க காலம் முதல் இக்காலம் வரை சமுதாயத்தின் குரலாகவே ஒலிப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

“சமுதாயத்தின் உயிர்த்துடிப்புமிக்க வடிவமாகக் கவிதைகள்
வெளிவருகின்றன. ஒரு சமுதாயத்தில் வாழும் கவிஞருக்குத்
தாம் வாழும் சமுதாயத்தைக் கலைநயத்தோடு உள்ளது
உள்ளவாறே படைத்துக் காட்டுவது மட்டுமே நோக்கமாக
இருக்க முடியாது.”¹²

என்னும் அறிஞர் கருத்து, கவிதை சமுதாயத்தை வெளிப்படுத்துவதோடு
நிற்பதில்லை. சமுதாயச் சிக்கல்களுக்குத் தீர்வுகளைத் தரவும் செய்கின்றது
என்பதை உணர்த்துகின்றது. இவற்றால், கவிதை சமுதாயத்தோடு நெருங்கிய
உறவிற்கு உரிய கலை என்பது புலனாகின்றது.

கவிஞன் கடமை

கவிஞன் என்பவன் சமுதாய ஈடுபாடு உடையவன். அவனுக்கென்று சில
சமுதாயக் கடமைகள் உள்ளன. சமுதாயத்தில் காணப்படும் சிக்கல்களையும்,
குறைகளையும் கண்டறிந்து அதனை நீக்குவதற்குத் தனது கவிதைகள் மூலம்
உழைப்பதற்குக் கடன்பட்டவன் கவிஞன் எனல் பொருந்தும். கவிஞனும்
சமுதாயத்தில் ஓர் உறுப்பினன். கவிதை சமுதாயத்தை மாற்றும் வல்லமை
பெற்றது. எனவே சமுதாய முன்னேற்றத்திலும் மாற்றத்திலும் கவிஞனின் பணி
முதன்மை பெறுகின்றது. இதனால்தான் சமுதாயத்தில் கவிஞனும் கவிதையும்
போற்றுதலுக்கும் மதிப்பிற்கும் உரியனவாக இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.
கவிஞனின் உருவாக்கத்தைப் பற்றி,

“கவிஞன்
உருவாக்கப்படுவதில்லை!
காரணம்
அவன்
களிமண் பொம்மையல்ல!
கவிஞன்

பிறப்பதுமில்லை!
ஏனெனில்
எந்தக் கருப்பையும்
அவனை
அசுத்தப்படுத்திவிட முடியாது!

அவன்
தோன்றுகின்றான்!
தன்னிலிருந்து இன்னொன்றாய்
தானே தோன்றுகின்றான்.”¹³

என்று கவிஞர் வைரமுத்து பாடியுள்ளார். கவிஞனின் தோற்றமும் அவனது உழைப்பும், பணியும் சமுதாயத்தோடு தொடர்புடையன.

தமிழ்க் கவிதைகளில் சமுதாயம்

கவிதை என்பது சமுதாயத்தில் இருந்து முகிழ்ப்பது. சமுதாயத்தை எழுத்துகளில் அழகியல் தோன்றக் காட்சிப்படுத்துவது. சமுதாய நோக்கம் உடைய கவிதைகள் சாகாவரம் பெற்ற இலக்கியமாக என்றும் நிலைபெற்று நிற்கின்றன. இதனை உணர்த்தும் விதமாகக் கவிஞர் வைரமுத்துவின் கூற்று அமைந்துள்ளது.

“என் கவிதைகளில் நான் எதைச் சொல்வதற்கு எத்தனித்தாலும் ஒரு கலைப்படைப்பிற்குரிய அழகியற் கூறுகள் அதில் இலையில் பசுமைபோல் இழைந்திருக்க வேண்டும் என்ற கட்டளையை, என் பேனாவே எனக்குப் பிறப்பித்து விடுகிறது.

எனவே, என் எழுதுகோலின் முள் புலிநகமாகக் கீறும் போதும், தூரிகையாக மாறும்போதும், தன் அவதாரத்தின் அர்த்தத்தை அது அறிந்தே ஏற்கிறது.

இந்த நெருப்பு நிமிடங்களிலிருந்து நிகழ்காலத்தை மீட்டு,
எதிர்காலத்தை எழுப்பப் போகும் இளம் உள்ளங்களில், ஒரு
பிறழாத சமூகப் பிரக்ஞையை, இந்தத் திருத்தி எழுதிய
தீர்ப்புகள் ஏற்படுத்தும் என்று எண்ணுகிறேன்.”¹⁴

என்னும் பகுதி, கவிஞனின் எழுத்து, சமுதாய அக்கறை உடையது என்பதைக் காட்டுகின்றது. சமுதாயச் சிந்தனைகளை இதமாக மக்கள் இதயங்களில் பதிவு செய்யும் ஆற்றல் மிக்க கருவியாகக் கவிதையும் ஆற்றலுடைய படைப்பாளியாகக் கவிஞனும் இருப்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

கவிஞர் இக்பால் கவிதைகள்

தமிழகத்தில் பிறந்து அயலகத்தில் வாழ்ந்துவரும் சமுதாய ஈடுபாடுள்ள தமிழ்க் கவிஞர்கள் பலராவர். அவர்களுள் சிங்கப்பூர் வாழ் தமிழ்க்கவிஞர் க.து.மு.இக்பால் குறிப்பிடத்தக்கவராகத் திகழ்ந்து வருகின்றார். சிறுவயதிலேயே சிங்கை தேசத்தைத் தாயமாக ஏற்றுப் புலம்பெயர்ந்த கவிஞர் இக்பால் சிங்கப்பூர் நாட்டையும் சிங்கப்பூரில் வாழும் நான்கு மொழி, இனம் சார்ந்த மக்களையும் தன் தாய்நாட்டு மக்களாகக் கருதிப் போற்றும் நல்லிணக்கப் பண்பாளராக விளங்கி வருகின்றார். இவரது கவிதைகள் சிங்கப்பூர் மக்களின் ஒன்றுபட்ட சமுதாயச் சூழலின் பதிவாகக் காட்சியளிக்கின்றன.

சிங்கப்பூரில் வாழும் சிறுவர்களின் அறிவு மேம்படவும் ஆற்றல் சிறக்கவும் சிங்கையில் வாழும் சீனர்கள், மலாய்க்காரர்கள், தமிழர்கள், பிறதேசத்தவர் என அனைத்து மக்களையும் ஒருங்கிணைத்துச் சிங்கப்பூர் மக்களின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் வளர்ச்சிக்கு வித்திடவும் தனது கவிதைகளால் பணி செய்து வருகின்றார். கவிஞர் இக்பாலின் கவிதைகளில் காணப்படும் சமுதாயச் சிந்தனைகள் சிங்கை மக்களின் சமுதாயச் சூழலை நன்கு புலப்படுத்தும்.

இக்பால் கவிதைகளில் சமுதாயம்

கவிஞர் இக்பால் தனது கவிதைகளில் மனித சமுதாயத்தின் பல்வேறு பக்கங்களைத் தனது வளமான கவிதைகளில் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார். சிறுவர்கள் முதல் பெரியவர்கள் வரை வாழ்க்கையின் உண்மைப் பொருள் அறிந்து சிறந்த வாழ்க்கை வாழ இக்பால் கவிதைகள் வழிகாட்டுகின்றன. கவிஞர் இக்பால் தன்னைச் சுற்றி வாழும் மனிதர்களின் செயல்பாடுகள், எண்ணங்கள், சகமனிதர்களிடம் கொண்டுள்ள உறவுநிலை, பகைமை, பின்பற்றும் நன்னெறி, தீயொழுக்கம், உலகியல் நோக்கு எனப் பல கோணங்களில் பல்வேறு செய்திகளைத் தனது கவிதைகளில் பதிவு செய்துள்ளார். அவை ஒரு கவிஞன் என்ற நிலையில் அவரது கடமையாயினும், அவரது சமூக ஈடுபாடும் நன்னெறியுணர்ந்தும் பாங்கும் அவரது தூய உள்ளத்தைக் காட்டுகின்றன. மனிதர்களை நேசிப்பதையும் இயற்கையை வாசித்து வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்தத் துடிக்கும் சமுதாயக் கடமையைக் காட்டுவதையும் இக்பால் கவிதைகளில் காணமுடிகின்றது.

கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் அமைந்துள்ள பாடுபொருள்கள், பாடுபொருள்களை விளக்கும்போது அவர் இணைத்துக்கொள்ளும் துணைப்பொருள்கள் என்னும் வகையில் அமைந்துள்ள சமுதாயம் சார்ந்த சிந்தனைகளைக் கீழ்க்காணும் வகையில் பகுத்து இவ்வாய்வுப் பகுதி ஆராய்கின்றது. அவையாவன,

1. இறைநெறி
2. தனிமனித நெறி

3. இல்லற நெறி
4. தோழமை நெறி
5. சமுதாய வாழ்க்கை நெறி
6. உலகியல் நெறி

இறைநெறி

இறைநெறி என்பது மனித மனங்களைத் தூய்மையாக்குவது. வாய்மை, தூய்மை, அன்பு முதலான பண்புகளின் வளர்ச்சியால் மனிதனிடத்தில் தோன்றுவது இறைப்பற்று. இறைநெறியின் வளர்ச்சியால் உருவானவை சமயங்கள். இவை மனிதர்களை ஒழுங்குபடுத்திப் பிறவித் துன்பத்திலிருந்து விலக வழிகாட்டுவது. எனவேதான் உலக சமுதாயத்தில் எண்ணற்ற மதங்களும் அவ்வவற்றிற்கெனப் பல கடவுள்களும் காணப்படுகின்றனர். இறைவழிபாடு மனித மனங்களைப் பற்றியுள்ள கவலைகளை நீக்கும் என்று மக்கள் நம்பினர். தமிழ்மொழியைப் பொருத்த மட்டில் இறைவழிபாடு என்பது தமிழின் முதல் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்திலிருந்து தொடங்குகின்றது.

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல்எனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே”¹⁵

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா நானிலங்களுக்குரிய தெய்வங்களைச் சுட்டுகின்றது. கடவுள் வணக்கம், கடவுள் வழிபாடு அல்லது இறைவழிபாடு என்பது சங்க காலந்தொட்டு தமிழர்களிடம் நிலைபெற்ற ஓர் ஒழுக்கமாக, ஒருவகை வாழ்க்கை நெறியாக இருந்து வருகின்றது.

“அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு”¹⁶

என்னும் திருக்குறள் உலகத்தின் முதலாகக் கடவுள் இருப்பதைச் சுட்டுகின்றது. இறைவனை வாலறிவன், வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான், இருவினை சேராதான், ஐந்தவித்தான், தனக்குவமை இல்லாதான், எண்குணத்தான் என்னும் சொற்களால் வள்ளுவர் குறிப்பதைத் திருக்குறள் காட்டுகின்றது. தமிழின் முதன் நூலும் முதன்மை நூலும் வலியுறுத்தியுள்ள இறைநெறியை மக்கள் தொடர்ந்து பின்பற்றி வருகின்றனர். காலப்போக்கில் உருவான வெவ்வேறு மதங்களும் சமயங்களும் இறைவனைப் பலவகைகளில் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றன. எனவே மனிதர்கள் அவர்கள் பின்பற்றும் மதங்களுக்கும் சமயங்களுக்கும் ஏற்ப இறைவழிபாட்டை மேற்கொண்டு வருகின்றனர்.

பொதுவாக உலக உயிர்கள் தம் குறைகளை, குற்றங்களை அறிந்து அவற்றினின்று விடுதலைபெற, நிறைநலம் பெற ஆற்றல் மிக்கதாகக் கருதப்படும் இறையிடம் வேண்டுதல் இயல்பு. இதனையே உளநூல் வழிபாடு என்கிறது. எண்ணத்தின் வழிப்பட்டதே மனித வாழ்வு என்பர். இதனை உணர்ந்த மாணிக்கவாசகர் தனது திருவாசகத்தில்,

“யானே பொய் என்நெஞ்சம் பொய் என்அன்பும் பொய்
ஆனால் வினையேன் அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே”¹⁷

என்று பாடியுள்ளார். கடவுள், இறை எனக் கருதும் பொருளிடம் மனமொன்றி அழுதால் தன்குறை நீங்கும் என்பது நம்பிக்கை. இறைநெறி என்பது மனிதர்கள் தம்மைத் தூய்மைப்படுத்த ஏற்றுக்கொள்ளும் நெறியாக உள்ளது.

“பிரார்த்தனை கங்குகரையற்ற - எல்லைக் கோடுகளற்ற
அன்பில் கலக்கும் பொழுது பக்தியாக உருப்பெருகிறது.
பக்தி என்பது உறுப்புகளில் தொடங்குவதன்று. உணர்வில்
முகிழ்த்து, உறுப்புகளில் பரவி அன்பு மயமாக்குவது.”¹⁸

என்பர். பக்தியின், தூய அன்பின் வெளிப்பாடே இறைவழிபாடு, இறைநெறி
ஆகும். கவிஞர் இக்பால் தமது கவிதைகளில் இறைநெறி பற்றிய பல்வேறு
செய்திகளைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

கவிஞர் ‘இசுலாம்’ என்னும் மார்க்கம் தழுவிய இறைநெறிக்கு உரியவர்.
எனினும் அவரது கவிதைகளில் ‘இறைவனைப்’ பொதுநிலையில் வைத்தே
போற்றியுள்ளார். உலகம் தழைக்கவும் மனித வாழ்க்கை சிறக்கவும்
இறைமார்க்கத்தைப் போற்றுவதைக் கவிஞர் இக்பாலின் கவிதைகளில்
காணமுடிகின்றது.

தொண்டு நெறி

கவிஞர் இக்பால் மற்றவர்களுக்காக இறையிடம் வேண்டும் உள்ளம்
படைத்தவராக உள்ளார். உலக மனிதர்களிடம் தொண்டு, அன்பு முதலிய
பண்புகள் வளர்ந்து அவர்கள் வாழ்வில் அமைதியைப் பெற வேண்டும். அதற்கு
இறையே அருள்புரிவாய் என்று வேண்டுவதை,

“தொல்லுலகில் மற்றவர்தம் துயரம் கண்டு
தொண்டுசெய்து மாற்றுவதற்குத் துடிக்கும் நல்லார்
அல்லுபகல் நின்னாமம் அகத்தில் ஏத்தி
அயராது பாடுபடும் அன்பு மிக்கார்
சொல்லொணாத துன்பமெனும் சூறைக் காற்றில்
சுழலுகிறார் புழுதியெனச் சுகமே யின்றி!
வல்லவனே! அன்னார்தம் வாழ்வில் இன்ப
வளம்கூட்டி அமைதியினை வழங்க வேண்டும்.” (இதயமலர்கள், ப.1)

என்னும் கவிதையில் பார்க்க முடிகின்றது. பிறர் துன்பம் நீங்கவும் உழைப்போர் வாழ்வில் நிம்மதி காணவும் 'வல்லவனாம்' இறைவன் அருள் பாலிக்கவும் அவர்க்கு மன அமைதியைத் தரவும் கவிஞர் அருள் வேண்டுகின்றார். பிறருக்காக இறையிடம் பிரார்த்தனை செய்யும் பக்திநெறிக்கு உரிய தூயமனத்தினராய்க் கவிஞர் வாழ்வதை இப்பகுதி காட்டுகின்றது.

இறைப் பண்புகள்

இறைவன் என்பவன் நிரந்தரமாக உள்ளவன். மற்ற அனைத்தும் நிரந்தரமற்றது. இதனை உணர்ந்து இறைநெறியில் மக்கள் செல்ல வேண்டும் என்ற கருத்துடையவராகக் கவிஞர் இப்பால் காட்சியளிக்கின்றார். இதனை,

“நீ

நிரந்தரமாகிய

நேரசை

அனைத்துச் சொற்களையும்

அர்த்தப்படுத்தும்

தனிச்சீர்

ஓரசைச் சொல்

இதழ்கள் திறந்து நாங்கள்

உச்சரிக்கும்

மெய்யெழுத்து

இறைவா

நீ மட்டுமே

எங்களைக் காக்கும்

ஆயுதம்” (கனவுகள் வேண்டும், ப.9)

என்று கவிஞரின் 'ஓரசைச் சீர்' என்னும் கவிதை உணர்த்துகின்றது. இறைவன் நிரந்தரமானவன், உயிர்களை அர்த்தத்தோடு படைப்பவன், தனித்த ஆற்றலுக்கு உரியவன், உண்மைப் பொருளாக விளங்குபவன், மக்களைக் காக்கும் திறன் பெற்றவன் என்னும் கவிஞரின் இறை நம்பிக்கைச் சிந்தனைகள் இக்கவிதையில் வெளிப்பட்டுள்ளது.

முதலும் முடிவும்

இறைவனே உலகத்தின் முதலாகவும் முடிவாகவும் இருப்பவன். அவன் அமரத்துவத்தை வழங்கக் கூடியவன் என்னும் கருத்தைக் கவிஞர் இக்பால் தனது கவிதையில் எடுத்துரைத்துள்ளார். இதனை,

“நீதான் எங்கள்
முதலும் முடிவும்
அனைத்தும் அழிந்தபின்
மிஞ்சுவது நீயே” (காகித வாசம், ப.18)

என்னும் கவிதைப் பகுதியால் அறியமுடிகின்றது.

எங்கும் நிறைந்தவன்

இறைவன் எங்கும் நிறைந்தவன் என்னும் கொள்கையைக் கவிஞர் இக்பால் தமது கவிதைகளில் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். இறைவனைத் தொழுதல் மனிதர் கடமை என்பது கவிஞரின் சிந்தனையாக உள்ளது.

“இறைவன்
எங்கும் இருக்கிறான்;
அவன் பாதம் மட்டும்
மண்ணில் இருக்கிறது.
நான் தலையால்
அடிக்கடி முத்தமிட்டுக்கொள்ள” (வா.ம.இ, ப.10)

இக்கவிதைப் பகுதி இறைவனின் பொதுமையை உணர்த்தினாலும் குறிப்பாக இசலாம் மார்க்கம் கூறும் 'அல்லா' தான் இறைவன். அவனைத் தொழுதல் வேண்டும் என்னும் உட்பொருளைக் கொண்டிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. 'இறைவனின் பாதம் மண்ணில் இருக்கிறது நான் தலையால் அடிக்கடி முத்தமிட்டுக்கொள்ள' என்று கவிஞர் கூறுவது இசலாமியத் தொழுகை வழிபாட்டை உணர்த்துகின்றது.

கவிஞர் இக்பால் அவர்களின் கவிதைகளில் மக்கள் போற்றும் இறைநெறி என்பது தொண்டு நெறியாக அமைதல் வேண்டும் என்கிறார். இறைவன் எங்கும் நிறைந்தவன் என்று கூறுவதால் இறைவன் உருவ வழிபாடற்றவன் என்னும் கருத்தை உறுதிப்படுத்துகின்றார். அவனை மண்ணில் முத்தமிட்டு வணங்க வேண்டும் என்பதால் தொழுகை வழிபாடு இறைவனிடம் நம்மைக் கொண்டு சேர்க்கும் என்ற நம்பிக்கையை விதைக்கின்றார். எனவே, கவிஞர் இக்பால் இறைநெறியைப் போற்றுவவராகவும் மக்களுக்குத் தொண்டு செய்வதுதான் உண்மை வழிபாடு என்பதை வலியுறுத்துபவராகவும் எங்கும் நிறைந்தவனாக இறைவன் இருப்பவன் என்ற கொள்கையுடையவராகவும் இருப்பதை அவரது கவிதைகள் புலப்படுத்துகின்றன.

தனிமனித நெறி

தனிமனிதன் சமுதாயத்தின் ஓர் உறுப்பினன். தனிமனிதன் சமுதாயத்திற்கு அதிகக் கடன்பட்டவன். அதனை மறந்து மனிதர்கள் சுயநலப் போக்குடையவர்களாக வாழ்கின்றனர். இதனைப் புதுக்கவிஞர்கள் தமது படைப்புகள் மூலம் மக்களுக்கு உணர்த்தியுள்ளனர்.

உலகத்தில் வாழும் எல்லா உயிர்களோடும் ஓர் உயிராய்த் தோன்றிய மனிதன் எல்லா உயிர்களையும் தனது கட்டுக்குள் கொண்டுவந்துள்ளான். மனிதப் பிறவி என்பது உயர்வானது. மிகவும் அரிதானது. உலக உயிர்களின் தோற்றம் குறித்து,

“புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாய்
கல்லாய் மனிதராய்...”¹⁹

என்று மாணிக்கவாசகர் விளக்கியுள்ளார். உலக உயிர்களின் பரிணாம வளர்ச்சியில் மனிதப்பிறவி என்பது அரிதானது. இதனை,

“மக்கள் யாக்கையிற் பிறத்தலும் அரிதே
மக்கள் யாக்கையிற் பிறந்த காலையும்
மூங்கையும் செவிடும் கூனும் குருடும்
பேடும் நீங்கிப் பிறத்தலும் அரிதே”²⁰

என்ற ஔவையாரின் தனிப்பாடல் தெளிவாக உணர்த்துகின்றது. இத்தகைய மனிதப் பிறவி எடுத்த மனிதர்கள் தோற்றத்தால் மனிதராகவும் உள்ளத்தால் மிருகமாகவும் இயங்குகின்றனர். மனதளவில் மனிதர்கள் மனிதர்களாக மாறும் காலம் வாராதோ? என்னும் ஏக்கம் பொதுவாகக் கவிஞர்களிடம் மிகுதியாக உள்ளது. தனிமனிதன் பற்றி,

“தன்னை மட்டும்
திருத்த மறுத்து
மறந்துபோன
துரதிருஷ்டக்காரன்”²¹

என்று கவிஞர் மாசி விமர்சிக்கின்றார். தனிமனிதனின் ஒழுக்கமின்மை, சுயநலம், குறுகிய பார்வை எனப் பல்வேறு கூறுகளைத் தமிழ்க்கவிஞர்கள் பாடியுள்ளனர்.

தனிமனிதன் நன்னெறி வழி நடக்கும் போதுதான் சமுதாயம் நலம் பெறும் என்பது கவிஞர்களின் எண்ணமாக வெளிப்பட்டுள்ளது.

சிங்கப்பூர்க் கவிஞர் இக்பால் தனது கவிதைகளில் தனிமனித ஒழுக்கம், தனிமனிதனின் தூய வாழ்க்கை நெறி எனப் பல செய்திகளைப் பதிவு செய்துள்ளார். தனிமனிதன் தூய்மையான வாழ்க்கையை மேற்கொண்டால் இறைவனைக் காண முடியும் என்பதைக் கவிஞர் இக்பால் வலியுறுத்தியுள்ளார். இதனை, 'ஏனோ?' என்னும் தலைப்பிலான கவிதையில் வினா - விடை முறையில் கவிஞர் படைத்துள்ளார்.

“ஏழை செல்வர் என இறைவன்
இருவகை மனிதரைப் படைத்ததுமேன்? – இந்தப்
பாழும் ஏற்றத் தாழ்வை யெல்லாம்
படைத்து விட்டவன் மனிதனன்றோ!
விதியை ஆண்டவன் படைத்த பின்னே
விடுதலை மனிதர்க்கு உண்டோ சொல்? – நம்
மதியைக் கெடுக்கும் விதிகூட
மனிதர் கண்டு பிடித்ததுதான்.
திரையை விலக்கி ஆண்டவனும்
தெரிய வெளியில் வருவானோ? – உள்ளக்
கறையைக் கழவிப் பார்ப்பவர்க்குக்
கண்ணில் நிச்சயம் படுவானே!” (வா.ம.இ, ப.19)

என்னும் கவிதைப்பகுதி, தனிமனிதன் உள்ளத் தூய்மை பெற்றால் ஏற்றத்தாழ்வுகள், விதி என்ற சமுதாயக் கற்பிதங்கள் மாறும் என்பதைச் சுட்டுகின்றது. தனிமனித வாழ்க்கை தூய்மையானதாக இருந்தால் அறியாமை என்னும் திரை விலகினால் கடவுள்கூடக் கண்ணில் தெரியும் தூயநெறி கிட்டும் என்பதைக் கவிதை விளக்குகின்றது.

தனிமனித வாழ்க்கை நெறி

தனிமனிதனின் பண்புகள் வளர வளர வாழ்க்கை வளப்படும். சமுதாயமும் தழைத்துச் சிறக்கும் என்பதைக் கவிஞர் இக்பால் தனது கவிதைகளின் மூலம் மக்களிடம் கொண்டு சென்றுள்ளார்.

சமுதாயத்தில் ஏற்படும் சமூக, பொருளாதாரக் காரணிகள் தனிமனித வாழ்க்கையைப் பெரிதும் பாதிக்கின்றன. புதிய பழக்கவழக்கங்கள், நாகரீக மாறுபாடுகள் தனிமனிதனிடம் மனப்போராட்டங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றன. வாழ்வியல் நெறிகளில் ஏற்படும் மாற்றங்களை ஏற்கும் நிலையிலும் சிலபோது ஏற்காத நிலையிலும் முரண்பட்ட வாழ்க்கையைத் தனிமனிதன் எதிர்கொள்ள வேண்டிய சூழல் சமுதாயத்தில் நிலவுகின்றது.

“பொருளாதார நிலை மாறும் பொழுது மாறும் நிலைக்கேற்ப புதிய வாழ்க்கை நெறிகள் எழத் தொடங்கும். புதிய நெறிகள் தோன்றும் பொழுது பழையனவற்றுக்கும் புதியனவற்றுக்கும் உள்ள இயைபின்மை பளிச்செனத் தெரியும். இதுவே மரபுப் போராட்டம், புதுமை பழைமை பிணக்கு என்ற பல பெயர்களைப் பெறும். நிலப்பிரபுத்துவத்தின் சிதைவில் ஏற்படுவது தனிமனித நெறிக்கு இடங்கொடுக்கும் தொழிற்துறை ஊக்கமுறைமை இதுவே மத்தியத் தர வகுப்பு வாழ்வுக்கும் முதலாளித்துவத்துக்கும் வழி வகுக்கின்றது. இங்கு தனி மனிதனும் அவனது குணங்களுமே முக்கியமானவையாக விளங்குகின்றன.”²²

என்பர் அறிஞர். எனவே, சமூக, அரசியல், பொருளாதார நிகழ்வுகள், புதுமைப் பழக்கவழக்கங்கள் தனிமனிதப் பண்புகளைப் பாதிக்கின்றன என்பதை அறியமுடிகின்றது.

“ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில், ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில்
அமைந்த பொருளாதாரச் சமூக நிலைகளால் தனிமனித
நடத்தை மாறும்.”²³

என்னும் அறிஞர் கருத்தும் இங்கு நோக்கத்தக்கதாகும்.

கவிஞர் இக்பால் தனது கவிதைகளில் தனிமனித வாழ்க்கையைப்
பாதிக்கும் அகச்சூழல், புறச்சூழல்கள் பற்றிப் பதிவு செய்துள்ளார். தனிமனித
ஒழுக்கம் மேம்படுதலும் அன்பு, கருணை, பாசம், இரக்கம் முதலான பண்புகள்
தனிமனிதர்களிடம் வளரும் போதும் தனிமனிதனால் சமுதாயம் பயன்பெறும்
என்பதையும் எளிய சொற்களால் இனிமையாகப் பதிவுசெய்துள்ளார்.

அன்பின் உயர்வு

தனிமனிதனின் ஒழுக்கம் அவனையும் அவனைச் சார்ந்த சமுதாயத்தையும்
உயர்த்தும். தனிமனிதனால் சமுதாயம் மேன்மையடையும் என்பதை,

“தனிமனிதன் உயர்ந்த குறிக்கோளும் மனவுறுதியும்
கொண்டு வாழ்ந்தால் அவன் வாழும் சமுதாயம் சிறக்கும்.”²⁴

என்ற கருத்து விளக்குகிறது. தனிமனித வாழ்க்கை சிறக்க அவனிடம் அன்பு
மேலிட வேண்டும். அன்புதான் மனித வாழ்க்கையின் உயிர்நிலையும்
உயர்நிலையும் ஆகும். ஆக்கத்திற்கும் இன்பத்திற்கும் வித்தாகும். துன்பத்திற்கு
மாற்று மருந்தாகும். அன்பில் இழப்பது மனித வாழ்க்கைக்கு ஆக்கமாகும்.
அவ்வகையில், பிறர்பால் அன்பு காட்டுதல் என்பது தனிமனித நெறியில்
சிறந்தது.

“அன்போடு இயைந்த வழக்கென்ப ஆருயிர்க்கு

என்போடு இயைந்த தொடர்பு”²⁵

என்பது வள்ளுவர் வாக்காகும். அன்பு துன்பத்தை நீக்கும் என்பதை,

“அன்பு என்ற ஒன்றை நாம்
அறிந்து கொள்ளக் கூடுமேல்
துன்பம் என்ற யாவையும்
தூர தூர ஓடுமே”²⁶

என்று நாமக்கல் கவிஞர் பாடுகின்றார். இக்கவிமரபைப் பின்பற்றிக் கவிஞர் இப்பால் ‘அன்பு’ என்பது மனிதர்களின் உள்ளத்தைத் தூய்மைப்படுத்துவதோடு சமுதாய வாழ்க்கையையும் வளப்படுத்துவது என்கிறார். தனது கவிதைகளில் அன்பின் சிறப்பைப் பலவாறு விளக்கியுள்ளார். இதனை,

“அன்பில் திளைக்கும் மனிதரெல்லாம்
ஆண்டவன் அருளைக் கண்டவரே” (வைரக்கற்கள், ப.60)

என்னும் கவிதை அடிகள் உணர்த்தும்.

“அன்பு நெஞ்சம் வாசம் பொங்கும்
அழகுத் தாமரை
உண்மை கொண்ட வார்த்தை இன்பம்
ஒழுகும் தேன்மழை” (வைரக்கற்கள், ப.68)

என்னும் கவிதைப் பகுதியிலும் அன்பின் அழகு புலப்படும்.

உலகம் உயரும் வழி

அன்பு என்னும் தலைப்பில் கவிஞர் படைத்துள்ள சிறுவர் இலக்கியப் பாடல் அன்பைப் பற்றிய பன்முகப் பார்வை கொண்டுள்ளது. கவிஞர் இப்பாடலில் அன்பு உள்ளம் அன்னையின் உள்ளத்திற்கு ஈடானது என்கிறார்.

“அன்பு செய்யும் மனிதரெல்லாம்
அன்னையின் உள்ளம் கொண்டவரே
அன்பில் திளைக்கும் மனிதரெல்லாம்
ஆண்டவன் அருளைக் கொண்டவரே

கல்லும் உருகும் அன்பாலே
காயும் கனியும் அன்பாலே
உள்ளம் மலரும் அன்பாலே
உலகம் உயரும் அன்பாலே

புத்தர் நபிகள் ஏகபிரான்
பொலியும் அன்பால் உயர்ந்தவரே
நித்தம் அவர்போல் அன்புசெய்தே
நெஞ்சம் மகிழ்வோம் வாரீரே” (வைரக்கற்கள், ப.60)

என்னும் பாடல் அன்பால் மலர்ந்த சமுதாயம் காண விழையும் கவிஞர் உள்ளத்தைக் காட்டுகின்றது. உலகில் அன்பால் எதனையும் பெறவும் சாதிக்கவும் இயலும் என்று கவிஞர் இளம் உள்ளங்களில் பதிய வைக்கின்றார். ‘அன்பே சிவம்’ என்பது திருமூலர் வாக்கு. மனித மனங்களில் அன்பு வளர்ந்தால் பகைமை மறையும். உயிர்க்கருணை தோன்றும். அதனால் சமுதாயம் தழைத்து ஓங்கும் என்பது கவிதை தரும் கருத்தாக உள்ளது. மனித வாழ்க்கை மகிழ்ச்சியில் திளைக்க ஒருவர் மீது ஒருவர் அன்பு செலுத்துதல் அவசியம் என்பதைக் கவிஞர் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

“அன்பே மேலெனப் பண்பாடு
அறிஞர் வழியில் நடைபோடு” (வைரக்கற்கள், ப.100)

என்னும் அடிகளில் அன்புதான் மனித வாழ்க்கையின் மேம்பட்ட பண்பாட்டு நெறி என்பதைக் கவிஞர் உணர்த்தியுள்ளார்.

தனிமனித ஒழுக்கம்

தனிமனிதர்களின் ஒழுக்கம் சிறக்கும் போது அது சமுதாய வளம் காண உதவும். தனிமனிதனின் பேச்சு இனிமையாகவும் உண்மை நிறைந்ததாகவும் இருக்க வேண்டும். கல்வி கற்று, நேர்மையாக உழைத்து முன்னேறும் எண்ணம் பெற்ற மனிதன் வாழ்க்கையில் வெற்றி பெறுவான். இதனை மக்களிடம் கொண்டு சென்று தனிமனித நலங்காக்கும் பணியைக் கவிஞர் இக்பால் செய்துள்ளார். கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் தனிமனித ஒழுக்கமான இன்சொல், வாய்மை, முயற்சி, அறச்செயல்கள் செய்தல், பொறுப்புடன் கடமையாற்றுவதல், சிக்கனமாக வாழ்தல், ஆசையைக் கட்டுப்படுத்துதல், நல்லொழுக்கத்தோடு வாழ்தல் எனப் பல்வேறு தனிமனித ஒழுக்க நெறிகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

“நல்ல பழக்கம் இருந்தால் உன்னை
நன்மைகள் நாடிவரும் – உன்
உள்ளம் தெளிவாய் இருந்தால் உலகம்
உன்னைத் தேடி வரும்” (வைரக்கற்கள், ப.70)

என்னும் கவிதைப் பகுதி நல்ல ஒழுக்கம் மனிதனின் உயர்வுக்கு வழிகாட்டும் என்னும் சிந்தனையை வழங்குகின்றது. நல்ல ஒழுக்கம் பெறுவதற்குத் தனிமனிதனின் மனத்தூய்மை மிக அவசியம் என்பதை உணர்த்துகின்றது.

“ஒழுக்கம் காப்பதில் இன்பமுண்டு
உண்மை சொல்வதில் இன்பமுண்டு
உழைத்தே வாழ்வதில் இன்பமுண்டு
கல்வி பயில்வதில் இன்பமுண்டு
கடமையைச் செய்வதில் இன்பமுண்டு
தாய்சொல் கேட்பதில் இன்பமுண்டு
தாயகம் காப்பதில் இன்பமுண்டு” (வைரக்கற்கள், ப.78)

என்னும் கவிதைப் பகுதியில் தனிமனிதனின் வாழ்க்கை இன்பமாக அமைவதற்கு ஒழுக்கம், உண்மை, உழைப்பு, கல்வி, கடமை, பாசம் என்னும் கூறுகள்

காரணமாக அமைவதைக் கவிஞர் சுட்டுகின்றார். இவற்றை ஏற்று வாழும் ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் வாழ்க்கையில் இன்பமாக வாழ்வான் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்கவிதைப் பகுதிகளில் கவிஞர் இக்பால் தனிமனித வளம் காக்கும் சிந்தனைகளை முன்வைப்பதைக் காணமுடிகின்றன.

இல்லற நெறி

இல்வாழ்க்கை என்பது ஓர் ஆணும் ஒரு பெண்ணும் திருமணம் என்னும் பந்தத்தால் இணைந்து அறவழியில் நடத்தும் குடும்ப வாழ்க்கையைக் குறிக்கும். நாட்டில் இல்லறம் சிறந்தால் சமுதாய அறம் சிறக்கும். இல்லறத்தைப் போற்றுவதல் தமிழர் நெறியாகும். அவ்வகையில் இல்லறத்தின் சிறப்பை, இல்லற நெறி மனித வாழ்க்கையை உயர்த்தும் உயர்வினை எடுத்துரைக்கும் வகையில் வள்ளுவர் ‘இல்லறவியல்’ என்னும் இயலைத் திருக்குறளில் படைத்துள்ளார். அதில் இல்வாழ்க்கை நெறிகளை எடுத்தியம்பியுள்ளார்.

தமிழ்ச் சமூக அமைப்பில் இல்லறம் என்பது அறநெறி எனப்போற்றப்பட்டது. அதனால்தான் வள்ளுவர்,

“அறன் எனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை”²⁷

என்று கூறினார். இல்வாழ்க்கை என்பது தனிமனித நலம் காப்பதோடு சமுதாயத்தில் இருக்கும் சகமனிதர்களின் வளம் மேம்பட வழிவகுப்பது. இதனை,

“இயல்பினான் இல்வாழ்க்கை வாழ்பவன் என்பான்
முயல்வாருள் எல்லாம் தலை”²⁸

என்றும்,

“இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும்
நல்லாற்றின் நின்ற துணை”²⁹

என்றும் வள்ளுவர் இல்லறத்தைப் போற்றியுரைக்கும் குறட்பாக்கள் உணர்த்தும். வள்ளுவர் காட்டிய இவ்வில்லற நெறியைக் கவிஞர் இக்பால் தனது கவிதைகளில் போற்றிப் பாடியுள்ளார். இவ்வாழ்க்கை சிறப்பதற்கான வழிகளையும் வழங்கியுள்ளார்.

குடும்பம் ஒரு சோலை

குடும்ப வாழ்க்கை சிறக்க வேண்டும் என்றால் குடும்பத்தில் தழைக்கும் மனித உறவுகள் பலப்பட வேண்டும். ஒருமையுணர்வுடன் குடும்ப உறுப்பினர்கள் இருக்கும்போதுதான் குடும்பத்தின் உள்ளும் புறமும் நலம் பெறும் விழைவுகள் நிகழும். இதனை உணர்ந்து, கவிஞர் இக்பால் தாய், பாட்டி, அண்ணன், தங்கை போன்ற உறவுகள் சிறக்கவும் குடும்ப வாழ்க்கையில் அன்பு, பாசம் முதலான பண்புகள் ஓங்கவும் பல கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார். இல்லறத்தின் சிறப்பை உணராது துறவறம் மேற்கொள்பவர் செயலைக் கவிஞர் இக்பால் கடிந்துரைத்துள்ளார். இதனை,

“கும்மிருட்டை நீக்கவந்த குளிர்மதியம் இல்லாள்
குடும்பம்தோ இனியமணம் குலவுகின்ற சோலை
வெம்மையற வருந்தென்றல் விளையாடும் பிள்ளை
வெறுத்தவர்க்கே இவ்வுலகம் விளையாத பாலை

தன்னலத்தை முன்னிறுத்தித் தவக்கோலங் கொண்டார்
தாரமொரு பாரமெனத் தரணிக்கும் விண்டார்
கண்மனத்தால் காடுசுற்றிக் காயகற்பம் உண்டார்
கண்மயங்கிப் பின்னொருநாள் காலனைத்தான் கண்டார்

துன்பமென இல்லறத்தைத் துறந்தலைந்தோர் இந்தத்
தொல்லுலகின் இயற்கைவிதி துளியுமறி யாரே!
அன்னைதந்தை மனைவிசுற்றம் அவனைக்கும் மக்கள்
அகம்வெறுத்தால் ஆண்டவனின் அருள்கிடைப்ப தில்லை!”

(முகவரிகள், பக்.40-41)

என்னும் கவிதை அடிகள் காட்டுகின்றன. இப்பாடலில் கவிஞர் வாழ்க்கையில் நிலவும் இருட்டைப் போக்கவல்லவள் மனைவி என்றும் குடும்பம் என்பது இனிய மணம் வீசுகின்ற நறுஞ்சோலை என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அன்னை, தந்தை, மனைவி, சுற்றம் என வாழும் இல்லற வாழ்க்கைதான் ஆண்டவனின் அருள்பெற்ற பெருவாழ்க்கை எனக் கவிஞர் இல்லறத்தைப் போற்றியுள்ளார்.

தோழமை நெறி

சமுதாயத்தில் வாழும் அனைத்து மக்களையும் மதித்துப் போற்றிப் பழக வேண்டும் என்பதைக் கவிஞர் தனது கவிதைகளில் வலியுறுத்தியுள்ளார். சாதி-மத வேறுபாடுகளை நீக்கி, சகோதரத்துவ உணர்வுடன் மக்கள் வாழ வேண்டும் என்பதைக் கவிஞரின் கவிதைகள் இயம்புகின்றன. மனிதனை மனிதன் மதித்துப் பழகுதல் வேண்டும். பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள், முதலாளி-தொழிலாளி வேறுபாடு, இளையவர்-முதியவர் என்னும் வேறுபாடுகள் நீங்க வேண்டும், சமுதாயத்தில் எல்லோரும் நிறைந்த வாழ்க்கை பெற வேண்டும் என்னும் கருத்தாக்கங்களைக் கவிஞர் இப்பால் கவிதைகள் பரவலாகப் பேசுவதைக் காணமுடிகின்றது.

பிறரது துன்பம் கண்டு இரங்குதல், பிறருக்குத் துன்பம் வரும்போது அரவணைத்து ஆறுதல் சொல்லல், ஒருவர் வாழ்க்கையில் வழக்கி விழுந்தால் அவரைத் தூக்கிவிட முன்வரல் எனப் பிறருக்காக உதவும் தோழமை நெறியினை,

“அழும்வேளை அழுபவரும் இடுக்கண் நேர்ந்தால்
அரவணைத்தே ஆறுதலைச் சொல்லு வாரும்
விழுந்துவிடின் தூக்கிவிட முனைகு வாரும்
வெற்றிகளைக் குவிப்பதற்கே துணைநிற் போரும்

பழகுதற்கு கிட்டிவிட்டால் அட்டா இந்தப்

பாருலகில் வேறென்ன செல்வம் வேண்டும்?" (முகவரிகள், ப.123)

என்னும் கவிதை உணர்த்துகின்றது. பிறருக்கு உதவும் மனமும் பிறர் துன்பங்கண்டு வருந்தும் போக்கும் தோழமையால் உருவாகுவன என்பதைக் கவிஞர் இப்பால் கவிதைகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

சமுதாய வாழ்க்கை நெறி

சமுதாயத்தில் காணப்படும் வாழ்க்கைச் சிக்கல்கள் பலவற்றைக் கவிஞர் இப்பால் கவிதைகள் வெளிப்படுத்தி அவற்றிற்கான தீர்வுகளை முன்வைக்கின்றன.

1. பகுத்தறிவு
2. மூடநம்பிக்கை
3. மொழியுணர்வு
4. ஒருமைப்பாட்டுணர்வு
5. உழைப்பு
6. நாட்டு முன்னேற்றம்

முதலான பல்வேறு கருத்துகளைக் கவிஞர் இப்பால் தமது கவிதைகளில் பாடியுள்ளார்.

பகுத்தறிவுச் சிந்தனை – மூடநம்பிக்கை

கவிஞர் இப்பால் பகுத்தறிவு நோக்கில் பல கவிதைகளில் செய்திகளைப் பதிவு செய்துள்ளார். தந்தை பெரியார், அறிஞர் அண்ணா ஆகிய தலைவர்கள்

உரைத்த பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகளைக் கவிஞர் இக்பால் தனது கவிதைகளில் வழிமொழிந்து கருத்துகளை வெளியிட்டுள்ளார்.

“மூட மதியால் விதியினை நம்பி
மூடங்கிக் கிடப்பது முறையோ? – ஒரு
கோடி வழிகள் உலகில் இருக்கக்
கூறுக, என்ன குறையோ?” (இதயமலர்கள், ப.86)

என்னும் கவிதை அடிகள் மூடநம்பிக்கைக்கு எதிரான குரலாக ஒலிப்பதைக் காண இயலும்.

கோயில் வழிபாடு, உருவச்சிலை வணக்கம், சடங்குமுறை, பாவபுண்ணியம், பொருளற்ற சமய விழாக்கள், ஊழ், சோதிடம், திதி, பேய் பிசாசுகள் மீதான நம்பிக்கை, சமயக் குறியீடுகள் ஆகிய அனைத்தும் மூடநம்பிக்கையின் பாற்பட்டவை என்பதைத் தந்தை பெரியார் சான்றுகளோடு நிறுவினார்.

“மூடநம்பிக்கைகள் பகுத்தறிவுக்குத் தடையாகும். குருட்டு நம்பிக்கையும் மூடப் பழக்கங்களும் என்று ஒழிகின்றனவோ அன்றுதான் நாட்டில் சமதருமம் தழைக்கும்.”³⁰

என்னும் பெரியாரின் கருத்து மூடப்பழக்கங்கள் பகுத்தறிவுக்குத் தடையாக இருப்பதை உணர்த்துகின்றது. கவிஞர் இக்பால் தந்தை பெரியார் மீது மிகுந்த ஈடுபாடு உள்ளவர். அதன் காரணமாகக் ‘கனவுகள்’ என்னும் தலைப்பிலான கவிதையில்,

“பகுத்தறிவுக் கதிர்தமிழர் உள்ளம் எல்லாம்
பரவுதற்குப் பெரியாரும் கனவு கண்டார்
புகுத்திவிட்ட குலப்பிரிவை வேரறுக்கப்
புகழ்கொண்ட அண்ணாவும் கனவு கண்டார்

தொகுத்துவைத்த அனுபவத்தை முப்பா லாக்கித்
துயர்துடைக்க வள்ளுவனார் கனவு கண்டார்
இகத்தின்மேல் எண்ணிறந்த அறிஞர் மக்கள்
ஏற்றமுறும் வாழ்வுபெறக் கனவு கண்டார்” (முகவரிகள், ப.92)

எனப் பகுத்தறிவுச் சிந்தனைக்கு அரண் சேர்க்கும் வழிமுறைகளை விளக்கியுள்ளார். பெரியார், அண்ணா, வள்ளுவர் வழியில் பகுத்தறிவுடன் சமுதாயம் நடைபோடும் போதுதான் மக்கள் வாழ்க்கை, மனித சமுதாயம் ஏற்றம் பெறும் என்று கவிஞர் கூறியுள்ளார்.

மொழியுணர்வு

தாய்மொழியுணர்வு, தமிழ்மொழி உணர்வு என்னும் கருத்தாக்கங்களைக் கவிஞர் இக்பால் மக்கள் மனத்தில் விதைக்கும் பணியைச் செய்துள்ளார். சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞரான இக்பால் கவிதைகளில் மொழியுணர்வுக் கருத்துகள் சில வரையறைகளுக்கு உட்பட்டதாகவே உள்ளன. நான்கு பெரிய மொழிகள் பேசும் பல்லினச்சமுதாய மக்களின் சேர்க்கையாக விளங்கும் சிங்கப்பூரில் தமிழர்கள் மத்தியில் மொழியுணர்வால் எவ்விதச் சிக்கலும் தோன்றிவிடக் கூடாது என்பதில் கவிஞர் கவனத்துடன் செயல்பட்டுள்ளார்.

தாய்மொழியைப் போற்றுவதில் எவ்விதத் தவறுமில்லை என்கின்ற கவிஞர் பிற மொழிகளையும் மதித்து நடத்தல் வேண்டும் என்று அறிவுறுத்துகின்றார். ஆங்கிலம், தாய்மொழி என்னும் இருமொழிக் கொள்கைதான் சிங்கப்பூர் மக்களின் சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கு உதவும் என்பது கவிஞரின் மொழிக்கொள்கையாக உள்ளது.

“மணம்வீசும் பலவண்ண மலர்கள் கோத்த
மாலைக்கு நிகராகும் சிங்கப்பூரே

இணைத்துவைக்கும் நார்எதுவோ என்று கேட்டால்
 இனிதான மொழிக்கொள்கை யென்று சொல்வோம்
 பிணக்குகளும் சச்சரவும் 'நான்நீ' என்னும்
 பிரிவினையும் இல்லாமல் வாழு கின்றோம்
 கணக்கினிலே வளர்ச்சியெனும் ஆதா யத்தைக்
 கச்சிதமாய் வரவுவைத்தே களிக்கின் றோம்நாம்.

பேசுகின்ற தாய்மொழியே உயர்ந்த தென்றும்
 பிறமொழிகள் தாழ்ந்தென்றும் மார்பு தட்டும்
 மாசுடையார் ஒருவரேனும் நம்மில் இல்லை
 மனங்கலந்த காரணத்தாற் குழப்பம் இல்லை
 நாசத்தைக் கொண்டுவரும் மொழிவெ றிக்கோ
 நம்மிடத்திற் சிறிதளவும் இடமே இல்லை
 பாசமுடன் தாய்மொழியைப் போற்று வோரைப்
 பழித்துரைக்கும் கீழ்மணமும் நம்பால் இல்லை

அகிலமெலாம் பேசுமொழி ஆங்கி லத்தின்
 அவசியத்தை அறியாதார் யாரும் உண்டோ?
 தகவுடைய தாய்மொழியைக் கற்றி டாமல்
 தள்ளிவைக்க வேண்டுமெனச் சொல்வா ருண்டோ?
 புகழ்மலர்ந்த ஆங்கிலம், தாய்மொழியி ரண்டும்
 பொலிவுபெறக் கட்டாயம் கற்க வேண்டும்
 முகத்தின்எழில் கூட்டும்இரு கண்கள் – நந்தாய்
 மொழியுடனே ஆங்கிலமென் றறிவீர் நீரே!”

(முகவரிகள், பக்.106-107)

என்னும் கவிதை, கவிஞர் இக்பாலின் கவிதைகளில் காணப்படும் அவரது
 மொழிக்கொள்கையைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. ஆங்கிலம், தாய்மொழி
 என்று கற்றாலும் அன்னைமொழியாம் தமிழில் ஒருவர் பெறும் புலமையே
 அவருக்குப் பெருமை நல்கும் என்கிறார். இதனை,

“பேருடைய அயல்மொழியிற் புலவ ரேனும்
 பெருமையுறல் அன்னைமொழி ஒன்றினாலே” (முகவரிகள், ப.107)

என்னும் கவிதைப் பகுதி காட்டுகின்றது.

ஒருமைப்பாடு

மக்கள் வாழ்க்கையில் ஒருமைப்பாட்டு உணர்வு என்பது மிகவும் தேவையான ஒன்றாகும். ஒருமைப்பாட்டுணர்வு மிக்க வாழ்க்கை எந்த நாட்டு மக்களிடம் இருக்கின்றதோ அந்நாடு மிகச்சிறந்த வளர்ச்சியைப் பெறும். எந்தச் செயலிலும் மக்களால் வெற்றியை ஈட்ட இயலும். எனவேதான் மகாகவி பாரதி,

“ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வே – நம்மில்
ஒற்றுமை நீங்கிடில் அனைவர்க்கும் தாழ்வே
நன்றிது தேர்ந்திடல் வேண்டும் – இந்த
ஞானம் வந்தாற்பின் நமக்கெது வேண்டும்?”³¹

என்று பாடினார். பாரதி இந்திய மக்களிடம், குறிப்பாகத் தமிழர்களிடம் வலியுறுத்திய ஒருமைப்பாட்டுச் சிந்தனையைக் கவிஞர் இக்பால் சிங்கப்பூர் மக்களிடம் வேண்டுகோளாய் வைத்துள்ளார்.

“ஒற்றுமையே நம்நாட்டின் உயர்வுக் கெல்லாம்
உயிர்நாடி என்பதை உணர்ந்த வர்நாம்
வெற்றுகைகள் வீண்ஆர வாரம் சற்றும்
விலைபோவ தில்லைநம் அழகு நாட்டில்
கற்றறிந்த தலைமுறையைக் கட்டுக் கோப்பை
காத்துவரும் ஓரினத்தைத் தேடி நல்ல
வெற்றிவரும் என்பதற்குச் சான்றாய் நாமும்
விளங்குகின்றோம் என்பதிலே ஐயம் இல்லை” (முகவரிகள், ப.86)

என்னும் கவிதைப் பகுதி இதனைக் காட்டுகின்றது. ஒற்றுமைதான் நாட்டின் உயர்வுக்கு அடித்தளமும், உயிர்நாடியுமாகும். இதனை உணர்ந்து, பின்பற்றி வாழும் மக்கள் வளமான நாட்டை உருவாக்குவர் என்று கவிஞர் கூறியுள்ளார். சிங்கப்பூர் தேசத்தின் ஒருமை உணர்வுக்காகக் குரல் கொடுக்கும் கவிஞரின்

நாட்டுப்பற்றும் நாட்டு முன்னேற்றத்திற்காக மக்களைத் தயார்ப்படுத்தும் கவிஞரின் பணியும் கவிதையில் சிறப்பாக வெளிப்பட்டுள்ளன.

“ஒன்றாய் இருந்தால்

உயரலாம் என்னும்

உண்மை அறியவேண்டும் – நல்ல

உள்ளம் புரியவேண்டும் – வீணே

துண்டு படாமல்

தொடரும் பணிக்குத்

தோள்கள் தரவேண்டும் – பழையதைத்

தூக்கி எரியவேண்டும்” (காகித வாசம், ப.50)

என்னும் கவிதைப் பகுதியும் ஒற்றுமையுணர்வின் உயர்வை, அதனால் விளையும் பயனைத் தருவதோடு ஒருமைப்பாட்டுச் சிந்தனையுள்ள குடிமக்களை உருவாக்கத் துடிக்கும் கவிஞரின் சமுதாய எண்ணத்தைக் காட்டுவதாய் உள்ளது.

உழைப்பின் உயர்வு

ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றத்தில் முக்கியப் பங்கு வகிப்பது உழைக்கும் வர்க்கத்தினரின் வாழ்க்கைத்தர மேம்பாடு ஆகும். உழைப்பாளர்களும் தொழிலாளர்களும் வாழ்வில் நலமோடு இருப்பதும் வளம் காண்பதும் ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு மிகவும் அவசியமானது. இதனை உணர்ந்த கவிஞர் இப்பால் சிங்கப்பூர் வாழ் உழைக்கும் மக்களின் வாழ்வியல் மேம்பாட்டிற்காகத் தனது கவிதை மூலம் அவர்களுக்கு ஊக்கமும் உற்சாகமும் நல்கும் கருத்துகளைப் பாடியுள்ளார். உழைப்பாளர்களைக் கௌரவமாக நடத்துவது, உழைப்பிற்கேற்ற ஊதியம் தருவது, அவர்களின் முன்னேற்றத்திற்காக அரசு நலத்திட்டங்களைச் செயல்படுத்துவது போன்ற கருத்துகளைக் கவிஞர் தன் கவிதைகளில் முன்வைத்துள்ளார்.

“வெறும் பொழுதுபோக்கை மட்டும் கருதாமல் சமுதாய முன்னேற்றத்தை – மானுடத்தின் மேம்பாட்டைத் தமது குறிக்கோளாகக் கொள்ளும் படைப்பாளிகள் அனைவரும் தாம் படைக்கும் இலக்கியங்களைச் சமுதாயத்தைத் திறனாய்வதற்குத் தமக்குக் கிடைத்த வாய்ப்புகளாகவே கருதுவர்.”³²

என்னும் அறிஞர் கருத்திற்கு ஏற்ப கவிஞர் இக்பால் தனது இலக்கியப் பணியைச் சமுதாய முன்னேற்றத்திற்காகப் பயன்படுத்துகிறார். எனவேதான் அவரது கவிதைகளில் சமுதாயக் கருத்தாக்கங்கள் மிகுதியாக இடம்பெற்றுள்ளன.

“வாழ்வில் உயர உழைப்பு நமக்கு
வழிதி றக்குமே
வறுமை துன்பம் நீங்கி என்றும்
வளங்கள் சேர்க்குமே” (வைரக்கற்கள், ப.66)

என்று கவிஞர் இக்பால் உழைப்பின் சிறப்பைப் போற்றியுள்ளார்.

“உலகத்தின் பசிப்பிணியை ஓட்டு தற்கே
உடலுழைப்பைத் தருகின்ற மேலோ ரன்றோ?
கலப்பையினைச் சுமக்கின்ற தொழிலா ளர்கள்
கடமைசெய்ய மறந்தால்இவ் வுலகம் உண்டோ?
துலங்குகதிர் மணிகள்ஒவ் வொன்றும் எங்கள்
தொழிலாளர் வியர்வைமுத் துக்கள் அன்றோ?
நிலமகளின் புன்னகைக்கு வித்திட் டோரை
நினையாத பேர்களுக்கே உயர்வும் உண்டோ?” (முகவரிகள், ப.22)

என்னும் கவிதை உழவர்கள், தொழிலாளர்கள் ஆகியோரின் உயர்வுக்கு உழைப்பு அடிப்படையாகும் என்பதை உணர்த்துகின்றது. தொழிலாளர் வியர்வையைக் கவிஞர் ‘முத்துக்கள்’ எனப் போற்றியுள்ளமையைக் காணமுடிகின்றது.

நாட்டு முன்னேற்றம்

கவிஞர் இக்பால் கவிதைகள் பல இடங்களில் நாட்டு முன்னேற்றத்தை நோக்கியே பயணிக்கின்றன. சிங்கப்பூர் நாட்டில் மத, இன, மொழி ஒற்றுமை ஏற்பட்டு மேலும் சிறக்க வேண்டும் என்ற அவா கவிஞரின் கவிதைகளில் தெரிகின்றது. நாட்டுக்காகப் பாடுபட்ட தலைவர்களையும் சான்றோர்களையும் கவிஞர் இக்பால் தமது கவிதைகளில் தலைவணங்கியுள்ளார்.

சிங்கப்பூர் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்குத் தேவையான தொலைநோக்குப் பார்வை, தெளிந்த செயல், துணிந்த நடைமுறை, அரசு தீட்டும் நலத்திட்டங்கள் முதலான பலவற்றைப் பட்டியலிடும் கவிஞர் சிங்கப்பூர் நாட்டிற்கு நிகராக எதுவும் இல்லை என்று கூறுவது அவரது நாட்டு முன்னேற்றம் நோக்கிய கவியுள்ளத்தைக் காட்டுகின்றது.

“தொலைநோக்கு துணிந்தசெயல் துணிவு வாய்மை
துலங்குகின்ற சமுதாயம் தன்னைக் காணக்
குலையாத உறுதியுடன் அரசு தீட்டும்
கொள்கைக்குத் துணையாக நிற்ப வர்நாம்
மலைபோன்று திண்மையுடன் நிமிர்ந்து நிற்கும்
மங்காத புகழ்வாழ்வை நமக்கு நல்கும்
தலைமையினை நாம்பெற்றோம்! நம்மைப் போலும்
தரணியிலே பெரும்பேற்றைப் பெற்றார் இல்லை.

இனபேதம் நிறபேதம் மொழியில் பேதம்
இருப்பதனை மலையாக எடுத்துக் காட்டி
மனபேதம் வளர்க்கின்ற நாட்டி லெல்லாம்
மகிழ்ச்சியினைக் குழிதோண்டிப் புதைத்து விட்டார்
அனலாகச் சுட்டெரிக்கும் பகைமை யின்றி
அனைவரும் ஒருதாயின் மக்கள் என்னும்
நினைவாலே பெருமைபெறும் சிங்கப் பூர்க்கே
நிகராக ஒருநாட்டைக் காணப் போமோ?” (முகவரிகள், பக்.86-87)

என்னும் கவிதையில் கவிஞரின் நாட்டு முன்னேற்றம் குறித்த சிந்தனைகளைக் காணமுடிகின்றது. சிங்கப்பூர் நாட்டின் வளத்திற்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் அரசும் மக்களும் ஒருமைப்பட்டு, வேறுபாடு ஒழித்துச் செயல்படவேண்டியதுதான் அடிப்படை என்பதை உணர்த்துகின்றது.

காதல்

காதல், வீரம் இரண்டையும் தமிழர்கள் தம் வாழ்க்கையின் இரு பக்கங்களாகக் கருதினர். சங்க இலக்கியப் புலவர்கள் காதலையும் வீரத்தையும் அகம், புறம் என இரு பொருண்மைகளாகக் கொண்டனர். காதல் வாழ்க்கையை அகமெனக் கொண்டு களவு, கற்பு என இரண்டாகப் பகுத்தனர். காதல் என்பது சமுதாயத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒழுக்கமாக இருந்தது.

காதல் – வரையறை

சங்க இலக்கியங்கள் காதலைப் போற்றியுரைக்கின்றன. குறுந்தொகை காதலை அளவிடமுடியாத உவமைகளை முன்வைத்துக் காதலுக்கு வரையறை கொடுக்க முற்பட்டுள்ளது.

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரினும் ஆரளவின்றே சாரல்
கருங்கோல் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே”³³

என்னும் பாடல் காதல் நிலப்பரப்பைவிடப் பெரியது என்றும் வான எல்லையைவிட உயர்ந்தது; கடலைவிட ஆழமானது என்றும் எடுத்துரைக்கின்றது. காதலைப் பற்றிப் பாடும் மகாகவி பாரதி,

“காதல் காதல் காதல்
காதல் போயிற் காதல் போயிற்

சாதல் சாதல் சாதல்”³⁴

என்று காதலின் உச்சத்தைப் பாடியுள்ளார். புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன் காதலை உயிர்களின் இயற்கை உணர்ச்சி என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

“காதல் அடைதல் உயிர் இயற்கை”³⁵

என்பது பாவேந்தரின் கூற்றாக அமைந்துள்ளது. எனினும் காதலைச் சமுதாயம் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளவில்லை என்று இக்காலக் கவிஞர்கள் பலர் கூறுவதையும் இலக்கியப் பதிவுகள் காட்டுகின்றன.

கவிஞர் வைரமுத்து, காதலைப் பற்றிய சமுதாயப் புரிதலை நன்கு பதிவு செய்துள்ளார்.

“காதலை இன்னும் இந்த மண்ணில் யாரும் சரியாகப் பார்க்கவில்லை. மொழி அதை வெறும் வார்த்தையாகப் பார்க்கிறது. விஞ்ஞானம் அதை வெறும் ஹார்மோன்களாய்ப் பார்க்கிறது. மதம் அதை வலக்கையால் தண்டித்துவிட்டு இடக்கையால் ஆசீர்வதிக்கிறது. தத்துவம் அதைத் தனக்குள் சேர்த்துக்கொள்ளலாமா வேண்டாமா என்று இன்னும் தீர்மானம் போடவில்லை. பெற்றோர்கள் காதலைத் தங்களோடு முடிந்துவிட்ட சமாச்சாரமாகவே கருதுகிறார்கள். சமூகம் இன்னும் அதை ஓர் ஒழுக்கக்கேடு என்றே உறுதியாக நம்புகிறது.”³⁶

என்னும் பகுதி, காதல் பற்றிய இன்றைய சமூக நிலைப்பாட்டை உணர்த்துவதாக உள்ளது. இருப்பினும் கவிஞர்கள் காதலைப் பற்றித் தொடர்ந்து கவிதைகள் படைத்து வருகின்றனர். காதலைப் பாடாத கவிஞர்களே இல்லை என்னும் அளவிற்குக் காதல் பற்றி மிகுதியான கவிதைகள் வந்துகொண்டே இருக்கின்றன.

புதுக்கவிதைகளில் காதல்

புதுக்கவிஞர்கள் பலர் காதலின் தன்மையையும் இன்றைய நிலையில் காதல் பற்றிய சமுதாய மனப்போக்குகளையும் விளக்கும் வகையில் கவிதைகளைப் படைத்துள்ளனர்.

“காதல்
தெய்வீகமானது
என்பது
மட்டுமல்ல
இரு வாலிப புறாக்களின்
தித்திப்பு தேசம்”³⁷

என்று ஒரு கவிஞர் காதலுக்கு விளக்கம் தந்துள்ளார். காதலின் தொடர் நிகழ்வுகளான மென்மை, ஏக்கம், தவிப்பு எனப் பல்வேறு கூறுகளில் காதலைக் கவிஞர்கள் பாடியுள்ளனர்.

காதல் உடல் சார்ந்தது மட்டுமன்று; உடலை மறக்கச் செய்யும் ஆற்றலுடையது என்பதை,

“காதல்
அது
தேகங்களை நினைப்பதன்று
தேகங்களை மறப்பது”³⁸

எனக் கவிஞர் ஒருவர் பதிவு செய்துள்ளார். இவ்வாறு, காதல் என்பது புதுக்கவிதைகளில் பெரும் பாடுபொருண்மையாக அமைந்துள்ளது. கவிஞர் இக்பால் மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை என்னும் இருவடிவங்களிலும் காதல் குறித்துக் கவிதைகள் படைத்துள்ளார்.

தூய்மையின் உருவம்

‘தாஜ்மகால்’ என்னும் தலைப்பில் கவிஞர் இக்பால் படைத்துள்ள கவிதை காதலின் தூய்மையைக் காட்டுகின்றது.

“ஒரே சொல்லில்
வடிக்கப்பட்ட கவிதை நீ

உன்னை அன்றாடம்
பாராமல் வாசிப்பவர்களே
அதிகம்

உன் அழகு
வெளியில் இல்லை;
உள்ளே
மரணத்தின் மடியில்
ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருக்கிறது

யமுனையில் நீ
முகம் பார்க்கிறாயோ இல்லையோ
யமுனை உன்னில்
தன்னைப் பார்த்துக்கொள்ளும்;
ஏனெனில்,
காதல்
தண்ணீரைவிடத் தெளிவானது;
கலங்கினாலும்
தூய்மையாக இருப்பது” (வா.ம.இ., பக். 14-15)

என்னும் கவிதைப் பகுதி, காதலின் தூய் உணர்வைத் தண்ணீரின் இயல்போடு ஒப்பிட்டுப் பேசுகின்றது. காதலின் சின்னமாகவும் வரலாற்றுச் சான்றாகவும் திகழும் தாஜ்மகால் கவிஞர் இக்பாலின் சொல்லாட்சியில் காதலுக்கான சொல்லோவியமாகக் காட்சியளிக்கின்றது.

காதல் – மதம்

காதலை மதங்களோடு ஒப்பிட்டுக் கவிஞர் இக்பால் ‘காதலும் மதமும்’ என்னும் கவிதையைப் படைத்துள்ளார். காதல் உலகின் முதல் மதம் என்பது கவிஞரின் விளக்கமாய் உள்ளது.

“காதலே

உலகில் தோன்றிய

முதல் மதம்

எல்லா மதங்களும்

காதலின்

நகல்களே

மதங்களைப்போல்

காதலும் இல்லாதவற்றில்

நம்பிக்கை வைக்கச் சொல்கிறது

காதல், மதம்

இரண்டுக்குமே

கண் இல்லை

காதல், மதம்

இரண்டின் வசப்பட்டவர்களும்

உலகில்

வேறு அழகுகள் இருப்பதாக

ஒத்துக்கொள்வதில்லை” (வா.ம.இ., பக்.31-32)

என்னும் கவிதை வரிகள் மரபுவழிப்பட்ட சொல்வழக்குகளுக்கு அரண் சேர்ப்பதாக அமைந்துள்ளன. ‘காதல், மதம் இரண்டிற்கும் கண் இல்லை’ என்னும் கவிஞரின் வரிகள் புதிய பார்வையாகத் தென்படுகிறது. காதல் மதங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது என்று அறிஞர்கள் கூறும் கருத்துகளில் இருந்து வேறுபட்டதாகக் கவிஞரின் சிந்தனை உள்ளது. இக்கவிதையின் முடிவுப் பகுதியில் கவிஞர் தெளிந்த முடிவாக ஒரு கருத்தை வைத்துள்ளார்.

“காதல் தவிர

அனைத்து மதங்களும்

ஒருநாள் அழிந்து போகும்” (வா.ம.இ., ப.33)

என்னும் வரிகளில் காதல் பற்றிய தீர்க்கமான முடிவைக் காணமுடிகின்றது. மதங்களை விட ஆற்றல் வாய்ந்தது, நிலைத்து நிற்கும் தன்மையுடையது ‘காதல்’ என்பதையும் மனித வாழ்க்கையின் இயக்கத்திற்கு அடிப்படையாகத் திகழ்கின்றது ‘காதல்’ என்பதையும் கவிஞர் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

வேலையில்லாத் திண்டாட்டம்

இன்றைய நாளில் உலக இளைஞர்களை வாட்டிவதைக்கும் சமுதாயப் பிரச்சினையாக வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் உருவெடுத்திருக்கிறது. குறிப்பாக, இந்தியா போன்ற வளரும் நாடுகளில் வேலையில்லாச் சூழல் அதிகரித்து வருவதால் வேலைதேடி இளையர் கூட்டம் சிங்கப்பூர், மலேசியா, அரபுநாடுகள் எனக் கடல் கடந்து செல்கின்றனர்.

கல்வி கற்று உயரிய பட்டங்களைப்பெற்ற இளைஞர்கள் கல்விக் கேற்ற வேலை கிடைக்காமல் விரக்தியில் தவிக்கின்றனர். கணினித் தொழில்நுட்பத்தின் அபார வளர்ச்சி மனித சக்திக்குரிய வேலை வாய்ப்புகளைக் குறைத்துவிட்டது என்றே சொல்லுதல் வேண்டும். இளைஞர்களின் வாழ்க்கையையே திசைமாற்றும் சமுதாயச் சிக்கலாக உள்ள வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் பற்றிப் புதுக்கவிஞர்கள் பலர் கவிதைகளைப் படைத்துள்ளனர். வேலையில்லாப் பட்டதாரியின் நிலையை,

“இவனது

வேலை விண்ணப்பத்தில்

கையெழுத்தை விடக்

கண்ணீர் எழுத்துக்களே

அதிகம்”³⁹

என்று ஒரு புதுக்கவிஞர் பதிவு செய்துள்ளார். வேலை கிடைத்தபின் திருமண வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்ளலாம் எனக் கருதித் திருமணத்தை உரிய பருவத்தில் செய்யாமல் வாழ்க்கையை இழக்கும் வாலிபர்களின் மனவேதனையை,

“வேலை தேடித்தேடியே

இவர்களின்

பருவப் பாத்திரத்தில் இருந்த

வாலிபம் காலியாகியது”⁴⁰

என்னும் கவிதையாய் ஒரு கவிஞர் படைத்துத் தந்துள்ளார். வேலைவாய்ப்பு அலுவலகங்களில் பதிவு செய்துவிட்டுக் காத்திருக்கும் இளைஞனின் உள்ளக் குமுறலை,

“மூன்று வருடங்கள்

படித்தேன்

பட்டம் தந்தீர்கள்...

மூன்று மணிநேரம்

நின்றேன்

வேலைவாய்ப்பு அட்டை தந்தீர்கள்...

எப்போது...”⁴¹

என்று ஒரு கவிஞர் கவிதையாக்கம் செய்துள்ளார். இவ்வாறு தமிழ்ப் புதுக்கவிஞர்கள் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் என்னும் பொருண்மையில் மிகுதியான கவிதைகளைப் படைத்துள்ளனர். இவர்களின் வழியில் சிங்கப்பூர்க் கவிஞர் இக்பால் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம், சிங்கப்பூர் நாட்டிற்கு வேலைதேடி வருபவர்களின் அவலநிலை, வேலை தருவதாகப் பணம் வாங்கிக்கொண்டு ‘விசா’ மோசடியால் தெருவில் நிற்கும் இளையர்கள், வேலை

கிடைத்தாலும் அதற்கேற்ற ஊதியம் கிட்டாத சமூகச் சூழல்கள் எனப் பல்வேறு கருத்தாக்கங்களைக் கவிதையாக்கியுள்ளார்.

அயலகம் போகும் தமிழர் நிலை

சிங்கப்பூரில் வேலை தேடி வந்து, ஏமாற்றப்பட்டுத் தெருவில் நிற்கும் வேலையில்லா இளையர்களின் வேதனையைக் கவிஞர் இப்பால் 'தெருவில் விட்டார்' என்னும் தலைப்பில் கவிதையாகப் படைத்துள்ளார்.

“பெண்சாதி, பிள்ளைகளைப்
பெற்றவரை ஏங்கவிட்டுப்
பிழைப்புக்கு
வழிதேடி வந்தோம் – நாங்கள்
மண்வெட்டிப் புல்வெட்டி
மரம்வெட்டித் தெருக்கூட்டி
வாழ்வதற்குப்
பொருள்தேடி வந்தோம்

குடியிருந்த வீட்டை விற்றும்
கொண்டவளின் தாலி விற்றும்
கொடுப்பதற்குப்
போதவில்லை காசு – வட்டிக்
கடன் வாங்கிக் கட்டிவிட்டுக்
கப்பலேறினோம் எங்கள்
கனவெல்லாம் வீணாக ஆச்சு

ஈராண்டு வேலையுண்டு
என்றுசொல்லி இச்சைகாட்டி
இழுத்துவந்து
தெருவினிலே விட்டார் – வெள்ளி
ஆறாயிரம் பறித்து
அல்லல் எல்லாம் தீருமென்று
ஆசைகாட்டி
எம்வாழ்வைச் சுட்டார்

வீடில்லை தங்குதற்கு
 விலாசமில்லை காட்டுதற்கு
 வேலையில்லை
 பணம் சேர்ப்பதற்கு – சாப்
 பாடில்லை சொந்த ஊரில்
 பட்டகடன் தீர்ப்பதற்கு
 பாதையில்லை
 பட்டதெல்லாம் தொல்லை” (கனவுகள் வேண்டும், ப.54)

என்னும் கவிதையில் வேலையில்லா இளைஞர்களின் போராட்ட வாழ்க்கையைக் கவிஞர் வேதனையுடன் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார். வேலைதேடி வரும் இளைஞர்களை ஏமாற்றிப் பிழைக்கும் கூட்டம் உலகில் இருப்பதை இக்கவிதை காட்டுகின்றது. சிங்கப்பூர் நாட்டிற்கு வேலைதேடி வரும் இளையர்கள் ஏமாறாமல் இருப்பதற்கான எச்சரிக்கை மணியாகவும் இக்கவிதை அமைந்துள்ளது.

சிங்கப்பூரில் ஆட்குறைப்பு

வேலைவாய்ப்பினை வழங்கும் நிறுவனங்கள் புதிய தொழில்நுட்பங்களின் வருகையால் ஆட்குறைப்புச் செய்கின்றன. அமெரிக்கா போன்ற வல்லரசு நாடுகளில் ஏற்பட்ட பொருளாதார நெருக்கடியால் பணியில் இருந்த பல்லாயிரம் பேர் வேலைவாய்ப்பினை இழந்தனர். அமெரிக்கா மட்டுமல்லாது உலகின் பல்வேறு நாடுகளிலும் இச்சிக்கல் ஏற்பட்டது. அதன் தாக்கத்தால் பாதிப்புற்ற சிங்கப்பூர் நிறுவனங்களும் தம்மிடம் பணியாற்றி வந்தோரை ஆட்குறைப்புச் செய்து வெளியேற்றின. இதனால் வேலையிழந்து வாடும் மனிதர்களை ‘வேலை’ என்னும் கவிதையில் கவிஞர் இக்பால் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார்.

“எங்குமே ஆட்குறைப்பு – இதில்
 ஏராளம்பேர் தவிப்பு;
 எங்களுக்கும் பாதிப்பு – இனிமேல்
 எப்போது வரும் வாய்ப்பு?

தகுதி அடிப்படையில் – வேலை

தருவதைப் பழிக்கவில்லை

பகுதி வேலைபார்த்து – வீட்டுப்

பணம்கட்டப் போதவில்லை

வேலைப் பிரச்சனையே – புயலாகி

வேரை அசைக்கிறது

காலம் அறிந்து துயர் – மேலிடம்

களைய வேண்டுகிறோம்” (வா.ம.இ., ப.48)

என்னும் கவிதைப் பகுதி ஆட்குறைப்பு நடவடிக்கையால் ஏற்பட்டுள்ள வேலையில்லாத் திண்டாட்டச் சிக்கலை விளக்குவதோடு குடியிருக்கும் வீட்டுக்கான கடனைக்கூடக் கட்ட இயலாமல் திண்டாடும் இழிநிலையையும் கவிஞர் இக்கவிதையில் சுட்டியுள்ளார். இச்சிக்கலுக்கு அரசாங்கம் தீர்வுகாண வேண்டும் என்பதை உணர்த்தும் விதத்தில் ‘மேலிடம் களைய வேண்டுகிறோம்’ என வேண்டுகோளுடன் கவிதையை முடிப்பதையும் காணமுடிகின்றது.

பணிப்பெண் பாராட்டு

‘வேலையில்லாத் திண்டாட்டம்’ என்னும் பொருள் பற்றிக் கவிதைகள் படைத்த கவிஞர் இக்பால் சிங்கப்பூர் சூழலியலை ஒட்டிப் பணிப்பெண்களாக வரும் பெண்களை மையமிட்டு ‘பணிப்பெண் பாட்டு’ என்னும் தலைப்பில் கவிதை படைத்துள்ளார். பணிப்பெண் வேலைக்காகச் சிங்கப்பூர் வந்த பெண் தன் ஊதியத்தால் தன் குடும்ப வறுமையைப் போக்குகின்றாள். பசியும் பட்டினியுமாய்க் கிடந்த அவலநிலை மாறுகின்றது. ஓலைக்குடிசை வீட்டை மாடி வீடாகவும் வங்கியில் பணம் சேர்க்கும் வளமை வாழ்வாகவும் மாற்றியது சிங்கப்பூரில் கிடைத்த பணிப்பெண் வேலை என்கிறாள். சிங்கப்பூரில் தங்கள் வீடுகளில் பணிபுரியும் பணிப்பெண்களைத் தங்களின் சகோதரியாகக் கருதி

அன்பு பாராட்டும் முதலாளிகளையும் தமக்கு ஆதரவளித்த சிங்கப்பூர் நாட்டு மக்களையும் நன்றியுடன் நினைப்பதாகக் கவிஞர் கவிதையாக்கம் செய்துள்ளார்.

“கையில் பணமும் இல்லை – அங்கே
கடன் தீர்க்க வழியுமில்லை
செய்யும் தொழிலுமில்லை – கொண்ட
சிரமமோ கொஞ்சமில்லை

வயிறார உண்டறியோம் – அங்கே
வருவாயைக் கண்டறியோம்
வயதான பெற்றோரைக் – காக்கும்
வழியும் ஒன்றறியோம்

வேலை தேடியங்கே – காலும்
வீதியும் தேய்ந்ததுண்டு
ஆலைக் கரும்பாக – அங்கே நாங்கள்
அன்றாடம் நைந்ததுண்டு” (வா.ம.இ., ப.107)

என்னும் பகுதியில் சிங்கப்பூருக்குரிய பணிப்பெண் வேலைக்கு வருவதற்கு முன்னர் தங்கள் நாட்டில் அவளது குடும்பம் எத்தகைய வறுமையில் இருந்தது என்பதைக் கவிஞர் தன் கவிதையில் வடித்துள்ளார். பசி, பட்டினி, வேலையின்மை, கடன் தொல்லை, பெற்றோர் சுமை என இன்னலுடன் கழிந்த வாழ்க்கைச் சூழலைக் கவிஞர் நன்கு பதிவுசெய்துள்ளார். வேலைதேடி அலைந்ததும் நைந்ததும் கவிதையில் காட்சியாய் விரிகின்றன. இக்கவிதைப் பகுதி வேலையில்லாத் திண்டாடத்தின் கொடுமையை விளக்குகின்றது.

சிங்கப்பூரின் மேன்மை

கவிதையின் பிற்பகுதி சிங்கப்பூரில் அந்தப் பணிப்பெண் வீட்டுவேலை செய்யும் தொழிலில் சேர்ந்த பின்னர் அவளது வீட்டுச் சூழல் மாற்றம் கண்ட வாழ்க்கைச் சூழலைக் காட்டுவனவாக அமைந்துள்ளது.

“வறுமை தொலைந்ததையா – சிங்கப்பூர்

வளமெல்லாம் தந்ததையா

சிறுமை போனதையா – எங்கள்

சிரங்கனும் நிமிர்ந்ததையா

ஓலைக் குடிலை மாற்றி – அங்கே

ஓட்டுவீடு கட்டிவிட்டோம்

மேல்மாடி வைப்பதற்கும் – திட்டம்

மேன்மையாய் போட்டுவிட்டோம்

வங்கிக் கணக்கினிலும் – எங்களுக்கு

வைப்புத் தொகையுண்டு

சிங்கப்பூரால் எமக்கு – இந்தச்

சீரெல்லாம் வந்ததையா

பெற்ற மகள் போல் – கூடப்

பிறந்த சகோதரிபோல் – இங்கே

உற்ற அன்புசெய்யும் – முதலாளிகள்

உள்ளார்கள் பல்லாயிரம் பேர்

பணிப்பெண்களாக வந்தோம் – எங்கள்

பாரத்தை இறக்கிவிட்டோம்

இனிக்கும் சிங்கை மகள் – நெஞ்சில்

இடமும் பிடித்துவிட்டோம்” (வா.ம.இ., பக்.108-109)

என்னும் கவிதைப் பகுதி, சிங்கப்பூரால் நல்வாழ்வு பெற்ற சமுதாயச் சூழலை ஒரு பணிப்பெண் கூறுவதாகக் கவிஞர் அமைத்துள்ளார். இப்பகுதியில் சிங்கப்பூரில் பணிபுரியும் பணிப்பெண்களின் வாழ்க்கைத்தரம், முதலாளிகள் காட்டும் அன்பு, சிங்கப்பூரர்களின் நேச உணர்வு போன்ற பலவற்றைக் கவிஞர் பதிவு செய்துள்ளார். சமுதாயத்தில் ஒரு பக்கம் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் இருந்த போதும் இன்னொரு பக்கம் பணிவாய்ப்பு இருப்பதைக் கவிஞர் கவிதையாகத் தந்துள்ளார்.

சமகால நிகழ்வுகள்

கவிஞர் இக்பால் தன்னுடைய காலத்தில் நிகழ்ந்த சமகால நிகழ்வுகள் பலவற்றைக் கவிதையாக்கம் செய்துள்ளார். இச்செய்திகள் சிங்கப்பூர் என்ற நாட்டு எல்லையைக் கடந்து இந்தியா, அமெரிக்கா, பிலிப்பைன்ஸ் என உலகளாவிய செய்திகளாகவும் அமைந்துள்ளன. கவிஞன் என்பவனுக்கு நாகும் அரசும் எல்லைகளை நிர்ணயிக்க முடியாது. கவிஞனின் மனம் அவனது கவிதைப் பாடுபொருளைத் தீர்மானிக்கின்றது. இதற்குக் கவிஞர் இக்பால் விதிவிலக்கல்ல என்பதை உலகளாவிய பார்வையில் அமைந்துள்ள அவரது கவிதைகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

‘இரட்டைத் தனம்’ என்னும் கவிதை இயற்கையின் இருவேறு பண்புகளை ஒருசேரக் காட்டும் கவிதையாக அமைந்துள்ளது. இக்கவிதை 2001-ஆம் ஆண்டில் இந்தியாவில் குஜராத் மாநிலத்தில் நிகழ்ந்த நிலநடுக்கத்தை மையக்கருவாகக் கொண்டுள்ளது. இயற்கையின் ஆக்கசக்தியையும் அழிவு சக்தியையும் கவிஞர் இக்கவிதையில் ஒப்புநோக்கிப் பாடியுள்ளார்.

“காடுகள் புல்வெளி
கழனிகள் தோட்டம்
காட்டும் பூமி ஒருபுறம்

வீடுகள் இடித்தெம்மை
விழுங்கவே பேய்வாய்
விரிக்கும் பூமி மறுபுறம்

ஒன்றில் பாலும்
ஒன்றில் நஞ்சும்
ஊட்டும் தனங்கள் உடையவளே!

புன்னகைப் பூக்கள் நீ

போடும் ஒப்பனையோ?

பூகம்பம்தான் உன் புன்னகையோ?

நிலமே நிலமே

நீ பிளந்தால் நாங்கள்

நிற்கத் தனியே நிலமேது?

தரையே தரையே உன்

தடத்தில் கால்கள்

தடுமாறத் தடுக்கிய கல் யாது?" (காகிதவாசம், பக்.53-54)

என்னும் கவிதைப் பகுதி இயற்கையின் கொடையையும் சீற்றத்தையும் ஒருங்கே காட்டுகின்றது. கவிஞரின் கற்பனை ஆற்றல் அவரது சமுதாய நோக்கு சிறக்க உதவியுள்ளது.

அமெரிக்கத் தலையீடு

உலக நாடுகள் பலவற்றில் அமெரிக்கத் தலையீடு அதிகரித்து வருவதைக் கவிஞர் 'ஆண்டவனும் அமெரிக்காவும்' என்னும் தலைப்பில் கவிதையாக்கம் செய்துள்ளார். இதனை,

“அமெரிக்காவும் ஆண்டவனும்

அண்ணன் தம்பிகள்;

ஒன்று காற்புள்ளி

மற்றொன்று அரைப்புள்ளி

நீக்க முடியாத வேறுபாடு:

ஆண்டவன் ஆட்சி நிரந்தரமானது;

அமெரிக்காவின் ஆட்சியோ

நிரந்தரம்போல் தெரிவது” (காகித வாசம், ப.87)

என்னும் கவிதை வரிகள் காட்டுகின்றன. உலகையே தனது ஆளுகைக்குள் ஆட்படுத்தத் துடிக்கும் அமெரிக்க நாட்டின் சர்வாதிகாரப் போக்கினைக் கவிஞரின் கவிதை தோலுரித்துக் காட்டுகின்றது.

சமுதாயக் கேடுகள்

மக்களின் வாழ்க்கையை அழிவிற்கு இட்டுச் செல்லும் பழக்க வழக்கங்களும் நாகரிக மாற்றம் என்னும் பெயரில் நடைபெறும் சீர்கேடுகளும் சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கான தடைகள் என்பதைக் கவிஞர் இப்பாலின் கவிதைகள் உணர்த்துகின்றன. மது அருந்துதல், புகைபிடித்தல் என்பன தனிமனிதனைப் பாதிப்பதோடு சமுதாயத்தையும் பாதிக்கும் தன்மையுடையவை. இத்தகு சமுதாயக் கேடுகளை நீக்க மக்களிடம் வேண்டுகோள் வைக்கும் முகமாகக் கவிஞரின் கவிதைகள் சில காணப்படுகின்றன.

‘புகைக்கோடுகள்’ என்னும் தலைப்பில் பாடப்பட்டுள்ள கவிதை புகைபிடித்தலுக்கு எதிரான குரலாக ஒலிக்கின்றது. புகைபிடித்தல் என்னும் பழக்கம் மக்களுக்குக் கொடிய நோயைத் தரும் உறைவிடமாக அமைவது. புகைபிடித்தலில் புகைப்பவர் மட்டுமின்றி அருகிலிருப்பவரும் பாதிப்படைகின்றார். புகைப்பழக்கம் காற்றுத் தூய்மைக்கேட்டிற்கும் காரணமாய் அமைகின்றது. இதனால் சமுதாயத்தின் சுற்றுச்சூழலும் பாதிப்பிற்கு உள்ளாகின்றது. இத்தகைய தீமைகளைத் தரக்கூடிய புகைபிடித்தலைப் புதுக்கவிஞர்கள் தமது கவிதைகள் வழியாகக் கண்டித்துள்ளனர்.

“பொது இடங்களில்

புகையே இல்லாமல்

அடுத்தவர் மீது தொடுக்கும்

வன்முறையே
புகைப்பிடித்தல்”⁴²

என்று ஒரு கவிஞர் புகைபிடிக்கும் பழக்கத்தை விமர்சித்துள்ளார். சிகரெட்
வாங்குவதற்குச் செலவழிப்பவர்களைப் பார்த்து ஒரு கவிஞர்,

“நீ பிடிக்கும் சிகரெட்டின்
மதிப்பெண் தெரியுமா?
ஒரு பச்சிளம் குழந்தையின்
பால் செலவு!

ஒரு ஏழை உழைப்பாளியின்
தேனீர்ச் செலவு!

உன் தாய் இறந்தபின்
நெற்றியில் வைக்கும் ஒற்றை ரூபாய்
நாணயம்;

உன் தந்தை இறந்தபின்
கடைசியாக இடும் ஒருபிடி வாய்க்காரியின்
விலைமதிப்பு”⁴³

என்று பாடியுள்ளார். இக்கவிதையின் வரிகள் புகைபிடிக்கும் பழக்கத்தின்
தீமைகள் பற்றிய புரிதலை மக்களிடம் ஏற்படுத்துகின்றன. கவிஞர் இப்பால்
புகைபிடித்தலின் தீமையை வேறு கோணத்தில் விளக்கியுள்ளார்.

“தூக்குக் கயிற்றில்
தொங்குவது போல என்
உதட்டுக் கயிற்றில் உனது ஊஞ்சல்!

என்
எச்சில் முத்தங்கள் பட்டு
எரிபவளே
சிவந்த உன் ஒற்றைக் கண்ணிலிருந்து
சிதறி விழுவது
சாம்பலா?

கண்ணீரா?

புகைவிடுபவனே

பொய்யும் நீயும்

ஒரே கருப்பையின்

உற்பத்திப் பொருட்களோ

இருவருமே எங்கள் இதயங்களை

இருட்டாக்கிவிடுகிறீர்கள்” (கனவுகள் வேண்டும், பக்.20-21)

என்னும் கவிதை வரிகளில் புகைபிடித்தல் என்பது மனிதனைத் தவணை முறையில் மரணத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் கொடிய பழக்கம் என்பதைக் கவிஞர் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். இக்கவிதை படர்க்கைக் கூற்றாக அமைந்து பொதுமக்களின் கேள்வியாய் நிற்கின்றது.

சமுதாய முன்னேற்றக் கருத்துகள்

கவிஞர் இப்பால் கவிதைகள் சமுதாயச் சீரழிவுகளையும் சமகால நிகழ்வுகளால் மனித வாழ்க்கை எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளையும் பேசுகின்றன. அதோடு நின்றுவிடாமல் எதிர்காலத் தலைமுறையினருக்குத் தேவையான தன்னம்பிக்கையையும் வழங்குகின்றன.

தன்னம்பிக்கைதான் மனித சமுதாயத்தை வாழவைக்கும் ஆற்றல் பெற்றது. தன்னம்பிக்கை இல்லாதவன் வாழும்போதே மரணித்தவன் ஆவான் என்கிறார் கவிஞர் இப்பால். இளைஞர்களிடம் தன்னம்பிக்கையை வளர்க்கும் வகையில்,

“காற்றுடன் கைகுலுக்கக் கொஞ்சம்

கதவைத் திறந்து வைப்பாய்

ஆற்றுநீரும் ஒருநாள் – கடல்

ஆவதைக் கண்டுகொள்வாய்

நிலவும் கூடவரும் – கால்கள்

நில்லாமலே நடந்தால்

உலகம் வெறும்மண்ணே – சும்மா
உறங்கிக் கொண்டிருந்தால்” (காகித வாசம், ப.27)

என்னும் கவிதை வரிகளில் காற்றுடன் கைகுலுக்கவும் நிலவுடன் நடக்கவும்
கற்றுத்தரும் கவிஞரின் தன்னம்பிக்கையைக் காணமுடிகின்றது.

“தீமைக்கு அஞ்சுவது வீரம்; இந்தத்
தெளிவிருந்தால் வராது சேதம்
பூமியிலே துணிவைப்போல் பயமுங்கூடப்
புகழ்மேட்டில் நமைஏற்றும் புரிந்துகொண்டால்” (காகித வாசம், ப.55)

என்னும் கவிதைப் பகுதியும் வாழ்க்கையைப் புரிந்துகொண்டு, மனிதனைத்
தன்னம்பிக்கையோடு நடைபோடத் தூண்டும் கருத்துச் செறிவுடையதாகும்.

அரசியல்

அரசியல் பற்றிய கவிதைகளையும் கவிஞர் இக்பால் எழுதியுள்ளார்.
விளம்பர அரசியல், தகுதியற்றவர் உயர்ந்த நாற்காலியில் இருத்தல், பதவி சுகம்
போன்ற பிழைபட்ட அரசியல் நடவடிக்கைகளைக் கவிஞர் இக்பால் தனது
கவிதைகளில் வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவந்துள்ளார். தகுதியும் திறனும்
பொதுநலனும் மிக்கார் அரசியலுக்குள் பிரவேசித்தால்தான் மக்கள் வாழ்க்கை
வளம்பெறும் என்னும் சிந்தனையைக் கவிஞர் இக்பால் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

“தணியலாம் நாவறட்சி – விளம்பரத்
தாகம் தணிவதில்லை
வணிகம் மட்டுமல்ல – நம்
வாழ்க்கையும் விளம்பரத்தில்” (வா.ம.இ., ப.75)

என்ற வரிகளில் கவிஞரின் சமுதாய ஆதங்கம் வெளிப்பட்டுள்ளது.

அரசியல் களம் என்பது ஏமாற்றுபவர்களின் கூடாரம் ஆகிவிட்டது என்பதைத் 'தேர்தல்' என்னும் கவிதை காட்டுகின்றது. தேர்தலில் வேட்பாளர்கள் அள்ளி வீசும் வாக்குறுதிகள் பொய்யானது என்பதைக் கவிஞர் விளக்கியுள்ளார்.

“தேர்தலில்
ஒருமுறை நாம்
வாக்களிப்பதற்காக
ஆயிரம் வாக்களிப்புகளை
அள்ளிவிடுகிறார்
அபேச்சகர்.

பெரும்பாலும்
வாக்களிப்புகளைப் பார்த்து
வாக்களிப்பதே
நம் வழக்கமாகி விட்டது.

தன் வாக்குகள்
சிதறிவிடாமல்
பார்த்துக்கொள்ளும் அக்கறை
அபேட்சகருக்கு
தேர்தல் வரைதான்” (வா.ம.இ., பக்.55-56)

என்னும் பகுதியில் தேர்தல் வாக்குறுதிகள் வழங்கும் அரசியலார் தேர்தல் முடிந்தபின் அதை மறந்துவிடும் போக்கினைக் கவிஞர் மென்மையாகச் சுட்டியுள்ளார். வாக்குறுதிகளை நம்பி வாக்களிக்கும் மக்களிடம் எச்சரிக்கை உணர்வை விதைப்பதாகக் கவிதை அமைந்துள்ளது.

வாழ்க்கை வழிகாட்டி

கவிஞர் இப்பால் தமது கவிதைகள் வழியாக மனித வாழ்க்கை வளம்பெறும் வகையில் பல்வேறு வழிகாட்டுதல்களை முன்வைத்துள்ளார். இவை

தனிமனிதன், சமுதாயம் என்னும் கூறுகளை நல்வழிப்படுத்தி நாட்டை
மேம்படுத்தும் சிந்தனைகளாக உள்ளன.

“காலம் நேரம் இடமறிந்து
காரியம் ஆற்று – நீ
கடமை தன்னை எந்த நாளும்
கண்ணெனப் போற்று

உண்மை போல பொய்மை தோன்றி
உன்னை மயக்கலாம் – நீ
உற்றுப் பார்க்கத் தவறி விட்டால்
உன்னை ஏய்க்கலாம்” (வைரக்கற்கள், ப.106)

என்னும் கவிதை வரிகள் கடமையுணர்ச்சியும் விழிப்புணர்வும் அவசியம்
என்பதை மக்களுக்கு எடுத்துரைக்கின்றன. எதனையும் உற்று நோக்கி உண்மை
உணர்ந்து செயல்பட்டால் வாழ்க்கை சுகமாக அமையும் என்பதைக் கவிஞர்
உணர்த்தியுள்ளார்.

கல்வியின் சிறப்பு

சமுதாய முன்னேற்றத்திற்குத் தரமான கல்வி அவசியமானது. கல்வி கற்ற
மக்கள் வாழும் சமுதாயம் அனைவராலும் போற்றப்படும். கல்வி மனித
மனங்களைத் தூய்மைப்படுத்தி வாழ்க்கையை வளப்படுத்தும் ஆற்றல் சான்றது.
இதனை,

“கல்வியைப் போலே துணையேது?
கல்வியில் லாமல் ஒளியேது?
கல்வியில் ஆர்வம் குறையாது
காத்திட வேண்டும் புவிமீது” (வைரக்கற்கள், ப.100)

என்னும் கவிஞர் இக்பாலின் கவிதை வரிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

எண்ணமும் வாழ்க்கையும்

மனித வாழ்க்கையில் முன்னேற்றத்தைத் தருவதில் மனிதர்களின் தூய எண்ணங்கள் முக்கியப் பங்காற்றுகின்றன. ஒருவரின் எண்ணம் தூய்மையாக இருந்தால் அவரது வாழ்க்கை சிறக்கும். அவரால் அவரைச் சுற்றி இருக்கும் மனிதர்களின் வாழ்வும் உயரும். எண்ணம் கீழ்த்தரமானதாக அமையும்போது அது மனிதனின் முன்னேற்றத்தைத் தடுத்து அழிவைத் தந்துவிடும். இதனை எண்ணம்போல் வாழ்வு, உள்ளுறவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல் என்னும் சொல்வழக்குகள் உணர்த்தும்.

மனித மனதின் ஆற்றலை உணர்த்த விரும்பிய எம்.எஸ்.உதயமூர்த்தி 'எண்ணங்கள்' என்ற தனித்த நூலைப் படைத்தளித்துள்ளார். எண்ணத்தின் மகத்தான சக்தியை விளக்கும் அறிஞர்,

“எண்ணம்தான் எல்லாவற்றிற்கும் ஆணிவேர். எண்ணம் வலிமை மிக்கது. எண்ணம் மகத்தான சக்தி கொண்டது; மகத்தான சாதனைகளைப் புரிய வல்லது. டிரைன் என்ற தத்துவஞானி கூறினார்: எண்ணங்களை உள்ளே விடுங்கள், முடியும் என்ற எண்ணங்களைத் திரும்பத் திரும்ப எண்ணுவதன் மூலம் மனதில் நம்பிக்கை பிறக்கிறது. நமது நம்பிக்கையைத் திரும்பத் திரும்பச் செய்யும் போது அது செயலாகப் பரிணமிக்கிறது. திரும்பத் திரும்பச் செய்யும் ஒரு செயல் பழக்கமாகிறது. பல பழக்கங்கள் ஒரு மனிதனின் குணநலன்களாகின்றன.

எண்ணம் – நம்பிக்கை – செயல் – பழக்கம் – மனிதக் குணநலன். எண்ணம் நம்பிக்கையாய், நம்பிக்கை செயலாய், செயல் பழக்கமாய், பழக்கம் குணநலனாய் மாறுகிறது.

முடியும் என்ற எண்ணம் கொண்ட ஒரு மனிதன் நாளடைவில் சாதனைகள் நிறைந்த பெரும் மனிதனாய் மலர்கின்றான்.

சாதனைகள் புரியும் மனித சமுதாயம் சரித்திரத்தின்
பொற்காலமாய் மலர்கிறது. எல்லாம் எண்ணங்களின்
சக்தி.”⁴⁴

என்று விளக்கம் தந்துள்ளமையைக் காணமுடிகின்றது. திருவள்ளுவர் பன்னெடுங்
காலத்திற்கு முன்பே ‘தெரிந்து செயல்வகை’, ‘வினைத்தாய்மை’ என்னும்
அதிகாரங்களில் எண்ணத்தின் வலிமையைத் தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு
எடுத்துரைத்துள்ளார். இதனை,

“எண்ணித் துணிக கருமம் துணிந்தபின்
எண்ணுவம் என்பது இழுக்கு”⁴⁵

என்னும் குறட்பாவும்,

“எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப எண்ணியார்
திண்ணிய ராகப் பெறின்”⁴⁶

என்னும் குறட்பாவும் உணர்த்துகின்றன. இத்தமிழ் மரபுகளை உணர்ந்த கவிஞர்
இக்பால் ‘எண்ணம்’ என்னும் தலைப்பில் கவிதையைப் படைத்து மக்கள் வளமாய்
வாழ வழிகாட்டியுள்ளார்.

“எண்ணம் ஒழுங்காய் இருந்தால் வாழ்வில்
ஏற்றம் கிடைத்திடுமே – நம்
எண்ணம் தவறாய் இருந்தால் துன்பம்
என்றும் விளைந்திடுமே

உள்ளம் உயர்ந்தவர் உலகம் மதிக்கும்
உத்தமர் ஆகின்றார் – தினம்
ஊரைக் கெடுப்பவர் தானும் கெட்டே
உலகில் அழிகின்றார்.

அவரவர் எண்ணம்போலே வாழ்வை
ஆண்டவன் அமைக்கின்றான் – நம்
ஆசைகள் ஒழுங்காய் இருந்தால் அவனும்
ஆசிரி வதிக்கின்றான்.” (வைரக்கற்கள், பக்.71)

என்னும் கவிஞர் இக்பாலின் கவிதை வரிகள் எண்ணத் தூய்மையின் பயனையும் அதனால் தனிமனித வாழ்க்கையின் மேம்பாட்டையும் சமுதாயம் அடையும் நன்மைகளையும் எடுத்துக் கூறுகின்றன.

அறிவியல் வளர்ச்சி

கவிஞர் இக்பால் சமுதாய மலர்ச்சிக்குத் துணைநிற்கும் அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளையும் அறிவியல் மேதைகளான விஞ்ஞானிகளையும் தனது கவிதைகளில் புகழ்ந்துரைத்துள்ளார். வானொலி, மணிப்பொறி எனச் சிறுசிறு கண்டுபிடிப்புகள் தொடங்கிக் கணினி, இணையம் என வளர்நிலை அடைந்துள்ள தொழில்நுட்பச் சாதனங்களையும் இக்பால் கவிதைகள் பேசுகின்றன. கணினியின் சிறப்பைக் கவிஞர்,

“விஞ்ஞானத்தின் புதுமை
விளக்கிக் காட்டும் கருவி
வேண்டும் தகவல் எல்லாம்
விரைந்தே வழங்கும் கருவி
வேலைப் பளுவைக் குறைக்கும்
விண்ணில் பறக்க உதவும்
கணினி யுகத்தில் இந்நாள்
காலடி வைத்தோம் நாமே
கணினி கல்வியை நன்று
கற்றுத் தேர்வோம் நாமே” (வைரக்கற்கள், ப.155)

என்னும் கவிதையாகப் படைத்துத் தந்துள்ளார். கணினி இல்லாமல் இனி மனித வாழ்க்கை இல்லை என்னும் சமுதாயச் சூழலை விளக்கும் இக்கவிதை கணினிக் கல்வியின் தேவையை எடுத்துரைக்கின்றது.

‘எடிசன் மடல்’ என்னும் தலைப்பில் மின்விளக்கைக் கண்டுபிடித்த தாமஸ் ஆல்வா எடிசன் என்னும் அறிவியலார் கடவுளுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதுவதுபோல் அறிவியல் செய்திகளை உள்ளடக்கிய கவிதையைக் கவிஞர் இக்பால் படைத்துள்ளார்.

“உன் ஒளி புகழுடியாத
இடங்களில் கூட
என் விளக்குகள் எரிகின்றன.

சூரியத் தூரிகைகள்
உன் பெயரை வரைகின்றன

விளக்கின் நாக்குகள்
என் புகழைப் பாடுகின்றன.

அணையாத விளக்குகளின்
சொந்தக்காரன் நீ

அணையும் விளக்குகளை
ஆக்கியவன் நான்

நாம் இருவரும்
இருளின் காதலர்கள்

நம் ஒற்றுமை
வெளிச்சத்தில் மட்டுமல்ல

இருளிலும் மறைவதில்லை” (வா.ம.இ, பக்.105-106)

என்னும் கவிதைப் பகுதி எடிசனின் கண்டுபிடிப்பின் உச்சத்தைக் காட்டுகின்றது. இன்று உலகம் வெளிச்சத்தில் இருப்பதற்கு இந்த அறிவியல் கண்டுபிடிப்பு காரணமாக இருப்பதைக் கவிஞர் விளக்கியுள்ளார். அறிவியல் அறிஞர்கள் ஆண்டவனுக்குச் சமமானவர்கள் என்று கூறும் கவிஞர் வளர்ந்து வரும்

சமுதாயத்திற்கு அறிவியல் முன்னேற்றம் மிகவும் அவசியமான ஒன்று என்பதையும் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

தொகுப்புரை

- மக்கள் ஒன்றாகக் கூடிவாழும் அமைப்பைச் சமுதாயம் என்று சமூகவியலார் வரையறை செய்துள்ளனர். ஆண் – பெண் என வாழும் மனிதர்களும் மற்றும் உயிரினங்களும் இணைந்து வாழும் அமைப்பாகச் சமுதாயம் உள்ளது. இருப்பினும் மனிதர்களின் கூடிவாழும் வாழ்வியல் முறையையே சமுதாயம் எனக் கொள்வது ஏற்புடையதாகும்.
- சங்ககாலம் தொடங்கி இக்காலம் வரை தோன்றியுள்ள இலக்கிய வகைமைகள் அனைத்தும் சமுதாயத்தில் இருந்தே கருக்கொண்டுள்ளன.
- இலக்கியக் கலைகளில் 'கவிதை' என்பது உணர்ச்சி, கற்பனை, வடிவம் என்னும் கூறுகளில் சிறந்ததாகவும் ஆற்றல் மிக்கதாகவும் திகழ்வதைக் காணமுடிகிறது.
- தமிழ்க் கவிதை மரபு சமுதாயம் என்னும் தளத்தை முதன்மையாகக் கொண்டு அமைந்திருப்பதைச் சங்ககாலம் முதல் இக்காலம் வரை வெளிவந்துள்ள கவிதைகள் காட்டுகின்றன.
- இருபதாம் நூற்றாண்டில் பாரதி, பாரதிதாசன், கண்ணதாசன் முதலான கவிஞர்கள் தோன்றிக் கவிதைக் கலைக்குப் புதிய வலிமையைத் தந்தனர். இவர்களின் வருகை கவிதை என்பது கலைத்தன்மையை விடுத்து மக்கள் பிரச்சினைகளைப் பாடும் கலை என்னும் தகுதியைப் பெற்றது.

- தமிழகக் கவிஞர்களின் கவிதைகளும் கவிதையாக்க முறைமைகளும் கடல்கடந்த நாடுகளான சிங்கப்பூர், மலேசியா முதலான நாடுகளில் பல புதியவர்களைக் கவிதைத் துறைக்குக் கொண்டுவந்தது.
- சிங்கப்பூர்த் தமிழ்க் கவிஞர்களில் கவிஞர் இக்பால் சிறந்த கவியாளுமை கொண்டவராக விளங்கி வருகிறார். இவரது கவிதைகளில் சமுதாயம் என்னும் தடத்தில் படைக்கப்பெற்ற படைப்புகள் சிங்கப்பூர் நாளிதழ், வானொலி முதலான ஊடகங்களில் வெளிவந்து மக்களின் வரவேற்பைப் பெற்றன.
- கவிஞர் இக்பால் தமது கவிதைகளில் சிறுவர் இலக்கியமாகப் படைத்த பாடல்களில் தனிமனித வாழ்க்கை நெறிகளைப் பல்வேறு தலைப்புகளில் பாடியுள்ளார். இப்படைப்புகள் சிறுவர் உள்ளங்களில் இனிமையாகவும் எளிமையாகவும் சமுதாயக் கருத்துகளைப் பதிவு செய்வதைப் பணியாகக் கொண்டுள்ளன.
- உழைப்பு, உண்மை, நேர்மை, நல்லொழுக்கம், முயற்சி, தன்னம்பிக்கை முதலான சிந்தனைகளை இக்பாலின் பாடல்கள் இளந்தலைமுறையினருக்கு எடுத்துரைக்கின்றன.
- வாழ்க்கையில் பயன்படும் பல்வேறு வீட்டு உபயோகப் பொருள்கள், சமுதாயத்தில் அறிவுநலம் வளர்க்கும் நூல்நிலையம், எழுதுகோல் முதலானவற்றின் சிறப்பினைக் கவிஞர் இக்பால் பதிவு செய்துள்ளார்.
- காதல் என்பது மனித மனங்களில் அன்பையும் தியாக உணர்வையும் வளர்ப்பது என்று கவிஞர் இக்பால் உணர்த்தியுள்ளார். காதல் வழிப்பட்ட இல்லறநெறியைக் கவிதைகளில் போற்றும் கவிஞர் அதுவே வாழ்க்கையின் உண்மை நிலை என வலியுறுத்துகின்றார். துறவறம்

முதலான சிந்தனைகளை மறுத்துக் கவிஞர் தம் கருத்துகளைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

- இறைநெறியும், தோழமை நெறியும் மனிதர்களின் மனங்களைத் தூய்மைப்படுத்தி ஒருமைப்பாடு மிக்க சமுதாயம் மிளிர்வதற்கு உதவும் நிலையைக் கவிஞர் இக்பாலின் கவிதைகள் காட்டுகின்றன.
- சிங்கப்பூர் நாட்டின் தேசியத்தைக் காக்கவும் மக்கள் ஒருங்கிணைந்த சமுதாய மலர்ச்சியைக் காணவும் இக்பால் தனது கவிதைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.
- சிங்கப்பூரின் சமூக, அரசியல், பொருளாதாரச் சூழல்களால் உருவாகும் சிக்கல்களைக் கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளாகப் படைத்து அதற்குத் தீர்வு காண முற்பட்டுள்ளமையைக் காணமுடிகின்றது.
- மக்களிடம் நிலவும் மூடநம்பிக்கைகளைக் களையவும் பகுத்தறிவு, சுயமரியாதைச் சிந்தனைகளை வளர்க்கவும் கவிஞர் இக்பால் தனது படைப்புகள் வழி முயற்சி செய்து வருவதைக் கவிதைகள் காட்டுகின்றன.
- மொழியுணர்வு என்னும் நிலையில் இரு மொழிக்கொள்கையை இக்பால் கவிதைகள் முன்மொழிந்துள்ளன. தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இருமொழிப் பயன்பாட்டையும் ஆங்கிலத்தை அலுவல் மொழியாகக் கொள்வதையும் கவிஞர் ஆதரித்துள்ளார்.
- சிங்கப்பூர் மக்கள் சாதி, மத, நிற, மொழி பேதமின்றி 'சிங்கைக் குடிமக்கள்' என்னும் பொதுநெறியில் வாழ்தல் வேண்டும் என்பதைக் கவிஞர் இக்பால் கவிதைகள் வலியுறுத்துகின்றன.
- சிங்கப்பூர் நாட்டுப்பற்று, சட்டதிட்டங்களை மதித்து நடத்தல், நிர்வாக ஆணைகளின் வழி வாழ்தல் என்னும் நடைமுறையை மக்கள் பின்பற்றும்

உணர்வை வளர்க்கும் நோக்கில் கவிஞர் இக்பாலின் கவிதைகள் அமைந்துள்ளன.

- வேலையில்லாத் திண்டாட்டம், வேலை நிறுவனங்களில் ஆட்குறைப்பு போன்ற சமுதாயச் சிக்கல்களை விளக்கித் தீர்வு காண விழையும் நோக்கில் கவிஞர் இக்பால் கவிதைகள் சில படைக்கப்பட்டுள்ளன.
- கவிஞர் இக்பால் உலகியல் பார்வை உடையவராக விளங்குவதை அவரது கவிதைகள் காட்டுகின்றன. குஜராத் நிலநடுக்கம் போன்ற துயர நிகழ்வுகளில் பங்கேற்கும் கவிதைகளைப் படைத்துத் தனது இரங்கலைத் தெரிவிக்கின்றார்.
- தமிழகத்திலிருந்து வேலைதேடிச் சிங்கப்பூர் வருவோர் சமூக விரோதிகளால் ஏமாற்றப்பட்டு, சிங்கப்பூர்த் தெருக்களில் நிற்கும் அவலத்தைக் கவிஞர் இக்பால் காட்சிப்படுத்துகின்றார். அதேவேளையில் சிங்கப்பூரர்களின் வீடுகளில் பணிபுரியும் பணிப்பெண்களின் பாதுகாப்பையும் பாசவுணர்வையும் வாழ்க்கைத்தரத்தில் உயர்நிலை எய்த வைத்த நிலையையும் எடுத்துக்காட்டிச் சிங்கப்பூர் நாட்டு மக்களின் உயரிய பண்பாட்டை உலகறியச் செய்துள்ளார்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. நா.கதிரைவேற்பிள்ளை, தமிழ் மொழியகராதி, ப.761
2. பட்டினப். 227
3. The Random House Dictionary of English Language, P.1351
4. Linton, Ralph, The study of Man, P.125
5. க.த.திருநாவுக்கரசு, தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் தோற்றம், ப.6
6. Maythew, Leon.H, The International Encyclopedia of social science, Vol.,14,P.578
7. நா.நளினிதேவி, ராஜம்கிருஷ்ணன் புதினங்களில் சமுதாயமாற்றம், ப.24
8. N.Subramaniyan, Sangam Polity, P.247
9. W.H.Hudson, An Introduction to the study of Literature, P.10
10. இரா.தண்டாயுதம், ஓர் இலக்கிய ஆய்வு (தற்காலம்), ப.31
11. ச.செந்தில்நாதன், விடுதலைக்குப் பின் தமிழ் நாவல்கள், ப.89
12. ஆ.கருணாநிதி, தமிழ்ப் புதுக்கவிதைகளில் சமுதாயச் சிக்கல்கள், ப.188
13. வைரமுத்து, திருத்தி எழுதிய தீர்ப்புகள், ப.58
14. மேலது, பக்.5-6
15. தொல்., பொருள்., அகத்., நூ.5
16. திருக்.1
17. மாணிக்கவாசகர், திருவாசகம், திருச்சதகம், பா.23
18. குன்றக்குடி அடிகளார், நமது நிலையில் சமயம்-சமுதாயம், ப.22
19. மாணிக்கவாசகர், திருவாசகம், சிவபுராணம், அடிகள் 26-28
20. ஓளவையார், தனிப்பாடல்கள் (புலியூர்க்கேசிகன் உரை), ப.104

21. மானாமதுரை மாசி, புழுதிப்பூக்கள், ப.9
22. க.கைலாசபதி, தமிழ் நாவல் இலக்கியம், ப.107
23. தா.வே.வீராசாமி, தமிழில் சமூக நாவல்கள், ப.17
24. ந.கிருஷ்ணமூர்த்தி, திருவள்ளுவர், ப.1
25. திருக்.73
26. வெ.இராமலிங்கம்பிள்ளை, நாமக்கல் கவிஞர் கவிதைகள், ப.20
27. திருக்.49
28. திருக்.47
29. திருக்.41
30. பெரியார், பெரியார் சிந்தனைகள், தொ.2, ப.1053
31. பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், ப.16
32. சி.இ.மறைமலை, இலக்கியமும் சமூகவியலும், ப.58
33. குறுந். 3
34. பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், குயில்.,கண்ணி:54
35. பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள், தொ.1, ப.50
36. வைரமுத்து, ஒரு போர்க்களமும் இரண்டு பூக்களும், ப.65
37. ப.இரங்கூன்ராஜா, ஆனந்த ரசிகை, ப.76
38. சுதாமுருகேசன், வானத்தின் கீழே ஒரு வெண்ணிலா, ப.45
39. ஆர்.ஈ.சந்திரசேகர், நிலாக்காலத்து மயக்கங்கள், ப.72
40. இரா.முத்து, செம்மலர், மலர்-4, 1985, ப.22
41. எஸ்.சண்முகம், புகைந்த மழைப்பொழுது, ப.76
42. தரிசனப்பிரியன், அந்தரத்தில் தொங்கும் மழை, ப.8
43. வித்யாசாகர், வீழ்ந்தது போதும் வாழ்ந்து காட்டு, ப.54

44. எம்.எஸ்.உதயமூர்த்தி, எண்ணங்கள், பக்.21-22

45. திருக். 467

46. திருக். 666

முடிவுரை

- ✎ “சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞர் க.து.மு.இக்பாலின் கவிதை வளம்” என்னும் தலைப்பில் நிகழ்த்தப்பட்ட ஆய்வின் பயனாகப் பெறப்பட்ட மெய்ம்மைகள் ஒவ்வொரு இயல்தோறும் இறுதிக்கண் தொகுப்புரையாகத் தரப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் பிழிவாக முடிவுரை அமைக்கப்பட்டுள்ளது.
- ✎ கவிதைக்கலை பழமையும் தொன்மையும் வாய்ந்தது. பா, பாட்டு, செய்யுள் என்னும் பல சொற்களில் அழைக்கப்பட்ட சிறப்பிற்குரியது கவிதை. இலக்கிய வகைமைகளில் ஒன்றாகத் திகழும் கவிதைக்கலை தொடக்க காலத்தில் சோதிடம், மருத்துவம், அகராதி முதலான துறைகளையும் தனக்குரியதாகக் கொண்டிருந்ததை அறியமுடிகின்றது.
- ✎ தமிழ்க் கவிதைக்கலையின் வளத்தைச் சங்க இலக்கியங்கள் முதலான இலக்கியப் படைப்புகள் காட்டுகின்றன. தொல்காப்பியம் செய்யுளியலில் கவிதைக்கான யாப்பிலக்கணங்களைத் தந்துள்ளது. வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, மருட்பா என்னும் பாவும் அதன் இனங்களும் தமிழ்க்கவிதைக் கலைக்கான இலக்கண வரையறைகளைத் தருகின்றன.
- ✎ சங்ககாலம் தொடங்கி இக்காலம் வரை கவிதைக்கலை செவ்வியல் இலக்கியங்களையும் பக்தி இலக்கியம், காப்பிய இலக்கியம், சிற்றிலக்கியம், நீதி இலக்கியம் என்னும் வகைமைகளையும் தந்து, தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் முதன்மையான படைப்புக்கலையாகத் திகழ்கின்றது.

✎ பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட மேலைநாட்டு இலக்கியச் செல்வாக்கின் காரணமாகப் பாரதியார் படைத்த வசன கவிதையின் தொடர்ச்சியாகத் தமிழ்க் கவிதையுலகில் புதுக்கவிதை என்னும் புத்திலக்கிய வடிவம் அறிமுகம் கண்டது. புதுக்கவிதையின் வரவு தமிழ்க்கவிதையின் மரபுகளை உடைத்துப் புதிய முறையில் கவிதை படைக்கும் சூழலை உருவாக்கிற்று. இதனைப் பயன்படுத்திப் புதிய படைப்பாளர்கள் பலர் கவிதைத் துறைக்குள் காலடி வைத்தனர். இவர்கள் 'கலை கலைக்காகவே' என்னும் கருத்து நிலையைத் தகர்த்து, மனித வாழ்க்கையைப் பாடுவது கவிதை, உணர்ந்ததை உணர்ந்தவாறு உணர்த்துவது கவிதை என்னும் புதுத்தடத்தில் கவிதைக் கலையினை அமைத்து வளர்ச்சி நோக்கிப் பயணிக்கச் செய்தனர்.

✎ தமிழ்க்கவிதை மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை என்னும் இருவடிவங்களைக் கொண்ட இலக்கியக் கலையாக மலர்ந்தது. மரபுக்கவிதை, வடிவத்திற்கும் முருகியலுக்கும் முதன்மை கொடுத்தது. புதுக்கவிதை உணர்ச்சிக்கும் பொருண்மைக்கும் சிறப்பளித்தது. புதுக்கவிதையின் எளிமையும் இலக்கணக் கட்டுகளற்ற வடிவமும் அதன் வளர்ச்சிக்கு அடிகோலின.

✎ பாரதி, பாரதிதாசன் போன்ற கவிஞர்கள் கவிதையை, சமுதாயச் சீர்திருத்தக் கருத்துகளை மக்களிடம் கொண்டு சென்று விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தப் பயன்படுத்தினர். ந.பிச்சமூர்த்தி, கு.ப.ரா. முதலானோர் மானுடம் பாடுவது, மனித நேயத்தை வளர்ப்பது என்னும் நோக்கில் புதுக்கவிதையைப் பயன்படுத்தினர். பாரதி பரம்பரையினர், பாரதிதாசன் பரம்பரையினர் என்னும் இரு பரம்பரையில் கவிஞர்கள் அடங்கினர்.

எளிமையும் கருத்துச் செறிவும் மிக்க கவிதைகளைப் படைத்தனர். தமிழை நன்கு வளப்படுத்திப் பெருமை சேர்த்தனர்.

தமிழ்க் கவிதை இலக்கியம் தமிழகம் மட்டுமல்லாது கடல்கடந்த நாடுகளிலும் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களும் அயலகத் தமிழர்களும் கவிதைக்கலையைத் தேர்ந்து, படைப்புகளைப் படைத்துத் தமிழ்க் கவிதைக்கலையின் செல்வாக்கினை உலகமெலாம் நிலைக்கச் செய்தனர். இலங்கை, சிங்கப்பூர், மலேசியா முதலான நாடுகளில் வாழ்ந்த கவிஞர்கள் தமிழகக் கவிமரபுகளின் தொடர்ச்சியாக மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை என்னும் இரு வடிவங்களிலும் கவிதைகள் படைத்துத் தமிழ்த்தொண்டு புரிந்து வருவதை அறிய முடிகின்றது.

சிங்கப்பூர் வாழ் கவிஞர்களில் க.து.மு.இக்பால் சிறந்த கவிஞராகத் திகழ்ந்து வருகின்றார். இவர் ஐயாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார். இவரது கவிதைகள் மரபுக்கவிதைகள், புதுக்கவிதைகள் என்னும் இரு வடிவங்களிலும் அமைந்துள்ளன.

கவிஞர் க.து.மு.இக்பால் கவிதைகளில் எளிய சொல்லாட்சி, இனிய ஓசைநயம், சந்தம் முதலானவை மரபின் அடையாளமாக வெளிப்பட்டுள்ளன. அணிநலன், கற்பனை, வடிவம் என்னும் இலக்கியக் கூறுகள் கவிஞர் படைத்துள்ள மரபுக்கவிதைகளின் மதிப்பீட்டை உயர்த்துவனவாக உள்ளன.

கவிஞர் இக்பால் படைத்துள்ள புதுக்கவிதைகள் பொருட்செறிவுடன் அமைந்திருக்கின்றன. சமகாலச் சமுதாயச் சிக்கல்களை விளக்கித்

தீர்வுகாணும் நோக்குடையனவாக இவரது புதுக்கவிதைகள்
இடம்பெற்றுள்ளன.

✎ தன்னுணர்ச்சிக் கவிதைகள், குறுங்காவியம், சிறுவர் இலக்கியம்,
புதுக்கவிதைகள் என்னும் வகைமைகளில் கவிஞர் இக்பாலின் கவிதைகள்
அமைந்துள்ளன. கவிஞர் கவிதை வடிவத்திற்கு எந்த அளவிற்கு முதன்மை
கொடுத்துள்ளாரோ அந்த அளவிற்குக் கவிதையின் பாடுபொருளுக்கும்
முதன்மை கொடுத்துள்ளார்.

✎ சிங்கப்பூர் நாடு, சிங்கப்பூரின் தேசியக்கொடி, சிங்கப்பூர் வாழ் தமிழர்கள்,
சீனர்கள், மலாய்க்காரர்கள் முதலான மக்கள், சிங்கப்பூரின் சிறப்புகள்,
மங்குஸ்தின், டிரியான் முதலான கனிகள், மக்களிடம் காணப்படும்
ஒருமைப்பாட்டுணர்வு, உழைப்பு, முயற்சி, தன்னம்பிக்கை போன்ற
பொருண்மைகள் கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் காணப்படும்
பாடுபொருள்களில் தனித்த சிறப்பிற்கு உரியனவாக அமைந்துள்ளன.
இவை தமிழகக் கவிஞர்களின் பாடுபொருள் மரபில் இருந்து
மாறுபட்டவையாக உள்ளன. இருப்பினும் படைப்பாக்கத்தில் பாரதி,
பாரதிதாசன், கண்ணதாசன் கவிமரபின் தொடர்ச்சியாக இவரது
கவிதைகள் விளங்குவதையும் காணமுடிகின்றது.

✎ உவமை, உருவகம், முரண் முதலான மரபு சார்ந்த படைப்பாக்க உத்திகள்,
சொல்லாடல், படிமம், குறியீடு முதலான புதுக்கவிதை உத்திகள் கவிஞர்
இக்பால் கவிதைகளில் இயல்பாக அமைந்து கவிதைக்கு வளம் சேர்ப்பதை
அறியமுடிகின்றது.

✎ சிறுவர் இலக்கியமாகப் படைக்கப்பட்டுள்ள கவிஞர் இக்பாலின் பாடல்கள் சிங்கப்பூர் வானொலியில் இசையுடன் பாடப்பட்ட பெருமைக்கு உரியன. இவை, வாழ்க்கைப் பயன்படுபொருள்கள், தனிமனித ஒழுக்கம், பண்பாடு, நாட்டுப்பற்று முதலான கருத்துகளை எளிமையும் இனிமையும் கலந்து பாடப்பட்டவையாக அமைந்துள்ளன. சிறார் உள்ளங்களில் இக்கருத்துகளைப் பதியவைக்கும் திறன் பெற்றவையாகவும் இவை திகழ்கின்றன.

✎ சொற்களைத் திரும்பத் திரும்ப அடுக்கிப் பாடுதல், இயைபுத்தொடையை மிகுதியாகப் பயன்படுத்துதல், ஓசைநயத்தில் தனிக்கவனம் செலுத்துதல் என்னும் நிலையில் கவிஞர் இக்பாலின் சிறுவர் இலக்கியப் பாடல்கள் தனித்தன்மை உடையனவாக அமைந்துள்ளன.

✎ அடி, தொடர், வாக்கியம், பத்தியமைப்பு என்னும் அமைப்பியலாக்கக் கூறுகள் கவிஞர் இக்பாலின் புதுக்கவிதைகளில் வளமாக அமைந்து கவிதையின் வெற்றிக்குத் துணைநிற்கின்றன.

✎ தமிழ்க் கவிஞர்கள் பாரதி, பாரதிதாசன், பட்டுக்கோட்டை கலியாணசுந்தரம் போன்றவர்களைப் பற்றிய கவிதைகள் கவிஞர்களின் தமிழகக் கவித்தொடர்பை உறுதி செய்கின்றன.

✎ திருவள்ளுவர், வள்ளல் பாரி, தந்தை பெரியார், அறிஞர் அண்ணா முதலான சான்றோர்களையும் சிலப்பதிகாரம், கம்பராமாயணம் முதலான காப்பியச் செய்திகளையும் உள்ளடக்கிய குறிப்புகள் கவிஞர் இக்பால்

கவிதைகளில் காணப்படும் தமிழ்க் கவிதைச் சூழலினைக் காட்டுவனவாக உள்ளன.

✎ கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் இறைநெறி, தனிமனித நெறி, இல்லற நெறி, தோழமை நெறி, சமுதாய வாழ்க்கை நெறி, உலகியல் நெறி என்னும் வகைகளில் சமுதாயக் கருத்தாக்கங்கள் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கும் முறைமை ஆய்வுப்பகுதியில் நிறுவப்பட்டுள்ளன.

✎ தமிழகத்திலிருந்து சிங்கப்பூருக்கு வேலை தேடி வருபவர்கள், சில முதலாளிகளால் ஏமாற்றப்பட்டு அவலநிலைக்குத் தள்ளப்படுவதையும் முறையாக வருகைபுரிந்து பணிபுரியும் பணிப்பெண்களின் பாதுகாப்பு, வாழ்க்கைத்தர உயர்வு போன்றவையும் கவிஞர் இக்பால் கவிதையாக்கம் செய்திருப்பது சிங்கப்பூர் வர விழைவோர்க்கான எச்சரிக்கையாகவும் வழிப்படுத்துதலாகவும் காட்சியளிக்கின்றன.

✎ சிங்கப்பூரில் நிலவும் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம், நிறுவனங்களின் ஆட்குறைப்பு முதலான சமுதாயச் சிக்கல்களைக் கவிஞர் இக்பால் தனது கவிதைகளில் விளக்கியுள்ளார். இச்சிக்கல்களுக்கு அரசு தீர்வுகாண வேண்டும் என்னும் பொதுமக்களின் விருப்பைத் தன் கவிதை மொழிகளில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இவை கவிஞர் இக்பாலின் சமுதாயப் பொறுப்புணர்வை வெளிப்படுத்துகின்றன.

✎ இயற்கை, காதல், பெண்கள் நிலை, கல்வி, மொழியுணர்வு, மூடநம்பிக்கை எதிர்ப்பு, பகுத்தறிவு, சுயமரியாதை முதலான கருத்துகளைப் பெரும்பாலும் மரபுக்கவிதை வடிவத்தில் படைத்துள்ளார்.

- ✎ குஜராத் நிலநடுக்கம், பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டுப் பிரதமர் கொலை, சிங்கப்பூர் பிரதமரின் பணி, அப்துல்கலாம் பற்றிய அரசியல் விமர்சனம் முதலான சமகாலச் செய்திகளைக் கவிஞர் இக்பால் கவிதையாக்கம் செய்திருப்பது அவரது உலக அரசியல் பார்வையைத் தெளிவுறுத்துகின்றது.
- ✎ கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் பதிவாகியுள்ள இறைநெறிக் கருத்துகளில் இறைவன், கடவுள், ஆண்டவன் என்ற சொல்லாட்சிகளைப் பயன்படுத்திப் பொதுநெறியை அமைத்தாலும் உருவமற்றவன், நோன்பு, பிறை, தரையை முத்தமிடுதல் முதலான குறிப்புகள் இசுலாம் மதம் தழுவிய கவிஞரின் இறைநெறியை வெளிப்படுத்துகின்றன.
- ✎ மொழியுணர்வுக் கருத்தாக்கத்தில் கவிஞர் இக்பால் இருமொழிக் கொள்கையைப் போற்றுகின்றார். ஆங்கிலம் கற்றல் சிங்கப்பூர் மக்களின் வாழ்வியலுக்கு வளம் சேர்க்கும் என்பதைக் கவிஞர் புலப்படுத்தியுள்ளார்.
- ✎ கவிஞர் க.து.மு.இக்பால் தமிழகத்தின் கடையநல்லூரில் பிறந்தவர். தனது பதினோராம் அகவையில் சிங்கப்பூருக்குச் சென்றவர். அந்நாட்டின் குடியுரிமை பெற்று வாழ்பவர். சிங்கை நாட்டின் தேசிய உணர்வாளராக வளர்ந்தவர். மொழியால் தமிழராய், மதத்தால் இசுலாமியராய், கவிதையால் சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞராய்த் திகழ்பவர். தமது வளமான கவிதைகளால் உலக அரங்கில் தமிழை வளப்படுத்தும் கவிஞராய் வளர்ச்சிபெற்ற திறத்தை அவரது கவிதைகள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

❖ கவிஞர் இக்பால் கவிதைகளில் அமைந்துள்ள வெண்பாக்கள், ஆற்றொழுக்காய் வந்து விழுந்துள்ள சொற்கள், எதுகை, மோனை, இயைபுத் தொடைகள், சந்தங்கள், காட்சியாய் விரியும் கற்பனை ஆகியன கவிஞரின் கவியாளுமையையும் வளமான படைப்பாக்கத்திறனையும் புலப்படுத்துகின்றன.

❖ சிங்கப்பூர் தமிழ்க் கவிஞர்கள் பற்றிய தனித்த ஆய்விற்கும் சிங்கப்பூர்க் கவிதை இலக்கியங்கள் தொடர்பாக நிகழ்த்த இருக்கும் புதிய ஆய்வுகளுக்கும் இவ்வாய்வு உறுதுணையாய் இருக்கும். தமிழகப் படைப்பிலக்கியங்களையும் சிங்கப்பூர்ப் படைப்பிலக்கியங்களையும் ஒப்பீட்டு நோக்கில் ஆய்வு மேற்கொள்ளவும் இவ்வாய்வு வழிகாட்டும்.

துணைநூற் பட்டியல்

முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள்

1. இக்பால் க.து.மு. **இதயமலர்கள்**
பனிமலர் பதிப்பகம்
கடையநல்லூர்
1975.
2. மேலது **அன்னை**
பனிமலர் பதிப்பகம்
கடையநல்லூர்
1984.
3. மேலது **முகவரிகள்**
பனிமலர் பதிப்பகம்
கடையநல்லூர்
1990.
4. மேலது **வைரக்கற்கள்**
தமிழ்க்கலைபதிப்பகம்
சிங்கப்பூர்
1995.
5. மேலது **கனவுகள் வேண்டும்**
எழில் பதிப்பகம்
சென்னை
2000.
6. மேலது **காகிதவாசம்**
விண் பதிப்பகம்
தஞ்சாவூர்
2003.
7. மேலது **வானவர்கள் மண்ணில் இருக்கிறார்கள்**
பாரதிபிரிண்டர்ஸ்
சென்னை
2005.

துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

I இலக்கண இலக்கியங்கள்

8. அமிர்தசாகரர்
.
யாப்பருங்கலக்காரிகை
(குணசாகரர் உரை)
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்
கழகம்
சென்னை
மறுபதிப்பு , 1975
9. இராமலிங்கஅடிகள்
திருவருட்பா
ஊரன் அடிகள் பதிப்பு
வடலூர்
மூன்றாம் பதிப்பு
1984.
10. இராமலிங்கம் பிள்ளை
**வெ.நாமக்கல் கவிஞர்
கவிதைகள்**
திலிட்டில் பிளவர் கம்பெனி
சென்னை
1960.
11. ஒளவையார்
தனிப்பாடல்கள்
பாரிநிலையம்
சென்னை
1988.
12. கண்ணதாசன்
திரையிசைப் பாடல்கள்
(இரண்டாம் தொகுதி)
வானதிபதிப்பகம்
சென்னை
ஐந்தாம் பதிப்பு
1992.
13. கம்பர்
கம்பராமாயணம்
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்
சென்னை
மூன்றாம் பதிப்பு 1990.
14. கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை
கவிமணிபாடல்கள்
பாரிநிலையம்

- சென்னை
1972.
15. சங்கரநமச்சிவாயர் (உ.ஆ) **நன்னூல் - சொல்லதிகாரம்**
கபீர்அச்சுக்கூடம்
சென்னை
நான்காம் பதிப்பு. 1953.
16. சண்முகம் எஸ். **புகைந்தமழைப்பொழுது**
பூங்கொடிபதிப்பகம்
சென்னை
1983.
17. சந்திரசேகர் ஆர்.ஈ. **நிலாக்காலத்துமயக்கங்கள்**
நர்மதாபதிப்பகம்
சென்னை
1983.
18. சுதாமுருகேசன் **வானத்தின்**
கீழேஒருவெண்ணிலா
நர்மதாபதிப்பகம்
சென்னை, 1984.
19. ஞானி, தமிழ்நாடன் (தொ.ஆ.) **வெளிச்சங்கள்**
பொன்முடிஅச்சகம்
சென்னை
1984.
20. தமிழ்மணி கருவூர். **வாக்குமூலங்கள்**
பார்வைபதிப்பகம்
கரூர்
1982.
21. தமிழன்பன் **தோணிவருகிறது**
பூம்புகார் பிரசுரம் பிரஸ்
சென்னை
1982.
22. தரிசனப் பிரியன் **அந்தரத்தில் தொங்கும் மழை**
காவ்யாவெளியீடு
சென்னை
2003.

23. திருஞானம்பந்தம் (ப.ஆ.) **தண்டியலங்காரம்**
கதிர் பதிப்பகம்
திருவையாறு
2007.
24. திருவள்ளுவர் **திருக்குறள்**
மணிவாசகர் நூலகம்
சிதம்பரம்
1985.
25. பசுபதி மா.வே. (ப.ஆ.) **செம்மொழித் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்கள்**
தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்
2010.
26. பாரதிதாசன் **அழகின் சிரிப்பு**
பாரிநிலையம்
சென்னை
1984.
27. மேலது **பாரதிதாசன் கவிதைகள்**
தொகுதி- 1
பாரிநிலையம்
சென்னை
1984.
28. பாரதியார் **பாரதியார் கவிதைகள்**
வானதிபதிப்பகம்
சென்னை
1988.
29. மாசி மானாமதுரை. **புழுதிப்பூக்கள்**
வெற்றிஅச்சகம்
சென்னை
1981.
30. மாணிக்கவாசகர் **திருவாசகம்**
ஆறுமுகநாவலர் பதிப்பு

- சென்னை
ஐந்தாம் பதிப்பு, 1932.
31. முத்துராமலிங்கம் இ. பூமியைச் சுமக்கும் வானங்கள்
ஸ்ரீகோமதிஅச்சகம்
சென்னை 1983.
32. மேத்தா மு. கண்ணீர்ப் பூக்கள்
திருமகள் நிலையம்
சென்னை
1974.
33. ராஜா ரங்கூன். ஆனந்தரசிகை
அகத்தியர் அச்சுக்கூடம்
சென்னை
1985.
34. வாலி பொய்க்கால் குதிரைகள்
மதிசோமதிஅச்சகம்
சென்னை
1983.
35. வித்யாசாகர் வீழ்ந்ததுபோதும்
வாழ்ந்துகாட்டு
வெற்றிஅச்சகம்
சென்னை
1980.
36. வேணுகோபால் தி.சேர. கோடைவயல்
எழுத்துபிரசுரம்
சென்னை
1965.
37. வைரமுத்து இன்னொருதேசியகீதம்
சூர்யா
சென்னை
11ஆம் பதிப்பு, 1991.
38. மேலது ரத்ததானம்
சூர்யா
சென்னை
ஆறாம் பதிப்பு 1992.

39. மேலது

திருத்திஎழுதியதீர்ப்புகள்

சூர்யா

சென்னை

14வது பதிப்பு 1994.

40. மேலது

எல்லாநதிகளிலும் என் ஓடம்

சூர்யா

சென்னை

ஆறாம் பதிப்பு 1996.

41. மேலது

ஒருபோர்க்களமும்

இரண்டுபூக்களும்

சூர்யா

சென்னை

பத்தாம் பதிப்பு 2000.

II திறனாய்வு நூல்கள்

42. அகத்தியலிங்கம்

கவிதைஉருவாக்கம்

மணிவாசகர் பதிப்பகம்

சென்னை

1998.

43. அப்ஸியானேவ் வி.
ஏ.சீனிவாசன்(மொ.ஆ.)

மார்க்சியத் தத்துவம்

நியூசெஞ்சுரிபுக் ஹவுஸ்

சென்னை

1971.

44. அரங்கராசு சு.

புதுக்கவிதை ஆய்வுச்

சிக்கல்களும் தீர்வுகளும்

உலகத் தமிழாராய்ச்சி

நிறுவனம்,

1995.

45. அருணா இளசை.

ஒருஅப்னார்மலின் முனுகல்

பவானிஅச்சகம்

ஒட்டப்பிடாரம்

மூன்றாம் வெளியீடு 1979.

46. அறவாணன் க.ப.

கவிதையின் உயிர் உள்ளம்

உடல்

நாவல் ஆர்ட் பிரிண்டர்ஸ்

- சென்னை
1976.
47. அன்பழகன் க. (ப.ஆ.) **தங்க.செந்தில்குமார்
படைப்புலகம்**
அய்யாநிலையம்
தஞ்சாவூர்
2010.
48. ஆனைமுத்து வே.(ப.ஆ.) **பெரியார் ஈ.வெ.ரா.
சிந்தனைகள் தொகுதி 2**
சிந்தனையாளர் கழகம்
திருச்சி
1974.
49. இராஜேந்திரன் இரா. **புதுக்கவிதை இலக்கணம்**
இதயரோஜா பதிப்பகம்
சென்னை
2004.
50. உண்ணாமலை வீ. **புதுக்கவிதையில் சமுதாயம்**
அகரம் அச்சகம்
சிவகங்கை
1991.
51. உதயமூர்த்தி டீ.எம்.எஸ். **எண்ணங்கள்**
கங்கைபுத்தகநிலையம்
சென்னை
31 ஆம் பதிப்பு
1995.
52. எழிலவன் **மரவடியில் போதிமரம்**
ரோகிணி நூலகம்
நாகப்பட்டினம்
2004.
53. கருணாநிதி ஆ. **தமிழ்ப்புதுக்கவிதைகளில்
சமுதாயச் சிக்கல்கள்**
திபார்க்கர்
சென்னை
2002.

54. கல்பகம் இரா. **சமூகவியல்**
தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல்
நிறுவனம்
சென்னை
1973.
55. கலியாணசுந்தரம் திரு.வி. **முருகன் அல்லது அழகு**
பாரிநிலையம்
சென்னை
பதினாறாம் பதிப்பு
1993.
56. கலைச்செல்வன் ச. **புதுக்கவிதை நடையியல் ஆய்வு**
கலைச்செல்வி பதிப்பகம்
நஞ்சுகொண்டாரம்
1986.
57. கிருஷ்ணமூர்த்தி ந. **திருவள்ளுவர்**
நியூசெஞ்சுரிபுக்
ஹவுஸ்
சென்னை
1981.
58. குன்றக்குடி அடிகளார் **நமதுநிலையில் சமயம்**
சமுதாயம்
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்
சென்னை
இரண்டாம் பதிப்பு 1980.
59. கைலாசபதி க. **கவிதைநயம்**
குமரன் வெளியீடு
சென்னை
ம.ப. 2000.
60. மேலது **இலக்கியமும் திறனாய்வும்**
பாட்டாளிகள் வெளியீடு
சென்னை
1972.
61. மேலது **தமிழ் நாவல் இலக்கியம்**
பாரிநிலையம்

- சென்னை
1968.
62. சண்முகம் செ.வை. **கவிதைக் கட்டமைப்பு**
மணிவாசகர் நூலகம்
சென்னை.
63. சண்முகம் எஸ். **புகைந்தமழைப் பொழுது**
பூங்கொடிபதிப்பகம்
சென்னை
1983.
64. சண்முகம் வி. **புதுக்கவிதைப் பாடுபொருள்**
திபார்க்கர்
சென்னை 1977.
65. சாவித்திரி இரா. **இலக்கியத் திறனாய்வியல் ஓர்**
அறிமுகம் தொகுதி – 1
சக்திபதிப்பகம்
தஞ்சாவூர்
2012.
66. சுப்பிரமணியன் சா.வே. **இளங்கோவன்**
இலக்கியஉத்திகள்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி
நிறுவனம்
சென்னை
1977.
67. சுபாசு **எது புதுக்கவிதை?**
சுபாலிகாபதிப்பகம்
திருச்சி
மூன்றாம் பதிப்பு 1998.
68. செந்தில்குமார் ச. **விடுதலைக்குப் பின் தமிழ்**
நாவல்கள்
கிறிஸ்துவதமிழ் இலக்கியச்
சங்கம்
சென்னை
1974.
69. செல்லப்பா சி.சு. **மாற்று இதயம்**

- எழுத்துபிரசுரம்
சென்னை
1974.
70. ஞானசம்பந்தம் அ.ச. **இலக்கியக்கலை**
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்
கழகம்
சென்னை 1999.
71. ஞானமூர்த்தி தா.ஏ. **இலக்கியத் திறனாய்வியல்**
ஐந்திணைப் பதிப்பகம்
சென்னை
இரண்டாம் பதிப்பு 1986.
72. தண்டாயுதம் இரா. **ஓர்இலக்கியஆய்வு (தற்காலம்)**
தமிழ்ப் புத்தகாலயம்
சென்னை
1985.
73. மேலது **தற்காலத் தமிழ் இலக்கியம்**
தமிழ்ப் புத்தகாலயம்
சென்னை 1981.
74. தமிழவன் **இருபதில் கவிதை**
ஸ்டார் பிரஸ்
பாளையங்கோட்டை
1971.
75. தெட்சிணாமூர்த்தி அர்ச்சுண. **புதுக்கவிதை சில பார்வைகள்**
உமாபதிப்பகம்
சென்னை
1988.
76. நளினிதேவி நா. **ராஜம் கிருஷ்ணன்**
புதினங்களில் சமுதாயமாற்றம்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்
சென்னை
1991.
77. பக்தவத்சலபாரதி சீ. **பண்பாட்டுமானிடவியல்**
மணிவாசகர் பதிப்பகம்
சென்னை

- 1990.
78. பரிமணம் அ.மா. **இயற்கைநாட்டியம்**
பானுமதிபதிப்பகம்
தஞ்சாவூர்
ப.ஆ.இ.
79. பாலச்சந்திரன் சு. **இலக்கியத் திறனாய்வு**
நியூ செஞ்சுரிபுக் ஹவுஸ்
சென்னை
பத்தாம் அச்சு 2007.
80. பாலா **புதுக்கவிதை ஒரு புதுப்பார்வை**
அகரம் பதிப்பகம்
சிவகங்கை
1981.
81. மறைமலை சி.இ. **இலக்கியமும் சமூகவியலும்**
மணிவாசகர் பதிப்பகம்
சென்னை 1991.
82. மேலது **புதுக்கவிதையின் தேக்கநிலை**
ஸ்ரீ ராஜேஸ்வரிபிரிண்டிங்
ஒர்க்ஸ்
சென்னை 1986.
83. மார்க்ஸ் ஏங்கெல்ஸ் **தேர்வு நூல்கள் தொ.2**
(குடும்பம், தனிச்சொத்து
அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம்)
முன்னேற்றப் பதிப்பகம்
மாஸ்கோ
1989.
84. முருகேசன் ந. **புதுக்கவிதைகளில் படிமம்**
மணிவாசகர் பதிப்பகம்
சிதம்பரம்
1986.
85. வரதராசன் மு. **இலக்கியத்திறன்**
பாரிநிலையம்
சென்னை

- 1979.
86. மேலது **இலக்கியமரபு**
பாரிநிலையம்
சென்னை
1979.
87. வல்லிக்கண்ணன் **புதுக்கவிதையின் தோற்றமும்**
வளர்ச்சியும்
அகரம் பதிப்பகம்
சிவகங்கை
இரண்டாம் பதிப்பு, 1980.
88. வாசுதேவன் கா. **பன்முகநோக்கில் தமிழ்**
இலக்கியவரலாறு
தேவன் பதிப்பகம்
திருச்சிராப்பள்ளி
2006.
89. வானமாமலை நா. **மார்க்ஸிய அழகியல்**
மக்கள் வெளியீடு
சென்னை
1978.
90. மேலது **புதுக்கவிதைமுற்போக்கும்**
பிற்போக்கும்
மக்கள் வெளியீடு
சென்னை
மூன்றாம் அச்சு, 1999.
91. வீராசாமி தா.வே. **தமிழில் சமூகநாவல்கள்**
தமிழ்ப் புத்தகாலயம்
சென்னை
இரண்டாம் பதிப்பு 1987.

III. அகராதிகள்

92. கதிரைவேற்பிள்ளை ந. **தமிழ் மொழிஅகராதி**
நிரஞ்சன விலாச
அச்சியந்திரசாலை
சென்னை
ஐந்தாம் பதிப்பு, 1922

93.

கழகத் தமிழ் அகராதி
கழகவெளியீடு
சென்னை
19வது பதிப்பு 1991.

IV ஆங்கில நூல்கள்

94. Hudson, W.H.

An Introduction to the Study of Literature
George G.Hrrap & Co.
Ltd., London,
1970.

95. Linton, Ralph.

The Study of Man,
Heritage Publishers,
Newyork,
1942.

96. Maytnew, Leon, H.

International Encyclopedia of Social Science, Vol.13,
Macmillan Publishers,
Reprinted Edition 1972

97. Robert Hugedorn

Sociology,
Holt, Rine Hart Winston of cander
Toronto, Limited,
IInd Ed., 1983.

98. Subramaniyan, N.

Sangam Polity,
Annamalai University Press,
Annamalai Nagar,
Reprinted 1979.

99. William, F.Oqburn.

A Hand Book of Sociology,
Eurasia Publising House (Pvt.)
Ltd.,
New Delhi,
Reprint 1979

100. William, P. Scott. **Dictionary of Sociology**, Jawahar Nagar,
New Delhi, 1988.
101. Xavier, S. Thaninayakam, **Landscape and Poetry**,
Combridge University
Press,London, 1965
102. **The Random House Dictionary of
the English Language**,
Newyork, 1967.

பின்னிணைப்பு - 1

சிங்கப்பூர் கவிஞர் க.து.மு.இக்பாலின் வாழ்க்கைக் குறிப்புகள்

பிறப்பு	: இந்தியா, திருநெல்வேலி, கடையநல்லூர்
பிறந்த ஆண்டு	: 1940, நவம்பர் 15
பெற்றோர்	: தந்தை : துவான் ரஹ்மத்துல்லா தாய்: பீர்பாத்திமா
தந்தையின் தொழில்	: நெசவு, மண்ணெண்ணெய் வணிகம்
தாயரின் இறப்பு	: 1951-ஆம் ஆண்டு
சிங்கப்பூர் பயணம்	: 1951-ஆம் ஆண்டு
தங்கிய முகவரி	41, Cheng Cheek Street, Tanjong Pagar
கல்வி	: உயர்நிலைக் கல்வித் தேர்வு (Senior Cambridge School Certificate)
பணி	: o Gattey & Bateman கணக்குத் தணிக்கை நிறுவனம் o Schroder International Merchant Bankers, Manager- Share Registration
பணி நிறைவு	: 1997
திருமணம்	: 1962 - கவிஞரின் இருபத்தொன்றாம் அகவை
மனைவி	: ஆயிஷா பீவி
பிள்ளைகள்	: ஐந்து ஆண் மக்கள்
கவிதை எழுதத் தொடங்கிய ஆண்டு	: 1957, பதினைந்தாம் அகவை
கவிதைப் புலமை	: தமிழ்முரசின் யாப்பிலக்கண விளக்கங்கள், புலவர் குழந்தை எழுதிய யாப்பதிகாரம்
கவிதைத்துறை நண்பர்கள்	: சிங்கப்பூர்க் கவிஞர்களான ஐ.உலகநாதன், முல்லைவாணன், முத்தமிழன், மலர்மாணிக்கம்
கவிதைத்துறை முன்னோடிகள்	: பாரதியார், பாரதிதாசன், கண்ணதாசன்
எழுதிய கவிதை நூல்கள்	: o இதயமலர்கள் (1975) o அன்னை (1984)

- முகவரிகள் (1995)
 - வைரக்கற்கள் (1995)
 - கனவுகள் வேண்டும் (2000)
 - காகிதவாசம் (2003)
 - வானவர்கள் மண்ணில் இருக்கிறார்கள்(2005)
- எழுதிய பிற படைப்புகள் : சிறுகதைகள்:
- சந்ததிகள், முறைமாப்பிள்ளை, காமிலா
- நாடகம்:
- ருஸ்தும் ஸொஹ்ராப், சில வானொலி நாடங்கள்
- பிற படைப்புகள் :
 - உரையிசைச் சித்திரங்கள்
 - சொல்விளக்கக் கவிதைகள்
 - கவியரங்கக் கவிதைகள்
- விருதுகள் :
 - (Montblanc-NUS Centre for the Arts Literary Award) - 1966
 - தமிழவேள் விருது - 2000
 - The South East Asia Write Award – 2001
 - கலாரத்னா – 2004
- பெற்ற பெருமைகள் :
 - சிங்கப்பூர் பெருவிரைவு இரயில்களில் வைக்கப்பட்ட 'தண்ணீர்' கவிதை
 - அனைத்துலக எக்ஸ்போ-2000 (ஜெர்மன்) (EXPO-2000) கண்காட்சியில் இடம்பெற்ற 'தண்ணீர்' கவிதை
- ஆசிரியர் குழுவில் பங்கேற்பு :
 - (Rhythms : Anthology of poetry in our official languages 2000 National Arts Council, Singapore)
 - Fifty on 50 (Anthology of poetry in our four official languages 2009 National Arts Council, Singapore)
 - தேசியக் கலைகள் மன்றத்தின் தேர்வுக் குழு உறுப்பினர் (Arts Resource Panel, National Arts Council, Singapore)
 - தமிழ்முரசு நாளிதழில் வெளிவரும் இலக்கப்படைப்புகளின் ஆலோசகர்

கவிஞரின்யாப்பிலக்கண
வகுப்புகள்

:

- National Arts Council வெளியிட்ட
இலக்கியம் வளர்த்த சாரங்கபாணி நூல்
தொகுப்பு
- Evening Number & Other Poems (கவிஞரின்
சிறந்த கவிதைகளின் மொழிபெயர்ப்பு
நூல்)
- சிங்கப்பூர் எழுத்தாளர் கழகம்
- கவிமாலை அமைப்பு
- பள்ளி மாணவர்கள்